

Amanda Quick

Nechibzuința

CAPITOLUL 1

Lumina lunii i se potrivea.

Învăluit în lumina de argint care umplea pajiștea, Gabriel Banner, conte de Wylde, arăta la fel de misterios și primejdios ca o legendă care a prins viață.

Phoebe Layton își opri iapa la marginea pomilor și își tinu răsuflarea în timp ce Wylde se îndrepta spre ea. Încercă să-și stăpânească mâinile care îi tremurau pe hățuri. Nu era momentul să-și piardă controlul: Era o doamnă care lupta pentru o cauză nobilă, Avea nevoie de serviciile unui cavaler rătăcitor și alegerea era limitată, într-adevăr, Wylde era singurul candidat potrivit. Mai întâi însă trebuia să-l convingă să accepte propunerea ei.

De săptămâni de zile lucra la acest plan. Până în noaptea aceasta, contele, singuratic și izolat de lume, ignorase constant toate scrisorile ei voit misterioase. Disperată, apelase la o altă tactică. În încercarea de a-l ademini afară din bârlogul său, folosisese ca momeală singurul lucru căruia știa că el nu îi putea rezista.

Faptul că se găsea în noaptea aceasta aici, pe această pajiște izolată din Sussex, însemna că reușise în cele din urmă să-l provoace să vină la o întâlnire.

Wylde nu știa cine era ea. În scrisorile ei se semnase numai Doamna Voalată. Lui Phoebe îi părea rău că trebuise să recurgă la această mică înșelătorie, dar fusese o manevră necesară. Dacă Wylde ar fi descoperit adevărata ei identitate la începutul aventurii, ar fi refuzat desigur să o ajute. Trebuia să-l convingă cu orice preț să o ajute în cercetările ei înainte de a îndrăzni să se prezinte.

Phoebe era sigură că de îndată ce va înțelege despre, ce era vorba, va înțelege și motivele care o îndemnasera să fie atât de ascunsă la început.

Nu, Wylde nu o cunoștea, dar Phoebe îl cunoștea pe el.

Ea nu-l mai văzuse de aproape opt ani. La șaisprezece ani și-l imaginase ca pe o legendă vie, un cavaler nobil și viteaz, ieșit direct dintr-un roman medieval de aventuri. Așa cum îl văzuse când era atât de tânără, nu-i mai lipsea decât o armură strălucitoare și o sabie.

Deși Phoebe își amintea bine ultima dată când îl văzuse, știa că Gabriel nu-și amintea deloc acel moment. Fusese mult prea ocupat la vremea aceea plănuiind cum să fugă cu sora ei Meredith.

Phoebe se încordă de curiozitate acum, când el se îndrepta spre ea. Din nefericire, vălul pe care îl purta și lumina palidă a lunii o împiedicau să-și dea seama cât de mult se schimbase în acești ani.

Primul ei gând fu că părea mai robust decât și-l amintea ea. Mai înalt. Mai suplu. Mai puternic, cumva. Umerii păreau mai lați sub pelerina largă cu glugă pe care o purta. Pantalonii strânși pe corp scoteau în evidență conturul puternic și musculos al coapselor. Borul întors al pălăriei arunca o umbră amenințătoare și impenetrabilă pe fața lui Wylde.

Tulburată câteva clipe, Phoebe se întrebă dacă nu făcuse o alegere proastă. Poate că era pe cale să întâlnească un ticălos adevărat, un tâlhar sau ceva și mai rău. Se mișcă neliniștită în șa. Dacă pățea ceva în noaptea aceasta, biata ei familie îndurerată va avea cu siguranță dreptate să pună o inscripție adecvată pe mormântul ei: A PLĂTIT ÎN CELE DIN URMĂ PENTRU NECHIBZUINȚA EI – care ar fi foarte potrivită. Din punctul de vedere al clanului ei, deosebit de acaparator, Phoebe își petrecuse, întreaga viață intrând dintr-un bucluc în altul. De data aceasta însă, poate riscase chiar prea mult.

— Misterioasa Doamnă Voalată, presupun? Întrebă Gabriel cu răceală.

Se liniști de îndată. Îndoielile lui Phoebe privitor la identitatea bărbatului se topiră imediat. Nu putea să nu recunoască tonul acela hotărât și dur, chiar dacă nu-l auzise de opt ani. Ceea ce o uimi însă fu fiorul care o cuprinsese ca și cum ar fi așteptat să-l audă. Se încruntă o clipă în fața acestei reacții ciudate.

— Bună seara, seniore, spuse.

Gabriel își opri armăsarul negru la un metru de ea.

— Am primit ultimul dumneavoastră bilet, doamnă. Mi s-a părut la fel de iritant ca și celelalte.

Phoebe înghiți nervos când își dădu seama că el nu era într-o dispoziție prea veselă.

— Am sperat, să vă trezesc interesul, domnule.

— Îmi displace profund înșelăciunea.

— Înțeleg. Phoebe se întristă. Îmi displace profund înșelăciunea. Se întrebă dintr-odată dacă nu făcuse o greșală tactic serioasă tratând cu Wylde. Bine că avusese grijă să-și pună vălul în noaptea aceasta, se gândi. Desigur că nu vroia ca el să descopere cine era, dacă nu ducea la bun sfârșit treaba din noaptea aceasta.

— Cu toate acestea mă bucur că ați acceptat invitația mea.

— Curiozitatea a fost mai puternică decât mine. Gabriel zâmbi ușor în lumina lunii, dar nu era nici un pic de căldură în arcuirea buzelor, iar privirea lui umbrită nu arăta nimic. Ați devenit un spin în ochii mei în ultimele două luni, doamnă. Cred că vă da-ți bine seama de acest lucru.

— Îmi cer scuze, spuse Phoebe cu toată convingerea. Însă adevărul este seniore, că a început să mă cuprindă disperarea. Sunteți un om greu de contactat. Nu mi-ați răspuns la scrisorile inițiale și nu ieșiți în societate. N-am găsit nici un alt mijloc de a vă atrage atenția.

— Așa încât ați decis să mă provocați în mod deliberat într-o asemenea măsură încât să mă deranjez în sfârșit să vă întâlnesc?

Phoebe respiră adânc.

— Cam așa ceya.

— În general se consideră un lucru periculos să deranjezi un om ca mine, misterioasa mea Doamnă Voalată.

Ea nu se îndoie o clipă de acest lucru, dar acum era prea târziu să dea înapoi. Lucrurile ajunseseră prea departe pentru a mai opri aventura din noaptea aceasta. Se afla în căutarea adevărului și trebuia să fie tare.

— Așa să fie, domnul meu? Phoebe încercă să vorbească pe un ton rece și amuzat. De fapt, nu mi-ați lăsat nici o altă alternativă. Nu vă temeți, sunt sigură că de îndată ce veți auzi ce am de spus, veți fi bucuros că ați fost de acord în cele din urmă să vă întâlniți cu mine și știu că îmi veți ierta mica înșelătorie.

— Dacă m-ați chemat ca să vă puteți bucura de ultima dumneavoastră victorie, trebuie să vă previn că nu-mi place să pierd.

— Victorie? Ea clipi sub vâl și apoi realizează că el vorbea despre momeala pe care ea o folosisese să-l atragă acolo în noaptea asta. Oh, da, cartea. Lăsați. Seniore. Și dumneavoastră sunteți tot atât de nerăbdător ca și mine să vedeți manuscrisul. Evident că nu ați putut rezista invitației mele de a-l vedea, chiar dacă eu sunt noul lui proprietar.

Gabriel mângâie gâtul armăsarului său cu mâna înmănușată.

— Se pare că avem în comun interesul pentru manuscrisele medievale.

— Adevărat. Văd că vă deranjează că eu am fost aceea care a găsit „Cavalerul și vrăjitorul” și a descoperit că este de vânzare, spuse Phoebe.

— Dar cu siguranță că sunteți atât de generos încât să recunoașteți cât de ingenioase au fost investigațiile mele. Manuscrisul era chiar aici în Sussex, de fapt, practic chiar sub nasul dumneavoastră.

Gabriel înclină capul în semn de recunoaștere a priceperii ei.

— Păreți să fiți destul de norocoasă în această privință. Acesta este al treilea manuscris la care ați ajuns înaintea mea în aceste ultime săptămâni. Pot să vă întreb de ce nu ați pus mâna pe el, pur și simplu să-l luați, așa cum ați făcut și cu celelalte?

— Pentru că, așa cum v-am explicat în scrisorile mele, aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră, domnule. Phoebe ezită și apoi spuse repede, cu o voce mieroasă. Și ca să fiu perfect cinstită, ar fi bine să am un însoțitor cu mine în noaptea aceasta.

— Aha!

— Am ajuns la concluzia că domnul Nash este un om foarte ciudat, chiar și pentru un colecționar de cărți. Condițiile pe care le-a pus privitor la ora la care îmi va înmâna manuscrisul m-au neliniștit. Nu-mi place să fac afaceri la miezul nopții.

— Nash pare să fie chiar mai mult decât amuzant de excentric, recunosc Gabriel gânditor.

— Pretinde că este un tip nocturn, cam ca un liliac. În scrisorile lui spune că la el acasă programul este pe dos decât la ceilalți. El doarme când alții sunt treji și muncește când ceilalți dorm. Foarte ciudat, nu-i așa?

— Fără îndoială că s-ar potrivi foarte bine cu lumea bună, spuse Gabriel sec. Cei mai mulți dintre ei petrec toată noaptea și dorm în timpul zilei. Totuși, aveți probabil dreptate să fiți precaută știind că trebuia să vă întâlniți cu el singură la miezul nopții.

Phoebe zâmbi.

— Sunt bucuroasă că sunteți de acord cu planul meu de a lua un însoțitor.

— Sunt de acord, dar mărturisesc că mă surprinde atâta grijă din partea dumneavoastră, spuse Gabriel cu precizia unui spadassin care își vâra spada în teacă. Până acum nu ați demonstrat prea multă înclinație pentru prudență și precauții.

Sarcasmul din vocea lui o făcu să roșească.

— Când cineva caută adevărul, trebuie să fie curajos, seniore.

— Considerați că sunteți în căutarea adevărului?

— Da, seniore, așa consider.

— Înțeleg. Vorbind despre căutarea adevărului, trebuie, să vă spun că și eu caut unul în noaptea asta aici.

O teamă surdă o cuprinse pe Phoebe.

— Da, seniore? Și care ar fi acesta?

— Nu numai dorință de a vedea manuscrisul lui Nash înainte ca dumneavoastră să intrați în posesia lui mă aduce aici, Doamna mea Voalată.

— Așa să fie oare, domnul meu? Poate că planul ei funcționase în cele din urmă, se gândi Phoebe. Poate că îi trezise într-adevăr interesul, exact așa cum sperase să o facă. Vă interesează ceea ce am să vă spun?

— Nu în mod special. Dar sunt interesat să-mi cunosc noul adversar. Cred că trebuie să-ți cunoști dușmanul. Gabriel o privi cu răceală. Nu știu cine sunteți, doamnă, dar mi-ați dat mult de furcă în ultimul timp. M-am săturat de jocurile dumneavoastră.

O nouă undă de neliniște îi întunecă bucuria lui Phoebe. Era încă departe de a-și atinge cu succes țelul.

— Cred că ne vom mai întâlni în viitor. După cum ați spus, suntem interesați amândoi să colecționăm aceleași cărți și manuscrise.

Șaua de piele trosni ușor în timp ce Gabriel dădu piteni armăsarului său ca să se apropie cu câțiva pași.

— V-au făcut multă plăcere micile dumneavoastră victorii din ultima vreme, Doamna mea Voalată?

— Foarte mult. Ea zâmbi, în ciuda nervozității. Sunt foarte mulțumită de recente mele achiziții. Completează minunat biblioteca mea.

— Înțeleg. Urmă o mică pauză. Nu considerați că este puțin necugetat să mă invitați și pe mine în noaptea asta să asist la ultima dumneavoastră lovitură?

Era cu mult mai necugetat decât și-ar fi putut închipui el, se gândi Phoebe, mâhnită.

— Vedeți, seniore, dumneavoastră sunteți una dintre puținele persoane din toată Anglia capabilă să aprecieze ultima mea descoperire.

— Desigur că o apreciez mult. Foarte mult, de fapt. Și în asta constă pericolul.

Degetele lui Phoebe tremurau ușor pe hamuri.

— Pericolul?

— Dacă decid să vă iau manuscrisul prin forță după ce îl preluați de la domnul Nash? Întrebă Gabriel cu o blândețe ucigătoare.

Phoebe înțepeni, brusc auzind amenințarea. Nu luase în considerare această posibilitate. Wylde era un senior, la urma urmelor.

— Nu fiți ridicol. Sunteți un gentleman. Nu puteți face un asemenea lucru.

— Misterioasele doamne voalate care completează să priveze gentlemani ca mine de obiecte pe care le doresc cu ardoare nu trebuie să fie prea surprinse dacă sus numiții gentlemani devin nerăbdători. Vocea lui Gabriel se înăspri. Dacă manuscrisul lui Nash este o autentică legendă a Mesei Rotunde din secolul al paisprezecelea așa cum pretinde el, îl vreau eu, doamnă. Spuneți prețul.

Se simțea încordarea în aerul care-i înconjură. O clipă curajul o părăsi pe Phoebe. Fu pe punctul de a întoarce iapa și să galopeze înapoi la vila de la Amesbury unde stătea și era în siguranță: se întrebă dacă și în epoca medievală cavalerii rătăcitori fuseseră tot atât de dificili.

— Mă îndoiesc că puteți plăti prețul pe care-l cer, domnule, murmură ea.

— Spuneți și vom vedea.

Phoebe își trecu limba peste buzele uscate.

— Problema este că nu am intenția să-l vând.

— Sunteți sigură de asta? Gabriel își aduse armăsarul încă un pic mai aproape. Animalul mare își scutură capul și răsuflă puternic, incomodând iapa lui Phoebe.

— Absolut sigură, spuse Phoebe repede. Se opri pentru efect. Totuși, aș putea să mă gândesc să vi-l dau.

— Să mi-l dai? Gabriel era clar uluit de această remarcă. Despre ce dracu vorbești?

— O să vă explic mai târziu, domnule. Phoebe se străduia să-și calmeze calul nervos. Pot să vă atrag atenția că este aproape miezul nopții? Trebuie să fiu la reședința domnului Nash în câteva minute. Veniți cu mine sau nu?

— Sunt ferm decis să-mi îndeplinesc îndatoririle de însoțitor al dumneavoastră în seara aceasta, spuse Gabriel aspru. Este mult prea târziu ca să scăpați de mine.

— Da, bine, atunci să rezolvăm această treabă, nu?

Phoebe își îndemnă iapa să pornească pe pajiștea luminată de luna. Reședința domnului Nash trebuie să fie la mică distanță de aici, potrivit cu indicațiile din ultima lui scrisoare.

— N-aș vrea să-l faceți să vă aștepte. Gabriel își mână armăsarul să pornească după ea.

Animalul cu părul lucios își potrivea pasul cu cel al calului lui Phoebe. Phoebe se întrebă dacă și iapa ei era tot atât de nervoasă ca și ea. Gabriel și armăsarul lui păreau amândoi mari și înfricoșători în lumina lunii.

— Acum, dacă tot ne-am întâlnit în cele din urmă, Doamna mea Voalată, așa avea câteva întrebări să vă adresez, spuse Gabriel.

Phoebe îi aruncă o privire piezișă.

— Întrucât mi-ați ignorat scrisorile din ultimele două luni, mă surprinde să aud acest lucru. Am avut impresia că nu sunt un subiect care să vă intereseze prea tare.

— Acum însă, știți prea bine că sunt interesat. Spuneți-mi, aveți intenția să continuați să alergați după fiecare obscură carte medievală pe care o vreau și eu?

— Probabil. După cum ați remarcat, părem să avem gusturi similar în asemenea lucruri.

— Asta poate deveni foarte costisitor pentru amândoi. De cum se va afla că există doi solicitanți rivali pentru fiecare carte veche care iese la lumină, prețurile vor crește foarte mult, foarte repede.

— Da, cred că vor urca, spuse Phoebe cu o nepăsare studiată. Dar eu îmi pot permite. Primesc o rentă foarte generoasă.

Gabriel îi aruncă o privire cercetătoare, dintr-o parte.

— Soțul dumneavoastră nu are nimic împotriva acestor obiceiuri atât de scumpe?

— Nu am nici un soț, domnule. Și nici nu doresc să am unul. Din observațiile mele, soțul tinde să limiteze aventurile unei femei.

— Sunt de acord că puțini bărbați ar fi de acord cu acest gen de nebunie în care v-ați angajat în noaptea asta, mormăi Gabriel. Nici un bărbat în toate mințile n-ar îngădui unei soții să cutreiere singură prin păduri sau pe oriunde la această oră.

Neil i-ar fi îngăduit să o facă, gândi Phoebe melancolic. Dar blondul ei Lancelot murise și ea pornise în căutarea ucigașului sau. Lăsă amintirile deoparte și încercă să-și stăpânească tresărirea de vinovăție pe care o simțea întotdeauna când se gândea la Neil Baxter.

Dacă n-ar fi fost ea, Neil n-ar fi plecat niciodată în mările Sudului să facă avere. Și dacă n-ar fi plecat în mările Sudului, n-ar fi fost omorât de un pirat.

— Nu sunt singură, domnule, Phoebe îi aminti lui Gabriel. Încerca disperată să mențină conversația pe un ton lejer. Am un cavaler rătăcitor care mă însoțește. Mă simt în siguranță.

— Te referi cumva la mine?

— Bineînțeles.

— Atunci ar trebui să știi că acești Cavaleri rătăcitori sunt obișnuiți să fie foarte bine răsplătiți pentru serviciile lor, spuse Gabriel. În timpurile medievale doamna îi acorda favorurile apărătorului ei. Spuneți-mi, doamnă, intenționați să mă răsplătiți în același fel pentru treaba din noaptea asta?

Ochii lui Phoebe se făcură mari sub vâl. Era șocată. Chiar dacă nu vroia să o admită. Desigur că nu vroise să spună că ea ar fi trebuit să răsplătească cu favoruri de natură intimă. Chiar dacă se izolase și nu se mai simțea obligată

să respecte regulile de bună cuviință ale societății, nu putea, totuși să creadă în nici un fel că natura fundamentală a lui Gabriel se schimbase atât de mult.

Nobilul cavaler, care în urmă cu opt ani se pornise să o salveze pe sora ei de la o căsătorie aranjată era în străfundul sufletului un gentleman plin de curtoazie. Într-adevăr, în ochii fetei de șaisprezece ani ar fi fost demn să stea chiar la Masa Rotundă. Bineînțeles că n-ar fi făcut avansuri complet necavalerești unei doamne.

Sau i-ar fi făcut?

Probabil că ea îl înțelesese greșit. Poate că numai o necăjea.

— Să-mi amintiți să vă dau o batistă sau ceva asemănător în dar pentru eforturile pe care le faceți în noaptea asta, seniore spuse Phoebe. Nu putea să-și dea seama dacă părea suficient de sofisticată sau nu. Avea aproape douăzeci și cinci de ani, dar asta nu însemna că avea prea multă experiență cu domnii fără maniere. Ca fiică mai mică a contelui de Clarington, Phoebe fusese întotdeauna protejată cu multă grijă. Chiar prea mult uneori, după cum socotea.

— Nu cred că o batistă va fi o recompensă suficientă, aprecie Gabriel.

Phoebe își pierdu răbdarea.

— Oricum, este tot ce veți căpăta, așa că încetați să mă mă provocați, seniore. Se simți ușurată văzând o fereastră luminată în fața lor. Asta trebuie să fie casa domnului Nash.

Studie casa mică și șubredă care se vedea în lumina lunii. Chiar și pe timp de noapte se putea vedea că acea casă trebuia îngrijită. Părea complet neglijată: O poartă dărăpănată bloca drumul spre poteca grădinii lăsată în paragină. Lumina care venea din casă trecea printr-un mic geam spart. Acoperișul trebuia reparat.

— Nash nu pare să se descurce prea bine vânzând manuscrise. Gabriel își opri armăsarul și sări ușor pe pământ.

— Nu cred că vinde multe manuscrise. Din scrisorile lui am rămas cu impresia că are o bibliotecă bogată, dar îi displace grozav să se despartă de cărțile sale. Phoebe își opri iapa. Îmi vinde „Cavalerul și Vrajitorul” numai pentru că are, mare nevoie de fonduri pentru a cumpăra un volum pe care-l consideră mai important decât un roman medieval de aventuri frivole.

— Ei, dar ce poate fi mai important decât un roman de aventuri frivole? Gura lui Gabriel se arcui într-un zâmbet ușor, în timp ce ridică brațele și o prinse pe Phoebe de mijloc.

I se tăie respirația în timp ce el o ridică fără efort din șa. Nu o lăsă jos, ci continuă să o țină în fața lui, cu tălpile la câțiva centimetri de pământ. Era prima dată când o atingea, prima dată când era atât de aproape de el.

Phoebe fu șocată de propria ei reacție. Era fără suflare.

El mirosea bine, își dădu ea seama surprinsă. Mirosul lui nu putea fi descris, numai piele și lână, atât de masculin. Știu imediat că n-o să-l uite niciodată.

Dintr-un motiv sau altul puterea din brațele lui o făcu să se simtă slăbită. Era conștientă de cât era de mică și de ușoară în comparație cu el. Nu era numai imaginația ei; era mai robust decât își amintea ea.

Cu opt ani în urmă, Phoebe îl admirase pe pretinsul salvator al surorii ei cu admirația nevinovată și idealistă a unei tinere fete.

În noaptea aceasta descoperi cu uimire că ar putea foarte bine să se simtă atrasă de el în felul în care o femeie este atrasă de un bărbat. Nu mai simțise acest lucru față de nici un alt bărbat înainte, nici față de Neil. Nu mai avusese niciodată aceasta senzație imediată de apropiere care te înfioară.

Poate era numai imaginația ei care o luase razna, se liniști ea. Prea multă încordare sub lumina lunii. Familia ei o îndemnase întotdeauna să-și mai pună frâu imaginației.

Gabriel o puse jos pe picioarele ei. Tulburată de efectul amețitor pe care el îl avea asupra simțurilor ei, Phoebe uită să se sprijine bine pe piciorul drept înainte să-și lase greutatea și pe cel stâng. Se împiedică și se agăță de Gabriel ca să-și recapete echilibrul.

Gabriel își arcui sprâncenele.

— Vă fac să vă simțiți nervoasă, doamna mea?

— Nu, sigur că nu. Phoebe își eliberă brațul și își aranjă repede fusta costumului de călărie. Porni hotărâtă spre poarta dărăpănată. Nu putea în nici un fel să ascundă faptul că șchiopăta ușor. Ea se obișnuise de mult cu acest lucru, dar ceilalți îl observau întotdeauna.

— V-ați scrântit glezna când v-am dat jos? În vocea lui Gabriel se simțea acum o îngrijorare reală. Scuzați-mă, doamnă. Vă rog, lăsați-mă să vă ajut.

— N-am nimic la gleznă, spuse Phoebe nerăbdătoare. Am piciorul stâng puțin slăbit, asta-i tot. Din cauza unui vechi accident de trăsură.

— Înțeleg, spuse Gabriel. Părea gânditor.

Phoebe se întrebă dacă slăbiciunea evidentă a piciorului ei stâng îl deranja. Descurajase cu siguranță alți bărbați în trecut. Puțini bărbați invitau o femeie care șchiopăta să danseze un vals cu ei. În mod normal, nu o deranjau asemenea reacții. Se obișnuise cu ele. Dar descoperi că o durea să gândească că Gabriel ar putea fi dintre aceia care nu pot tolera imperfecțiuni la o femeie!

— Dacă par puțin nervoasă, spuse Phoebe supărată, este pentru că nu vă cunosc-prea bine, domnule.

— Nu sunt așa convins de asta, spuse Gabriel ușor amuzat. Sunteți pe cale să furați de sub nasul meu cel de-al treilea manuscris. S-ar părea că mă cunoașteți foarte bine cu adevărat.

— Nu vi-l fur, domnul meu. Phoebe ridică mâna spre borul pălăriei și își coborî al doilea rând al vâlului întunecat. Unul singur ar fi putut să nu fie suficient pentru a-i ascunde trăsăturile în interiorul casei.

— Consider că suntem rivali: nu dușmani.

— Există o mică diferență când este vorba despre asemenea lucruri. Fiți atentă doamnă. Cred că ați abuzat de norocul dumneavoastră în noaptea aceasta.

Phoebe bătu repede la ușă.

— Nu te pripi, Wylde. Sunt sigură că vor fi și alte ocazii când o să câștigi tu în jocul acesta.

— Fără îndoială. Ochii lui Gabriel fixau chipul lui Phoebe ascuns sub vălul des, în timp ce se auzeau pași de cealaltă parte a ușii. Voi avea grijă pe viitor să fiu mult mai competitiv decât am fost până acum.

— Mi-a plăcut competiția foarte mult până acum, spuse Phoebe în timp ce ușa era descuiată pe dinăuntru. Duelul verbal cuwyld semăna cu a târî o bucată de carne crudă în fata unui tigru. Un joc periculos, în cel mai fericit caz. Dar trebuia ca el să rămână nedumerit, își reaminti ea. Dacă își pierdea interesul, putea pur și simplu să dispară în noapte. Încă odată, nu putea decât să regrete faptul că erau atât de puțini cavaleri rătăcitori disponibili.

— Dacă v-a plăcut competiția până acum spuse Gabriel, este numai pentru că până acum ați câștigat. Asta se va schimba curând.

Capitolul 2

Ușa casei lui Nash se deschise și apăru o menajeră trupeșă de vârstă mijlocie cu o bonetă ponosită și șorț la brâu.

— Cine sunteți? Întrebă femeia pe un ton suspicios.

— Te rog frumos spuneți stăpânului tău că persoana căreia i-a vândut recent un manuscris medieval a venit să-l ridice, spuse Phoebe. Arunca o privire în holul din spatele femeii. Dulapuri cu cărți se aliniau de-a lungul pereților, din tavan până la podea. Fiecare raft era înțesat cu volume legate în piele. Alte cărți erau aranjate în grămezi pe podea.

— Așa deci, a mai vândut una, eh? Menajera dădu din cap cu evidentă satisfacție. Ei, da asta este o binefacere. Iar m-a întârziat cu salariul. Îmi datorează destul. O să am eu grijă să mă plătească de data asta, înainte să mai facă alte aranjamente cu comercianții. Nu mai rămăsese nimic trimestrul trecut, când a trebuit să-mi dea și mie.

— Nash a vândut un exemplar din colecția lui ca să-și plătească datoriile din ultimul trimestru? Întreba Gabriel în timp ce intra în micul hol în spatele lui Phoebe. Pelerina lui amplă se roti în jurul cizmelor înalte și frumos lustruite.

— Egan l-a convins în cele din urmă. Credeai că parcă i-ar fi scos un dinte domnului Nash. Menajera suspină în timp ce închidea ușa. Stăpânul nu poate suporta să se despartă de cărțile astea vechi ale lui. Numai de ele îi pasă.

— Cine este Egan? Întrebă Phoebe.

— Fiul stăpânului. Vine uneori să vadă cum stau lucrurile, slavă Domnului, că altfel nu s-ar face nimic pe aci. Menajera îi conduse de-a lungul holului. Nu știu ce-am fi făcut dacă Egan nu l-ar fi convins pe domnul Nash să vândă una sau două dintre cărțile alea vechi și murdare. Mai mult ca sigur că muream de foame.

Phoebe îl privi pe furiș pe Gabriel, care examina holul sărăcăcios și plin de cărți. Își scoase pălăria. Îl studia cu acea nouă senzație de apropiere copleșitoare pe care el o aprinsese în ea. În lumina slabă a lumânărilor pâlpâitoare părul lui era tot atât de negru ca noaptea, așa cum și-l amintea. La tâmplă era ușor argintat. Acum, însă, își aminti ea, avea treizeci și patru de ani. Iar argintul de la tâmplă era ciudat de atrăgător.

Acum opt ani i se păruse destul de bătrân. Acum părea să aibă exact vârsta potrivită. Mâna ei înmănușată strânse un fald al costumului de călărie purpuriu. Ridică trena mică a rochiei care acoperise o grămadă de cărți.

Senzația de așteptare care creștea în ea nu avea nimic de a face cu manuscrisul pe care trebuia, să-l ia, sau cu faptul de a-l convinge pe Gabriel să o ajute în căutările ei pentru a-l descoperi pe asasinul lui Neil.

Era legată numai de Gabriel însuși.

Cerule sfinte, devenea într-adevăr periculos, gândi Phoebe. Acest gen, de complicații sentimentale era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Trebuia să-și păstreze mintea limpede și să țină minte că Gabriel nu avea nici un motiv să simtă nici un fel de afecțiune pentru vreun membru al familiei ei.

Chipul lui Gabriel era pe jumătate întors, în timp ce citea cotoarele unora dintre, cărțile aruncate una peste alta în cel mai apropiat dulap. Phoebe se uita atent la linia dură a bărbiei lui și la unghiul arogant pe care-l făceau oasele feței. Dintr-un motiv sau altul se înfioră când își dădu seama că tot mai avea fața unei păsări de pradă.

Stomacul i se strânse nervos. Nu se așteptase ca trecerea celor opt ani să fi îndulcit trăsăturile acelea sălbătice. Era însă neliniștit să vezi că deveniseră și mai dure și mai neînduplecate ca mai înainte.

Ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile, Gabriel întoarse brusc capul. Se uita drept la ea, fixând-o cu ochii aceia verzi de pasăre răpitoare. Pentru o clipă care o înspăimântă Phoebe avu impresia că putea să vadă prin valul ei des. Uitase cu totul de ochii lui.

Pe când era o tânără fată pe cale să devină femeie, nu înțelesese impactul acelei priviri verzi atât de intense. Desigur, că nu îi privise decât de câteva ori. Acele prilejuri se iviseră atunci când Gabriel venise în casa din oraș a tatălui ei împreună cu alți tineri din înalta societate, s-o curteze pe încântătoarea ei sora, Meredith.

Singurul bărbat din toată mulțimea care îi stârnise interesul lui Phoebe fusese Gabriel. Fusese curioasă de la început să-l întâlnească pentru că citise cu aviditate cărțile și poeziile pe care i le dăduse surorii sale. Gabriel încercase s-o cucerească pe Meredith cu legendele arturiene, mai degrabă decât cu flori. Pe Meredith n-o interesaseră vechile povești cavalierești, dar Phoebe le devorase.

De câte ori venea Gabriel, Phoebe avusese grijă să observe tot ce se putea din ascunzătoarea ei din capul scărilor. În naivitatea ei, crezuse că privrile pe care i le arunca lui Meredith erau încântător de romantice.

Acum își dădea seama că romantic era un cuvânt mult prea dulce și ușor pentru a descrie privirea arzătoare a lui Gabriel. Nu e de mirare că sora ei îl considera înfricoșător. Cu toată inteligența ei ascuțită, în vremea aceea Meredith fusese o creatură blândă și timidă.

Pentru prima dată de când începuse această nesăbuită acțiune de a-l atrage pe Gabriel de partea ei ca să o ajute, Phoebe se simți momentan depășită de împrejurări. El avea dreptate. Nu era un bărbat cu care o femeie inteligentă să se distreze. Poate că planul ei nu funcționa deloc. Înaltă o rugăciune tăcută de mulțumire cerului că era în siguranță, ascunsă sub val.

— Este ceva în neregulă? Întrebă Gabriel cu blândețe.

Privirea lui alunecă peste costumul ei de un purpuriu aprins. Părea amuzat.

— Nu. Nimic. Phoebe își ridică bărbia și se întoarse să o urmeze pe menajeră. Ce însemnătate avea dacă nuanța purpurie a costumului ei era puțin prea vie? Își dădea bine seama că gusturile ei nu erau apreciate de multă lume. Mama și sora ei îi țineau mereu predici despre predilecția ei pentru ceea ce ele numeau culori înflăcărare.

Menajera îi conduse într-o cămăruță care era și mai aglomerată decât holul. Dulapurile cu cărți ocupau toți pereții. Fiecare era plin de dădea pe dinafară. Pe podea se aflau îngrămădite volume până la înălțimea taliei, formând cărări șerpuitoare. Cufere grele cu capacele deschise, care lăsau să se vadă alte cărți și ziare se găseau de fiecare parte a căminului.

Un bărbat corpulent, cu niște pantaloni care plesneau pe el și o haină maro decolorată stătea la un birou plin cu cărți. Era aplecat peste un volum vechi. Lumina lumânărilor cădea peste capul lui chel cu favoriți cenușii și deși. Vorbi fără să ridice privirea de pe pagina din fața lui.

— Ce este, doamnă Stiles? Ți-am spus ca nu trebuie să mă deranjezi până nu voi termina de tradus acest text.

— A venit doamna după manuscrisul ei, domnule. Doamna Stiles nu părea jenată de manierele dure ale stăpânului ei. A adus și un prieten cu ea. Să fac un ceai?

— Ce înseamnă asta? Sunt doi? Nash aruncă pana și sări în picioare.

— Bună seara, domnule Nash, spuse Phoebe politicos, intrând în cameră.

Privirea furioasă a lui Nash se opri puțin pe piciorul stâng a lui Phoebe. Se abținu să facă orice fel de comentariu despre șchiopătatul ei. Fața lui și așa roșie se înroși și mai tare când dădu cu ochii de Gabriel.

— Ei, asta-i acum. Nu vând decât un singur manuscris în noaptea asta. Cum de sunteți doi?

— Nu va faceți griji, domnule Nash, spuse Phoebe pe un ton liniștitor. Domnul acesta este cu mine numai pentru că nu-mi plăcea ideea de a veni singură la ora asta.

— De ce nu? Nash îl privea furibund pe Gabriel. Nu vi se poate întâmpla nimic rău prin aceste părți. Nu se întâmplă niciodată nimic în aceste părți din Sussex.

— Da, dar eu nu cunosc atât de bine situația locală ca dumneavoastră, murmură Phoebe. Sunt din Londra, dacă vă mai aduceți aminte.

— Și cu ceaiul? Întrebă hotărât doamna Stiles.

— Mai lasă-l încolo de ceai, mârâi Nash. Nu vor sta atât încât să aibă timp să-l bea. Plecați de aici, doamnă Stiles. Sunt ocupat.

— Da, domnule. Doamna Stiles dispăru.

Gabriel privea apreciativ camera plină de cărți.

— Complimentele mele pentru biblioteca dumneavoastră atât de bogată, domnule Nash.

— Mulțumesc, domnule. Privirea lui Nash o urmărea pe a lui Gabriel. Mândria străluci scurt în ochii lui. Sunt destul de mulțumit de ea, dacă pot să spun așa.

— Nu cumva sunteți din întâmplare în posesia unui anumit exemplar din Moartea lui Arthur de Malory?

— Care exemplar? Întrebă Nash suspicios.

— O ediție din 1634. În destul de proastă stare. Legată în piele roșie marocană. Are o dedicație pe pagina de gardă care începe cu „Fiului meu”.

Nash se încruntă.

— Nu. A mea este o ediție mai recent în stare excelentă.

— Da. Gabriel îl privi. Atunci să revenim la treaba pentru care am venit.

— Desigur. Nash deschise un sertar al biroului. Cred că doriți să vedeți obiectul înainte să-l luați de tot, nu-i așa?

— Dacă nu vă deranjează. Phoebe îi aruncă o privire rapidă lui Gabriel.

Ridicase o carte groasă de pe o masa din apropiere, dar o puse jos imediat ce văzu că Nash scotea o cutie de lemn din sertarul biroului.

Nash deschise capacul cutiei și scoase cu venerație volumul dinăuntru. Aurul de pe marginile volumului scânteie în lumina lumânărilor. Ochii lui Gabriel străluciră, și mai verzi.

Phoebe aproape că zâmbi fără să-și dea seama cu toate temerile care o încolțeau. Știa exact ce simțea el. Obişnuitul freamăt de nerăbdare o cuprinsese în timp ce Nash puneă manuscrisul pe birou și deschidea cu grijă copertile groase de piele pentru a le arata prima pagină.

— Oh, cerule, șopti Phoebe. Toate preocupările ei imediate privitoare la cât de înțelept fusese să-i ceară lui Gabriel să o ajute în căutările ei se topiră, în timp ce privea magnificul manuscris.

Se apropie și mai tare să vadă mai bine cele patru miniaturi care erau dispuse pe jumătatea de sus a paginii. Un chenar complicat cu frunze de iederă înconjura ilustrațiile vechi. Chiar și de la distanță miniaturile străluceau ca niște bijuterii rare.

— Este o frumusețe, cu adevărat, spuse Nash cu mândria colecționarului. Am luat-o de la un anticar din Londra, acum un an. O cumpărase de la un francez care fugise în Anglia din cauza Revoluției. Mi se face rău când mă gândesc la toate colecțiile splendide de cărți care s-au împrăștiat sau distrus pe Continent în acești ultimi ani.

— Da, spuse Gabriel încet. Războiul nu este bun pentru cărți și nici pentru nimic altceva. Se duse spre birou și se opri privind stăruitor manuscrisul cu miniaturi. Drace! Este uluitor de frumos.

— Minunat! Phoebe studia miniaturile scânteietoare. Absolut fantastic. Se uita la Nash. Pot să-l examinez mai de aproape?

Nash ezită, apoi dădu din umeri, în mod evident, fără tragere de inimă.

— Ați plătit pentru el. Este al dumneavoastră. Faceți cum vreți.

— Mulțumesc. Phoebe îl simți pe Gabriel care privea peste umărul ei în timp ce cauta în buzunarul de la fusta o batistă de dantela curată. Nerăbdarea lui intensă și controlată o amuza pentru că erau atât de asemănătoare emoției pe care o simțea ea în acel moment.

Ea și Gabriel împărtășeau aceeași pasiune, medită ea. Numai un alt colecționar de cărți putea aprecia un moment ca acesta.

Folosi batista ca să întoarcă paginile volumului. „Cavalerul și Vrăjitorul” era un manuscris bogat decorat. Fusese în mod evident comandat de un

aristocrat francez bogat care apreciașe măiestria artistică a miniaturistului, ca și povestirea pe care scribul o așternuse pe hârtie.

Phoebe rămase să studieze câteva din cuvintele în franceza veche, observând scrierea, splendidă. Când ajunse la ultima pagină, se concentra foarte tare, ca să poată traduce caseta.

„Aici se termină povestea despre Cavaler și Vrăjitor”, citi ea cu voce tare. „Eu, Philip de Blois, am spus numai adevărul. Cartea aceasta a fost scrisă pentru doamna mea. Oricine ia această carte din acest loc, să fie blestemat. Hoții și ucigașii să-l atace, să fie spânzurat. Să ardă în focul iadului.”

— Și cu asta se termină, spuse Gabriel. Nu există nimic mai bun decât un blestem bun într-o carte veche, care să facă pe cineva să se gândească de două ori înainte să se decidă să fure o carte.

— Este greu să-i blamezi pe scribi pentru că încercau în orice fel să împiedice furtul acestor excepționale opere de artă. Phoebe închise cu grijă volumul. Își ridică privirea către domnul Nash și zâmbi:

— Sunt foarte mulțumită de achiziția mea, domnule.

— Este numai o povestire din cele despre Masa Rotundă, mormăi Nash. O poveste prostească scrisă pentru vreo doamnă răsfățată de la curte. Nu așa de important ca exemplarul din Histoire Scolastica pe care l-am cumpărat tot atunci, desigur. Totuși este un lucru frumos, nu-i așa?

— Este scandalos de frumoasă. Phoebe repuse cu grijă manuscrisul în cutia lui. Voi avea cea mai mare grijă de el, domnule Nash.

— Bine, luați-l și plecați. Nash își dezlipi privirea de pe cutia care conținea manuscrisul. Am de lucru în noaptea asta.

— Înțeleg, Phoebe încercă să ridice cutia grea.

— Ți-o duc eu. Gabriel lua cu multă abilitate cutia cu manuscrisul din mâinile lui Phoebe. Este cam incomod pentru tine să o ții, nu crezi?

— Pot să mă descurc foarte bine, mulțumesc.

— Totuși, aș fi încântat să o duc eu pentru tine. Gabriel zâmbi enigmatic. M-ai angajat în noaptea asta ca însoțitor, dacă n-ai uitat. Este un privilegiu pentru mine să-ți fiu de ajutor. Mergem?

— Da, da, duceți-vă, bombăni Nash. Se așeza la birou și apucă pana. Doamna Stiles o să vă conducă.

Neputând să găsească nici o altă alternativă, Phoebe fu obligată să treacă de Gabriel și să înainteze pe holul ticsit. Nu-i plăcea privirea zeflemitoare din ochii lui.

Desigur că nu va încerca să-i ia manuscrisul cu forța, se liniști ea. Refuza să creadă chiar pentru o clipă că acest cavaler galant se transformase într-un ticălos autentic. O necăjea numai, gândi ea.

Doamna Stiles îi aștepta la ușa de la intrare. Aruncă o privire cutiei din mână lui Gabriel:

— Așa o să fie o carte mai puțin de șters de praf. Bineînțeles că stăpânul o să se ducă să cumpere alte zece în locul ei. Doar dacă am noroc, capăt salariul pe trimestrul ăsta.

— Mult noroc, doamnă Stiles, spuse Gabriel. O luă pe Phoebe de braț și o conduse afara, în întuneric.

— După ce mă urc pe cal, pot să țin eu manuscrisul, spuse Phoebe repede.

— N-ai încredere în mine că-l țin bine?

— Nu este o problemă de încredere. Refuza să-l lase să-și facă și mai multe griji decât avea deja. Știu ca sunteți un adevărat gentleman.

— Îmi tot spuneți asta. Puse cutia jos pe o piatră, o apucă pe Phoebe de mijloc și o urcă pe șa. Măinile lui mai rămaseră puțin pe mijlocul ei, în timp ce se uita la chipul ei voalat. Păreți să știți foarte multe despre mine.

— Știu. Își dădu seama că se sprijinea de umerii lui. Își trase mâna în grabă și apucă hățurile.

— Și cât de mult știți, doamnă? Gabriel îi dădu drumul ca să apuce hățurile armăsarului. Sări ușor în șa și începu să așeze cutia cu manuscrisul sub faldurile grele ale mantiei lui.

Sosise momentul să vorbească. Phoebe își alese cuvintele cu grijă în vreme ce porneau pe pajiște. Îi ademenise pe cavalerul solitar afară din turnul lui, dar nu-și atinsese încă scopul. Vroia să-l facă destul de curios pentru a-l putea atrage în căutările ei, înainte de a-și revela identitatea.

— Știu ca v-ați întors doar de curând în Anglia, după ce ați stat mai mult timp în străinătate, spuse ea prudent.

— Mai mult timp, repetă Gabriel. Este o exprimare ciudată, căci am fost plecat din țară pentru opt ani lungi. Ce altceva mai știți despre mine?

Nu-i plăcea tonul nou din vocea lui.

— Am mai auzit că ați moștenit titlul de noblețe în mod destul de neașteptat.

— Foarte neașteptat. Dacă unchiul meu și fiii lui n-ar fi murit toți pe mare, acum un an, n-aș fi moștenit niciodată titlul. Altceva, Voalata mea Doamnă?

— Știu ca aveți un mare interes pentru cavalerism și legende.

— Evident. Gabriel o privi. Ochii lui verzi păreau decolorați în lumina lunii, dar sfidarea din ei era dincolo de orice îndoială. Altceva?

Phoebe își stăpâni nervii. Trebuia să folosească armele cele mai puternice, decise ea:

— Știu ceea ce foarte mulți membri din lumea bună ar fi gata să ucidă pentru a descoperi. Știu că sunteți autorul anonim al romanului „Căutarea”.

Efectul acestei revelații fu imediat. Mânia controlată a lui Gabriel era palpabilă. Ochii i se îngustară repede.

— Drace! Într-adevăr, ați făcut cercetări. Cum ați aflat asta?

— Oh, am sursele mele de informație, încercă Phoebe să spună cu ușurință. N-ar fi putut nicicum să-i spună tot adevărul. Nici chiar familia ei nu-i cunoștea secretul cel mai adânc și mai negru.

Gabriel își înfrână brusc armăsarul. Întinse o mână și o apucă pe Phoebe de mijloc:

— V-am întrebat cum ați aflat acest lucru. Vreau un răspuns, doamnă.

Phoebe începu să tremure. Degetele lui o strângeau de talie cu forța, iar fața lui era scufundată în umbră. Ea știa că spune adevărul. Va căpăta un răspuns.

— Este chiar așa o jignire? Întrebă ea fără suflare. Toată lumea se întreabă care este identitatea autorului celei mai populare cărți a sezonului?

— V-a spus editorul meu cine sunt? La dracu, doamnă, l-ați mituit pe Lacey?

— Nu, jur că nu. Nu putea să-i spună ca ea era misteriosul binefăcător care venise în ajutorul editurii lui John Lacey care era pe cale să dea faliment. Făcuse acest lucru folosind banii pe care-i economisise din generoasa alocație trimestrială pe care i-o dădea tatăl ei și din veniturile pe care le realizase din vânzarea unora din cărțile ei prețioase, altor colecționari. Nimeni nu știa adevărul, iar Phoebe știa că lucrurile trebuiau să rămână așa. Familia ei s-ar fi îngrozit să afle că se apucase de comerț în toată regula.

Aranjamentul pe care-l făcuse cu Lacey mergea foarte bine, în general. Phoebe selecta manuscrisele care urmau să fie publicate iar Lacey se ocupa de tipărirea lor. Ei doi, cu ajutorul unui tânăr avocat și al câtorva funcționari, făcuseră să prospere librăria lui Lacey. Primul lor mare succes fusese „Căutarea” pe care Phoebe insistase să o publice din momentul în care terminase de citit manuscrisul.

— Trebuie să-i fi umplut buzunarele de arginți lui Lacey, spuse Gabriel. Dar nu cred că acel bătrân nebun să fi fost atât de prost. N-ar fi îndrăznit să mă supere în această privință. Desigur că nu este atât de prost încât să, riște viitoarele profituri pe care intenționează să le obțină din următoarea mea carte.

Phoebe se uita la degetele lui înmănușate, care-i înncercuiau mijlocul. Poate că asta fusese într-adevăr o greșeală îngrozitoare, se gândi ea înnebunită. Gabriel nu se purta deloc ca un cavaler din timpurile vechi. Mâna care o strângea pe a ei părea de oțel.

— Nu este vina lui nu trebuie să-l acuzați pe domnul Lacey.

— Cum ati descoperit ca eu sunt autorul "Căutării"?

Phoebe căuta în grabă un răspuns rezonabil.

— L-am pus pe avocatul meu să cerceteze problema dacă vreți să știți. Încercă fără secces să-și elibereze mâna. Este foarte inteligent. Asta cel puțin era adevărat, gândi. Domnul Peak era un tânăr extrem de inteligent și de înțelegător, gata să facă orice pentru situația lui, până acolo încât să facă afaceri cu fiica mezina a contelui de Clarington, fără să se deranjeze să-l informeze pe tatăl ei de acest fapt.

— Avocatul dumneavoastră! Ocărând furios, Gabriel îi dădu drumul. Începe să mă obosească jocul acesta al dumneavoastră, doamnă. V-am spus că n-am înțelegere pentru înșelătorii și amăgiri. Cine sunteți?

Phoebe își umezi buza inferioară:

— Nu vă pot spune, seniore. Nu încă. Este prea devreme. În plus, dacă planul meu nu reușește, după câte încep să-mi dau seama, atunci n-aș vrea să-mi risc reputația și mai mult decât am făcut-o déjà. Sunt sigură că veți înțelege.

— Ce plan? Să vă ascult planul și să mai și particip la executarea lui înainte să aflu adevărata voastră identitate? Ce fel de idiot credeți că sunt eu?

— Nu cred deloc că sunteți un idiot doar extrem de dificil, replică Phoebe. Aș vrea numai să nu cunoașteți identitatea mea până când nu sunteți de acord

să mă ajutați. De îndată ce îmi jurați că mă veți ajuta, nu voi mai avea motive să nu am încredere în dumneavoastră. Desigur că puteți să înțelegeți dorința mea de discreție.

— Ce dracu înseamnă toate astea? Era limpede că Gabriel ajunsese la capătul răbdării. Ce plan prostesc aveți în minte?

Phoebe își adună curajul și făcu pasul decisiv:

— Sunt implicată într-o, cercetare serioasă și importantă.

— Vreți să găsiți un alt manuscris? Întrebă el în derâdere.

— Nu. Nu caut un alt manuscris. Vreau să se facă dreptate. Experiența dumneavoastră mă face să cred că ați putea să-mi fiți de mare ajutor.

— Dreptate? Doamne Dumnezeule, ce nebunie mai este și asta? Speram că ați înțeles că nu mai vreau să mă amestec în nici un alt joc.

— Nu este un joc, explică ea disperată. Încerc să găsesc un ucigaș.

— Un ucigaș! Gabriel tăcu, uluit. Ei drăcia dracului! Stau aici în puterea nopții cu o nebună.

— Nu sunt nebună. Vă rog, ascultați-mă doar. Numai atât vă cer. De două luni încerc să vă captez atenția. Acum, când ați ieșit în sfârșit din peștera dumneavoastră, măcar atât puteți face, să ascultați ce am de spus.

— Nu locuiesc într-o peșteră, ce naiba! Părea ofensat.

— În ceea ce mă privește, este ca și cum ați sta. După câte am reușit să descopăr, stați ascuns pe domeniul vostru că un fel de troglodit, în cea mai mare parte a timpului. Refuzați să vedeți pe oricine sau să aveți de-a face cu societatea.

— Exagerați, mormăi Gabriel. Văd pe cine-mi place. Se întâmplă că îmi place să stau mai retras și nu am nici un fel de atracție pentru viața mondenă. Dar mă depășește faptul că trebuie să mă explic față de dumneavoastră.

— Vă rog, domnule, am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a se face dreptate unui om care mi-a fost foarte apropiat odată.

— Cât de apropiat?

Phoebe înghiți în sec:

— Păi, ca să fiu exactă, odată vroia să se însoare cu mine. Familia mea s-a opus căsătoriei pe motivul că el nu avea nici un fel de avere.

— Nu este un lucru neobișnuit, remarcă Gabriel îndârjit.

— Îmi dau seama de asta. Prietenul meu a plecat în mările Sudului să facă avere, ca la întoarcere să-mi poată cere mâna. Dar nu s-a mai întors! Am aflat în cele din urmă că a fost ucis de un pirat.

— Cristoase! Vreți să vă ajut să dați de urmele unui nenorocit de pirat? Atunci să vă spun ceva. Este o sarcină imposibilă. Mi-am petrecut mare parte din ultimii opt ani în mările Sudului și vă pot încredința că zona aceea este plină de ucigași.

— Nu înțelegeți, spuse Phoebe. Am motive să cred că ucigașul a revenit în Anglia. Sau cel puțin cineva care știe că ucigașul a revenit.

— Doamne sfinte! Cum ați ajuns la concluzia asta?

— Înainte de a pleca să facă avere, i-am dat prietenului meu unul dintre manuscrisele mele favorite ca amintire. Știu că nu l-ar fi vândut sau dat pentru nimic în lume. Era singurul lucru pe care-l avea să-i amintească de mine.

Gabriel se potoli.

— Un manuscris?

— Un exemplar minunat din „Doamna din turn”. Îl cunoașteți?

— Ei, drăcie!

— Deci îl cunoașteți. Phoebe era emoționată acum.

— Știu de existența câtorva exemplare, admise Gabriel. Al dumneavoastră era francez, englez sau italian?

— Francez. Cu miniaturi splendide. Chiar mai încântătoare decât cele din Cavalerul și Vrăjitorul. Fapt este, seniore, că am auzit că volumul este din nou în Anglia. Se pare că în biblioteca personală a cuiva.

Gabriel o privi cu asprime:

— Unde ați auzit așa ceva?

— De la un librar din Bond Street. Știa de la unul din cei mai buni clienți ai lui, care aflase de la un colecționar ciudat din Yorkshire.

— Ce vă face să credeți că este exemplarul dumneavoastră!

— Anticarul mi-a spus că este versiunea franceză a cărții și caseta de la sfârșit arată că numele scribului era Guillaume d'Anjou. Exemplarul meu a fost scris de el domnule, trebuie să descopăr locul unde se află acel manuscris.

— Credeți că dacă găsiți cartea, o să găsiți și omul care la ucis pe iubitul dumneavoastră? Întrebă Gabriel cu blândețe.

— Da. Phoebe roși toată când auzi că-l numise pe Neil „iubitul” ei. Dar acum nu era momentul să-i explice că Neil fusese iubitul ei, ci un Lancelot foarte virtuos și devotat. Dragostea lui fusese pură și nobilă. Păstrase întotdeauna o distanță cavaleriească față de ea, cerând numai să o servească pe doamna lui în felul unui adevărat cavaler din vechime.

Faptul că ea nu simțise niciodată altceva decât o afecțiune caldă pentru Neil era unul dintre motivele pentru care se simțea vinovată pentru moartea lui. Dacă l-ar fi iubit cu adevărat, și-ar fi înfruntat familia ca săa se mărite cu el. Dar nu-l iubise pe Neil și Phoebe nu putea să suporte gândul unei căsătorii care să nu fie bazată pe dragoste adevărată.

— Care era numele bărbatului care a însemnat atât de mult pentru dumneavoastră?

— Neil Baxter.

Gabriel rămase nemișcat câteva secunde.

— Poate că actualul proprietar al cărții a cumpărat din întâmplare cartea de pe undeva, sugeră Gabriel rece. Poate nu știe nimic despre soarta iubitului dumneavoastră.

Phoebe clătină hotărât din cap:

— Nu, nu cred că așa stau lucrurile. Vedeți, Neil mi-a scris ocazional după ce a părăsit Anglia. Într-una din scrisorile sale a menționat un pirat care hărțuia vasele în insule. Spunea că omul nu era un ticălos obișnuit, ci un gentleman englez care practica pirateria și devenise blestemul mărilor Sudului.

— N-ar fi fost primul care să facă așa ceva sublinie Gabriel sec.

— Seniore, cred că un asemenea ticălos ar fi luat Doamna din Turn că prada după ce l-a omorât pe Neil.

— Iar acum când se zvonește că acea carte este din nou în Anglia presupuneți că acest gentleman pirat sa întors și el?

— Cred că este foarte posibil. S-a întors probabil după ce a jefuit destul pentru a putea să intre în lumea bună. Poate chiar să fie un membru al înaltei societăți. Gândiți-vă numai, domnule cine ar putea ști că a fost pirat? Toată lumea o să presupună pur și simplu că a făcut avere în mărire Sudului ca și alții iar acum s-a întors

— Imaginația dumneavoastră doamnă, îmi taie respirația.

Phoebe strânse din dinți:

— Mie mi se pare, domnule, că dumneavoastră nu prea aveți imaginație. Ipoteza mea este destul de plauzibilă. Totuși, așa cum sugerați, proprietarul actual al cărții nu este piratul, dar el ar putea foarte bine să cunoască identitatea piratului. Trebuie să-l gădesc.

Zgomotul unui obiect mare care cădea printre arbuștii de lângă pajiște întrerupse explicațiile grăbite ale lui Phoebe.

— Ce dracu'? Gabriel își liniște armăsarul în vreme ce un cal cu un călăreț țâșni dintre arbori și ieși în drum.

— Stați și dați tot, urlă nou-venitul din spatele măștii care-i acoperea fața. O pelerină neagră îl învăluia. Lumina lunii strălucea pe pistolul din mână lui.

— Ei drăcie, spuse Gabriel plictisit, știam eu că trebuia să fi stat acasă în pat în noaptea asta.

Capitolul 3

Gabriel realizează imediat că Doamna Voalată nu înțelese imediat ce se întâmplă. Apoi păru să vadă lumina sclipind pe țeava pistolului din mână tâlharului.

— Ce Dumnezeu vreți să faceți, domnule? Întrebă Doamna Voalată ca și cum ar fi vorbit cu un servitor năndemânatic.

Gabriel își ascunse repede un zâmbet răutăcios. Doamna avea destul curaj pentru a se potrivi cu un cavaler rătăcitor respectabil. Nu cunoștea multe femei care ar fi tratat un tâlhar cu un asemenea dispreț strivitor. Dar nici nu cunoștea nici un fel de femeie care să fi semănat câtuși de puțin cu această uimitoare Doamnă Voalată.

— Banii sau viața! Tâlharul ținea pistolul când asupra lui Gabriel, când asupra însoțitoarei sale. Mai repede. Ar fi mai simplu să vă împușc și să scap de necazuri.

— Nu am decât câteva monede la mine, replică Doamna Voalată. Și nu port nici un fel de bijuterii.

— Iau tot ce aveți. Tâlharul se uită la Gabriel peste marginea măștii. Cred că purtați un pistol asupra voastră. Scoateți pelerina și aruncați-l pe jos.

— Cum dorești. Gabriel dădu din umeri și începu să-și desfacă pelerina. Doamna Voalată intră imediat în panică.

— Nu, nu trebuie să vă scoateți pelerina, seniore. O să răciți și puteți și muri. Se întoarce spre tâlhar. Vă rog, domnule, vă implor. Nu-l obligați pe prietenul meu să-și scoată haina. Are probleme cu plămânii. Doctorul i-a spus să nu iasă niciodată fără o haină pe el.

Gabriel o privi amuzat:

— Ce frumos din partea voastră să vă gândiți la sănătatea mea într-un moment destul de greu ca acesta!

— O să aibă și mai mari probleme cu plămânii dacă trece un glonte prin ei, mârâi tâlharul. Hai, grăbiți-vă!

— Așteptați. Nu trebuie să vă scoateți haina, seniore, spuse doamna disperată.

Dar era prea târziu. Gabriel își scosese deja mantaua. Cutia cu manuscrisul apărui sub brațul lui.

— Așa deci, asta ce-i? Tâlharul își apropie calul de armăsarul lui Gabriel. Arată interesant.

— Este numai o cutie veche, spuse doamna apăsător. Nimic de valoare. Nu este așa, seniore?

— Da, este sigur o cutie veche, aprobă Gabriel.

— O iau. Tâlharul întinse mâna. Dă-mi-o.

— Să nu îndrăznești să i-o dai, Wylde, ordonă doamna. Mă auzi?

— Te aud. Gabriel întinse cutia cu multă grijă. Aruncă și câteva monezi peste ea.

În mod evident jignită, Doamna Voalată se răsuci să-l înfrunte pe tâlhar:

— Nu o atinge. Ți cer să mi-o dai imediat înapoi. Cutia îmi aparține.

— Asta nu pot să o fac, spuse tâlharul.

— Oprește-l, Wylde, ordonă Doamna Voalată. N-o să te iert niciodată dacă-l lași să plece cu ea.

— Mi-e milă de tine că trebuie să-i suporti gura aia pe care o are, spuse tâlharul cu simpatie adresându-se lui Gabriel.

— Până la urmă te obișnuiești, spuse Gabriel.

— Dacă zici tu. Păi, mulțumesc foarte mult și seară bună la amândoi! E o plăcere să facem afaceri!

Omul mascat își întoarse calul, îl împunse puternic cu pintenii și porni în galopul calului pe pajiște.

Doamna Voalată îl urmări cu privirea pe tâlhar până când dispăru. Apoi se năpusti asupra lui Gabriel. El se pregăti pentru atac. Era evident că nu era mulțumită de felul cum acționase el ca un cavaler rătăcitor.

— Nu pot să cred așa ceva, domnule, spuse ea furioasă. Cum ați putut să dați manuscrisul fără ca măcar să fi făcut o singură încercare de a-l salva?

Gabriel îi aruncă pieziș o privire plină de înțeles în timp ce descaleca să-și ridice mantaua.

— Ar fi fost mai bine să-l las să-mi tragă un glonte în pieptul meu bolnav?

— Bineînțeles că nu. Dar sigur că ați fi putut vorbi altfel cu el. Sunteți un gentleman. Trebuie să vă pricepeți la pistoale și altele asemenea. Nu era nimic altceva decât un tâlhar nepriceput.

— Tâlharii nepricepuți sunt la fel de capabili să apese pe trăgaciul unui pistol ca și un gentleman antrenat la Manton. Gabriel sări înapoi în șa și apucă hamurile.

Doamna Voalată oftă de frustrare. Lui Gabriel i se păru ca o auzi ocărând în surdina.

— Cum ați putut să-l lăsați să o ia chiar așa? Întrebă ea. V-am luat cu mine ca să mă protejați. Trebuia să fiți însoăitorul meu în noaptea asta.

— Mi se pare că mi-am făcut datoria. Dumneavoastră sunteți în deplină siguranță.

— Dar mi-a luat manuscrisul!

— Exact Manuscrisul dumneavoastră. Nu al meu. Gabriel își îndemnă calul să pornească înainte pe pajiște. Am învățat de mult să nu-mi risc gâtul luptând pentru ceva ce nu-mi aparține. Nu aduce nici un câștig.

— Cum îndrăzniți, domnule? Cu siguranță, nu sunteți omul care am crezut eu că sunteți.

— Și cine ați crezut că sunt eu? Strigă Gabriel peste umăr. Doamna își îndemnă iapa să o ia pe urmele armăsarului lui.

— Am crezut că omul care a scris Căutarea va fi cel puțin tot atât de nobil și viteaz ca și eroul cărți sale, strigă ea.

— Atunci sunteți o proastă. Cavalerismul este bun doar pentru romane. Recunosc că se vinde bine, dar este nefolositor în lumea reală.

— Sunt extrem de dezamăgită de dumneavoastră, afirmă ea cu patos, în timp ce iapa ei ajunse în rând cu armăsarul lui. Se pare că tot ce am crezut despre dumneavoastră nu este nimic altceva decât o iluzie. Ați stricat totul. Totul!

El îi aruncă o privire:

— Ce vă așteptați să fi făcut eu, Doamna mea Voalată?

— Mă așteptam să luptați. Mă așteptam să protejați manuscrisul acela. Nu mă așteptam să renunțați atât de ușor. Cum ați putut fi atât de las?

— Cât de mult doriți acel manuscris înapoi, doamna?

— Foarte mult. Am plătit mulți bani pe el. Dar aceasta este ultima mea grijă acum. Lucrul de care am nevoie este un adevărat cavaler rătăcitor.

— Prea bine. Am să vă aduc manuscrisul înapoi. Când am să-l aduc, o să vă spun dacă accept sau nu să iau parte la cercetările voastre.

— Cum? Ea era complet uluită. În același timp el își dădu seama, că îi trezise din nou speranța. Vreți să spuneți că vă veți gândi la propunerea mea de a mă ajuta să găsesc piratul care are exemplarul meu din Doamna din Turn?

— Voi lua în considerație cu multă grijă propunerea dumneavoastră. Dar trebuie să vă avertizez, Doamna Voalată, că dacă accept să pornesc cercetările și dacă reușesc, veți avea un preț de plătit.

Acest lucru păru să o surprindă:

— Un preț?

— Da.

— Așa cum stau lucrurile, spuse ea, parând nemulțumită, intenționez să vă dau dumneavoastră cartea pe care tocmai ați dat-o tâlharului, așa cum am menționat. Trebuia să fie un fel de memento al cautării. Dacă reușeam, vreau să spun.

— Mă tem că prețul va fi mult mai ridicat decât asta, doamna!

— Vă așteptați ca eu să vă plătesc pentru că mă ajutați să dau un ticălos pe mâna justiției? Întreba ea.

— De ce nu? Când puneți un om să facă cercetări, este doar cinstit să-l răsplătiți.

— Ar trebui să vă fie rușine, îl înfrunta ea. Aceasta este o chestiune de dreptate și onoare. Nu este tot același lucru ca și cum v-aș fi cerut să mă ajutați să găsesc o comoară pierdută sau un cufăr cu bijuterii.

— Dreptatea și onoarea sunt niște mărfuri care pot fi vândute și cumpărate tot așa de bine ca și bijuteriile sau aurul. Nu văd nici un motiv pentru, care să nu fiu plătit pentru a le găsi.

Ea își trase răsuflarea:

— Sunteți foarte cinic, seniore.

— Sunt foarte practic, doamna.

— Văd. Foarte bine. Dacă preferați să faceți afaceri ca un comerciant obișnuit mai degrabă decât ca un cavaler de onoare, așa să fie. Își înalta mândra bărbia. Care este prețul serviciilor voastre?

— Cum încă nu știu cât de multe probleme vor pune aceste cercetări, nu pot fixa prețul înainte. Trebuie să așteptați până când treaba este făcută, spuse Gabriel.

După săptămâni în care această femeie misterioasă îl fascinase tot mai mult, se simțea în sfârșit mulțumit de el însuși. În cele din urmă era stăpân pe situație. Un avantaj util, gândi el. Va avea cu siguranța nevoie de el, socotind după câte știa despre ea până acum.

— Nu puteți să-mi spuneți prețul dinainte? Asta este ridicol. Dacă nu-mi pot permite să vă plătesc? Spuse ea.

— Nu vă temeți. Vă puteți permite prețul meu. Întrebarea este dacă sunteți destul de onestă ca să-l plătiți sau nu. Pot să am încredere în cuvântul dumneavoastră, doamnă, sau veți continua să vă faceți micile voastre jocuri?

Ea se înfurie:

— Cum puteți să-mi puneți onoarea la îndoială, Wylde?

— Dumneavoastră n-ați ezitat deloc să o faceți. Ați mers atât de departe încât să mă faceți las acum câteva minute.

— Este altceva, spuse ea repede.

— Oare? Exista bărbați care s-au omorât unul pe altul pentru insulte mai mărunte. Dar sunt gata să trec peste asta.

— Cât de drăguț din partea voastră, rosti ea cu vocea sugrumată.

— Încheiem târgul, Doamna mea Voalată?

— Da, spuse ea imediat. Dar mai întâi va trebui să recuperez Cavalerul și Vrajitorul. Mă îndoiesc că veți fi în stare să o faceți.

— Apreciez încrederea pe care o aveți în curajul meu de cavaler.

— Tâlharul acela trebuie să fie la mile distanță de acum, cu manuscrisul meu cu tot. Făcu o pauză. Doamne sfinte, tocmai mi-am dat seama de ceva!

— Ce anume?

— Vă amintiți blestemul de la sfârșitul cărții?

— Ce-i cu el? Întreba Gabriel.

— Dacă îmi amintesc bine, începea cu afirmația că oricine va lua cartea va fi atacat de hoți și ucigași. Noi am fost clar atacați de un hoț, seniore.

— Care din fericire nu s-a transformat într-un ucigaș, datorită felului inteligent în care am tratat eu situația.

— Vrei să spui datorită neroziei tale, bombăni ea.

— Cum vreți, doamnă, între timp noi trebuie să perfectăm pactul nostru. Gabriel opri armăsarul și întinse mâna.

Doamna Voalată ezita și apoi întinse fără tragere de inima propria ei mâna înmănușată.

— Chiar o să vă gândiți dacă acceptați propunerea mea?

— Fiți sigură, o să mă gândesc la puține alte lucruri până o să vă văd din nou.

— Vă mulțumesc. Seniore, spuse ea rigidă. Dacă sunteți într-adevăr serios, nu vă puteți da seama cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— Poate ar trebui să demonstrați cât îmi sunteți de recunoscătoare.

Degetele lui Gabriel se strânsură peste ale ei. În loc să-i strângă mâna ca de obicei, se folosi de mâna lui pentru a o trage mai aproape de el. Înainte ca să-și dea seama de intenția lui, el ridică valul pălăriei ei, descoperindu-i trăsăturile uluite în strălucirea palidă a lunii.

Doamna își pierdu răsuflarea și îngheță, uluită și șocată.

Gabriel cercetă atent fața ridicată a celei care-l chinuia atât de dulce, cu toată curiozitatea fierbinte care ardea în el de săptămâni. Nevoia de a cunoaște identitatea ei devenise la fel de puternică ca și orice dorință fizică. Crescuse constant de când deschisese prima scrisoare de la ea.

O singură privire la scrisul elegant și nu mai avusese nevoie de semnătura criptică a Doamnei Voalate ca să-și dea seama că avea de-a face cu o femeie. Și încă una foarte nechibzuită și impulsivă. Din care cauza așteptase, lăsând-o pe ea să facă toate mișcărilor inițiale.

Gabriel se mândrea cu controlul de fier pe care-l exercita așa de bine asupra propriilor sale sentimente, lucru pe care-l învățase în ultimii opt ani. Învățase greu aceste lucruri, dar le învățase bine. Nu mai era bărbatul naiv și idealist care fusese în tinerețe.

Totuși se stăpânise cu greutate în ultimele două luni. I se părea ca Doamna Voalată încerca în mod deliberat să-l înnebunească. Aproape că reușise. Să-i descopere identitatea devenise o obsesie pentru el.

Studiase cu atenție scrisorile ispititoare pe care le primise de la ea, cu tot atâta atenție cu cât studiasse vreodată prețioasele lui manuscrise medievale. Singura certitudine pe care o dobândise din ele era faptul că Doamna Voalată era la fel de bună cunoscătoare, ca și el, a tradiției cavaleresti.

Capacitatea ei, incredibilă de a anticipa preferințele lui în materie de cărți aproape că îl convinsese pe Gabriel că trebuia să o fi întâlnit mai demult. Dar în noaptea asta în timp ce o privea în văpaia lunii, își dădu seama că era o necunoscută. Era o femeie, misterioasă, la fel de fascinantă ca și perlele negre, rare și exotice, care se găseau în lagunele secrete din marile Sudului.

Pielea ei avea culoarea caldă a satenului în lumina argintie. Se uita în sus la el, cu buzele moi și pline, ușor întredeschise de o înfiorată surpriza.

Întrezări nasul mic, obraznic și aristocratic, oasele delicate ale feței și ochii imenși, mirați. Ar fi vrut să vadă culoarea acelor ochi.

Era o femeie remarcabilă, nu numai frumoasă. Liniile puternice ale nasului și bărbiei făceau să nu aibă acea frumusețe molatică și pasiva pe care Gabriel o asocia cufemeile malatice și pasive. Îi plăcea atingerea ei. Era mică și suplă, zvâcnind de energie feminină.

La casa lui Nash putuse să vadă culoarea părului ei. Adunat la spate într-un coc perfect sub pălăria cu vâl, părea întunecat și lucios de un castaniu închis, aproape negru. Lumina lumânărilor făcuse să sclipească în el reflexe intens roșiatice.

Gabriel simțise o dorință aproape copleșitoare de ai vedea pletele căzând libere în jurul umerilor.

Nu putea să creadă că putuse în sfârșit să pună mâna pe Doamna Voalată. În timp ce privea în jos spre ea, toate emoțiile puternice pe care le trezise în el se cristalizară într-o dorință incandescentă. O dorea.

Chiar în timp ce furia începea să ia locul șocului și uimirii pe fața ei, Gabriel își aplecă capul și o săruta.

La început nici nu se aștepta la un răspuns. Sărutul era apăsător și dominator, ca o răsplată pentru cât îl chinuise. Apoi buzele ei tremurau și el simți cum o străbate un fior de teama prin tot corpul.

Gabriel ezită o clipă, neimpresionat de reacția ei temătoare la sărutul lui. Ea nu era un copil. Părea să aibă peste douăzeci de ani și îl provocase în mod intenționat. Mai mult, fusese una dintre iubitele lui Neil Baxter. Baxter fusese expert în arta seducției. Chiar și Honora Ralston, logodnica lui Gabriel din marfle Sudului, fusese cucerită de farmece și minciunile lui Baxter.

Dar oricum ar fi fost, fu imediat clar ca misterioasa Doamnă Voalată nu era cocheta desăvârșită pe care o crezuse el la început. Îi întârâtase până o sărutase, totuși părea complet nedumerită de reacția lui.

Curiozitatea lui Gabriel, deja foarte mare, îl făcu să se elibereze de ultimele rămășițe de autocontrol. Vroia neapărat să știe dacă putea să o facă să răspundă la sărut.

El îndulci sărutul, alunecând spre buza ei inferioară, ca să-i deschidă gura. Vroia să-i simtă gustul mai mult decât dorise orice altceva.

Știa momentul în care teama femeii se dizolvă într-o undă de dorință. Doamna Voalată scoase un sunet încântător de dulce și moale în brațele lui. Gabriel primi sunetul tremurat ca un om înfometat care a căpătat hrana mult așteptată. Dar vroia și mai mult.

Se simți imediat foarte satisfăcut când simți înfiorarea ei. Ea tremură. Mâna ei se sprijinea de umărul lui strângând lâna grea a mantalei. O simți cum se apleacă spre el, ca și cum ar fi vrut să fie mai aproape.

Înfiorarea care o cuprinsese pe Doamna Voalată îi crescuse dorința și lui Gabriel. Trupul lui tremura de dorința de a o poseda. De prea multă vreme nu mai avusese o femeie. O strânsese și mai tare în brațe.

— Seniore! Părea năucită.

— Aerul nopții este răcoros, murmura Gabriei înăbușit cu buzele lipite de gâtul ei. Dar vă jur că atunci când vă voi întinde pe pământ în pădure, o să vă fie cald. O să folosesc mantaua mea ca să vă fac un pat, Doamna mea Voalata.

Într-o clipă vraja se rupse. Doamna Voalată se scutură ca și cum ar fi fost arsă. Îl împinse dintr-odată încercând să se smulgă din brațele lui.

Gabriel se lupta cu dorința din el și câștigă. Îi dădu drumul împotriva voinței lui. Cu o exclamație înăbușită, ea își recăpătă echilibrul, apuca valul eu degetele tremurânde și-l coborî în grabă. O auzea respirând întretăiat. Fu oarecum satisfăcut văzând că era atât de emoționată.

— Nu aveți nici un drept să faceți, așa ceva, domnule, șopti ea aproape neauzit. A fost un gest foarte necavallesc. Cum ați putut fi așa de puțin galant? Am crezut că sunte-ți un om de onoare.

Gabriel zâmbi:

— Se pare că aveți o idee foarte ciudată despre simțul meu cavaleresc după ce ați citit Căutarea. Presupun că asta dovedește că au dreptate criticii. Tinerele doamne nu trebuie lăsate să citească povești de genul acesta. Firile lor sentimentale sunt prea ușor influențate.

— Prostii. Încercați să mă provocați în mod intenționat.

Vocea își recăpăta rapid siguranța. Nu era o femeie pe care să o zăpăcești ușor.

— Dumneavoastră m-ați, provocat în mod intenționat în ultimele săptămâni, îi reaminti el. V-am spus deja că sunt extrem de supărat pe dumneavoastră, doamna.

— Nu înțelegeți, se lamentă ea. Încercam să vă trezesc interesul, nu să vă supăr. M-am gândit că aventura o să vă bucure. Era genul de mister pe care eroul cartii dumneavoastră l-ar fi îndrăgit.

— Eroul Căutării este mult mai tânăr decât mine, spuse Gabriel. Are o doză nesănătoasă de idealism cavaleresc și naivitate tinerească.

— Da, dar mie îmi place așa, replica Doamna Voalată. Este mult mai plăcut decât sunteți dumneavoastră, asta-i sigur. Oh, nu face nimic. A mers totul rău. Regret că am pornit această aventură stupidă. Ce dezastru a fost! O totală și completa pierdere de vreme. Nici măcar nu am rămas cu cartea Cavalerul și Vrăjitorul că să mă aleg cu ceva.

— Data viitoare când vă voi vedea, spuse Gabriel blând o să vă înapoiez manuscrisul și va voi comunica hotărârea mea cu privire la cercetările dumneavoastră.

Doamna Voalată își îndepărtă iapa de armăsarul lui Gabriel:

— Nu știți cine sunt. Nu mă veți putea găsi.

— O să vă găsesc. Știa chiar în timp ce vorbea că era un jurământ pe care și-l făcea lui însuși și ei. Aventura din noaptea asta nu-i satisfăcuse deloc curiozitatea despre Doamna Voalată. Nu făcuse decât să-i deschidă apetitul. Nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea și știa acum ca nuse va mulțumi până când nu o va avea.

— Dumneavoastră ați început această treabă, doamnă, dar fiți sigură că eu voi fi cel care o va termina.

— Sunt sigură că ați și terminat-o deja, spuse ea cu tristețe. Trebuie să vă spun din nou că sunteți o mare dezamăgire pentru mine până acum, Seniore.

— Sunt, desigur, dezolat să aud asta.

— Nu este distractiv, fir-ar să fie! Doamna Voalată se strădui să-și liniștească iapa. Animalul reacționa cu nervozitate la emoția vocii celei care o călărea.

— Nici nu știu de ce am început acest lucru.

— Nici eu nu știu, spuse Gabriel. De ce nu încercați să-mi explicați?

— Credeam că sunteți cu totul altfel, spuse Doamna Voalată acuzator. Am crezut că sunteți, un adevărat cavaler care înțelege asemenea lucruri, ca adevărul și dreptatea. Poate vă amintiți că atunci când v-am scris prima oară, am menționat posibilitatea unei aventuri importante. Dar nu ați răspuns deloc la cererile mele inițiale.

— Nici nu e de mirare, considerând că tot ce aveam erau câteva scrisori criptice de la, o femeie necunoscută care îmi cerea să fac pe cavalerul rătăcitor. Cum nu le-am luat în seama m-am trezit că mă, băteam cu doamna în cauza pentru fiecare roman cavaleresc medieval pe care vroiam să-l achiziționez. Toată această experiență a fost extrem de neplăcută.

— V-am spus, vroiam să creez un mister pe care să doriți să-l rezolvați.

— V-ați atins scopul doamna. Dar misterul nu este încă în întregime dezlegat, chiar dacă v-am văzut fata. Nu vă știu numele.

— Și nici fnu-o să-l descoperiți, îl încredința ea. Acum am terminat cu prostia asta. O să-mi continui cercetările singura. Îmi dau seama că nu am nevoie și nu doresc ajutorul dumneavoastră până la urmă. Noapte bună, domnul meu. Îmi cer scuze că v-am scos afară din casă la miezul nopții pentru o treabă nebunească.

Doamna Voalată își dădu brusc piteni calului. Iapa porni înainte în plin galop și se avânta pe câmpia luminată de luna.

Gabriel aștepta un moment înainte să o urmeze într-un ritm mai potolit. Auzea copitele iepei cum loveau pământul în depărtare, dar nu făcu nici un efort să o ajungă din urmă. Nu vroia să o depășească, ci doar să meargă pe urmele ei până ajungea în siguranța acasă. Acum își dădea seama prea bine unde se ducea.

Câteva minute mai târziu după ce pajiștea făcea o cotitură, văzu că presupunerea îi era întemeiata. Rămase să o urmărească din umbra pe Doamna Voalată și iapa ei care intrau pe alea largă care ducea spre impunătoarea casa de țară a lordului Amesbury.

După numărul de trăsurile de pe alee, era evident că domnul și doamna Amesbury dădeau una dintre faimoasele lor petreceri de sfârșit de săptămână. Muzica și lumină curgeau prin ferestrele deschise ale casei impunătoare. Doamna Amesbury nu invita niciodată mai puțin de o sută de persoane la petrecerile ei.

Era evident că Doamna Voalată se strecurase nevăzută de la bal ca să se ducă la întâlnirea de la miezul nopții. Trebuie să fi fost ușor de făcut acest

lucru, cu atâta lume. Cei mai mulți dintre musafiri erau de acum beți morți. Nimeni nu-i va simți lipsa.

Era clar că nu va fi simplu să afle identitatea doamnei Voalate aflând cine fusese la balul din noaptea aceasta, își dădu seama Gabriel. Lista cu invitați va include un număr mare dintre persoanele importante din înalta societate și cea mai mare parte din nobilimea locală.

Gabriel nu era dezamăgit. Erau și alte căi de a afla numele femeii. Dar mai întâi trebuia să se ocupe de mica problemă a recuperării romanului Cavalerul și Vrăjitorul.

Întoarse armăsarul și porni în galop ușor înapoi, pe pajiște.

Capitolul 4

Douăzeci de minute mai târziu își opri armăsarul printre arborii de lângă casa lui Nash. Nu fu surprins să vadă ca lumină încă mai ardea la fereastră.

Legă armăsarul de o ramură și-și croi drum prin pădure până la micul șopron din spatele casei. Când deschise ușa de la șopron, un cal necheza încet în întuneric.

Văzu conturul vag al unui cap de cal care se întoarse către el.

— Ușor. Băiete. Gabriel lasa ușa deschisă ca să pătrundă razele lunii și să lumineze interiorul șopronului. Se duse către boxă. Calul fornăi ușor și își scoase capul peste poarta.

— Ai avut o noapte grea, nu-i așa? Gabriel își scoase mânușa și mângâie calul pe gâtul și umerii uzi. Ești încă încălzit de la galop. Cum ți-a plăcut să fii căluțul unui tâlhar? O treabă foarte interesantă, presupun.

Gabriel mai mângâie încă o dată gâtul animalului și apoi ieși din șopron. În timp ce se îndrepta spre ușa din spatele casei, își scoase pistolul din buzunarul mantalei.

Fu ușor surprins să vadă ca ușa nu era încuiată. Tâlharul fusese foarte grăbit, în mod evident, când se întorsese de la treabă de pe drum. Gabriel deschise ușa și păși în bucătărie.

Doamna Stiles spala vase. Se răsucii socata când auzi ușa deschizându-se. Holbă ochii recunoscând pe cel care intrase și deschise gura să strige.

— Taci. Nu scoate nici un cuvânt, te rog, doamnă Stiles. Gabriel nu se derajă să scoată pistolul să o amenințe. Îl ținea doar în mână.

— Nu vreau decât să schimb câteva vorbe cu stăpânul tău. Nu trebuie să faci ceai. Nu o să stau mult.

Doamna Stiles închise gura:

— Știam că nu o să iasă nimic bun din nebunia asta. I-am spus eu că așa o să fie.

— Da. Păi, da, acum o să-i spun și eu acel aș lucru. Vom vedea dacă părerea mea nu o să facă mai multă impresie.

Doamna Stiles îl privi întrebător:

— Nu o să faceți să-l aresteze pe stapânul meu, nu-l așa? A făcut asta numai pentru că avea nevoie de bani și nu poate suporta să se despartă de cărțile alea ale lui. Dacă-l trimit la închisoare, nu știu ce o să mă fac. Este greu de găsit de lucru prin părțile astea. Domnul Nash nu-mi plătește întotdeauna salariul, dar este destulă mâncare și mă lasa să mă duc și acasă la ai mei.

— Nu-ți face griji, doamna Stiles, Nu am deloc intenția să te las fără slujbă. Nash este încă în salon?

— Da, domnule. Doamna Stiles își strânse mâinile pe șorț. Sunteți sigur că nu vreți să fie arestat?

— Destul de sigur. Înțeleg dilema domnului Nash și r simpatizez cu el. Totuși, nu pot să-l las să-și ducă acest mic plan la bun sfârșit, în cazul acesta. Doamnă, era foarte necăjită.

Doamna Stiles suspină:

— Nu pot să înțeleg de ce voi, ăștia, cărturarii puneți atâta preț pe manuscritele astea vechi, și altele asemenea. Nu sunt altceva decât hârtoage nefolositoare, dacă vreți, să știți. E pierdere devreme să citiți și să colecționați mizeriile astea.

— Dorința de a colecționa cărți vechi este greu de explicat, admise Gabriel. Cred că este ca un fel de boală.

— Mare păcat că nu exista nici un remediu.

— Poate că da. Pe de altă parte, nu este o boală neplăcută., Convins că menajera nu se va amesteca în nici un fel în treburile lui, Gabriel o saluta politicos și porni pe hol. Ușa de la salon era închisă, dar putea să audă vocile care veneau din cameră. Prima voce era cea a unui tânăr foarte mânios.

— La dracu', tata. Am făcut exact așa cum am plănuir. Exact așa cum am făcut și ultima dată. De unde puteam, să știu că o să-l aducă pe individul acela solid cu ea? Și oricum, ce importanță are? Nu mi-a făcut nici un necaz.

— Ar fi trebuit să renunți când ai văzut că era un gentleman cu ea, mormăi Nash ca răspuns.

— Ți-am spus, nici măcar nu s-a opus. Mi-a dat cutia aia blestemată fără nici o problemă. Doamna mă îngrijora. Jur, că dacă avea un pistol, mi-ar fi făcut de petrecanie. Nu te mai agita, tata. Avem și manuscrisul și banii pe care i-a plătit doamna.

— Nu pot să nu mă agit, replica Nash. Nu mi-a plăcut deloc gentlemanul acela care o însoțea. Avea ceva care mă înfiora. Ochii ciudați. Verzi ca smaraldele, așa erau. Și la fel de reci. Avea o privire amenințătoare N-am văzut niciodată un om cu ochi că ai lui.

— Liniștește-te tata. Ți-am spus n-a creat nici o problemă.

Gabriel deschise ușa încet. Nash stătea la biroul lui, cu capul între mâini. Un tânăr îndesat, cu trăsături massive se plimba furios înainte și înapoi în micul spațiu dintre rândurile de cărți. O pelerină neagră eleganta zăcea pe un scaun.

— Mă tem că până la urma tot o să creez niște probleme, spuse Gabriel cu blândețe. Ținea pistolul în mână, la vedere; dar nu prea amenințător.

Amândoi bărbații se întoarseră să-l vadă. Expresia de pe chipul tânărului era una de groaza incipientă. Domnul Nash, după o tresărire inițială, păru să se resemneze, mohorât și să-și accepte soarta.

Tânărul își reveni imediat:

— Ei, asta-i acum. Ce înseamnă asta, să vii așa peste noi fără să ne ceri permisiunea? Asta este efracție. O să ted au pe mâna magistraților pentru asta.

Gabriel îl privi fără, mult interes:

— Tu trebuie să fii Egan. Fiul grijuliului care se ocupa de toate cele pe aici.

Lui Egan îi ieșiră ochii din orbite:

— Cum de știi asta?

— N-are nici o importanță. Gabriel se uita la Nash. De câte ori ai pus în practica înșelătoria asta?

— Este numai a doua oară. Nash suspina, obosit. A ieșit al naibii de bine prima dată.

— Așa că ați decis să mai încercați odată.

— A trebuit. Nash făcu un gest cu mâna. Nu mai am bani, vezi. Și anticarul pe care-l cunosc oferă un exemplar absolut splendid din Historia Trojana a lui Guide delle Colone. Ce puteam să fac? Eram disperat.

— Înțeleg punctul tău devedere, spuse Gabriel. Înțeleg chiar foarte bine. Desigur că nu vroiai să te desparți de un exemplar ales din colecția ta ca să obții banii pentru o nouă achiziție, dacă puteai să eviți acest lucru.

Ochii lui Nash sclipiră:

— Am știut de când te-am văzut cu doamnă ca o să am necazuri.

— Un pic, aproba Gabriel. Dar dacă te consolează în vreun fel, eu am avut și mai multe necazuri decât tine. De fapt, am ajuns la concluzia că doamna aceea nu aduce decât necazuri.

— Foarte bățăioasa, mormăi Egan. M-a îngrijorat felul în care te tot îndemna să te lupți.

— M-a neliniștit și pe mine. Gabriel se uita la cutia de pe biroul lui Nash. Vă felicit pentru planul vostru, domnilor. Din nefericire, ați ales victima greșit de data asta. Trebuie să insist cu adevărat să înapoiați manuscrisul femeii. Este disperată de pierderea lui. Sigur că puteți înțelege.

— Presupun că o să chemați magistratul? Întreba Nash.

— Nu văd niciun, motiv să ajungem la măsuri extreme, Gabriel înainta și luă cutia. Pistolul îl ținea bine la vedere. Am să fiu mulțumit dacă obțin ce vreau.

— Atunci, l-ai luat, bombăni Nash. Pleacă de aici.

— Mai este ceva, murmură Gabriel.

Nash, se înfurie:

— Dacă vrei înapoi și banii femeii, este prea târziu. A plătit anticipat și am și trimis deja un ordin de plata celui anticar despre care ți-am vorbit.

— Poți să ții banii liniștit, îl încredința Gabriel. Ceea ce vreau sunt numele și adresă femeii.

— Cum? Egan se holba la el. Nu o cunoști? Doar erai cu ea.

— Este cam misterioasă, mă tem. Am venit cu ea numai pentru a o proteja, pe ea și manuscrisul. Nu mi-a spus cum o cheamă.

— Ei drăcia dracului. Egan părea uluit.

Nash se încrunta:

— Nu te pot ajuta. Nu știu cum o cheamă.

Gabriel îl privi concentrat:

— Ea a corespondat cu tine privitor la cumpărarea manuscrisului. Și ți-a trimis un cec din contul ei ca să fii plătit. Trebuie să știi cine este.

Nash clatina din cap:

— Toată corespondența s-a făcut printr-un avocat. El a depus banii în banca mea. Nu am tratat niciodată direct cu femeia până nu a apărut aici, în noaptea asta.

— Înțeleg. Gabriel zâmbi. Atunci mi-ar ajunge și numele avocatului.

Nash dădu din umeri. Apoi deschise un sertar al biroului și scoase o scrisoare:

— Acesta este ultimul mesaj pe care l-am primit din partea avocatului. Spunea să o aștept în noaptea asta. Numele lui este Peak.

Gabriel se uita la adresa din, Londra:

— Este suficient. Mulțumirile mele, domnule. Și acum că rog să mă scuzați. Am multe de făcut.

— De făcut? Egan păru și mai alarmat decât înainte. Ce aveți de făcut? Vreți totuși să chemați magistratul?

— Nu, am alte lucruri mai urgente care mă așteaptă. Gabriel puse cu grijă scrisoarea în buzunar în timp ce se îndrepta spre ușă. Credeți sau nu, se pare că am de făcut niște cercetări.

Cinci zile mai târziu, Gabriel se găsea singur în camera din turn pe care o folosea pentru a scrie. Îl durea umărul drept, dar asta nu era un lucru neobișnuit când scria ore în șir. Vechea rană îl deranja uneori când vremea era umedă sau când scria un timp mai îndelungat.

Important era ca în dimineața aceasta cuvintele curgeau de la sine. Cel de-al doilea roman al său, pe care-l intitulase O aventură nesăbuită, mergea foarte bine. Până să alerge cu ușurință pe hârtie în timp, ce îl pune pe eroul său să se lupte cu un ticălos. În joc era o moștenire magnifică și dragostea unei blonde fecioare.

În poveștile pe care le scria Gabriel, frumoasă fată rămânea întotdeauna cu nobilul natărau care era suficient de naiv să lupte pentru ea.

Gabriel își dădea prea bine seama că în viața reală lucrurile se perdeau rareori în felul acesta. Un bărbat care avea încredere în promisiunile unei fete frumoase era un idiot.

Învățase de mult ca banii, un titlu și poziția socială erau bunuri mult mai importante decât o inimă nobilă și un suflet cavaleresc, la un bărbat care spera să trezească interesul unei fete frumoase sau chiar mai puțin frumoasă. Frumoasa Meredith Layton, fiica puternicului și strălucitorului conte de Clarington, îl învățase asta. Lecția n-a uitat-o niciodată.

Contele îl pedepsise foarte aspru pentru crima de a fi încercat să o salveze pe Meredith de la o căsătorie aranjată cu marchizul de Trowbridge. Câteva zile de la nenorocita încercare de a o salva, Clarington se pornise să-l distrugă financiar pe Gabriel.

Persoanele pe care Gabriel le convinsese să-l sustină pentru a pune pe picioare o mică companie maritimă dar cu un mare potențial se răzgândiseră în mod misterios după ce Clarington vorbise cu ele. Au cerut ca banii să le fie restituiți imediat. În același timp, împrumutul pe care Gabriel îl obținuse ca să cumpere niște proprietăți la Londra deveni brusc scadent mult mai devreme. Clarington îl sfătuisese pe investitor să se retragă.

Efectul combinat fusese dezastruos. Gabriel fusese obligat să vândă practic tot ce posedă, inclusiv iubitele lui cărți, ca să-și plătească datoriile. La sfârșit abia îi mai rămăseseră suficienți bani ca să-și cumpere un bilet pentru a se imbarca pe o navă care pleca spre marile Sudului.

Știind că nu avea nici un viitor în Anglia, Gabriel please în insule acolo unde un bărbat putea să-și realizeze visele.

Acum încerca o satisfacție răutăcioasă gândindu-se că-și petrecuse ultimii opt ani eliberându-se de niște poveri nefolositoare precum o inimă nobilă și un caracter cavaleresc. Jurându-și să nu se mai lase niciodată în voia propriilor sale emoții, făcuse cu sânge și sudoare avere în comerțul cu perle din marile Sudului și avusese un succes extraordinar. De câteva ori fusese pe punctul să-și lase pielea, dar supraviețuise și prosperase.

În insule îi întâlnise pe americanii agresivi și ambițioși ale căror nave făceau acum comerț pe toate meridianele. Folosind aceste legături, își construise, un imperiu maritim. Vasele lui băteau acum regulat rutele comerciale dintre Anglia și America.

În timpul cât stătuse în marile Sudului, Gabriel învățase și mai bine să cunoască realitatea. Învățase că iluzia era regula și nu excepția în lumea reală. Oamenii erau foarte rar ceea ce păreau să fie și foarte puțini respectau codul de comportare al cavalerilor Mesei Rotunde.

În lumea reală, descoperise Gabriel, asasinii treceau drept gentlemani, iar femeile îi înșelau pe bărbații pe care juraseră să-i iubească.

Pentru a supravetui printre asemenea pericole, trebuia să ai sânge rece și să evaluezi realist natura umană. Numai un nătărău se încredea în alții. Iar un bărbat inteligent nu făcea greșeala de a-și lăsa onoarea și sufletul pe mâna unei femei. Un om care intenționa să supraviețuiască în lumea reală trebuia să fie prudent.

Dar asta nu însemna că nu trebuia să se bucure de plăcerile pe care le oferea lumea. Atâta timp cât nu-și implica inima și sufletul, socotea Gabriel, putea să-și permită o idilă inofensivă cu o femeie atât de fascinantă ca Doamna Voalată.

Putea chiar să-și permită și o soție.

De fapt, o soție era o necesitate.

Gabriel se încrunta la acest gând. Era adevărat că va trebui să se însoare până la urmă, și nu numai că era datoria lui față de titlu, dar și pentru că se plictisise de singurătatea lui autoimpusa. Avea nevoie de o femeie să-i aducă pe lume moștenitori și să-i încălzească patul. Vroia pe cineva cu care să poată sta de vorbă seara.

Dar nu vedea nici un motiv pentru care n-ar fi putut să trateze o nevastă cu aceeași detașare și clarviziune cu care trata o amantă.

O imagine a Doamnei Voalate atât ca amanta, cât și ca soție se furișă în capul lui Gabriel și îi ocupa gândurile. Puse jos până și se uita pe fereastra turnului fără să vadă nimic.

Doamna Voalată – soția lui? Gura lui Gabriel se strâmba într-un rânjet, chiar în timp ce simțea dorința. Era o idee nebunească. Nu putea în nici un fel să gândească să facă dintr-una din iubitele părăsite de Baxter, contesa de

Wylde. Un bărbat cu poziția lui Gabriel trebuia să se însoare cu o femeie cu reputația nepătată. O virgină.

Dar în virgine nu puteai să ai mai multă încredere decât în experimentatele doamne ale nopții, știa prea bine Gabriel. Astfel, virginitatea nu va fi criteriul principal după care își va alege soția. Erau alte lucruri, mult mai importante de căutat la o femeie.

Doamna Voalată nu îndeplinea nici aceste cerințe.

Gabriel decisese de mult ca atunci când își va alege o nevastă, va avea grijă să aleagă o femeie ascultătoare, care să respecte autoritatea unui soț.

O femeie crescută și educată să respecte dreptul unui bărbat de a fi stăpân în propria lui casă va fi mai ușor de condus decât o fată emancipată, independentă și necugetată ca Doamna Voalată. O femeie educată să-și îndeplinească îndatoririle de femeie va fi mai ușor de protejat de riscurile și tentațiile lumii.

Chiar dacă reușea să găsească acea perlă printre femei, ascultătoare și supusă, Gabriel știa că va fi întotdeauna prudent. Ar putea să o răsfete, dar nu va face desigur niciodată greșeala să aibă deplină încredere în ea.

Când era vorba despre femei, își dăduse el seama era mai bine să fii singur, decât să-ți pară rău. Gabriel începu să se gândească din nou la Doamna Voalată. Primul lucru de făcut era să o găsească.

Din nefericire, ca să o găsească pe Doamna Voalată, trebuia să meargă în societate. Gabriel înjura la gândul acesta. Nu-l interesa mai deloc lumea bună. Nu-și dăduse osteneala să meargă în societate de când se întorsese în Anglia acum câteva luni.

Dar era evident că Doamna Voalată se mișca în cele mai bune cercuri ale înaltei societăți. Dacă voia să o găsească, și el va trebui să se ducă în societatea care alcătua Haute Monde.

Gabriel își îngădui un zâmbet ușor, imaginându-și expresia de pe chipul Doamenii Voalate când își va da seama că o urmărise în inima lumii bune. Cea care pornise la vânătoare era pe cale să devină vânată.

Se sculă în picioare și se întinse ca să-și dezmoștească mușchii înțepeniți. Își frecă umărul drept, absent, cu mâna strângă. Lucrase din zori și acum era aproape unsprezece; avea nevoie de o lungă plimbare pe stânci. Privirea îi căzu pe cutia cu manuscrisul pe care o recuperase de la Nash. Vederea lui pe o măsuță din apropiere, printre alte hârtii și cărți îl făcu să ricaneze anticipat. Curând va avea plăcerea să-i înapoieze romanul Cavalerul și Vrăjitorul proprietarei.

Și apoi să-i spună că accepta să ia parte la cercetările ei. Nu avea nici un interes să o ajute la descoperirea ucigașului lui Baxter, dar vroia cu siguranță femeia. Recunoscuse sincer față de el însuși că felul ei nechibzuit și îndrăzneț îl intrigă și îl fascina, chiar dacă era de condamnat. Poate era soarta lui ca iubitor al vechilor legend să-i placă femeia al cărui fel îndrăzneț dovedea un curaj, care era pe cât de rar pe atât de periculos la o femeie. Un trubadur ar fi putut crea o legendă foarte interesantă în jurul Doamnei Voalate.

Oricare ar fi fost motivația dorinței imperioase pe care o simțea pentru ea, era clar că singurul mod de a avea femeia era de a pretinde că ia parte la planul

ei nebunesc. Va fi fără doar și poate o sarcină interesantă, pentru a nu spune mai mult.

De fapt, știa deja cine poseda manuscrisul romanului Doamna din Turn pe care îl cauta Șmecheria va consta în a o împiedica să descopere acest fapt în timp ce o va ademeni în patul lui.

Gabriel se opri lângă un șir de dulapuri cu cărți care conțineau unele dintre cele mai interesante exemplare din colecția lui. Deschise ușile vitrate, întinse mâna și lua un volum legat în piele groasă și căptușită.

Duse cartea surprinzător de grea la birou. Acolo o puse cu grijă jos și, deschise micuțul lacat care ținea închise copertile peste paginile aurite. Deschise cartea cu grijă și se opri la ultima pagină.

Rămase o clipă privind gânditor caseta în franceză veche:

Aici se termină povestea Doamnei din Turn. Eu, Guillaume d'Anjou, am scris numai adevărul.

Blestemat să fie cel care va fura această carte.

Să se înece în valuri. Să fie ars de flăcări.

Să stea pe veci în noaptea iadului.

Gabriel închise Doamna din Turn foarte atent și o puse la loc în dulap. Jocul pe care intenționa să-l joace cu Doamna Voalată nu era lipsit de riscuri.

Se întreba cum putuse ea să creadă vreodată că era îndrăgostită de Neil Baxter.

Trebuie să mai țină încă foarte mult la, acel nemernic, reflecta Gabriel încruntându-se. Asta, era un ghinion, Baxter nu meritase o femeie așa de spirituală.

Dar Baxter știa cum să le ia pe femei, după cum aflase Gabriel pe pielea lui.

Decise că scopul lui, la început, să fie să-o facă pe Doamna Voalată să-l uite pe iubitul ei precedent. Gabriel abia aștepta confruntarea.

Ieși din cămăruța din turn și coborî pe o scară îngustă în spirală. Tocurile cizmelor sale răsunau pe piatra veche.

Își dădu seama de răcoarea din camerele goale de la etajul trei, în timp ce străbătea holul. Era aproape imposibil să încălzești cum se cuvine „Ceata Diavolului”. Când fusese construit castelul, confortul locuitorilor săi nu fusese deloc una din priorități. Nu putea fi ignorat faptul că Gabriel avea pe cap o monstruozitate de casă. Renovarea ei va lua ani de zile.

Se consolă cu ideea că avea cel puțin loc destul pentru cărțile lui. Era loc și pentru magnifica bibliotecă a tatălui lui, pe care Gabriel o refăcea. Iar castelul era cu siguranță un decor potrivit pentru numeroasele sale sortimente de armuri medievale.

Cu toate acestea, numai dracu' știa de ce cedase capriciului care-l făcuse să cumpere această grămadă de pietre care stătea să se prăbușească aici pe coasta din Sussex. Casa era imensă și nu avea pe nimeni cu care să o împartă, decât membrii personalului.

Nu era deloc o noutate pentru Gabriel să fie singur. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții singur. Tatăl lui fusese un cadurar strălucit care, după moartea mamei lui Gabriel, se devotase comorilor din bibliotecă lui. Fusese bun

cu el în felul lui, dar fără îndoiala că preferase cărțile îndatoririi de a crește un fiu fără mamă.

Lăsat de capul lui și în grija servitorilor, Gabriel învățase repede să-și creeze propria lui lume. Făcuse acest lucru de la cinci ani, populând-o cu personaje din legendele arturiene. După ce devorase toate poveștile pe care le găsisese, vorbind despre gloria vechilor cavaleri, începuse să scrie el însuși.

Nu păstrase nimic din aceste încercări copilărești. Le aruncase cu tot, restul, atunci când părăsise Anglia. Dar acum doi ani, când se hotărâse să facă o încercare serioasă de a scrie un roman adevărat, își amintise acele prime eforturi.

Cavalerii Mesei Rotunde îi ținuseră de urât în copilărie. Din nefericire, nu putuseră să-l învețe cât de grea și dură este viața. Asta trebuia să învețe pe cont propriu.

Gabriel cumpăraseră „Ceata Diavolului” la puțin timp după revenirea în Anglia. Îi plăcuse ceva în splendidele turnuri, foișoare și fortificații. Când privea afară prin ferestrele înguste putea aproape să vadă cavalerii în armuri, călare pe uriași cai de lupta ieșind pe porțile masive.

„Ceața Diavolului” nu era visul unui arhitect, ca și multe alte case mari. Construit în secolul al treisprezecelea, fusese odată un castel folositor, al cărui stăpân avusese după cum se vedea un gust pronunțat pentru pasaje și uși secrete, puse în mișcare de mecanisme secrete. După ce se mutase, Gabriel petrecuse săptămâni explorând catacombele de sub castel ceea ce îl inspirase în scrierea ultimului său roman.

Gabriel mai coborî o altă scară de piatră, la fel de întortocheată, și păși în holul vast. Rotlins, valetul, apărură de pe o ușă latertală.

— Stăpâne, a venit poșta. Tava pe care Rollins o întinse cu ceremonie, nu conținea decât, o singură scrisoare. Nu se primea multă corespondență la „Ceața Diavolului”. Cele mai multe scrisori din ultima vreme fuseseră de la Doamna Voalată.

Gabriel se opri sub un scut de bătlăie din secolul al treisprezecelea, piesa de o mare finețe, care făcea parte din cele câteva care erau atârinate de tavanul holului.

— Mulțumesc, Rotlins, o s-o citesc în timp ce-mi fac plimbarea.

— Foarte bine, domnule. Rotlins se întoarse și porni, printre două rânduri, impresionante de armuri perfect lustruite. La capătul holului deschise ușile uriașe.

Motto-ul gravat în piatra deasupra ușilor nu exista când Gabriel cumpăraseră castelul. El ordonase să fie gravat la scurt timp după ce se mutase la „Ceața Diavolului”. Lui Gabriel îi plăcea mult. Era succint și la obiect.

AUDEO. În latina „Îndrăznesc”.

Nu era motto-ul tradițional al conților de Wylde. Nu exista nici un motto tradițional al familiei Wylde. Gabriel îl inventase pe acesta pentru el și urmașii lui. Acum, când titlul ajunsese în posesia familiei sale de la cealaltă ramură genealogică, avea intenția să-l păstreze pentru el.

Își dădu seama că orice s-ar spune despre Doamna Voalată, fără îndoiala că motto-ul familiei, Wylde i se potrivea.

Gabriel examina scrisoarea pe care o primise în timp ce ieșea pe ușă, se simți puțin emoționat. Era, de la avocatul lui din Londra. Cu puțin noroc, conținea informația pe care o aștepta.

Lumea avocaților era o lume mică, în care banul avea un cuvânt greu de spus, ca și în tot restul lumii, de altfel. Gabriel era sigur că omul lui îl cunoștea pe Peak, avocatul care se, ocupa de afacerile Doamnei Voalate. Nu puteau să fie prea multe femei în Londra care să colecționeze cărți medievale.

Deschise scrisoarea în timp ce cobora treptele de piatră și ieșea afară în ziua însorită și rece de aprilie. Numele, care îl izbi de pe pagina îngrijit scrisă, îl făcu să se oprească brusc. Se uita fix la el, plin de furie.

Lady Phoebe Layton, cea mai tânără fiică a contelui de Clarington.

— Pe toți dracii! Gabriel nu putea să-și creadă ochilor. Îl cuprinsese furia. Misterioasă, amăgitoare și fascinantă Doamna Voalată nu era alta decât fata cea mai mică a lui Clarington.

Gabriel mototoli furios hârtia în pumn.

Fiică mezină. Nu cea care îl implorase să o salveze de la o căsătorie aranjată cu opt ani în urmă. Nu cea pentru care era gata să fie ucis în duel de fratele ei. Cealaltă. Cea pe care nu o întâlnise niciodată, pentru ca la vremea aceea era încă la școală.

Nu avea mai mult de șaisprezece, ani când Clarington îl distrusese financiar pe Gabriel și-l obligase să plece din Anglia. Trebuia să fi fost doar o copilă, când Gabriel fusese obligat să vândă toată biblioteca tatălui său, singura moștenire pe care o avea de la părintele său, pentru a supraviețui.

Acum opt ani. Doamna Voalată nu avea mai mult de douăzeci și patru de ani, cel mult. Da, se potrivea totul.

— Al dracului să fie! Spuse Gabriel printre dinți. Traversă curtea și ieși prin poarta veche de piatră, O altă fată a lui Clarington! Ca și cum n-ar fi avut parte de destule femei din neamul Clarington cât să-i ajungă o viața de om.

Avea mult tupeu să se joace cu el, gândi el. Avea oare intenția să calce pe urmele surorii ei? Credea oare că se putea distra în voie cu el?

— Drace!

Gabriel se duse până la marginea stâncilor și se opri să privească în jos spre marea involburată. Dorința care ardea în el pentru Doamna Voalată era la fel de fierbinte ca la început. O va avea, își, promise lui însuși. Da, cu siguranță că o va avea. Dar în condițiile impuse de el.

Cum de îndrăzneală să încerce să-l momească iar cu șiretlicurile ei după tot ce-i făcuse familia ei? Se întreba el. Era într-adevăr atât de necugetată sau atât de arogantă? Frustrarea și furia pe care le simțise acum opt ani de zile își făcură din nou loc în viața lui, ca și cum totul s-ar fi întâmplat ieri.

Dar nu se întâmplase ieri, se gândi el întunecat. Nu mai era același natărau idealist și fără bani cum, era atunci. Tatăl lui Phoebe nu mai putea să o protejeze de data asta în felul în care o protejase pe cealaltă fiică a sa cu opt ani în urmă.

Doamna Voalată era mai vulnerabilă decât și-ar fi putut imagina vreodată. Și așa era și familia ei.

Averea cu care Gabriel se întorsese din marile Sudului era perfect comparabilă cu averea familiei Clarington. Iar averea era acum însoțită de un titlu care era egal cu cel al familiei Clarington. Aceasta avere și acest statut social aduceau putere. Multă putere.

Desigur, își aminti Gabriel deodată, Doamna Voalată nu avea nici cea mai mică bănuială despre cât de bogat era el. Nimeni nu-l cunoștea și nu știa nimic despre el. Era la fel de necunoscut în lumea bună ca și cititorilor romanului sau.

Lady Phoebe Layton vroia ca el să o ajute în cercetările ei. Gabriel își strânse mâna pumn. Foarte bine, o să-l aibă. Iar prețul pe care o să-l plătească pentru serviciile lui va fi foarte mare, cu adevărat.

Se va folosi de ea pentru a-l pedepsi pe Clarington pentru tot ce se întâmplase cu opt ani în urmă.

Capitolul 5

Marchiza de Trowbridge broda cu multă delicatețe tivul unei micuțe rochii de muselina.

— Nu trebuie să fii atât de rece cu lordul Kilbourne, știi, Phoebe. Sunt sigură că te va cere în căsătorie foarte curând. Poți să-l încurajezi puțin acum fără să te temi că vreo persoană ar putea crede că ești prea îndrăzneată.

Phoebe își mai turnă o ceașcă de ceai și făcu o strâmbătură. Sora ei nu observa, Meredith era prea ocupată și prea concentrată asupra florii pe care o broda pe rochița fiicei sale.

Phoebe avu din nou impresia că oricine ar fi văzut-o pe Meredith vedea în ea un model de soție și mama. Nu era o iluzie. Meredith era un model. Dar puțini oameni în afara cercului imediat al familiei își dădeau seama că sub această aparență perfectă care îi tăia răsufarea, se ascundea un talent uimitor pentru afaceri și finanțe. Pe lângă faptul că era o mamă și o soție devotată, era și un consilier activ al soțului ei în investițiile pe care le făcea acesta.

Înclinația pentru asemenea probleme era o trăsătură comună în familia lui Phoebe. Tatăl ei, contele, era un matematician căruia îi plăcea să aplice principiile științifice atât în investițiile pe care le făcea, cât și în experiențele științifice.

Mama lui Phoebe, Lydia, lady Clarington, se pricepea de asemenea la socoteli. Dar spre deosebire de ceilalți, prefera să-și exercite talentele în partidele de cărți cu prietenii ei. În cele mai multe cazuri câștiga. Ocazional, însă, pierdea. În amândouă cazurile, însă, avea grijă să nu-l informeze pe soțul ei despre activitățile ei. Clarington ar fi fost șocat să afle de predilecția soției sale pentru jocurile de noroc.

Phoebe, cea mai mică din familie, era singura care nu arătase nici un fel de talent pentru domeniile matematicii sau al investițiilor. Foarte repede devenise evident pentru toată lumea, inclusiv pentru Phoebe, ca ea nu moștenise talentele familiei.

Toți ceilalți o iubeau foarte mult, dar nu prea știau cum să se poarte cu ea. Era diferită de ei și felul ei aparte nedumerea pe toată lumea, în afară de mama ei, care în general părea neimpresionată de comportarea ei.

Phoebe, era ca un copil schimbat, adus de spiriduși în familie. Ceilalți trăgeau concluzii bazate pe logică. Phoebe se folosea de intuiție. Citea romane, în timp ce ceilalți studiau rapoartele de bursa din The Gentleman's Magazine. Era nechibzuită, acolo unde ceilalți erau prudenți. Era entuziasta acolo unde ceilalți erau apatici. Era nerăbdătoare, acolo unde ceilalți tindeau să fie dezinteresați sau să dezaprobe, și era, bineînțeles, cea mai mică.

Rezultatul fusese ca toți membrii familiei o protejau excesiv, cu excepția mamei sale. Toți se necăjeau mai tot timpul din cauza comportării ei impulsive. Această atitudine se amplificase, după accidentul de trăsură care o lăsase cu piciorul rănit.

Accidentul se întâmplase pentru ca Phoebe încercase, fără chibzuință, să salveze un cățeluș, să nu fie zdrobit de trăsură. Dar Phoebe fusese cea care ajunsese sub roțile trăsurii până la urmă, și nu cățelușul.

Doctorii îl anunțaseră, cu gravitate, pe Clarington ca fetița, să mai mică nu va mai merge niciodată. Familia fusese îngrozită. Toți se speriaseră și se îngrijoraseră peste măsură. Toți încercaseră să o țină pe Phoebe, care avea opt ani, închisa în camera ei.

Phoebe, fiind Phoebe rezistase la toate eforturile de a fi transformată într-o invalidă, îi înfruntase pe doctori și se apucase în secret să învețe să meargă din nou. Și în prezent își amintea de durerea acelor primi pași sovaelnici. Numai hotărârea ei de a nu rămâne la pat toată viața, făcuse efortul posibil. Familia ei, din nefericire, nu-și revenise niciodată de tot de pe urma accidentului. Pentru ei era numai un incident, deși memorabil, într-o serie de incidente care dovedeau că Phoebe avea nevoie să fie protejată împotriva firii ei nesăbuite.

— Nu vreau să mă ceară Kilbourne în căsătorie.

Meredith continua să brodeze. Era cu doi ani mai mare decât Phoebe și erau atât de diferite atât ca înfățișare cât și ca temperament, ca noaptea de zi. Blondă cu ochi albaștri, și tot atât de fragilă ca un porțelan, Meredith fusese odată o ființă timidă, retrasă, pe care o înspăimântase ideea îmbrățișărilor intime din patul nupțial.

Cu ani în urmă, când trebuia să-și facă intrarea în sodetate, Meredith îi mărturisise foarte serios lui Phoebe că ar fi vrut să se călugărească pentru a scăpa de căsătorie. Phoebe fusese de acord că a intra într-o mănăstire putea să fie foarte interesant, cu condiția să poți sta într-o abație antică și bântuita de fantome. Ideea de a întâlni câteva fantome autentice avea un anumit farmec.

Era mult mai bine ca Meredith nu-și urmase inclinările religioase, decise Phoebe. Măritișul îi făcuse foarte bine. Astăzi, Meredith era o femeie veselă și mulțumită, care își adoră soțul îngăduitor, marchizul de Trowbridge, și își iubea cei trei copii sănătoși.

— Vorbesc serios, Meredith. Nu vreau să mă mărit cu Kilbourne.

Meredith își ridică ochii limpezi și albăstrui și o privy surprinsă:

— Cerule! Ce spui, acolo? Este al patrulea ca moștenitor în linie directă. Iar averea lui Kilbourne este cel puțin la fel de mare ca a lui Trowbridge. Este cu siguranță la fel de mare ca a tatii. Mama este atât de încântată de această posibilitate.

— Știu. Phoebe își sorbi ceaiul și privi fără bucurie la tapițeria magnifică de pe perete care înfățișa o scenă de vânătoare.

— Va fi încântată dacă îmi cere Kilbourne mâna. Va avea încă un ginere bogat, care să acționeze ca un bancher privat în acele ocazii în care norocul o mai părăsește la jocul de cărți.

— Ei bine, știm amândouă că nu putem să-i cerem tatii să acopere datoriile ei de onoare. Nu va aproba niciodată faptul că ea joacă. Iar tu și cu mine nu putem să o mai salvăm. Rentele noastre nu sunt suficient de mari pentru a acoperi unele din pierderile ei. Meredith suspină. Tare aș fi vrut să nu fie așa de îndrăgostită de cărți.

— De obicei, câștiga.

— Da, dar nu întotdeauna.

— Chiar și cel mai abil dintre jucători mai are ghinion din când în când.

Phoebe era predispusă să fie mult mai înțelegătoare cu entuziasmul mamei sale pentru jocul de cărți decât era Meredith. Din propria ei experiență în domeniul cărților rare, Phoebe înțelegea cum era să fii blestemat să ai o pasiune costisitoare.

Meredith își mușcă buza:

— Mă tem că Trowbridge a fost cam iritat ultima dată când l-am rugat să o servească.

Phoebe zâmbi cu tristețe:

— De aici dorință fierbinte a mamei de a mă mărita cu Kilbourne. Bietul om! Nu are nici cea mai mică idee de ceea ce încearcă să facă mama. Poate ar fi bine să-i vorbesc despre slăbiciunea mamei pentru cărți înainte să mă ceară.

— Să nu îndrăznești.

Phoebe suspină:

— Sperasem ca mama și tata au renunțat la ideea de a mă mărita. Încep să fiu cam bătrână.'

— Prostii. Douăzeci și patru de ani nu este așa mult.

— Fii sinceră, Meredith sunt foarte aproape de douăzeci și cinci, iar tu și eu știm amândouă că singurul motiv pentru care mai atrag câte un pretendent ocazional la vârsta mea se datorește exclusiv moștenirii mari pe care o voi primi.

— Bine, dar nu-l poți acuza pe lordul Kilbourne că este interesat numai de averea ta. Are domenii din Hampshire până în Cornwall. Nu are nevoie să se însoare pentru bani.

— Ah, aha. Atunci de ce îl interesez eu, când poate alege din nouă recoltă de frumuseți disponibile în sezonul acesta? Întreba Phoebe.

Și-l imaginează pe Kilbourne în minte, studiind imaginea foarte atent, într-un efort de, a-și da seama exact de ce nu era prea mult atrasă de el.

Kilbourne era înalt și distins, cu ochi căprui, reci și păr castaniu deschis. Trebuia să admită că era chipeș într-un fel, distant și demn. Data fiind și poziția lui în înalta societate, era o captură pe care orice mamă ambițioasă ar fi dorit-o din tot sufletul. Era de asemenea și un tip cumplit de plictisitor.

— Poate că nutrește afecțiune pentru tine, Phoebe.

— Nu văd de ce. Nu prea avem multe în comun.

— Sigur că aveți. Meredith alese alta ață și începu o frunză la floarea pe care o broda. Veniți amândoi din familii bune, vă mișcați în cele mai bune cercuri și aveți amândoi niște averi respectabile. În plus are exact vârsta potrivită pentru tine.

Phoebe își arcui sprâncenele:

— Are patruzeci și unu de ani.

— După cum am spus, vârsta potrivită. Ai nevoie de cineva mai în vârstă și mai stabil decât tine, Phoebe. Cineva care să te îndrume cu seriozitate. Știi prea bine că au fost prea multe situații în care ne-ai adus la disperare cu impulsivitatea ta. Într-una din zilele astea o să intri într-un bucluc din care nu o să știi cum să mai ieși.

— M-am descurcat destul de bine până acum.

Meredith arunca o privire care cerea îndurare cerului.

— Datorită norocului și îndurării Celui de Sus.

— Lucrurile nu stau chiar așa de rău, Meredith. În orice caz cred că mă maturizez foarte frumos și singura. Ia gândește-te, în câțiva ani o să am și eu patruzeci și unu de ani. Dacă rezist suficient, o să fiu la fel de bătrână ca și Kilbourne și nu o să mai fie nevoie de îndrumarea lui.

Meredith nu lua în seama încercarea lui Phoebe de a glumi:

— Căsătoria o să-ți prindă bine. Odată și odată tot va trebui să te așezi la casa ta. Îți jur că nu pot să înțeleg cum de poți să fii mulțumită de viața pe care o duci. Hoinărind tot mereu după cărțile acelea vechi și stupide.

— Spune-mi adevărul, Mereclith, nu crezi că acest Kilbourne este cam rece? Când vorbesc cu el și se întâmplă să mă uit direct în ochii lui, am impresia că nu este nimic consistent în spatele lor. Nici un fel de emoție sau căldură, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu cred că are vreun sentiment puternic pentru mine.

— Ce lucruri ciudate spui. Meredith se încrunta puțin. Mie nu mi se pare rece. Este numai un gentleman foarte rafinat și foarte manierat. Problema ta este că ai citit prea multe din cărțile acelea pe care le colecționezi.

Phoebe zâmbi întristată:

— Așa crezi tu?

— Da, așa cred. Toate prostiile acelea despre cavalerism și cavaleri răătăcitori care se năpustesc să ucidă dragoni pentru a câștiga inima doamnelor lor nu pot să-ți facă bine.

— Poate că nu. Dar este amuzant.

— Nu este deloc amuzant, declara Meredith. Înclinația ta pentru vechile legende nu numai că te-a făcut să ai o imaginație foarte activă, dar ți-a creat și o idee nerealistă despre căsătorie.

— Nu cred că e o idee nerealistă să-ți dorești o căsătorie bazată pe dragoste adevărată, spuse Phoebe liniștit.

— Ba da, este, dragostea vine după căsătorie. Uită-te la Trowbridge și la mine.

— Da, știi, fu de acord Phoebe. Dar eu nu vreau să-mi asum un asemenea risc. Vreau să fiu sigură că mă mărit din dragoste înainte să mă angajez în ceva atât de îngrozitor de durabil ca o căsătorie.

Meredith îi arunca o privire exasperată:

— Nu vrei să-ți asumi riscul? Asta este aproape comic să o audă cineva din gura ta. Nu cunosc nici o femeie care să-și asume atâtea riscuri ca tine.

— Căsătoria este un risc prea mare chiar și pentru mine, spuse Phoebe.

— Căsătoria cu Kilbourne nu este un risc.

— Meredith?

— Da? Meredith mai adauga un punct broderiei, cu o rafinată precizie.

— Te mai gândești vreodată la noaptea aceea în care ai fugit cu Gabriel Banner?

Meredith tresări:

— Oh, Doamne! M-am înțepat la deget. Vrei să-mi dai o batistă? Repede. Nu vreau să pătez rochița, cu sânge.

Phoebe puse jos ceașca de ceai și se ridica în picioare. Îi întinse surorii sale o batistă de olanda.

— Te simți bine?

— Da, da, sunt bine. Ce spuneai tu? Meredith puse deoparte broderia și își înveli degetul în batistă.

— Te-am întrebat dacă te mai gândești vreodată la Gabriel Banner. Știi că acum este conte de Wylde.

— Am auzit că s-a întors în Anglia.

Meredith apuca ceașca și sorbi puțin din ceai:

— Și ca să răspund la întrebarea ta, încerc din răputeri să nu mă gândesc niciodată la îngrozitoarele evenimente din noaptea aceea. Ce micuța idioata am fost!

— Vroiai ca Gabriel să te salveze de căsătoria cu Trowbridge.

Phoebe se așeză din nou și își întinse din nou picioarele pe scăunel. Faldurile rochiei sale galben-verzui de muselina se revărsară peste glezne.

— Eu îmi amintesc totul foarte bine.

— Cred și, eu, spuse Meredith sec. Tu nu numai că m-ai încurajat în nebunia aceea, dar m-ai și ajutat să leg cearceafurile pe care am cobbrât pe fereastra dormitorului.

— A fost așa de emoționant! Când Gabriel a fugit cu tine în noapte, mi s-a părut că este cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată.

— A fost un dezastru, spuse Meredith. Slava Domnului, ca Anthony a descoperit ce s-a întâmplat și a venit imediat după noi. Îți jur că n-am fost niciodată mai bucuroasă să-l văd pe scumpul nostru frate în toată viața mea, ca în noaptea aceea, deși era groaznic de furios. Eu îmi revenisem deja în fire cam de când am ajuns la periferia Londrei, desigur, dar Gabriel tot vroia să mă mai apere de Trowbridge.

— Chiar dacă te răzgândești?

Meredith dădu din cap:

— Ar fi trebuit să-l cunoști pe Gabriei da să înțelegi ce greu era să-l convingi să renunțe la ceea ce vroia să facă. Când i-am cerut să întoarcă trăsura înapoi, a crezut că pur și simplu mi-era numai teamă. Presupun că nu pot să-l învinuiesc pentru acest lucru. Eram o fetișcană atât de timidă la

vreamea aceea. Însa nu pot să cred că am fost de fapt de acord să fug cu el de la bun început.

— Erai foarte speriată de căsătoria cu Trowbridge.

Meredith zâmbi amintirilor:

— Așa eram de proastă, Trowbridge este cel mai bun soț pe care și-l poate dori o femeie. Problema era că nu-l cunoșteam deloc la momentul acela. Doamne sfinte, dansasem doar de două trei ori cu el și mă înspăimântă.

— Așa că l-ai rugat pe Gabriel să te salveze?

— Da. Meredith își încreți nasul. Din nefericire, ideea lui de a mă salva era diferită de a mea. Gabriel mi-a spus clar în timp ce eram pe drum, că intenționa să se însoare cu mine la Gretna Green. M-am îngrozit, evident. Nu știam că acela era planul lui.

— Ce credeai că avea de gând, când a fost de acord să te salveze?

— Mă tem că nu m-am gândit așa de departe. Vroiam numai să scap, iar Gabriel era genul de om căruia îi ceri din instinct ajutorul pentru o aventură. Dădea impresia că putea să descurce astfel de lucruri.

— Înțeleg.

Gabriel se schimbase cu trecerea anilor, după câte se părea, gândi Phoebe, mohorâta. Desigur că nu se descurcase prea bine cu tâlharul acela din Sussex. Totuși, trebuia să recunoască că aventura ei cu el fusese foarte palpitantă.

— Mi-am dat seama curând ca atunci când m-am hotărât să fug cu Gabriel n-am făcut decât să sar din lac în puț, conchise Meredith.

Meredith arunca o privire circulară camerei de zi elegant mobilată și spuse cu adâncă satisfacție:

— Mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare dimineața când mă scol că m-a scăpat de Wylde. Nu sunt absolut sigură că tata și Anthony aveau dreptate când au spus că alerga numai după averea mea, dar sunt convinsă că ar fi fost un soț, groaznic pentru mine.

— De ce? Întreba Phoebe, incapabilă să se stăpânească.

Meredith o privi ușor surprinsă:

— Nu știu prea bine, ca să fiu perfect sinceră. Tot ce știu este că mi-era frică de el. Nu se purta deloc ca un gentleman. M-a terorizat în timpul acelui oribil drum spre nord, dacă vrei să știi. După primele câteva mile, mă dezgustase complet. Plângeam tot timpul.

— Înțeleg. Phoebe își aminti scurtul moment pe care îl petrecuse în brațele lui Gabriel. Deși fusese furioasă atunci, cu siguranță că nu o dezgustase îmbrățișarea lui.

De fapt, luând în considerație lucrurile în ansamblu, sărutul lui Gabriel trebuia privit că momentul cel mai tulburător din toată viața ei. Phoebe stătuse trează până în zori gândindu-se la acea îmbrățișare mistuitor de senzuala. Amintirea încă îi dădea fiori.

— Crezi că acum, dacă s-a întors în Anglia și are un titlu, o să între cumva în societate? Întreba Phoebe moale.

— Mă rog să nu o facă. Meredith se cutremura. În ultimii opt ani mi-a tot fost frică că o să se întoarcă. Numai gândul și îmi dă amețeli.

— De ce? Ești în siguranța căsătorită cu Trowbridge acum.

Meredith o privi direct în față:

— Trowbridge nu știe nimic despre ce s-a întâmplat acum opt ani, și așa trebuie să rămână lucrurile.

— Îmi dau seama, spuse Phoebe nerăbdătoare. Nimeni în afara familiei nu știe nimic despre asta. Tata a mușamalizat afacerea foarte bine. De ce ești speriată de întoarcerea lui Wylde?

— Pentru că cred că Wylde este în stare să ne umilească pe toți readucând cumva la lumina evenimentele din noaptea aceea, șopti Meredith. Acum că are titlul, va fi curând centrul bârfelor din înalta societate, dacă își va face intrarea în societate.

— Înțeleg punctul tău de vedere, murmură Phoebe.

Meredith avea dreptate. Fiind conte, chiar și un conte fără avere Gabriel nu va trece neobservat în societate. Dacă avea intenția să răspândească povesti despre soția marchizului de Trowbridge, se vor găsi destui care să asculte.

— N-aș putea suporta ca Trowbridge să fie pus într-o situație neplăcută din cauza faptelor mele de acum opt ani, spuse Meredith încordată. În cel mai bun caz sunt sigură că o să fie foarte afectat de faptul că am încercat să fug ca să scap de căsătoria cu el. Tata o să fie furios dacă scandalul o să devină public. Anthony ar putea avea idea să-și riște din nou pielea într-un duel.

— Nu cred că lucrurile vor merge până acolo, spuse Phoebe. Sigur că Wylde nu va spune asemenea lucruri. Este totuși un gentleman. Își mușcă buza, reamintindu-și că nu putea fi sigură de lucrul acesta. Adevărul era că Gabriel se schimbaseră în ultimii opt ani. Noaptea trecută în Sussex, iluziile pe care și le făcuse despre el primiseră o lovitură foarte puternică.

— Wylde nu este un gentleman. Totuși, trebuie să privim partea bună a lucrurilor.

Meredith își relua broderia:

— Am îndoieli serioase că el va încerca să-și facă intrarea în societate. Nu i-a plăcut niciodată prea mult și cu siguranță nu are banii necesari.

— Situația lui financiară ar fi putut să se schimbe între timp, se încrunta Phoebe gânditoare.

Ea știa prea bine că venitul pe care el îl realizase din vânzarea romanului sau Căutarea nu era suficient pentru a-i îngădui lui Gabriel să intre în societate. Dar mai era tot timpul acela pe care îl petrecuse în marile Sudului. Iar Gabriel avea un aer neîndoielnic de om competent.

— Toată lumea știe că titlul pe care l-a moștenit nu includea nici un fel de avere, spuse Meredith clar. Nu, cred că suntem în destulă siguranță.

Phoebe revăzu expresia de pe chipul lui Gabriel când îi dăduse drumul din brațe fără tragere de inimă. Siguranța nu era tocmai cuvântul care îi venea în minte.

În adâncul sufletului era speriată că putea să-și respecte jurământul și să o găsească, să-i înapoieze manuscrisul și să accepte să participe la cercetări. Și tot la fel de speriată era că putea să nu o facă.

Meredith oprivi pătrunzător:

— Ești foarte ciudată astăzi, Phoebe. Nu cumva din cauză că te gândești cum să procedezi cu oferta lui Kilbourne?

— Am decis deja cum să procedez cu el. Presupunând că va face vreo ofertă.

Meredith suspină:

— Sigur că după tot acest timp nu mai speri ca Neil Baxter o să se întoarcă miraculos în Anglia plin de bani ca să te ia de nevastă, nu?

— Îmi dau foarte bine seama că Neil a murit de mai mult de un an.

— Da, știu, dar tu n-ai putut să accepți acest lucru, nu-i așa?

— Sigur că da. Dar mă tem că voi avea pe conștiință moartea lui pentru tot restul vieții mele, recunosc Phoebe.

Meredith o privi cu ochii mari de îngrijorare:

— Nu trebuie să spui așa ceva. Nu ai avut nimic de-a face cu moartea lui.

— Știm amândouă că dacă nu era pentru mine, Neil nu s-ar fi dus niciodată în marile Sudului să facă avere. Și dacă nu se ducea în insule, n-ar fi fost ucis.

— Cerule sfinte! Șopti Meredith. Credeam că ai renunțat la această idee nebunească despre responsabilitatea ta. Neil și-a ales propriul destin. Nu trebuie să te consideri vinovată.

Phoebe zâmbi tristă:

— Este mai ușor de spus decât de făcut, Meredith. Cred că faptul că l-am considerat un prieten și nu un soț potențial, face lucrurile și mai grele. El n-a acceptat niciodată faptul că eu nu vroiam să fim decât prieteni.

— Îmi amintesc cum, spunea el că este pentru tine cavalerul Lancelot și pretindea că era în serviciul tău. Vocea lui Meredith exprima o dezaprobare totală:

— Era destul de atrăgător. Sunt de acord cu asta. Dar în afară de înfățișarea lui, nu știu ce ai văzut în el.

— Dansa cu mine, Meredith o privi uluită:

— Dansa cu tine? Ce vrei să spui cu asta?

Phoebe zâmbi melancolic:

— Știm amândouă că foarte puțini bărbați m-au invitat vreodată la dans. Se tem că sunt o parteneră stânjenitoare din cauza piciorului meu.

— Nu vor să te pună într-o situație neplăcută la dans, spuse Meredith cu fermitate. Se abțin să te invite din respect.

— Prostii. Nu vor să se facă de râs cu o parteneră stângace. Phoebe zâmbia mințirii. Dar lui Neil nu-i păsa cum arătam la dans. Valsa cu mine, Meredith. Și nu-i păsa că eram puțin neîndemânatică. În ceea ce mă privește pentru mine era într-adevăr cavalerul Lancelot.

Singurul mod de a-și găsi liniștea Phoebe știa, că era să-l găsească pe asasinul lui Neil. Măcar atât îi datora.

Apoi poate, va putea lăsa trecutul în urma ei.

— Phoebe, indiferent de ceea ce simți pentru Kilbourne, te implor să porți niște culori mai stinse decât porți în general în seara asta. Nu are nici un rost să-l îndepărtezi cu una dintre rochiile tale nepotrivite.

— Mă gândeam să-mi iau rochia cea nouă de mătase portocalie, spuse Phoebe gânditoare.

— Tocmai de asta mă temeam, spuse Meredith.

— Ați citit cumva Căutarea, seniore? Phoebe privi în sus spre Kilbourne în timp ce el o conducea liniștit înapoi în sala de bal, de la bufetul rece. Din pură plictiseală, ea mâncase trei pateuri cu homar și niște înghețată.

— Doamne ferește, nu! Kilbourne zâmbi cât se poate de condescendent. Arata foarte distins, ca de obicei, în hainele lui de seara perfect croite.

— Asemenea povești nu sunt pe gustul meu, Lady Phoebe. Nu credeți că și dumneavoastră sunteți cam matura pentru asemenea lucruri?

— Da, și îmbatrânes cu fiecare minut care trece.

— Poftim?

Phoebe zâmbi imediat:

— Nimic. Toată lumea a citit cartea, știți. Chiar și Byron și Regentul.

În principal pentru ca ea avusese grijă să-l pună pe Lacey să le trimită niște exemplare, gândi Phoebe satisfăcută. Știa că risca destul făcând așa ceva, dar avusese noroc. Atât Byron cât și Regentul citiseră Căutarea și le spusese prietenilor lor că le plăcuse cartea. Când se află acest lucru, cartea ajunsese pe culmile succesului.

Kilbourne trebuia să fie unul dintre puținii oameni din Londra care nu citise cartea lui Gabriel:

Ori de câte ori își imagina căsătoria cu rigidul Kilbourne, întrevădea o viață plină de conversații enervante, ca acum. O căsătorie între ea și Kilbourne va fi complet nereușită. Putea numai să spere că el nu-i va cere mâna ca astfel să nu fie obligată să-l refuze. Ce furtuna într-un pahar cu apă se va produce! Întreaga ei familie va fi uluită.

— Trebuie să spun că sunt surprins de popularitatea acelui roman ridicol. Kilbourne privi sala de bal plină de lume. Aș fi crezut că societatea are lucruri mai bune de făcut decât să-și piardă timpul citind asemenea prostii.

— Desigur că, nimeni, nu poate spune nimic contra înaltei concepții morale a Căutării. Este o poveste de aventuri care se inspiră din idealurile cavalerismului medieval. Este vorba despre onoare, noblețe și curaj. Și trebuie să vă spun că tema iubirii este tratată într-o manieră foarte înălțătoare.

— Îmi închipui că și strămoșii noștri erau la fel de practici ca și noi când era vorba despre dragoste, spuse Kilbourne. Banii, familia și proprietatea sunt factorii importanți în alianțele matrimoniale. Au fost întotdeauna. Cât despre onoare și noblețe ei bine, cred că asemenea concepții au fost mult mai puțin rafinate în timpurile medievale decât în vremurile noastre.

— E posibil să aveți dreptate. Dar mie mi se pare că lucrul cu adevărat important este ideea de cavalerism. Poate că n-a existat niciodată în mod perfect, dar asta nu înseamnă că ideea nu trebuie încurajată.

— Toate astea nu sunt decât niște prostii potrivite numai pentru mințile tinerelor femei și ale copiilor. Și acum lady Phoebe, poate că ar trebui să schimbăm subiectul vroiam să vă întreb dacă am putea sta, de vorbă în grădină. Kilbourne îi strânse mai tare brațul. Aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

Phoebe își înăbuși un suspin. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o discuție intimă în grădina cu Kilbourne.

— Poate altă dată, dacă nu vă deranjează, seniore. Cred că a venit fratele meu. Trebuie să-i spun ceva. Vă rog să mă scuzați.

Kilbourne se încordă.

— Foarte bine. Vă conduc la fratele dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Fiind singurul moștenitor masculin al lui Clarington, Anthony deținea titlul de viconte Oaksley și urma să devină conte. Avea 32 de ani și era un tip puternic și athletic. Pe lângă talentul pentru matematică și afaceri mai moștenise, de la tatăl sau părul blond și trăsăturile pronunțate.

Anthony moștenise și o rece și aristocratică încredere în sine, care venea din conștiința faptului că avea în spatele lui câteva generații cu avere, maniere și putere.

Phoebe îl îndrăgea mult pe fratele ei, dar nu se putea nega faptul că Anthony putea să fie aproape la fel de autoritar și dominator ca și Clarington însuși. Ea îi tolera pe amândoi cu umor, în general, dar erau siocazii în care atitudinea lor, prea protectoare fata de ea devenea insuportabilă.

— Aici ești, Phoebe! Mă întrebam unde erai. Bună seara, Kilbourne. Anthony înclina capul cu plăcere către bărbatul mai n vârstă.

— Oaksley! Kilbourne înclina capul politicos. Sora ta spune că are un mesaj pentru tine.

— Ce este, Phoebe? Anthony întinse mâna după un pahar de șampanie, pe când un servitor în livrea trecea cu o tavă.

Phoebe se gândi rapid, căutând o explicație care să sune rezonabil:

— Vroiam să știu dacă ai intenția să participi la balul mascat de la familia Brantley de joi. Mama și tata nu vin și nici Meredith.

— Și ai nevoie de un însoțitor? Anthony râse îngăduitor. Știu, cât de mult îți plac balurile mascate. Foarte bine. O să vin să te iau la ora nouă. Dar nu o să pot întârzia. Am alte planuri pentru seara aceea. Dar nu-ți face probleme, o să aranjez cu familia Mortonstone să te aducă acasă cu trăsura lor. O să veniți și dumneavoastră, Kilbourne?

— Nu intenționez, spuse Kilbourne. Nu mă interesează prea mult balurile, mascate. Să te vânturi cu masca și mantie mi se pare enervant, dacă vreți să știți.

„Nimeni nu vroia să știe”, gândi Phoebe cu clare resentimente.

— Dar dacă lady Phoebe vrea să meargă, continua, Kilbourne cu mărinimie, o să fac desigur, o excepție.

— Nu este nevoie să vă deranjați din cauza mea, domnule, spuse Phoebe în grabă.

— Va fi o plăcere, Kilbourne înclina capul. De fapt, noi gentlemanii trebuie să satisfacem capriciile doamnelor noastre, nu-i așa, Oaksley?

— Depinde de capricii, spuse Anthony. Începu să-i zâmbească lui Phoebe, când privirea lui se opri pe scara care cobora în sala de bal din balcon. Zâmbetul îi dispăru, într-o clipă. Ochii albaștri scânteiară reci ca gheața:

— Să fiu al dracului! Deci, zvonul este adevărat. Wylde oste în oraș.

Phoebe îngheța. Ochii i se îndreptară spre scările acoperite cu tapet roșu. Gabriel era acolo.

Abia mai putea să respire. Sigur că nu o va recunoaște. Nu avusese cum să-i vadă bine față noaptea trecută în, Sassex. Nu avusese nici o modalitate de a-i descoperi numele.

Și totuși era aici. Chiar aci, la același bal la care era și ea. Trebuia să fie o coincidență. În același timp știa în străfundul sufletului că nu putea fi o coincidență.

Îl urmări uluită și fascinată cum cobora scările și intră în mulțime. Avea un aer primejdios de arogant. Phoebe își simțea stomacul cum se strânge de emoție. Poate n-ar fi trebuit să mănânce atâtea pateuri cu homar, se gândi.

Gabriel era îmbrăcat în întregime în negru, în contrast cu o cravată sclipitor de albă și o cămașă albă, încrețită. Culoarea i se potrivea. Îi sublinia trăsăturile energice, nasul acvilin și grația sălbatică a mișcărilor. Părul lui de abanos strălucea sub candelabre.

În momentul aceia, Gabriel privi peste salonul plin de lume elegant îmbrăcata și-i prinse privirea.

Știa cine era.

Emoția o năpădi pe Phoebe. Singurul motiv pentru care Gabriel putea să fi venit în seara aceasta era pentru că decisese să accepte să participe la cercetările ei.

Își găsisse un cavaler rătăcitor.

Unele probleme existau cu siguranță. Judecând după experiența ei recenta cu el, era obligată să tragă, concluzia că armura lui Gabriel avea nevoie să fie bine lustruită, ca să nu mai vorbim de manierele și atitudinea lui.

Dar ușurarea pe care o simți văzându-l o făcu pe Phoebe să nu dea prea mare importanță unor asemenea detalii mărunte. Cavalerii rătăcitori erau extrem de puțin în vremurile astea. Va lucra cu ceea ce se găsea.

Capitolul 6

— Ia uită-te la el, bombăni Anthony. Parcă ar fi moștenit titlul prin naștere, nu printr-un accident norocos.

— Fără îndoiala că noul lui statut i se potrivește ca o mănușă, aproba Kilbourne. Era clar că nu avea decât un interes minor pentru noul venit. Ce știi despre el?

— Nu prea multe, răspunse Anthony scurt. Îi arunca o privire de avertisment lui Phoebe. Sunt surprins să-l văd aici, asta-i tot. N-am crezut că va avea tupeul să-și facă intrarea în societate.

— A obținut recent un titlu onorabil, observa Kilbourne dând din umeri. Asta face să fie un musafir îndrăgit în anumite case.

Anthony își îngusta ochii:

— Nu poate, să aibă decât un singur motiv ca să se preumbe prin sălile de bal în acest sezon, Vânează o avere.

Deși stomacul tot i se mai zbătea de emoție, Phoebe se uita urât la fratele ei.

— Nu poți fi sigur de asta. După câte am înțeles, nimeni nu știe mare lucru despre Wylde.

Anthony își strânse buzele. Era evident că vroia să continue discuția dar nu o putea face în fața lui Kilbourne. Evenimentele din urmă cu opt ani erau un secret de familie bine păzit.

— Lady Phoebe are aici dreptate, spuse Kilbourne. Nimeni nu știe, mai nimic despre Wylde. Cred că a fost plecat din țară ani de zile.

— Așa am auzit, murmură Anthony. Ei, drăcie! Cred că vine spre noi.

Phoebe închise ochii pentru o clipă și își făcu repede vânt cu avantaiul ei chinezesc. Pentru prima dată în viața ei, își simțea capul gol de gânduri: o găsisse. Ca un cavaler îndrăzneț și viteaz ieșit direct dintr-o legendă medievală, el pornise în căutarea ei și o găsisse.

Trebuia să reconsidere capacitățile lui de cavaler răătăcitor, se gândi Phoebe fericită. Poate că se pricepea mai bine la aceste lucruri decât îl judecase ea după evenimentele din Sussex. În cele din urmă, fusese în stare să o găsească aici în Londra, având foarte puține indicii.

— Vă rog să mă scuzați, cred că o să mă duc să vorbesc puțin cu Carstairs, spuse Kilbourne. Se înclină peste mâna înmănușată a lui Phoebe: Voi aștepta cu nerăbdare să te văd joi seara, draga mea. Ce fel de costum o să porți?

— Ceva meoieval fără îndoiala, spuse Anthony sec.

Kilbourne făcu o grimasă în timp ce lăsă mâna lui Phoebe:

— Fără îndoiala. Se răsuci pe călcâie și porni prin mulțime.

— Blestemat să fie! A avut întotdeauna un tupeu îngrozitor, spuse Anthony cu jumătate de voce.

— N-aș spune că este tupeu, medita Phoebe în timp ce-l privea pe Kilbourne cum dispare. Dar este tare pompos, nu-i așa? Mă trec fiorii când mă gândesc ce ar însemna să stau toată viața în fața lui în fiecare dimineață la micul dejun.

— Nu fi proastă. Kilbourne este un tip decent. Mă refeream Wylde.

— Oh!

— Drace, vine chiar spre noi! Ca tot vorbeam de tupeu, o să vorbesc eu cu el, Phoebe. Du-te și caut-o pe Meredith. Dacă afla de prezența lui, o să fie extrem de neliniștită.

— Nu văd de ce te agiți atâta, spuse Phoebe. Și oricum e prea târziu să mă trimiți aiurea. Aproape a și ajuns.

— Nu am intenția să i te prezint, spuse Anthony întunecat.

Gabriel se opri în fața lui Phoebe și a fratelui săli. Ignorându-l pe Anthony, privi în jos la prada lui cu o provocare caldă în ochii verzi strălucitori.

— Bună seara, Lady Phoebe. Este desigur o plăcere să vă întâlnesc din nou.

„Și cu asta, gata cu prezentarea vechiului dușman”, se gândi Phoebe. Trebuie să-i recunoască meritele lui Gabriel. Știa cum să folosească apropierea directă.

— Bună seara, domnule, spuse ea. Cu coada ochilor văzu furtuna care se adună pe chipul fratelui ei. Zâmbi toată:

— Anthony, cred că am uitat să-ți spun că domnul și cu mine ne-am întâlnit deja.

— Aș vrea să știu când și unde. Anthony îl privea rece pe Gabriel.

— La reședința de la țară a familiei Amesbury, nu-i așa, seniore? Phoebe îl privi pe Gabriel direct în ochi. Apoi, către Anthony:

— Ți amintești că am petrecut sfârșitul de săptămână la țară, Anthony.

— Da, așa este, spuse el cu voce aspră. Și ai perfectă dreptate. Ai uitat cu desăvârșire să menționezi că l-ai cunoscut pe Wylde acolo.

— Era atâta lume, murmură Phoebe.

Își dădu seama că Gabriel se amuza copios. Se distra de minune. Trebuia să-l îndepărteze de Anthony înainte să iasă cu vârsare de sânge.

— Cred că doriți să mă invitați la dans, nu-i așa, domnule?

— Phoebe! Anthony era cu adevărat scandalizat, în ciuda situației încordate. Doamnele nu-i invitau pe domni la dans în nici o împrejurare.

— Nu-ți fă griji, Oaksley. Gabriel lua mâna lui Phoebe. Sora ta și cu mine ne-am cunoscut bine la Amesbury. Poate pentru că am petrecut ultimii opt ani în exil, departe de lumea bună sau poate este firea mea așa. În orice caz, nu mă deranjează deloc ceea ce unii bărbați considera comportare mai directă la o femeie.

— Cum îndrăznești să spui că sora mea este prea directă? Mârâi Anthony.

— Cu siguranță nu o ia pe ocolite. Gabriel o conduse pe Phoebe pe ring înainte ca Anthony să găsească un mod civilizat de a-l opri.

Phoebe apoape că râse în gura mare când văzu expresia de pe chipul fratelui său. Apoi auzi acordurile unui vals și începu să-i bată inima mai repede. Își ridica privirea neliniștită spre Gabriel, întrebându-se cum se simțea să fie văzut cu ea pe ringul de dans. Se întreba dacă își dădea seama că putea să apară într-o ipostază neplăcută.

— Poate că ar trebui să ne mulțumim să stăm puțin de vorbă, domnule, sugera Phoebe, simțindu-se pulin vinovată pentru că îl obligase mai mult sau mai puțin să între în această situație.

— O să ajungem și să stăm liniștiți de vorbă, promise Gabriel. Dar acum vreau să dansăm.

— Dar, seniore.

El o privi încrezător:

— Nu-ți fă griji, Phoebe. Poți să ai încredere în mine că te susțin, dacă îți pierzi echilibrul.

O senzație minunată de ușurare și bucurie o năpădi pe Phoebe când își dădu seama că lui Gabriel nu-i pasa nici un pic de felul cum putea să arate dansând cu ea.

Gabriel o învărti într-o piruetă. Și-ar fi pierdut echilibrul de la primul pas, dacă el n-ar fi ținut-o așa strâns. Dar așa balerinii ei abia atingeau podeaua. Cutele de mătase portocalie ale rochiei ei se roteau larg.

Luminile orbitoare ale candelabrelor sclipeau deasupra capetelor, în timp ce Gabriel zbura, cu ea pe podea. Phoebe văzu o bandă de culori irizate în fața ochilor. Își dădu seama vag că erau culorile pastel ale rochiilor femeilor care se adunau într-un curcubeu.

Phoebe simți cum o cuprinde euforia. Nu-și amintea să fi avut în viața ei un sentiment asemănător.

Nici Neil nu dansase vreodată în felul acesta cu ea. Nobilul ei cavaler Lancelot avusese întotdeauna grijă să aleagă niște dansuri măsurate și liniștite, pe care ea să le poată executa în siguranță. Nu era nici un fel de siguranță în felul în care dansa Gabriel. Totuși, părea să intuiască de fiecare dată momentul în care ea putea să-și piardă echilibrul. Când piciorul ei stâng mai ceda, el o prindea și o purta în brațe în timpul piruetelor. Phoebe avea impresia că zboară.

Abia mai putea respira, când orchestra ataca un crescendo fermecător. Singurul lucru solid de care se putea ține în această lume rotitoare și haotică era Gabriel. În loc să-și sprijine degetele ușor de umărul lui, ea îl ținea strâns. Se simțea în siguranță în brațele lui puternice chiar și în piruetele cele mai năvalnice și amețitoare.

Își dădu vag seama că muzica se opri, dar totul se învârtea încă în jurul ei. Se ținea strâns de Gabriel, în timp ce el o conducea de pe ring.

— Seniore, a fost într-adevăr minunat, spuse ea cu respirația întretăiată.

— Este numai începutul, murmură el.

O clipă mai târziu simți aerul răcoros al serii pe față. Își dădu seama că el o purtase către ușile larg deschise ale sălii de bal.

Fără un cuvânt, el o lua de mână și o duse afară.

— Acum putem să stăm de vorbă în liniște, Lady Phoebe. Și o trase în umbra grădinii.

Phoebe abia respira, dar știa că asta nu se datora numai vârtejului dansului. Nu putea crede că Gabriel o găsisese.

— Trebuie să vă spun că sunt foarte impresionată de priceperea dumneavoastră de a cerceta, seniore, Phoebe îl privi. Cum mi-ați descoperit identitatea? Jur că nu v-am dat nici un indiciu.

El se opri în umbra deasă a unui gard viu și se întoarse către ea.

— V-am găsit folosind aceeași tehnică pe care ați folosit-o dumneavoastră ca să descoperiți cine era autorul „Căutării”. Am contactat un avocat.

Ea simți cum se înroșește. Era foarte neplăcut că fusese obligată să-l ducă în eroare asupra acestui lucru, reflectă ea. Dar nu avusese de ales. Pur și simplu nu putea să-i spună adevărul.

— Ați fost foarte inteligent.

— A fost necesar, răspunse el. Am lăsat niște lucruri neterminate amândoi. Erați foarte grăbită să plecați noaptea trecută, dacă vă amintiți.

Phoebe studie cutele severe ale cravatei lui albe.

— Sper că o să mă iertați, domnule. Eram cam necăjită atunci. Aventura nu mergea cum plănuisem eu.

— Ați spus asta foarte clar. Nici aventura și nici eu nu eram la înălțimea așteptărilor voastre, se pare.

— Păi, ca să fiu complet sinceră, nu.

— Poate că așteptările dumneavoastră erau prea mari, sugera Gabriel.

— Poate.

Ea ar fi vrut să-i poată vedea ochii și expresia feței. Vocea lui nu-i dădea nici un indiciu despre starea lui de spirit, dar simțea în el o încordare aspră. Era ca și cum se pregătea de luptă.

— Da, poate că nu. Pot să vă întreb de ce v-ați dat osteneala să mă găsiți?

— Aș fi crezut că ați ghicit răspunsul la această întrebare. Trebuie să vă înapoiez ceva.

Phoebe își ținu respirația:

— Ați găsit Cavalerul și Vrăjitorul?

— V-am spus că o să-l aduc înapoi.

— Da, știu, dar nici n-am visat că veți fi capabil să o faceți.

— Marea dumneavoastră încredere în curajul meu cavaleresc este de-a dreptul mișcătoare.

Ea ignora sarcasmul lui:

— Seniore, este totul atât de palpitant. Cum l-ați găsit pe tâlhar? Cum l-ați forțat să vă restituie manuscrisul?

Phoebe clipi când o străfulgeră o idee:

— Nu ați fost obligat să-l împușcați, nu-i așa?

— Nu bomnul Nash și fiul sau au fost foarte înțelegători.

Phoebe rămase cu gura căscată:

— Domnul Nash? El era cel care ne-a furat manuscrisul?

— Se pare că nu putea să se despartă de el. În același timp avea o disperată nevoie de bani. Așa încât el și fiul sau au născocit un plan prin care să obțină atât manuscrisul cât și banii. Egan, cel atât de săritor a jucat rolul tâlharului.

— Cerule sfinte, se încrunta Phoebe. De fapt, era un plan destul de abil și firește că pot să înțeleg dilemma domnului Nash. Trebuie să-i fi fost foarte greu să vândă manuscrisul. Cum ați ghicit adevărul?

— M-am gândit că este o coincidență prea mare să fim jefuiți la numai zece minute după ce am părăsit casa lui Nash. Tâlharul nu părea mai deloc interesat de pungile noastre, dar a fost entuziasmat de cutia cu manuscrisul.

— Așa a fost, spuse Phoebe cu ochii mari. Știați cine era tâlharul când a apărut?

— Am avut unele bănuieli.

— Ce strălucita intuiție! Phoebe era uluită. Nici nu e de mirare că nu ați opus rezistență atunci. Știați exact unde să vă duceți să luați manuscrisul mai târziu. Seniore, îmi retrag toate lucrurile neplăcute pe care le-am spus despre dumneavoastră.

— Mă simt ușurat să aflu că nu mă considerați total nepriceput în chip de cavaler rătăcitor.

Phoebe realiza că îi rănise mândria. Îi atinse brațul cu un gest mic și sincer de scuză.

— Vă asigur că n-am crezut niciodată cu adevărat că sunteți complet nepriceput.

— Ați spus că sunt un laș, cred.

— Da, dar nervii mei erau cam încordați în momentul acela. Cred că o să ți-neți seama de asta?

— De ce nu? Tonul lui Gabriel era sec. Presupun că doamnele care trimit cavalerii după aventuri au privilegiul de a fi pretențioase.

Phoebe zâmbi:

— Și cred că și cavalerii cărora li se cere să-și riște viața au dreptul să fie mai temperamental.

— Suntem de acord asupra unui lucru, cel puțin, Gabriel făcu un pas spre ea și-i apucă bărbia cu mâna lui înmănușată. Picioarul lui atinse faldurile de mătase ale rochiei ei.

Phoebe se înfiora. Atingerea lui reaprinse instantaneu tot ceea ce simțise în noaptea aceea pe drum când el o luase în brațe. Nu fusese niciodată atât de conștientă de prezența unui bărbat. Acest tip de putere masculină era primejdios, își dădu ea seama dintr-o dată. Dar era de asemenea și foarte ademenitor. Răsufală adânc și încerca să-și revină.

— Seniore, spuse ea, trebuie să vă întreb dacă ați venit aici în seara aceasta pentru ca v-ați decis să mă ajutați în cercetările mele.

— Cred că știți răspunsul la această întrebare.

Phoebe îl privi cu mare emoție:

— Răspunsul este da? Mă veți ajuta să-l găsesc pe piratul criminal care a furat Doamna din Turn?

Buzele lui Gabriel se alicuira ușor:

— Fiți sigură, Lady Phoebe, veți cunoaște identitatea deținătorului cartii voastre înainte să se termine sezonul.

— Știam eu. Copleșită de bucurie, îi cuprinse gâtul cu brațele. Știam eu că nu veți rezista să nu luați parte la o aventuroa atât de îndrăzneată. Nu știu cum să vă mulțumesc, seniore. Se ridica pe vârfuri și îi atinse obrazul cu buzele. Apoi se dădu înapoi repede. Simți cum îi arde fata când își dădu seama de ceea ce făcuse.

Gabriel își îngusta ochii. Își atinse ușor obrazul:

— Asta ajunge pentru început. Dar cred că trebuie să vă avertizez că în curând, când mă voi apuca de cercetări o să am grijă să fiu răsplătit cum se cuvine pentru eforturile mele.

— Înțeleg. Ați spus că veți cere o plată pentru serviciile voastre. Phoebe își îndrepta umerii. Sunt pregătită să plătesc.

— Sunteți, într-adevăr?

— Dacă este în puterile mele, se corecta Phoebe rapid.

— Va fi sigur în puterile dumneavoastră.

Phoebe îi privi fața pe care nu se putea citi nimic.

— Ce plată cereți, domnule?

— O mai calculez încă.

— Văd. Phoebe nu știa cum să reacționeze la asta. Își dresă glasul precaută.

— Nici eu nu m-am priceput niciodată prea bine la calcule și altele asemenea.

— Eu mă pricep foarte, foarte bine, o asigura el liniștit.

— Oh! Atunci să mă anunțați când v-ați decis asupra sumei. Între timp o să vă dau niște instrucțiuni preliminare.

Gabriel o privi curios:

— Instrucțiuni?

— Da, desigur. Aceste cercetări sunt foarte serioase, și vreau să procedați cu grijă și, în special, foarte discret.

Phoebe se dădu un pas înapoi și începu să pășească în sus și în jos prin fața lui. Se încrunta gânditoare:

— În primul rând, trebuie să păstrăm un secret absolut.

— Secret? Gabriel rămase o clipă să se gândească. De ce?

— Nu fiți prost! Secretul este necesar sau dacă nu riscăm ca persoana urmărită să-și dea seama că suntem pe urmele ei.

— Aha!

Phoebe își ridică un deget:

— Secretul este prima cerință. Nimeni nu trebuie să știe că lucrăm împreună la aceste cercetări. Ridică și al doilea deget. A doua dorință este să mă țineți la curent cu noutățile?

Gabriel își încrunta sprâncenele:

— Vreți rapoarte regulate?

— Da. În felul acesta voi putea să vă îndrum și să coordonez munca, dumneavoastră. Mă voi asigura că veți lua în considerare toate posibilitățile de cercetare.

— Nu aveți încredere în mine că pot găsi singur toate aceste posibilități? Întreba Gabriel.

— Nu, sigur că nu. Ați lipsit din societate opt ani, senior. Sunt multe lucruri pe care nu le cunoașteți. Voi putea să vă dau multe informații valoroase despre anumiți colecționari de cărți și librari. La rândul vostru veți putea să aplicați toate aceste informații în timp că faceți investigații.

— Phoebe, sunt de acord să particip la cercetările dumneavoastră, dar trebuie să înțelegeți de la început că nu sunt un comisionar pe care poți să-l trimiți pe drumuri cum îți convine.

Ea se opri și-i adresă un zâmbet împăciuator:

— Îmi dau perfect de bine seama că nu sunteți un comisionar, senior. Această problemă este cu mult peste puterle unui comisionar. Dumneavoastră sunteți un cavaler rătăcitor. Cavalerul meu rătăcitor. Într-un mod foarte concret, o să lucrați pentru mine, seniore, înțelegeți acest lucru, nu-i așa?

— Încep să pricep care este concepția voastră despre cum trebuie să lucrăm noi ca parteneri. Dar nu cred că voi aveți o concepție exactă despre cum lucrează un cavaler rătăcitor.

Ea îl examina surprinsă:

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Este un lucru arhicunoscut ca toți cavalerii rătăcitori plecau în căutare de aventuri, în felul lor.

Gabriel își scoase încet mânușile. Ochii lui străluceau în umbra serii în timp ce se apleca asupra ei:

— Să nu mă înțelegeți greșit. Ei sunt fericiți să le servească pe doamnele lor, dar fac asta după cum cred ei de cuviință.

Ea se încrunta:

— Oricum ar fi, veți vedea ca îndrumările mele au să vă fie foarte necesare, seniore. Nu numai că vă pot da informații dar pot să și fac rost de invitațiile de care veți avea nevoie.

— Hmm. Nu pot să vă contrazic în această problemă, ceda Gabriel. Cu relațiile dumneavoastră, puteți face să fiu invitat la aceleași petreceri și serate la care mergeți și dumneavoastră.

— Exact. Ea îi zâmbi, aprobator. Și veți vedea că vă pot fi de folos și în alt fel. Înțelegeți, seniore, va trebui să lucrăm împreună foarte strâns în această problemă. Nu vreau să mă laud, dar rămâne faptul că eu am avut idea să fac cercetări pentru a descoperi cartea mea. Așadar, se înțelege de la sine ca eu trebuie să conduc cercetările.

Gabriel îi prinse fața între palmele lui fără mănuși:

— Ceva îmi spune că se înțelege clar ca rațiunea are prea puțin de a face cu toată această afacere. El înclina capul.

Phoebe deschise ochii mari:

— Seniore, ce vreți să faceți?

— Vreau să te sărut.

— Nu sunt deloc sigură că este o idee bună. Phoebe își dădea prea bine seama că pulsul îi bătea nebunește. Imagini ale ultimului sau sărut pasionat îi străfulgerară prin minte:

— Eu credeam că un cavaler rătăcitor își admiră doamna de la depărtare.

— Ei, aici, nu aveți deloc dreptate. Buzele lui Gabriel atinseră ușor și încet buzele ei. Cavalerii rătăcitori fac tot ce le stă în putere pentru a ajunge cât mai aproape cu putință de doamnele lor.

— Totuși, ar fi mai bine dacă noi.

Restul protestului lui Phoebe se pierdu când gura lui Gabriel îi acoperi buzele. Ea se agața de umerii lui, zguduită de intensitatea sentimentului care o inunda.

Când o sărutase prima dată purtase mănuși. În seara aceasta, asprimea neașteptată a mâinilor lui pe pielea ei o uimi. Nu sunt mâinile unui gentleman, gândi ea. Cerule, sunt mâinile unui războinic.

Gabriel o săruta și mai tare, cu buze fierbinți și lacome. Phoebe îi răspunse cu o intensitate care o surprinse și pe ea. Scoase un geamăt slab. Evantaiul îi căzu din mână în timp ce își ridică brațele să-i înconjoare gâtul.

Era acum și mai amețită și fără suflare decât fusese când dansase cu el. Sărutul lui parcă o ardea și în același timp îi trezea o sete copleșitoare. Buzele lui peste ale ei căutau un răspuns asemănător. Phoebe ezita neștiind cum să trateze senzualitatea neobișnuită și complet devastatoare pe care el o aprinsese în ea.

Gabriel o săruta și mai apăsător forțând-o să deschidă buzele. Fără să înțeleagă ea se supuse. Imediat, el îi lua toată gura, gemând tare, în timp ce o săruta cu ferve.

Pheobe mai fusese sărutată înainte de câte un pretendent mai îndrăzneț. Asemenea îmbrățișări, cele mai adesea în fața unei săli de bal la fel de plină ca și acesta, fuseseră grăbite și în general neinteresante. Nu îi treziseră decât dorința de a se întoarce în sala de bal. Neil Baxter o sărutase și el o dată sau de două ori, dar niciodată în felul acesta. Sărutările lui Neil fuseseră caste și manierate și Phoebe nu dorise niciodată mai mult decât oferise el.

Cu Gabriel știa că trăia pasiunea. Era ca în povești, își spuse ei însăși exultând. Asta era ceea ce simțise întotdeauna că va găsi undeva, cu bărbatul potrivit.

Dar era extrem de periculos.

Mâna aspră a lui Gabriel se mișca ușor pe umărul ei gol. Alunecă sub marginea mânecii rochiei. Cobora pe brațul ei.

Phoebe își reveni din șocul sărutului. Mai era încă amețită. Își umezi buzele cu vârful limbii, încercând să-și regăsească vocea.

— Seniore, nu cred că.

Pe neașteptate, se auzi o mișcare în întuneric în spatele lui Gabriel. Phoebe îngheța auzind vocea tăioasă a lui Anthony în noapte:

— Ia-ți mâinile alea blestemate de pe sora mea, Wylde, spuse Anthony, cum îndrăznești să o atingi?

Zâmbetul lui Gabriel era rece în lumina lunii, în timp ce, se în timp ce se întorcea încet să-l înfrunte pe Anthony:

— Se pare că am mai jucat scena asta odată, Oaksley.

— Și o să se termine la fel. Anthony se opri la câțiva pași de ei. Avea pumnii strânși de furie.

— Cred că nu, spuse Gabriel mult prea blând. Lucrurile sunt puțin diferite de data asta.

Phoebe era îngrozită:

— Opriți-vă, amândoi. Anthony, Gabriel și cu mine, suntem prieteni. Nu-ți permit să-l insulți.

— Nu fi proastă, Phoebe. Anthony nu o privea. Vrea să te folosească cumva. Poți să contezi pe asta. Îl cunosc destul de bine ca să-ți garantez că vrea ori bani ori răzbunare. Probabil amândouă.

Vocea lui Meredith se auzi neliniștită din întuneric:

— Anthony? I-ai găsit?

O clipă mai târziu ea apărură din spatele unui rând de arbuști ornamentali. Când îl văzu pe Gabriel, se opri brusc cu o expresie chinuită pe fața ei încântătoare:

— Doarmne sfinte! Deci este adevărat. Te-ai întors!

Gabriel privi spre ea:

— Credeți că n-am să mă întorc?

— M-am rugat să nu mai reveniți, șopti Meredith distrusă.

Phoebe se înfură tot mai tare:

— Este vorba numai despre o neînțelegere gravă, Anthony, Meredith, insist să fiți politicoși cu Gabriel.

Meredith se uita la ea:

— Anthory are dreptate, Phoebe. Wylde este aici numai pentru un singur motiv. Vrea să se răzbune.

— Nu cred așa ceva, declara Phoebe. Făcu un pas către Gabriel, sfidătoare și ridică privirea spre el încruntându-se sever:

— Nu veți discuta ce s-a întâmplat acum opt ani, nu-i așa?

— Niciunul dintre voi nu trebuie să se neliniștească degeaba, spuse Gabriel. Părea amuzat. Nu am nici o intenție să discut istorie antică.

Ochii îi zbură la chipul lui Meredith:

— În special o istorie veche, atât de neinteresantă.

Meredith icni.

Anthony făcu un pas amenințător înainte:

— O insultați pe sora mea, domnule?

— În nici un fel. Gabriel zâmbi prietenos. Comentam numai virtutea impresionantă a doamnei Trowbridge. Un subiect pe care-l cunosc prea bine.

Phoebe îi privi furioasă pe fratele și sora ei. Anthony arata frustrat și furios. Meredith rămăsese acolo, o figură eterică și tragică cu mâna la gât.

Phoebe se săturase. Păși în fața lui Gabriel așezându-se între el și ceilalți doi.

— Trebuie să oprim prostia asta. Mă auziți? Nu o să tolerez așa ceva? Ce-a fost a fost.

— Nu te amesteca, Phoebe, Anthony o privi fioros. Ai provocat deja destule necazuri.

Phoebe își ridică bărbia:

— Gabriel și-a dat cuvântul că nu va bârfi despre ce s-a întâmplat acum opt ani, și asta-i tot. De acum înainte, o să-l tratați ca pe orice alt membru respectabil al societății.

— O să-l tratez, pe dracu'! Bombăni Anthony.

— Cerule sfinte, este un dezastru, șopti Meredith.

Gabriel zâmbi:

— Nu vă faceți griji, Lady Phoebe. Își puse mânușile nu trebuie să mă apărați de familia voastră. Vă asigur că de data asta știu să-mi port de grijă.

Cu o înclinație politicoasă a capului numai în direcția ei, el se întoarse și dispăru în întuneric.

Capitolul 7

— Topaz.

Gabriel cu o curioasă satisfacție în timp ce deschidea ziarul. În cele din urmă găsisse răspunsul la o întrebare care-l chinase în ultimele câteva zile. Ochii lui Phoebe aveau culoarea caldă, aurie a topazului pur.

Ea îi amintea de peștii strălucitori din lagunele marilor Sudului. Phoebe era o ființă care, iubea culorile vii și nuanțele lucitoare. Noaptea trecută candelabrele își revărsaseră lumină peste părul ei închis făcându-l să strălucească ca focul. Rochia ei deschisă îi amintise de un răsărit de soare în insule. Iar când o luase în brațe să danseze, simțise acut excitarea senzuală care ardea în el.

O dorea mai mult ca oricând. Faptul că era fiica lui Clarington nu schimba nimic. Dar nici nu afecta situația în vreun fel, se liniști el. Putea să aibă atât femeia și să se și răzbune.

Gabriel făcu un efort să se concentreze asupra ziarului. Clubul era liniștit în dimineața asta. Majoritatea acestor instituții erau de obicei liniștite la ora asta. Cea mai mare parte a membrilor încă mai dormeau după o noapte albă, în care consumaseră prodigioase cantități de alcool.

Trecuseră opt ani de când fusese aici ultima dată, dar puține se schimbaseră. Această lipsă de schimbare însăși era semnul că era un club bun.

Privirea lui examina în trecere anunțurile despre spectacole, cai și case de închiriat. Se opri puțin să citească lista de invitați care fuseseră prezenți la o serată în seara precedentă și reținu numele.

Trebuia să învețe să se descurce cât mai repede în labirintul întortocheat și uneori primejdios al lumii bune. Semăna cu a se descurca în apele înșelătoare din marile Sudului. Pirații, rechini și recifurile ascunse abundau în ambele locuri.

Phoebe avea dreptate din acest punct de vedere: statutului ei în societate va deschide imediat uși importante. Ca să-și ducă la bun sfârșit răzbunarea, trebuia să se miște în aceleași cercuri din înalta societate, în care se mișcau Lordul Clarington și familia sa.

Odată ce va intra în acele cercuri, reflecta Gabriel, titlul și averea lui îi vor asigura o poziție practică, invulnerabilă, de pe care să pornească atacul asupra clanului Clarington.

— Wylde! Deci fiul meu avea dreptate. Te-ai întors.

Gabriel coborî încet ziarul, străbătut de un val de satisfacție feroce, Clarington era aici. Bătălia începuse.

Ridică privirea cu resemnare politicoasă, ca și cum era cea mai plictisitoare treaba din lume. Îl privea pe vechiul lui dușman:

— Bună ziua, domnule. Frumos din partea dumneavoastră să treceți, să mă salutați.

— Văd că ești la fel de insolent ca întotdeauna. Clarington se așeza în fața lui Gabriel.

— N-aș vrea să vă dezamăgesc.

Gabriel îl examina curios pe vechiul lui inamic. Ca și clubul, contele de Clarington se schimbaseră puțin în ultimii opt ani. Deși avea cel puțin șaiszeci de ani și se îngrășase avea încă aerul acela de pompoasă aroganță pe care Gabriel și-l amintea atât de bine.

Clarington se născuse și fusese educat pentru a primi titlul de noblete. Absorbise cinci generații de istorie și un statut social încă din leagăn și era hotărât ca întreaga lui familie să-i calce pe urme. Gabriel știa că scopul care-l călăuzea pe Clarington în viața era să aibă grijă ca nimic să nu întineze titlul.

Clarington era un om impozant. Era înalt, aproape la fel de înalt ca Gabriel. Nasul lui acvilin domina o față care exprimă o hotărâre neclintită și mândrie. Ochii lui albaștri și pătrunzători erau plini de inteligența ascuțită care caracteriza întreaga familie. Erau acum plini și de o dezaprobare fără margini în timp ce-l fixau pe Gabriel.

— Presupun că n-ai făcut nimic pentru a te cizela cât ai fost plecat din țară, spuse Clarington.

— Păi de ce ar fi trebuit să mă cizelez? Este mult mai ușor să fugi cu o moștenitoare bogată.

— Deci asta este jocul tău.

Clarington părea să încerce o satisfacție rea văzând că i se confirma cele mai negre temeri:

— Asta a spus și Anthony. Te-a văzut cum o târai practic pe fiica mea cea mai mică în grădina ieri seară.

— N-aș putea spune cu exactitate că am târât-o în grădină. Gabriel zâmbi ușor. A venit de bună voie, dacă îmi amintesc bine.

— Ai profitat, domnule, de caracterul ei cam impulsiv.

— Cam impulsiv? Nu cred că se poate spune despre Phoebe că este numai cam impulsivă. Aș spune că este complet nesăbuită.

Privirea lui Clarington deveni glacială și favoriții i se clătinară:

— Fii atent, Wylde. Să nu te gândești ca o să stau să mă uit cum fugi cu Phoebe. Nu o să-ți reușească, tot așa, cum nu ai reușit să fugi cu fiica mea cea mare.

— Poate că nu vreau să fug cu Phoebe. De fapt, dacă mă însor cu ea, rămân cu ea toată viața, nu-i așa? Fără supărare, domnule, dar impresia mea despre fiica voastră cea mică, până acum este că nu va fi cea mai ascultătoare soție.

Clarington rosti furios:

— Cum îndrăznești să faci o asemenea remarcă?

— De fapt, continua Gabriel gânditor, cred că se poate spune că Lady Phoebe va fi dificilă, pentru orice bărbat. Nu, nu sunt deloc sigur că vreau să mă însor cu ea. Dar, cine știe cum o să văd problema, după ce o să am posibilitatea să o studiez mai de aproape?

— Dracu' să te ia, Wylde. Ce ai de gând?

— Sunt sigur că veți înțelege dacă vă spun că nu am intenția să discut planurile mele de viitor cu dumneavoastră.

— Ai vreun plan ticălos în minte, Dumnezeule!

Sprâncenele albe și stufoase ale lui Clarington se ridicau și se coborau de mânia care-l cuprinsese:

— Te previn, nu vei pune mâna pe Phoebe sau pe moștenirea ei.

— De ce sunteți atât de ostil, Clarington? Trebuie să admiteți că sunt o partidă mult mai bună de data asta.

— Prostii. Ai tu un titlu dar n-ai nici un ban, nu-i așa? Știu sigur că nu există nici o avere sau proprietate care să însoțească titlul Wylde. Am verificat chestiunea.

— Foarte bine lucrat, Clarington, Da, dumneavoastră ați fost întotdeauna un om prudent. Trebuia să va fi gândit că o să mă revedeți într-una din zilele astea.

Cu colțul ochilor, Gabriel îl văzu pe fiul contelui intrând pe ușile clubului în momentul acela. Anthony examinează sala cu puțină lume, îi localizează pe tatăl

său și pe Gabriel și se grăbi să vină la ei. Părea la fel de supărat ca și în seara trecută.

— Văd că l-ați găsit, domnule. Anthony se lăsă să cadă într-un scaun lângă tatăl său. L-ați întrebat ce are de gând de se învârtește în jurul lui Phoebe?

— Știu prea bine ce are de gând. Ochii lui Clarington aruncau fulgere de mânie. Crede că poate fugi cu ea așa cum a încercat și cu Meredith. Crede că o să pună mâna pe moștenirea ei în felul acesta.

Anthony se uita urât la Gabriel:

— Renunță, Wylde, Du-te și vânează alta nevinovată. Se găsește întotdeauna în societate una sau două moștenitoare ale căror tată să fie dispus să-i cumpere un titlu cu averea ei.

— O să țin minte, spuse, Gabriel politicos. Ridică ziarul și începu să citească.

— La dracu', omule, nu vrei decât banii de data asta? Clarington tună cu voce joasă. Vrei să te cumpăr? Asta este?

— Asta este o idee interesantă. Gabriel nu-și ridică privirea de pe ziar.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci ești și mai de disprețuit decât am crezut, spuse Clarington pe un ton jignitor. Ultima dată cel puțin ai fost prea mândru să accepți bani ca să nu te mai atingi de una din fiicele mele.

— În mărele Sudului înveți să devii practic.

— Aha, practic, într-adevăr. Ai ajuns rău de tot, Wylde. Ești o rușine pentru titlul pe care-l porți. Bine, n-o să fii primul arivist pe care-l plătesc ca să o lase în pace pe Phoebe. Pare să atragă numai indivizi de cea mai rea specie. Cât vrei?

Gabriel ridică privirea, intrigat:

— Pe cine ai mai plătit, Clarington?

Anthony se încruntă:

— Cred că este destul despre subiectul acesta. Este o problemă de familie și nu te privește pe tine.

Clarington își îndreptă umerii:

— Fiul meu are dreptate. Nu vreau să discut asemenea probleme cu tine, domnule.

— Nu cumva Neil Baxter, din întâmplare? Întrebă Gabriel încet.

Expresia de profundă jignire de pe chipul lui Clarington era răspunsul de care Gabriel avea nevoie. Anthony înjură abia auzit și întinse mâna după o sticlă de porto din apropiere.

— Am spus că nu vreau să discutăm asemenea problem personale cu tine, repetă Clarington cu voce grea. Prețul pe care-l vrei!

— Nu este nevoie de așa ceva.

Gabriel puse jos ziarul, se ridica în picioare și apucă pachetul pe care-l pusese pe măsuta de lângă scaunul lui:

— Fii sigur, Clarington, că nu ai o avere atât de mare să mă cumperi de data asta. Acum vă rog să mă scuzați. Am o întâlnire.

— Fii atent, Wylde. Anthony puse repede paharul jos și se ridica în picioare:

— Te previn cinstit. Dacă o insulti pe sora mea, te provoc la duel ca și data trecută.

Gabriel făcu o pauză:

— Ah, dar rezultatul poate să fie complet diferit de data asta, Oaksley. Cred că nu mai sunt așa de indulgent cum era odată.

Anthony se făcu roșu. Gabriel știa că își amintea întâlnirea lor din zori, de acum opt ani. Era primul duel al vicontelui, dar cel de-al treilea al lui Gabriel.

Cum era mânat de naivul lui sentiment de cavalerism în acele timpuri, Gabriel reușise deja să mai fie implicat în alte două „întâlniri în zori”. În ambele ocazii apăraseră numele unei doamne.

Câștigase ambele dueluri ucigându-și adversarul, dar începuse să se întrebe cât o să-l mai țină norocul. Începuse chiar să se întrebe dacă merită să riști pentru oricare femeie. Niciuna dintre femeile implicate nu păruse să aprecieze eforturile lui pentru ele. În dimineața aceea rece și cenușie de octombrie de acum opt ani, Gabriel ajunsese la concluzia că se săturase de dueluri pentru femei.

Anthony fusese hotărât, dar și extrem de nervos. Greșise complet ținta. Trăsese nebunește. A fost o pură întâmplare, nu precizie, ca glonțul îl lovise pe Gabriel în umăr, și amândoi știau.

Anthony știa prea bine ca singurul motiv pentru care trăia astăzi era pentru ca Gabriel se oprișe, după ce primise glonte. Sângele care pata cămașa albă și expresia chinuită de pe chipul lui Anthony îl convinseseră pe Gabriel ca toate cele trei dueluri fuseseră de prisos.

Dezgustat, ridicase pistolul și îl descărcase în aer. Onoarea fusese satisfăcută și Gabriel luase o hotărâre. Nu se va-mai lasa niciodată condus de concepția lui demodată, cavaleriească. Nici o femeie nu merita așa ceva.

Îi zâmbi rece acum lui Anthony văzând parcă amintirile din ochii vicontelui. Satisfăcut, Gabriel se întoarse și plecă fără să mai arunce o privire înapoi.

În spatele lui îi simțea pe Clarington și fiul sau privindu-i spatele, grav jigniți și neajutorați.

Se simțea bine. Răzbunarea dădea o senzație extreme de plăcută, decise Gabriel.

* * *

Lydia, Lady Clarington, puse jos ceașca de ceai și o privi atent pe Phoebe prin ochelarii cu rame aurite. Purta ochelarii numai când era acasă, în elegantă casă Clarington din oraș și când juca acasă cărți, la prietenii ei. Ar fi murit mai bine decât să fie văzută purtându-i în public.

Lady Clarington fusese declarată o frumusețe în tinerețea ei. Părul ei blond era acum argintiu iar silueta frumos rotunjită de altă dată era acum puțin plinuța, dar era încă o femeie foarte atrăgătoare.

Phoebe gândea ca mama ei părea încântător de maternă și adorabil de inocență cu ochelarii. Era evident că și lordul Clarington suferise o iluzie similară, în tot timpul celor treizeci și șase de ani de căsnicie. Contele nu făcu niciodată nici un secret din afecțiunea pe care o purta soției sale. După câte

știa Phoebe tatăl ei era încă absolut neștiutor în ceea ce privea pasiunea adâncă a Lydiei pentru cărți.

După câte știa lordul Clarington, mondena lui soție, contesa, nu făcea decât să joace câte o partidă de whist cu prietenii săi. Câștigurile amețitoare în unele ocazii și pierderile substanțiale în alte ocazii erau lucruri pe care le ignoră cu desăvârșire.

— Nu cred, spuse Lydia cu optimismul nestins al jucătorului înveterat, ca Wylde a avut bunul simț să strângă o avere cât a fost în marile Sudului?

— După câte știu eu nu, mama, spuse Phoebe vesela. Nu trebuie să-ți faci iluzii în această privință. Cred că nu este mai bogat acum decât era când a părăsit Anglia, cu opt ani în urmă.

— Păcat. Wylde mi-a plăcut întotdeauna. Avea ceva periculos de atrăgător. Sigur că n-ar fi fost potrivit pentru Meredith, nu. Ar fi speriat-o de moarte, și, bineînțeles, ar fi fost un ginere complet nefolositor pentru mine.

— Fără avere, cum este, da, știu, mama. Cerințele tale în ceea ce privește un ginere au fost întotdeauna simple și clare.

— Trebuie să fim practici în asemenea probleme. Ce se poate face cu un ginere fără un ban?

Phoebe își ascunse un surâs gândindu-se la succesul cărții lui Gabriel:

— Wylde, are poate ceva bani. Cred că are un mic venit din niște investiții pe care le-a făcut recent.

— Ei, aș! Lady Clarington nu era interesată de sume mici. Un venit mic nu este suficient. Trebuie să te măriți cu un bărbat cu o avere respectabilă, Phoebe. Chiar dacă eu aș vrea să fac o excepție, tatăl tău insistă. Trebuie să fie o căsătorie potrivită. Este datoria ta față de familie.

— Păi, nu are rost nici să discutăm despre intențiile lui Wylde fata de mine, mama. Pot să-ți spun că nu este deloc interesat să se însoare.

Lydia o cerceta atentă:

— Ești sigură de asta?

— Absolut sigură. Este adevărat că ne-am cunoscut la Amesbury și am descoperit că avem interese comune, dar suntem numai prieteni. Nimic mai mult.

— Mă tem că iar ajungem la Kilbourne, atunci, cugeta Lydia. Se poate și mai rău. Oricum, are un rang potrivit și o avere mare.

Phoebe decise să folosească ocazia pentru a o convinge pe mama sa că nu dorea această alianță:

— Regret să-ți spun, mama, dar Kilbourne nu este numai gomos, dar și îngâmfat.

— Și ce-i cu asta? Tatăl tău este și el gomos și poate să da lecții de îngâmfare oricui în înalta societate. Dar eu mă descurc perfect cu el.

— Da, știu, spuse Phoebe cu răbdare, dar tata are sentimente. Te iubește pe tine și pe cei trei copii ai lui.

— Sigur că da. Nu m-aș fi măritat cu el dacă n-ar fi fost capabil de asemenea sentimente tandre.

Phoebe apuca ceașca de ceai:

— Mă tem însa că nu este capabil Kilbourne de asemenea sentimente, mama. Mă îndoiesc că ar fi de accord să plătească datoriile de onoare ale soacrei sale.

Lydia se neliniștește imediat.

— Crezi că ar refuza să-mi acorde, câte un împrumut?

— Mă tem că da, sigur.

— Cerule sfinte. Nu mi-am dat seama că este atât de fudul!

— Trebuie neapărat să ne gândim la asta, mama.

— Ai dreptate, Lydia își îndoie buzele. Pe de altă parte, tatăl tău îl aprobă și nu se poate nega că este o partidă bună. Cea mai bună la care putem spera, acum când ai aproape douăzeci și cinci de ani.

— Îmi dau seama, mama. Dar nu pot să mă bucur că mă mărit cu Kilbourne.

— Se bucura tatăl tău, desigur, Lydia, se însenina. Și apoi se prea poate că domnul Kilbourne să revină asupra chestiunii împrumuturilor după ce va fi căsătorit. Poți să încerci să-l convingi, Phoebe, să-l convingi că ai nevoie de o rentă considerabilă pentru a menține aparențele.

— Și apoi să vin să-ți, dau bani din renta mea considerabilă? Phoebe suspină. Mă îndoiesc că o să fie așa de simplu, mama.

— Totuși, nu trebuie să renunți la speranță. Vei învăța să-l manevrezi pe Kilbourne. Tu știi cum să iei oamenii, Phoebe.

Phoebe își încrețește nasul cu tristețe:

— Mulțumesc, mama. Wylde a spus și el același lucru ieri seară.

— Nu este nici o îndoială că ai fost întotdeauna foarte voluntară și cu trecerea timpului această trăsătură a ta s-a accentuat. Femeile fac acest lucru, firește, dar în general sunt bine măritate când aceste trăsături încep să se manifeste.

— Mă tem că este prea târziu pentru mine, spuse Phoebe ridicându-se în picioare. Trăsăturile mele dominatoare sunt evidente pentru toată lumea. Acum, te rog să mă scuzi.

— Unde te duci?

Phoebe se îndreaptă spre ușă:

— La librăria Hammond. Domnul, Hammond mi-a trimis, vorba că are niște exemplare noi și foarte frumoase în stoc.

Lydia scoase o exclamație ușoară:

— Tu și cărțile tale! Nu înțeleg interesul tău pentru aceste volume vechi și murdare pe care le colecționezi.

— Cred că pasiunea mea seamănă bine cu pasiunea ta pentru jocul de cărți, mama.

— La jocul de cărți, spuse Lydia, aștepti întotdeauna perioadele când câștigi. Cu cărțile nu faci decât să arunci banii pe fereastră.

Phoebe zâmbi:

— Asta depinde de punctul de vedere, mama.

Mesajul nu era de la domnul Hammond. Era de la Gabriel care o rugă să vină să-l întâlnească la librărie. Phoebe primise mesajul mai de dimineață și trimisese imediat vorba că va veni la unsprezece exact.

Cu cinci minute înainte coborî din trăsură ei pe Oxford Street. O lăsa pe camerista ei să stea la soare pe banca din fata librăriei și pași nerăbdătoare pe ușă.

Gabriel era deja acolo. Nu o văzu intrând pentru că era ocupat să examineze un volum vechi legat în piele pe care domnul Hammond îl așezase cu venerație pe masă în fața lui.

Phoebe ezită o clipă, căci atenția îi fu atrasă de felul în care lumina soarelui care se filtra prin ferestrele înalte, stalucea în părul de abanos al lui Gabriel. Era îmbarcat cu o vestă închisă la culoare și foarte strâmta pe corp, care-i puneă în evidență umerii lați și stomacul plat. Pantalonii și cizmele înalte, frumos lustruite subliniau conturul avântat și mușchiulos al picioarelor.

Dintr-un motiv oarecare, Phoebe se simțise obligată să petreacă mult timp în dimineața aceea ca să-și aleagă rochia. Se hotărâse cu greu între două sau trei rochii, ceea ce era complet, neobișnuit pentru ea. Acum era bucuroasă că își luase, rochia cea nouă de muselina galben pal cu blăniță ei fucsia. Boneta era din fetru cu încrețituri și flori fucsia.

Ca și cum ar fi simțit prezența ei, Gabriel ridică privirea și o văzu. Un zâmbet se formă încet în colțul gurii lui în timp ce privea rochia ei viu colorată. Ochii lui erau foarte verzi în lumina dimineții. Phoebe răsuflă adânc și recunoscă fața de ea însăși că din cauza asta petrecuse atâta timp în fața oglinzii în dimineața aceasta. Sperase să vadă exact această privire aprobatoare în ochii lui Gabriel.

Chiar în timp ce realizează acest lucru, încarca să-l minimalizeze. Gabriel dovedise fără umbră de îndoială cu opt ani în urmă că gustul lui în materie de femei era pentru blonde delicate cu ochi albaștri și care preferau culorile pastelate, diafane.

— Bună dimineața, Lady Phoebe. Gabriel traversa încăperea și veni să o salute:

— Arătați foarte strălucitoare și vesela astăzi.

— Mulțumesc, Lord Wylde, Phoebe privi repede în jurul ei și decise că nimeni nu putea să audă conversația lor:

— Am primit mesajul dumneavoastră.

— Văd. M-am gândit că veți vrea să recăpătați cât mai repede Cavalerul și vrăjitorul.

— Îl aveți la dumneavoastră?

— Desigur. Gabriel o duse înapoi la masă, unde un pachet de forma unui manuscris învelit în hărțe maron stătea lângă volumul pe care-l examinase.

— Iată dovada abilității mele de cavaler rătăcitor.

— Wylde, este minunat. Phoebe apuca pachetul. Nu pot să-ți spun cât sunt de impresionată. Știu că-mi vei fi de mare ajutor în cercetările mele.

— Voi face tot ce-mi stă în putință. Gabriel arată cartea deschisă de pe masă și ridică ușor vocea.

— Asta, ar putea să vă intereseze, lady Phoebe. Un exemplar prețios al unei povești din secolul al șaisprezecelea din Roma. Domnul Hammond spune că a achiziționat-o recent de la un colecționar din Northumberland.

Phoebe își dădu seama imediat ca Gabriel încerca să găsească un pretext rezonabil ca să mai poată sta de vorbă. Nimeni în librărie nu va vedea nimic ciudat în faptul că studiau o carte veche, interesantă. Ascultătoare, înclina capul să privească mai bine.

— Foarte frumoasă, declara Phoebe cu voce tare văzându-l pe domnul Hammond cu coada ochiului. Italiană, văd. Nu latina. Miniaturi excelente.

— M-am gândit că s-ar putea să vă placă. Gabriel întoarse o pagină a cărții și citi o clipă în tăcere.

Phoebe mai arunca o privire rapidă în jur și se apropie puțin de el, prefăcându-se că citea peste umărul lui:

— Familia mea este puțin supărată din această cauză, Wylde.

— Am observat. Gabriel mai întoarse o pagină și se încrunta gânditor în timp ce o studia.

— Ei nu știu nimic despre cercetările mele, așa că au presupus, firește, că ne-am împrietenit cumva.

— Este ceva mai mult decât o prietenie, Lady Phoebe. Se tem că ne-am atașat unul de altul. Gabriel mai dădu o pagină.

Phoebe roși și privi repede în jurul ei în magazin. Domnul Hammond era ocupat acum cu un alt client obișnuit.

— Nu le pot explica nicicum adevărul. Nu vor aproba niciodată cercetările mele. Dar vreau să vă încredințez că nu trebuie să vă îngrijoreze preocuparea lor.

— Înțeleg. Cum, chiar așa, vreți să-i asigurați că suntem numai simple cunoștințe?

— Nici o grijă. Mă ocup eu de tata și de ceilalți. Am multă experiență în aceste probleme.

— Încăpățânata, spuse Gabriel în șoaptă.

— Poftim?

Gabriel îi arătă un cuvânt de pe pagina din fata lui:

— Cred că înseamnă „încăpățânat” în italiană.

— Oh, Phoebe studie cuvântul. Nu, nu cred. Sunt sigură că traducerea este „catâr”.

— Ah. Desigur. E greșeala mea. Ce spuneți? Întreba Gabriel politicoș.

— Suspiciunile familiei mele nu trebuie să fie o piedică pentru investigațiile voastre.

— Voi face tot ce pot să fiu deasupra părerilor lor înguste, doamna.

Phoebe zâmbi aprobator:

— Excelent. Unii oameni sunt intimidați de atitudinea cam dictatorială a tatălui meu.

— Nu mai spuneți?

— De fapt este foarte drăguț, în felul lui, știți.

— Nu, nu știu.

Phoebe își mușcă limbă:

— Cred că experiența dumneavoastră de acum opt ani cu el nu v-a lăsat o impresie plăcută.

— Nu, mi mi-a lăsat.

— Cum am spus, nu trebuie să-i dați atenție. Acum, să trecem la treaba. V-am adus niște invitații importante. Prima este joi la balul mascat de la familia Brantley.

— Înțeleg că îmi ordonați să vin?

Phoebe îl privi supărată:

— Este un bal important. Voi putea să vă prezint multor oameni și veți putea să începeți cercetările.

Gabriel înclina capul:

— Foarte bine, doamna. Dorința voastră este ordin pentru mine.

— Așa vă vreau. Acum, aveți ceva de raportat despre investigațiile pe care le-ați făcut până acum?

Gabriel bătu cu degetele în masă:

— Să mă gândesc. Până acum am găsit o casă ca să petrec sezonul la Londra. N-a fost ușor, aș putea adăuga. Am angajat și personal. Am fost la Westons să-mi comand haine noi și la Hoby's pentru cizme. Cam asta e tot ce am făcut.

Phoebe se uita crunt la el:

— Nu la asta mă refeream.

— Trebuie să am grijă de asemenea detalii înainte de a intra în societate, doamna. Sigur înțelegeți asta.

Phoebe își muscă buzele:

— Aveți dreptate. Nu m-am gândit la asta. Acum dacă tot mi-ați atras atenția, trebuie să vă întreb ceva foarte personal.

Gabriel îi arunca o privire piezișă.

— Cât de personal?

— Vă rog să nu vă supărați. Phoebe se mai uită o dată în jur foarte repede înainte să se apropie foarte mult de el.

— Aveți, destui bani pentru aceste cheltuieli?

Gabriel se opri în timp ce dădea pagină:

— Este într-adevăr o întrebare foarte personală.

Phoebe simți cum roșește. Gabriel era un om foarte mândru. Nu vroise să-l umilească. Totuși, trebuia să fie hotărâtă în această problemă.

— Vă rog să nu fiți stânjenit, seniore. Îmi dau seama că vă cer să vă mișcați în niște cercuri foarte înalte în plin sezon, și știu la fel de bine ca pentru asta aveți nevoie de bani. Cum eu sunt cea care v-a cerut ajutorul în aceste cercetări, cred că este cinsit ca eu să vă acopăr o parte din cheltuieli.

— Am venitul din publicarea cărții mele "Cautarea"; îi reaminti el.

Phoebe făcu un gest cu mâna:

— Îmi dau bine seama că venitul unui scriitor la început de cariera nu ajunge pentru a face fata cheltuielilor în societate.

Gabriel își păstra privirea fixată pe volumul vechi din fata lui:

— Cred că pot să suport singur cheltuielile fără ajutorul dumneavoastră, doamna. Cel puțin pentru perioada cercetărilor.

— Sunteți sigur de asta?

— Foarte sigur. Mă voi descurca. Gabriel își sprijini un cot pe masă și se întoarse să o studieze pe Phoebe cu o privire pătrunzătoare care o cântarea:

— Acum e rândul meu să vă pun o întrebare personală, doamna. Cât de disperat l-ați iubit pe Neil Baxter?

Phoebe îl privi uluită. Apoi își luă ochii de pe Gabriel:

— V-am spus că eu și Neil eram prieteni.

— Cât de apropiați?

— Nu mai are importanță acum.

— Are pentru mine.

— De ce? Întreba ea. Ce mai contează? Neil este mort. Singurul lucru care contează acum este să-l găsim pe ucigașul lui.

— Ucigașii rămân nepedepsiți în fiecare zi.

— Acesta nu. Mâna lui Phoebe se încleșta într-un pumn mic pe masa. Trebuie să-l găsesc.

— De ce? Întreba Gabriel încet. Pentru că l-ați iubit pe Baxter atât de mult, încât nu vă puteți găsi liniștea până nu se face dreptate?

— Nu admise ea tristă. Trebuie să-l găsesc pentru că este vina mea că a fost ucis.

Gabriel se uita fix la ea, clar uluit:

— Vina dumneavoastră? De ce spuneți asta, pentru Dumnezeu? Omul a murit în marile Sudului, la mii de mile de Anglia.

— Nu înțelegeți? Phoebe îl privi chinuită. Dacă n-aș fi fost eu, Neil n-ar fi plecat în marile Sudului. A plecat să facă avere ca să-mi poată cere mâna la întoarcere. Eu sunt de vină pentru ce s-a întâmplat.

— Isuse, murmură Gabriel. Este o idee nebunească.

— Nu este nebunească, Phoebe se străduia să vorbească încet.

— Este o concluzie smintită, idioată și complet irațională.

Phoebe simți un gol în stomac. Privi fața aspră a lui Gabriel.

— Am crezut că dumneavoastră, între toți, o să înțelegeți, căutările mele.

— Este o nebunie.

Phoebe respira adânc:

— Asta înseamnă că nu o să mă ajutați, până la urmă?

— Nu! Doamne ferește, spuse Gabriel printre dinți. O să vă ajut să găsiți pe posesorul Doamnei din Turn. Ceea ce veți crede despre omul în cauza după ce l-ați găsit este treaba dumneavoastră.

— Animalul acela este un pirat criminal. Veți dori cu siguranță să mă ajutați să-l dau pe mâna justiției.

— Nu în mod special. Gabriel închise cartea pe care o examinase. V-am spus în noaptea aceea în Sussex că nu mă mai interesează prea tare concepțiile idealiste.

— Dar ați fost de acord să mă ajutați, sublinie Phoebe.

— M-ați făcut curios. Mă amuza să rezolv asemenea rebusuri ocazional. Dar să nu credeți c-am să vă ajut să-l pedepsiți pe omul care l-a ucis pe iubitul dumneavoastră.

Phoebe ar fi vrut să argumenteze mai departe, dar în momentul acela o tânără doamnă, îmbrăcată după ultima modă și însoțită de o cameristă intra în magazin. Se duse direct la masa de serviciu și-l așteptă nerăbdătoare pe domnul Hammond care se grăbi să vină să o servească.

— Aș vrea să cumpăr un exemplar din Căutarea, anunța tânăra doamnă pe un ton imperios. Toți prietenii mei au citit-o, așa că trebuie să o citesc și eu.

— Cred că pentru asta va trebui să vă duceți la librăria lui Lacey, murmura domnul Hammond.

— Ce neplăcut!

Tânăra se întoarse spre Phoebe și Gabriel în timp ce domnul Hammond dispărea în camera din spate. Se uita la Gabriel printre gene:

— L-ați citit, domnule?

Gabriel își dresе glasul. Arata ciudat de stânjenit:

— Ei, da. L-am citit.

— Ce credeți despre el? Întreba tânăra cu toată convingerea. Este chiar atât de bun pe cât zice, toată lumea?

— Păi. Gabriel se uita dezorientat la Phoebe.

Phoebe își dădu seama că era prima dată când îl vedea pe Gabriel tulburat. Se înroșise chiar. Îi zâmbi tinerei și reluă sigură de sine:

— Sunt sigură că o să vă placă foarte mult Căutarea spuse Phoebe. După părerea mea reprezintă un gen de roman complet nou. Este plin de aventuri și întâmplări cavalerești și nu se sprijină pe elementul supranatural pentru efect.

— Înțeleg, spuse tânăra, confuză.

— Stilul este mișcător, continua Phoebe repede. Romanul descrie sentimentele cele mai alese. Tema dragostei este tulburător tratată. O să vă placă în mod special eroul. Este chiar mai emoționant decât eroii doamnei Radcliffe.

Tânăra se luminea la față.

— Mai emoționant decât eroii doamnei Radcliffe?

— Da, desigur. Vă încredințez că nu veți fi dezamăgită. Phoebe făcu o pauză și zâmbi înainte de a adăuga triumfător:

— Byron a citit Căutarea, știți? A recomandat-o tuturor prietenilor săi.

Tânăra făcu ochii mari:

— Mă duc imediat la librăria lui Lacey.

Phoebe zâmbi satisfăcută, încă o vânzare pentru librăria lui Lacey. Dacă n-ar fi fost într-o încăpere plină de lume, și-ar fi frecat mâinile de bucurie.

Poate că nu moștenise talentul familiei pentru matematică și investiții, dar știa cu siguranța să aleagă un roman de succes dintr-o grămadă de manuscrise.

Era păcat că rudele ei nu puteau să aprecieze felul special în care se manifestă la ea talentul familiei.

Capitolul 8

Reprezintă un gen complet nou de roman. Nu se sprijină pe elementul supranatural pentru efect. Tema iubirii este tulburător tratată.

Cuvintele lui Phoebe mai răsunau încă în mintea lui Gabriel în după amiaza aceea în timp ce intra în librăria Lacey. Erau cuvinte foarte familiare. Erau, de fapt, aproape aceleași cuvinte pe care le folosisе Lacey în scrisoarea în care îi comunicase că dorea să publice Căutarea. Gabriel citise scrisoarea aceea de câteva ori, și știa acele fraze pe de rost.

Încă de când o lăsase pe Phoebe în librăria lui Hammond, în dimineața aceea, o bănuială nu încetase să crească în mintea lui. La început păruse prea ofensatoare ca să o ia măcar în considerație, dar cu cât se gândea mai mult cu atât își dădea seama că totul se potrivea într-un mod ciudat.

Dacă bănuielile lui erau întemeiate, asta ar explica cum de știa Phoebe atâtea despre el încă de la început. Mai însemna și că nu există limită pentru îndrăzneala lui Phoebe.

Omul din spatele mesei de servit din librărie îl privi atent:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Unde este Lacey? Întreba Gabriel direct. Îl întâlnise odată pe Lacey, imediat după ce începuse colaborarea lor. Cu acel prilej Gabriel îi spusese clar lui Lacey că vroia să i se respecte anonimatul.

Vânzătorul clipi și apoi tuși discret:

— Mă tem că domnul Lacey este ocupat, seniore.

— Vrei să spui că este beat mort.

— Desigur că nu, domnule. Lucrează.

Gabriel auzi un zgomot din camera din spate:

— N-are importanță, îl găsesc și singur.

Ocoli masa de servit, deschise ușa și intră în camera în care Lacey ținea presa de tipar.

Mirosul de cerneala și ulei se simțea puternic în aer. Presa masivă de oțel nu funcționa. Lacey, un bărbat voinic cu o față roșiatică, acoperită de favoriți crescuți în dezordine, stătea într-un colț. Examina un maldăr de hârtii. Purta un sort de piele peste hainele pătate de cerneală. O sticlă de gin ieșea dintr-unul din buzunarele șortului.

— Lacey, aș vrea să discut ceva cu tine, spuse Gabriel, închizând ușa.

— Ce înseamnă asta? Lacey întoarse capul și îl privi fioros pe Gabriel, cu ochi apoși:

— Ah, dumneavoastră sunteți, seniore. Acum, să vedeți dacă vreți să vă plângeți că n-ați fost plătit destul pentru cartea dumneavoastră, vă pierdeți timpul. V-am spus că partenerul meu a încredințat toate aceste lucruri unui avocat. Eu nu mai am probleme cu banii.

Gabriel zâmbi rece:

— Nu banii mă preocupa, Lacey.

— Ei, asta-i bine. Lacey apuca sticla și o scoase din buzunarul șortului. Se uita urât la Gabriel în timp ce trase o dușcă sănătoasă.

— Nu puteți să vă dați seama câți autori devin dificili când vine vorba despre bani.

— Ce mă interesează pe mine este numele partenerului tău. Ginul îi rămase lui Lacey în gât. Înghiți repede și apoi începu să tușească:

— Mă tem că nu pot să discut asta, seniore. E anonim. Ca și dumneavoastră.

— Vreau numele, Lacey.

— Păi, cu ce drept vă amestecați în treburile mele?

— Dacă nu-mi spui numele partenerului tău, o să am grijă să predau noul meu manuscris, care este aproape gata, unui alt editor.

Lacey îl privi îngrozit:

— Nu o să faceți așa ceva, seniore. După tot ce am făcut pentru dumneavoastră?

— Nu vreau să duc „O Aventura Nesăbuită” la altcineva, dar dacă mă obligi, o voi face.

Lacey se așeza greu pe un scaun de lemn:

— Sunteți un om tare, seniore.

— Sunt un om prudent, Lacey. Îmi place să știu cu cine tratez când fac afaceri.

Lacey se uita pieziș la el și își șterse nasul cu dosul mânecii patate:

— N-o să-i spuneți că știți de la mine? Ține foarte mult ca numele ei să rămână secret. Familia ei n-ar fi de accord ca ea să facă comerț.

— Ai încredere în mine, spuse Gabriel întunecat. Știu sapastrez un secret.

* * *

Joi dimineața, Gabriel stătea la biroul lui și lucra la ultimele scene din romanul sau O aventură nesăbuită. Era mulțumit de el. În câteva zile îl va preda editorului sau.

Apoi va aștepta scrisoarea de acceptare sau refuz. Va fi cu siguranța interesant să vadă ce va spune partenerul lui Lacey despre manuscris.

Gabriel ridica privirea, cu părere de rău, de pe foi, când noul său majordom, Shelton, deschise ușa:

— Au venit două doamne să vă vadă, domnule. Shelton nu părea să aibă o impresie bună despre vizitatoare. Nu vor să-și spună numele.

— Să între Shelton. Gabriel puse tocul jos și se ridica în picioare.

Își zâmbi lui însuși. Singura femeie pe care o cunoștea și care ar fi fost suficient de îndrăzneată, să facă o vizita unui bărbat era Phoebe. Fără îndoiala că vroia să-i mai dea niște ordine, îndrumări și sugestii. Se întreba pe cine adusesese cu ea. Camerista ei, fără îndoiala.

Își dădea seama că era nerăbdător, așa cum fusese și marți când o întâlnise la librăria Hammond. Sentimentul era, clar, de atracție. Avu o viziune bruscă a lui însuși făcând dragoate cu Phoebe chiar acolo, în biblioteca lui. Ar fi fost posibil, conchise el.

Dacă micuța asta era destul de prostuță să-și riște reputația venind astăzi aici, cu siguranță că el nu avea nici un fel de scrupule să-i salveze reputația.

Până la urmă, nu era decât o escroacă înnăscută. De la bun început își urzise plasa de amăgiri și înșelăciuni.

În acel moment ușa se deschise din nou și două femei elegant îmbrăcate și cu voaluri groase apărură în prag. Gabriel simți o dezamăgire puternică. Deși nu le putea vedea fetele, știu imediat că niciuna dintre ele nu era Phoebe.

Ar fi recunoscut-o acum pe Phoebe oriunde, cu val sau fără. Nu era numai ușorul ei schiopătat care o distingea. Era ceva în felul în care își ținea capul, ceva în felul în care rochiile ei colorate, cu talia sus îi încadrau bustul și îi cădeau pe șolduri, pe care îl va recunoaște întotdeauna.

Aruncă o privire piezișă și melancolică sofalei de catifea verde de lângă șemineu. Gata cu intențiile lui de a petrece ora următoare seducând-o pe doamna lui îndrăzneată!

— Bună dimineată, doamnelor.

Gabriel se înclina în timp ce cele două vizitatoare se așezară în fața biroului.

— Văd că aveți toate, în familie, o pasiune pentru văluri. Poate că toate femeile din familia Clarington au vocație religioasă, până acum nedescoperită.

— Nu fi ridicol, Wylde. Lady Clarington își ridică valul cu dogetele înmănușate și-l prinse de borul micutei ei pălării albastre.

— Mă interesează viața religioasă cât te interesează și pe tine.

Meredith își ridică și ea valul și-l prinse de pălăria ei ornată cu flori după ultima modă. Îl privi pe Gabriel cu ochii albaștri plini de reproș.

— Ai avut întotdeauna un simț al umorului ciudat, Wylde.

— Mulțumesc, Lady Trowbridge. Gabriel înclina capul. Am crezut întotdeauna ca orice fel de simț al umorului este mai bun decât deloc.

Meredith clipi nesigură:

— Nu te-am înțeles niciodată.

— Nu, îmi dau seama de asta. Gabriel se așeză și își strânse mâinile una peste alta pe birou.

— Să continuăm să schimbăm glume amuzante, sau voi, doamnelor, veți binevoi să-mi spuneți motivul vizitei voastre.

— Credeam că motivul vizitei noastre este evident, spuse Lydia cu un suspin.

— Am venit aici pentru Phoebe, desigur. A insistat Meredith.

Meredith îi aruncă mamei sale o privire muștrătoare și își concentrează din nou atenția asupra lui Gabriel:

— Am venit aici să te rugăm, Wylde. Suntem aici să-ți cerem ăndurare și să te implorăm să nu-i ruinezi viața lui Phoebe.

— Presupunând că aceasta este intenția ta, desigur, murmură Lydia. Cerceta atentă biblioteca, cu ochii privind inconștient puțin cruciș. Nu-i, așa că n-ai reușit să strânge avere în marile Sudului?

Gabriel se uita la ea cu o expresie deliberat întrebătoare:

— De ce întrebați, Lady Clarington?

— Lucrurile ar fi mult mai simple, spuse Lydia. Te-ai putea însura cu Phoebe și nimeni n-ar avea nimic de spus. N-ar mai trebui să ne ocupăm de toate prostiile astea.

— Mama, te rog să încerci să înțelegi ce se întâmplă aici, spuse Meredith încordată. Domnul nu o iubește pe Phoebe. Vrea să o folosească.

— Nu cred că o să reușească, spuse Lydia direct. E foarte greu să o folosești pe Phoebe dacă nu vrea să fie folosită. Este mult prea hotărâta pentru așa ceva.

Fata delicată a lui Meredith era rigidă. Își împreună mâinile în poala și-l înfrunta pe Wylde:

— Domnule, știu că v-ați împrietenit cu Phoebe că să vă puteți folosi de ea pentru a ne pedepsi pe noi ceilalți. Vă implor să vă gândiți ca ea nu a avut

nimic de a face cu ce s-a întâmplat acum opt ani. Nu era decât un copil la vremea aceea.

— Mi-ai spus că în noaptea aceea ea a fost cea care v-a ajutat să legați cearceafurile ca să puteți coborî pe fereastră, nu se putu stăpâni Gabriel să nu spună.

Lacrimi sclipiră în ochii încântători ai lui Meredith.

— Desigur, că nu vreți să o pedepsiți pentru asta. Nu întetegea. Credea că este o mare aventură. Citise toate acele cărți pe care mi le tot dădeți mie și avea niște idei copilărești că erați un fel de cavaler modern Mesei Rotunde. Cred că va vedea ca pe Regele Arthur în persoană.

Lydia păru deodată interesată:

— Știi, Meredith, cred că spui bine ce spui. Privind înapoi, cred că acela a fost momentul când Phoebe a început să manifeste atâta entuziasm pentru legendele medievale și alte asemenea. Da, totul se leagă acum.

Se încrunta la Gabriel

— Este numai vina ta, Wylde.

Gabriel o privi pătrunzător:

— Vina mea?

— Da, desigur Lydia îl privi gânditoare. Tu i-ai vârat prostiile astea în cap. În ceea ce mă privește, aproape că i-ai și ruinat deja viața.

— Stați puțin. Lui Gabriel i se păru că începe să piardă controlul situației:

— Nu am făcut nimic ca să ruinez viața lui Phoebe. Nu încă cel puțin.

Meredith căscă ochii mari, șocată, în timp ce implicația cuvintelor lui o lovea în plin.

— Da, ia-i ruinat-o, spuse Lydia, ignorând amenințarea implicită. Nu s-a măritat niciodată din cauza ta. Tu ești de vină pentru faptul că este acum nemăritată.

— Eu? Gabriel se uită uluit la Lydia încercând să-i urmeze logica nebunească. Nu mă puteți învinovăți pe mine pentru că n-ați reușit s-o măritați.

— Ha da, pot. Interesul ei pentru prostiile acelea medievale a făcut-o să fie foarte pretențioasă când era vorba despre претенdenți. Niciunul nu era pe măsura cavalerilor din acele povești ridicole pe care le tot citea.

— Stați puțin, începu Gabriel.

— În plus, continua Lydia, s-a plâns tot mereu ca niciunul dintre претенdenții ei nu-i împărtășea pasiunea pentru poveștile medievale. În afară de îngrozitorul de Neil Baxter. Nu-i așa, Meredith?

— Foarte adevărat, mama, aproba Meredith întunecată. Dar nu cred că asta trebuie să discutăm cu domnul. Sunt alte probleme, mai urgente.

— Doamne sfinte, se încrunta Lydia. Nu pot să-mi imaginez nimic mai urgent decât să o mărităm pe Phoebe cu un, bărbat potrivit. Îi arunca o privire conspirativă lui Gabriel. Cu tot răul pe care i l-ați făcut, tot mai avem mari speranțe, să-l convingem pe Kilbourne, să știți.

— Așa este? Lui Gabriel știrea îi cauza neplăcere. Phoebe nu-i vorbise de intenția lui Kilbourne de a-i cere mâna. Își dădu seama că nu-l lasa indiferent acest lucru.

Meredith se uita reprobator la mama ei:

— Mama, dacă Wylde o ruinează pe Phoebe, nu o să o mai măritam cu nimeni, fără să mai vorbim de Kilbourne.

— Ah, Doamne. Lydia îl privi cruciș pe Gabriel. Spune-mi nu vrei să-i distrugi viața fiicei mele, nu-i așa?

Meredith își scoase o batistă dantelată din poșetuta și își șterse ochii:

— Ba da, sigur că vrea, mama. Depe asta discutăm aici. Este răzbunarea lui. Ridică ochii spre Gabriel, plini de lacrimi cristaline.

— Vă implor să renunțați seniore.

— Și de ce aș face-o? Întreba Gabriel politicos.

— De dragul a ce a fost între noi, odată, striga Meredith.

— N-a fost mai nimic, dacă-mi amintesc bine. Gabriel privi ochii frumoși și plini de lacrimi și se întreba neceremonios ce putuse să vadă în Meredith. Reflectă scurt la faptul că abia scăpase cu opt ani în urmă și trimise o rugă mică de mulțumire oricărui sfânt care veghea peste tinerii naivi.

— Vă rog, domnule! Gândiți-vă la Phoebe!

— Este și greu să nu mă gândesc, recunosc Gabriel: Este o femeie foarte interesantă.

— Și inocentă, adaugă repede Meredith, Gabriel dădu din umeri:

— Dacă spuneți dumneavoastră.

Meredith îl fixa socata și jignită:

— Vreți să insinuați altceva, domnule?

— Nu. Gabriel se gândi la Neil Baxter, întrebându-se pentru nu prima dată cât de mult îl iubise Phoebe. Eu și Phoebe n-am discutat niciodată chestiunea în detaliu.

— Sper că nu, spuse Lydia cu severitate. Fiica mea este poate puțin excentrica, domnule, dar este o tânără perfect responsabilă. Reputația ei este nepătata.

— Excentrică? Aș spune că este mai mult decât „puțin excentrica”, replica Gabriel.

Lydia dădu din umeri cu elegantă:

— Foarte bine. Are niște preoocupari puțin neobișnuite, lucru pentru care dumneavoastră sunteți de vină. Dar sunt sigură că pot fi trecute cu vederea de un bărbat adevărat:

— Nu este vorba despre preocupările ei neobișnuite, care m-ar deranja dacă aș avea grijă ei, spuse Gabriel.

— Oh, bine. Recunosc că este cam voluntară, uneori, ceda Lydia; poate prea hotărâtă. Și are o atitudine independentă la care unii pot să obiecteze, dar toate astea nu înseamnă nimic.

— Doamne sfinte! Gabriel își dădu seama că familia lui Phoebe nu avea nici cea mai mică idee de cât de departe mersese ea. Se întreba ce-ar fi spus, Lady Clarington dacă i-ar fi povestit că fiica ei cea mică începuse să întâlnească

bărbați la miezul nopții și să facă tot felul de cercetări ca să descopere criminali.

Meredith se uita cu mila la Gabriel:

— Domnule, vreți vă rog, să ne dați cuvântul dumneavoastră că nu veți continua prietenia cu sora mea? Știm amândoi că nu sunteți, sincer.

— Așa să fie? Întreba Gabriel.

Meredith se șterse cu batista:

— Nu sunt o proastă, domnule. Și nici membrii familiei mele. Știm cu toții că vreți să vă răzbunați. Vă rog în genunchi să vă reconsiderați atitudinea. Phoebe nu merita să sufere pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Poate că nu, dar nu-mi rămâne decât să lucrez cu ce am la îndemână, spuse Gabriel.

*

La zece și jumătate în aceeași seară, Gabriel se sprijinea cu un umăr de peretele magnificei săli de bal a familiei Brantley și sorbea șampanie. Purta o simplă mască neagră și o mantie neagră peste hainele de seara. Mulți dintre invitați erau însă îmbrăcați în costume uimitor de complicate.

O reperase pe Phoebe cu câteva minute în urmă, imediat după ce sosise. Dat fiind ceea ce știa despre gusturile în materie de culori și preocupările ei, nu fusese greu să o găsească în mulțime.

Purta o pălărie medievală lungă și înaltă și o mască aurie care-i acoperea numai jumătate de față. Părul negru și lucios era prins într-o plasă împletită cu fir auriu. Rochia de un albastru luminos cu aur era tot în stil medieval. Balerinii de saten auriu sclipeau în timp ce se mișca prin mulțime, la brațul unui bărbat într-un domino maron.

Gabriel îl recunoscuse pe însoțitorul ei numaidecât. Maska maron care-i acoperea jumătate de față și mantia asortată nu puteau să ascundă părul blond al lui Kilbourne și expresia chinuit politicoasă de pe chipul său.

Gabriel zâmbi în sinea lui. Era evident că Phoebe se distra de minune, iar Kilbourne nu făcea decât să suporte balul mascat.

Ochii lui Gabriel se îngustară. În timp ce urmărea încercarea lui Kilbourne de a o trage mai aproape de el pe Phoebe. Mâna lui Phoebe care se odihnea pe brațul contelui îl deranja. Își aminti ceea ce îi spusese Lady Clarington: Kilbourne se pregătea să-i ceară mâna lui Phoebe.

Gabriel puse jos paharul de șampanie și traversa încăperea plină de lume către locul unde Kilbourne și Phoebe stăteau de vorbă.

Phoebe ridică privirea în timp ce el se apropia. Îi văzu ochii de culoarea topazului, care îl recunoscuseră sub masca care-i acoperea jumătate de față. Gura moale i se arcui într-un zâmbet încântat.

— Bună seara, lord Wylde, spuse Phoebe: Îl cunoașteți pe Kilbourne?

— Ne-am întâlnit. Kilbourne îl salută cu răceală. Mergem la aceleași cluburi, cred.

— Bună seara, Kilbourne, spuse Gabriel. Apoi i se adresa lui Phoebe:

— Mă întreb dacă puteți să-mi acordați, dansul următor Lady Phoebe?

— Stați puțin, domnule, spuse repede Kilbourne. Lady Phoebe nu se simte prea bine pe ringul de dans.

— Prostii, declara Phoebe. Aș fi încântată să dansez.

Îi zâmbi vesela lui Kilbourne:

— Poate ne vedem mai târziu, domnule.

Iritarea lui Kilbourne era evidentă, în timp ce-și înclina politicoșul capul peste mâna ei:

— Voi aștepta cu nerăbdare alt moment să vorbesc cu dumneavoastră, Lady Phoebe. După cum spuneam acum câteva clipe, aș vrea să vă spun ceva între patru ochi în seara aceasta.

— O să vedem, spuse Phoebe neutru, în timp ce-l dădea brațul lui Gabriel.

Gabriel simți un val de satisfacție pentru că reușise să o ia pe Phoebe de lângă Kilbourne. O învârti într-o primă piruetă de vals, simți nesiguranța ei momentană și o sprijini imediat. Era foarte simplu. Era ușoară ca un fulg.

Phoebe strălucea de bucurie privindu-l:

— Sunt fericită să vă văd aici, seniore. Aveți vreo noutate pentru mine referitor la cercetările noastre?

Gabriel o strânse mai tare de talie:

— Numai la asta vă gândiți, Phoebe?

— La ce altceva ați vrea să mă gândesc?

— Să zicem la iminenta cerere în căsătorie din partea lui Kilbourne. Cred că ar trebui să fie un subiect care să vă trezească un oarecare interes.

Phoebe clipi sub masca aurie:

— Ce știți despre intențiile lui Kilbourne?

— Mama voastră mi-a spus astăzi că speră ca el să-și declare intențiile.

— Doamne sfinte! Mama a venit să vă vadă?

— Și sora dumneavoastră.

Phoebe își mușcă neliniștită buza inferioară:

— Sper să nu abandonați cercetările, orice ar spune ele, domnule, vă asigur că de familia mea am eu grijă. Nu trebuie să-i lăsați să vă intimideze.

— Credeți-mă Phoebe nu mă intimidează familia dumneavoastră. Dar mi s-a părut interesant să aud că sunteți pe punctul de a vă căsători.

Phoebe chicoti:

— Nu sunt deloc pe punctul de a mă căsători, seniore. Vă asigur că dacă și când Kilbourne îmi va cere mâna, o să refuz politicoș.

— De ce? Întreba Gabriel. Își dădu seama deodată că trebuia să afle totul despre relația lui Phoebe cu Kilbourne.

Phoebe îl privi mirată pe sub masca:

— Dacă l-ați fi cunoscut pe Kilbourne cât de cât, v-ați da seama că va fi un soț îngrozitor.

Gabriel se încrunta:

— Este marchiz și, după cât se spune, foarte bogat.

— Este îngâmfat. Credeți-mă, cunosc tipul și nu am intenția să mă mărit cu unul de acest soi. Nu pot să-mi imaginez că aș fi legată pentru toată viața de o creatură atât de solemnă și rigidă. Ar fi iadul pe pământ.

— Cu alte cuvinte, spuse Gabriel, vă temeți că nu vă va lăsa să vă purtați așa nesăbuit, nu-i așa? Fără întâlniri la miezul nopții cu străini și fără cercetări.

— Kilbourne nu s-ar opri aici. Este foarte intolerant și dezaprobat. Acum încearcă să ascundă acest lucru, dar știu că dacă ne-am căsători, ar încerca să-mi aleagă prietenii și croiala rochiilor. N-aș mai avea nici un pic de libertate.

— Și puneți mult preț pe libertatea dumneavoastră?

— Foarte mare. Mama m-a încredințat ca o femeie inteligentă poate manevra un bărbat ca marchizul Kilbourne, dar eu nu vreau să risc. Phoebe zâmbi:

— Știți, seniore, ca acest Kilbourne nici măcar nu suporta cărți ca ale dumneavoastră? Cred că ar încerca chiar să-mi interzică să le citesc.

Gabriel se relaxa. Zâmbi ușor:

— În acest caz sunt de acord cu dumneavoastră Kilbourne ar fi un soț îngrozitor. Phoebe râse încântată, iar ochii îi străluciră aurii în spatele măștii aurite. Firul lucitor din plasă de păr sclipi în lumina candelabrelor. Gabriel o privi și se întreba o clipă dacă ținea în brațe o femeie reală sau o vrăjitoare.

Se temea că era pe jumătate vrăjit. Dorința îi pulsa în vine, instinctiv o strânse mai tare. Fără doar și poate că nu se putea mărita cu Kilbourne.

— Seniore? Își lăsa capul ușor într-o parte și îi studie chipul mascat. Nu vă simțiți bine?

— Să mergem în grădina să respirăm puțin aer proaspăt, mormăi Gabriel.

Phoebe nu putu să reziste când el o răsuci și se opriră lângă ferestrele înalte care dădeau afară. Ea își pierdu echilibrul în timp ce el o ducea în grădină.

— Nu atât de repede, seniore. Ea îl apucă de braț ca să-și recapete echilibrul.

— Ești a mea, spuse el încet. O trase mai aproape de el. Și o să te păstrez, adaugă în sinea lui. Cel puțin până termin treaba cu familia ta.

— Grădinile familiei Brantley sunt magnifice, spuse Phoebe, pe un ton de conversație, în timp ce se plimbau pe alea cu pietriș. Le-ați văzut vreodată?

— Nu, Gabriel respira adânc aerul răcoros al nopții. Încerca să-și stăpânească dorința care îl chinuia.

— Sunt foarte întinse. Au o crescătorie de portocali, un labirint și un lac cu pești. Phoebe încerca să vadă în întuneric.

— Nu se poate vedea prea mult noaptea, desigur, dar eu le-am vizitat ziua și am fost foarte impresionată.

— Phoebe?

— Da, seniore?

— Nu vreau să discut despre grădini.

— Știam eu, spuse Phoebe cu entuziasm. M-ați adus aici să discutăm despre investigațiile voastre, nu-i așa? Spuneți, domnule, ce-ați aflat? Suntem cumva mai aproape de scopul nostru?

— Asta depinde de punctul vostru de vedere. Gabriel o trase și mai departe de luminile casei, în umbra grădinii vaste.

— Pot să spun cu oarecare certitudine că este probabil să reușim.

— Excelent. Phoebe își ridică privirea spre el. Ce ați descoperit? Aveți vreo informație de la cunoștințele dumneavoastră din librării? Ați aflat ceva de la club?

— Intenționez să urmez câteva piste de cercetare. Gabriel își dădu seama că nu mai puteau fi văzuți din palat. Încetini pasul.

În jurul lor erau garduri vii, înalte, tăiate în forme caudate. În lumina lunii se vedeau uriașe figuri din arbuști ornamental care întruchipau animale mitice. Aleea cu pietriș unduia printr-o pădure a nopții plină cu animale stranii, cu aripi și dragoni care-și arătau colții.

— Mă bucur să aud asta, domnule. Phoebe ezita, privind în jur la animalele bizare. Grădina este într-adevăr spectaculoasă, dar noaptea te trec fiorii, nu-i așa?

Se apropie de Gabriel:

— În timpul zilei este amuzantă, dar în întuneric imaginația prinde aripi.

— Imaginația dumneavoastră este mai activă decât a multora, spuse Gabriel.

— Aici nu aveți nimic de spus, domnule. Dumneavoastră sunteți cel care scrie despre lucruri imaginare, pentru a trăi.

— Cărți pe care Kilbourne v-ar interzice fără îndoiala să le citiți, dacă ar fi soțul dumneavoastră.

Gabriel se opri în umbra adâncă a unui uriaș Pegas făcut din verdeață.

Phoebe zâmbi capricios.

— Tocmai v-am explicat că este foarte puțin posibil ca marchizul să devină vreodată soțul meu. De ce mai insistați asupra subiectului, seniore?

— Dracu' știe de ce.

Gabriel simți că cedează dorinței. Femeia îl urmăse de bună voie în noapte. Nu avea nici un simț al decenței. Era nesăbuită, prea îndrăzneată și era fiica lui Clarington.

Merita ceea ce i se întâmpla.

Gabriel o apucă brusc șn brațe și o săruta.

Strigătul ușor de surpriza a lui Phoebe fu repede înăbușit. Nu se opuse îmbrățișării, ci răspunse, nesigură.

Gabriel simți cum brațele ei se ridică spre gâtul lui și o senzație de triumf îl inunda. Ea îl dorea. O ținu de gât cu o mână și o săruta și mai tare, în mod intenționat. Se aplecă să o sărute pe gât. Ea se înfiora.

— Gabriel! Vocea lui Phoebe era plină de o dorință feminină, care îl fascină.

Degetele ei îi mângâiau părul și îl strâneau cu nerăbdare. Gabriel simțea cum dorința crește și pulsează.

— Ți place? Întreba Gabriel, cu buzele lipite de pielea caldă a gâtului ei. Spune-mi că-ți place.

— Oh, da. Phoebe își ținu respirația în timp ce el își strânea ușor dintii în jurul urechii ei.

— Spune-mi cât demult îți place, insista el. Îl îmbata răspunsul ei. Ea tremură de plăcere și reacția ei îl făcea și pe el să se cutremure de dorință.

— Îmi place foarte mult. N-am mai simțit niciodată așa ceva, Gabriel.

O duse mai adânc în umbra gardurilor vii din apropiere. Singurul lui gând acum era să găsească un loc unde să fie singuri. Abia aștepta să descopere comorile trupului ei.

Gabriel auzi micul strigat de surpriza al lui Phoebe când îi coborî mâneca rochiei. Ea își ascunse capul în umărul lui, ținându-se strâns de el în timp ce lumina lunii cădea peste sânul ei gol.

Gabriel îl privi și gândi că nu mai văzuse în viața lui ceva atât de frumos.

— Phoebe, ești perfectă.

— Ah, Gabriel. Își ținea fața îngropată în umărul lui.

— Perfectă.

Îi prinse în căușul palmei sânul dulce de forma unui măr și își trecu degetul peste sfârcul care înflori imediat. Gabriel se apleca și puse gura pe fructul tare. Reacția lui Phoebe fu imediată. Scoase un țipăt ușor și îl strânse și mai tare de parcă s-ar fi înecat. Lui Gabriel i se părea că se scufunda, că se pierde în căldură și moliciunea lui Phoebe. Mirosul ei îi amețea simțurile. Vroia să o simtă toată, să-i simtă trupul gol lângă al lui, să o posede în întregime, tremurând toată de plăcere în brațele lui. Nu mai dorise niciodată o femeie atât de mult, cât o dorea pe Phoebe.

Cuprins de pasiunea căreia nu-i putea rezista, Gabriel o trase pe Phoebe și mai adânc în verdeța exotică. Se opri, își scoase mantia și o așternu pe iarbă.

Phoebe tremura, dar nu protestă când el o așeză pe mantie și se întinse lângă ea. Ea îi atinse fața. Maska lui ca și a ei, nu ascundea decât ochii. Degetele ei atingeau dulce obrazul.

— Gabriel, cred că visez.

— Și eu la fel. O să visăm împreună.

El se apleca și îi prinse sfârcul ușor între dinți. Ea se arcui spre el, gemând ușor. El o mângâie de-a lungul trupului, mulând curbele soldurilor și al coapselor.

Gabriel îi ridică încet rochia. O mângâie pe picior, peste ciorapi și jartiere care erau legate chiar deasupra genunchiului. Apoi explora mai departe, mai sus pe coapsă. O simțea arzând și aproape ameți.

Phoebe tipa ușor când el îi acoperi cu mâna locul fierbinte și umed dintre picioare.

— Gabriel.

— Taci, iubito. El o sărută pe gât și din nou pe sân.

— Oh, Doamne, șopti ea. Avea ochii larg deschiși în lumina lunii iar buzele erau întredeschise de uimire.

Gabriel își ridică ochii să-i privească fața mascată, în timp ce deschidea încet și cu grijă cutele moi și pline care îl ascundeau secretele. O văzu cum își trece vârful limbii peste buze. Îl strângea nervos de umeri.

Când porni să exploreze ușor cu degetul, aproape își pierdu ceea ce mai rămăsese din stăpânirea de sine. Era așa de strâmta. Așa de fierbinte. Îl aștepta.

Phoebe îngheță, cu gura deschisă și ochii împaienieniti.

— Gabriel?

Gabriel își dădu seama fără urmă de îndoială că nu mai făcuse asta cu nici un bărbat. Se simți încântat de acest lucru. Indiferent de ceea ce însemnase Neil Baxter pentru ea, nu-i îngăduise să facă dragoste cu ea. Simți brusc nevoia fierbinte de a o proteja chiar în timp ce trezea dorința.

— Liniștește-te, iubito. O să am toată grijă de tine.

Gabriel completa jurământul solemn cu o ploaie de mici sărutări pe sânii ei.

— Nu o să te doară. O să mă dorești tot atât cât te doresc și eu.

Își mișcă încet degetul, ieșind ușor de pe canalul strâmt. Ea se crispă, dar nu se dezlipi de el. O pătrunse din nou încet cu degetul. Apoi atinse micuțul munte de carne foarte sensibilă ascuns în clăia de păr moale. Phoebe înțepeni și țipa ușor în umărul lui. O mângâie din nou.

— Gabriel nu pot. Nu pot să gândesc.

— Nu este momentul să gândești. Trebuie să simți. Să-ți spun cum te simt eu? Foarte dulce. Dulce, moale și sensibilă: Doamne, parcă aș atinge foc lichid.

— Eu, oh, Gabriel, e totul așa de ciudat.

Simți cum trupul ei se încordează treptat, tot mai doritor. Continua să o mângâie, fascinat de răspunsul ei. Când începu să se arcuiască către el, cerând mai mult avu impresia că tocmai căpătase o comoară neprețuită.

Phoebe respira acum mai repede. Gabriel simțea cum trupul ei cerea o ușurare pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Ar fi vrut să-și strige propria lui satisfacție de pe acoperișuri. După noaptea aceasta o să-l privească cum nu-l mai privise niciodată până acum.

După noaptea aceasta n-o să mai viseze la Neil Baxter.

Gabriel auzi scârțâitul ușor al unor pantofi pe pietriș cu o clipă înainte ca Phoebe să explodeze în flăcările pasiunii. Reacționează instinctiv, conștient că Phoebe nu auzise nimic. Era prea adânc cuprinsă de dorință pe care el o trezise în ea. Era prea târziu să o cheme înapoi în lumea reală.

Gabriel făcu singurul lucru posibil. Își apăsă gura peste gura lui Phoebe exact în momentul în care trupul ei se zvârcoli și se cutremură în brațele lui. Țipătul ei moale de ușurare se pierdu pe buzele lui.

Apoi o trase repede lângă ei și o acoperi cu mantia lui neagră, ținând-o strâns în timp ce o zguduiau încă mici fiori.

Urma un moment de tăcere sugrumată și apoi Phoebe rămase fără vlagă, moale.

Pietrișul scârțai de cealaltă parte a gardului viu. Phoebe se încorda în brațele lui Gabriel. El realiza că ea auzise sunetul. Rămase cuibărită în brațele lui.

— Laoy Phoebe? Vocea lui Kilbourne se auzea tare în întuneric.

— Sunteți aici?

Gabriel, simți reacția îngrozită a lui Phoebe. Își aplecă capul spre ea și șopti neauzit în urechea ei:

— Taci.

Ea dădu din cap în semn că a înțeles.

Pantofii lui Kilbourne se apropiau, Gabriel continua să o țină pe Phoebe strâns în brațe. Privi în jur și realizează că erau complet înconjurați de gardurile verzi. Cu puțin noroc, Kilbourne nici nu va veni în direcția aceea.

Sunetul pașilor pe pietriș se auzi și mai aproape. Gabriel își ținu răsuflarea, dorindu-și din tot sufletul ca să plece Kilbourne. Îl auzi injurând printre dinți de cealaltă parte a gardului. Apoi pașii lui Kilbourne se pierdură pe alee. Gabriel se relaxa când realizează că se întorcea în casă.

Gabriel mai așteptă un minut până când fu sigur că marchizul nu putea să-i mai descopere. Apoi o scoase pe Phoebe din faldurile mantiei negre.

Ea se ridica în capul oaselor, încântător de răvășită. Pălăria îi stătea strâmb pe cap și o buclă îi scăpase de sub plasa aurie care îi ținea părul. Masca îi căzuse pe nas.

— Doamne, abia am scăpat, murmura Phoebe în timp ce încerca să-și așeze pălăria. Nu vreau să mă gândesc ce dezastru ar fi fost dacă ne-ar fi văzut Kilbourne.

Gabriel, ca trupul încă pulsând de dorință și încordarea pricinuită de apariția lui Kilbourne, găsi comentariul inexplicabil de supărător.

— Este puțin cam târziu să te îngrijoreze reputația ta, doamna.

Phoebe făcu o pauză, cu mâinile pe marginea pălăriei:

— Cred că ai dreptate. Abia am scăpat. Gândește-te numai, dacă ne-ar fi văzut Kilbourne în această situație extrem de compromițătoare, ar fi trebuit să anunți logodna noastră mâine.

Gabriel se ridica în picioare și o trase și pe ea sus:

— Ți se displace așa de mult ideea de a ne logodi, doamna?

— Sigur că da. Îl privi în timp ce își aranjă masca.

— Pentru că familia ta ar fi ultragiata?

— Reacția familiei mele nu contează. Am douăzeci și patru de ani și fac ce vreau. În cele mai multe ocazii. De fapt, Gabriel, problema este că nu mă prea interesează căsătoria, deși văd acum că are și unele plăceri pe care nu le înțelegeam complet până acum.

— Ei, drăcie!

— Dar dacă mă voi mărita, continuă ea fără milă, vreau să o fac din dragoste și nu pentru că am fost prinsă tăvălindu-mă prin parcul lui Brantley.

Gabriel se simți de zece ori mai ofensat. Făcu un pas spre ea și se uita de sus la ea în mod intenționat.

— A fost mult mai mult decât o simplă tăvăleală, domna. Și ce te face să crezi dacă pot să întreb, că aș considera necesar să anunț intenția noastră de a ne căsători dacă eram prinși?

— Oh, ai fi făcut ce-ți dicta onoarea, Gabriel. Este natura ta.

— Încrederea pe care mi-o acorzi este deplasată, doamna. Odată pentru totdeauna, eu nu sunt cavalerul din visele tale. Eu nu sunt regele Arthur Phoebe zârbi ușor la asta. Se ridica pe vârfuri și-l sărută ușor pe gură.

— Armura ta pare să-și mai fi pierdut puțin din strălucire, dar în fond cred că ai rămas același care erai acum opt ani. Nu m-ai ajuta în cercetările mele, dacă, lucrurile n-ar sta așa.

— La naiba, Phoebe.

— Știu că acum opt ani ai iubit-o pe sora mea, și mai știu că eu nu sunt deloc ca ea deci este foarte puțin probabil, că mă vei putea iubi vreodată.

— Phoebe, nu știi despre ce vorbești, spuse Gabriel.

— Ba da, știu, întotdeauna știu despre ce vorbesc și cum nu vreau să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubește, și cum îmi dau prea bine seama că un bărbat ca tine nu vrea nici el să se însoare fără să iubească, nu trebuie să mai avem nici un fel de aventura ca în noaptea asta.

Gabriel o privi fix, înmărmurit.

— Chiar crezi că o să fiu de acord cu așa ceva.

— Să nu mă înțelegi greșit, domnule, spuse ea repede. A fost totul foarte plăcut.

— Plăcut!

— Ei, poate chiar mai mult decât plăcut. Dar sunt sigură că îți dai seama că poate fi periculos. Cu siguranță că nu vrei să te trezești legat de mine pentru tot restul vieții tale numai din cauza unei imprudențe trecătoare.

— Nu pot să cred că ești aceeași femeie cu care m-am întâlnit în Sussex la miezul nopții.

— Ba da, sunt. Știu că mă găsești nehibzuita dar nu sunt deloc proastă.

— Sunt convins că mama ta avea multă dreptate, spuse Gabriel. Se plângea că ești mult prea pretențioasă cu претендентii tai. Nu vrei să te măriți cu Kilbourne, care va încerca să te conducă.

— Mai degrabă să mă tiranizeze. Nu, fără îndoiala că nu vreau să mă mărit cu unul ca el. Phoebe se scutură ușor.

Gabriel se încrunta la ea:

— Și nu vrei să te măriți cu nici un bărbat care nu va îngenunchia în fața ta să-ți mărturisească dragostea lui eterna.

— Sigur că nu.

— Mama ta crede că îți cauți un blestemat de cavalier ca din romane.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor:

— De ce să mă mulțumesc cu altceva?

— Ești mult prea pretențioasă, doamnă, pentru o femeie de vârsta ta. Doamne, Dumnezeule! De ce stau eu aici cu tine să discut depre căsătorie?

— Nu știu. De ce discuți despre asta cu mine, domnule?

— N-are importanță. O să discutăm acest subiect altă dată. Să fii sigură că mai devreme sau mai târziu vom repeta amândoi experiența din noaptea asta. Și ceva mai la obiect.

Gabriel o apuca de mână și porni pe aleea strâmtă dintre gardurile vii.

— Nu este nimic de discutat, Gabriel. Mă tem că asupra acestui subiect sunt hotărâtă. Nu mai trebuie să riscăm așa ceva pe viitor.

— Ba mai este mult de discutat. Foarte mult. Dacă tu crezi că nu o să mai pun mâna pe tine, după tot ce s-a întâmplat, ești nebună.

Se uita furios în jur când își dădu seama că ajunsese la capătul gardului viu și se găsea în fața unui alt gard viu.

— Ce dracu'?

— Oh, Doamne!

Phoebe privi în jurul ei la pereții înalți de verdeata.

— Cred că ne-am rătăcit în labirintul lordului Brantley. Este foarte mândru de el. Nimeni n-a reușit să se descurce singur. Numai Brantley cunoaște drumul secret.

Gabriel lovi dezgustat cu pumnul în gardul de verdeată:

— Isuse, asta mai lipsea.

— Nu văd problema, Gabriel. Phoebe îi zâmbi încurajator în lumina lunii. Îmi amintesc ca eroul cartii tale este prins într-o capcană într-un labirint, la pagina trei sute patru.

— Așa este. Unde dracu' este legătura?

— Reușește să iasă făcând un raționament foarte inteligent, după câte îmi amintesc, spuse Phoebe. Sunt absolut încredințată că poți să faci același lucru ca să ieșim de aici folosind același procedeu. Trebuie însă să te grăbești. Trebuie să ne întoarcem la bal înainte să mă caute și altcineva în afară de Kilbourne.

Capitolul 9

Mai târziu, în noaptea aceea, Gabriel urca furios treptele casei din oraș pe care o închiriasse pentru sezonul monden. Nu era deloc într-o stare de spirit veselă. De fapt, era într-o dispoziție foarte ciudată.

Faptul că Phoebe era acum mai corvinsa ca niciodată ca el era întruchiparea unui erou din române nu făcea decât să-i adâncească sentimentul de întristare.

Ce dacă fusese în stare să găsească ieșirea din labirintul idiot al lui Brantley? Nu fusese chiar așa de greu. Pusese pur și simplu o mână pe un perete de verdeată și nu o ridicase până când el și Phoebe nu ajunseseră din nou la intrarea în labirint.

— Era aceeași tehnică pe care o folosisse eroul din Căutarea.

Gabriel citise soluția enigmei cu ani în urmă într-un vechi manuscris medieval. Nu se gândise niciodată că ar putea să aplice informația în viața reală.

În sinea lui fusese în egală măsură extraordinar de ușurat și plăcut surprins ca metoda funcționase.

Bineînleles ca Phoebe fusese perfect convinsă că va reuși. Vezi? Știam că poți să o faci Wylde. Pentru un bărbat ca tine asta este floare la ureche.

Gabriel fusese tentat să o pună pe genunchi și să-i aplice o corecție fizică. Presupunerea ei ca el era la fel cu eroul din cartea lui începea să-l deranjeze.

— Du-te la culcare, Sheton, îi spuse majordomului căruia i se închideau ochii de somn când îi deschise ușa.

— Eu o să mai lucrez o vreme. Shelton dispăru ascultător prin ușa din spatele scării pe care venise.

Gabriel intra în bibliotecă, își arunca domino-ul negru pe un scaun, și aprinse o lampă pe birou. Își turna niște brandy într-un pahar din carafa de

cristal de pe măsuta din fața șemineului. Lichidul arzător îi liniști sentimentul de frustrare. Privirea îi căzu pe faldurile mantiei negre pe care o purtase mai devreme.

Imaginea plină de pasiune a lui Phoebe în lumina lunii, în timp ce ardea în brațele lui îi apără din nou în fața ochilor.

Lucrurile nu mergeau exact așa cum plănuse.

Și asta nu pentru ca planul lui de răzbunare mergea rău, realiza el. Ci pentru că începea să aibă niște presimțiri rele. „Ce dracu' era cu el?” se întreba în sinea lui.

Totul păruse atât de simplu când plecase de la castel. O va urmări și o va seduce pe Phoebe, iar în aceiași timp o să-l umilească și înjosească pe Clarington. La sfârșit, când mica nechibzuită va ajunge cu adevărat în patul lui, Clarington își va înghiți mândria și-l va ruga pe Gabriel să se însoare cu ea.

Gabriel plănuse să-l privească pe Clarington direct în ochi și să refuze mâna fiicei sale dezonorate. Numai atunci va afla Clarington ca Gabriel nu era un vânător de zestre și nu putea în nici un fel să-l forțeze să se căsătorească.

În ceea ce o privește pe Phoebe, va primi ceea ce merita. Era o fată emancipată și greu de ținut în frâu, o femeie impulsivă și încăpățânata care va învăța pe pielea ei că riscase prea mult, jucase un joc prea periculos.

Gabriel își liniștise conștiința încărcată, spunându-și că Phoebe nu era o fetișcană care abia terminase școala. Avea douăzeci și patru de ani și era perfect capabilă să organizeze întâlniri cu necunoscuți la miezul nopții, pe drumuri de țară pustii.

Cu siguranță că nu intenționa să se laude cu cucerirea lui după ce va comite fapta. Nu avea deloc intenția să distrugă reputația femeii în societate. Singurul lui țel era să calce în picioare mândria nemăsurată a contelui de Clarington.

O răzbunare simplă și directă.

Gabriel se uita din nou la mantia neagră și își aminti cum reacționase Phoebe la mângâierile lui. Atât de tandru și pasionat! Faptul că o făcuse să cunoască plăcerea completa îl făcuse să se simtă precum cavalerul cuceritor care credea ea că este. Când îl auzise pe Kilbourne apropiindu-se de labirint, prima reacție, instinctiva fusese să o protejeze.

Gabriel mai luă o înghițitură de brandy și se gândi la admirația care luminase privirea lui Phoebe, când el găsisese drumul înapoi la intrarea în labirint. Clătina din cap, gândindu-se la încrederea ei nestrămutată ca el o va ajuta să-l găsească pe ucigașul lui Neil Baxter.

Totul începea să pară al dracului de complicat.

Ce dracu', poate ar fi trebuit să se însoare cu micuța zgâtie și să isprăvească odată.

Gândul acesta îl zgudui profund.

— Drace!

Sigur că nu o să dea înapoi tocmai acum. Nu avea nici un sens. Putea să obțină totul: și femeia și răzbunarea.

Se gândi la ochii zâmbitori și la nechibzuința nevinovată a lui Phoebe.

Gabriel se duse la fereastră și începu să considere cu multă grijă ideea ofensatoare de a se însura cu Phoebe.

Ar însemna, că va trebui să abandoneze răzbunarea împotriva familiei ei.

Adevărat, ar mai fi putut să-i chinuiască o vreme dar mai devreme sau mai târziu ar fi aflat că nu era vânătorul de zestre care credeau că este. S-ar fi putut să nu-l placă niciodată, dar nu puteau, să-l dezaprobe. La urma urmelor, era tot ceea ce-și doreau ca soț pentru Phoebe.

Ar însemna că va trebui să găsească o cale de a conduce o nevastă cutezătoare și aventuroasă care-i va da de furca tot restul zilelor.

Ar însemna să o aibă pe Phoebe în patul lui.

Gabriel își dădu seama că, zâmbea ușor propriei sale imagini din fereastră.

Pe toți dracii! Putea să nimerească și mai rău. Cu siguranță că ea trăia după acel motto pe care Wylde tocmai îl inventase: -Îndrăznesc. Era curajoasă. Va fi o mamă bună pentru fiii săi.

În plus, Phoebe era singura femeie pe care o cunoscuse vreodată, căreia i-ar fi plăcut să locuiască la Ceața Diavolului. Orice altă femeie respectabilă din înalta societate ar fi refuzat probabil să calce, în castelul vechi și friguros.

Da, putea să nimerească și mai rău.

Îl zgudui faptul că era pe punctul de a renunța la răzbunarea lui. Va trebui să se gândească bine de tot înainte să ia o hotărâre. Gabriel se întoarse și se duse la birou, puse jos paharul cu brandy și întinse mâna spre lampa. Ezită privind, înapoi spre birou. Ceva era în neregulă. Unul dintre sertare era întredeschis, ca și cum cineva fusese grăbit și uitase să-l închidă complet.

El lăsase sertarele închise. Și încuiate.

Cineva umblase la biroul lui.

Scriitorul din el fu aproape îngrozit de spaimă. Deschise larg sertarul, în care ținea O aventură nechibzuită, și verifică în graba paginile. Se lăsă ușor pe fotoliu și respiră ușurat când își dădu seama că nu lipsea nici o pagină.

Apoi se liniști și începu să gândească. Se ridica din nou și verifică calm conținutul micii biblioteci. La o privire atentă, era clar ca vreo câteva cărți fuseseră mutate din loc pe rafturi, dar nu părea să lipsească nimic. Privi prin camera observând mobilele. Se întreba de ce intrusul nu luase sfeșnicele de argint sau splendida urna de bazalt. Oricare iar fi adus hotului un câștig frumos.

Biblioteca lui fusese cercetată cu atenție, dar nimic nu fusese furat Gabriel știa că s-ar fi simțit mai bine dacă ceva de valoare ar fi fost luat. Simți cum îl treceau fiori pe spate. Și se ridicau și unele întrebări.

De dimineața va interoga întregul personal. Dacă se va lămuri că niciunul dintre servitori nu era implicat îi va da instrucțiuni lui Shelton pentru a lua masun de precauție, ca asemenea lucruri să nu se mai întâmple.

* * *

Trei zile mai târziu, după balul mascat de la familia Brantley, Phoebe și Meredith stăteau în sufrageria casei din Londra a familiei Clarington, când Lydia intra triumfătoare pe ușă.

— E bogat, e bogat. Iar Kilbourne da faliment. Puteți să credeți?
Kilbourne, dintre toți. Cine ar fi visat?

Lydia scotea mi-i strigăte de bucurie:

— Așteptați numai până află și tata.

Phoebe o fixă pe mama ei, uluită:

— Ce Dumnezeu, despre ce vorbești, mama?

— Despre Kilbourne. Și despre Wylde.

Lydia își scoase de pe cap eleganta boneta franțuzească și o arunca neglijent. Se așeza pe divanul galben, cu aerul Cleopatrei așezându-se pe tron:

— Dați-mi și mie o ceașcă cu ceai.

— Da, mama. Meredith lua ceainicul verde cu alb.

— Și mai bine, spuse Lydia în grabă, vezi dacă nu este un pic de vin de Xeres în carafă, Phoebe. Am nevoie de ceva ca un medicament. A fost totul ca un șoc îngrozitor.

Meredith o privi pe mama ei ușor dezaprobat în timp ce Phoebe se ridica și se duse să ia carafa cu vin de Xeres.

— Liniștește-te, mama. Ești foarte agitată.

— Te cred. Lydia apuca paharul cu vin din mâna lui Phoebe și luă o înghițitură:

— Și pe bună dreptate. Așteptați să auziți amănuntele, Phoebe încrunta sprâncenele așezându-se din nou.

— Unde le-ai auzit, mama?

— La partida de cărți de după-amiază de la Lady Birkenshaw. Nellie era așa de tulburată că nu putea să fie atentă la joc. A pierdut trei sute de lire sterline în favoarea mea până să-și dea seama ce se întâmpla.

Lydia făcu o pauză ca să savureze efectul:

— Dar după ce am auzit noutățile, n-am mai putut juca deloc. Pur și simplu nu mă puteam concentra.

— Ce noutăți, mama? Întreba Meredith hotărâtă. Ce spuneai despre Kilbourne că da faliment?

— E pe ducă, e sfârșit, prăbușit financiar. Este practice fără nici un ban, Lydia mai sorbi din vin. Nu știa nimeni nimic, desigur. A reușit să ascundă totul, dar lordul Birkenshaw a aflat adevărul azi dimineață, când avocatul lui l-a sfătuit să nu se asocieze cu Kilbourne.

— Aha, aha, spuse Phoebe. Deci din cauza asta a umblat Kilbourne după mine tot sezonul. Cauta o moștenitoare. Știam eu că trebuia să aibă un motiv pentru a mă găsi dintr-odată așa de potrivită pentru a deveni soția lui.

— Doamne Dumnezeule, Meredith era uiuită. Kilbourne încerca să o prindă pe Phoebe în plasa înainte ca să se afle adevărul despre starea lui financiară.

— Exact. Lydia puse jos paharul. Așteptați până află și tatăl vostru despre asta. Va fi ofensat. Kilbourne nu alerga decât după averea lui Phoebe, în tot timpul acesta.

— Și eu care am crezut că ar avea asemenea influența serioasă, stabilă și matura asupra lui Phoebe, spuse Meredith cu regret. Ce păcat!

Phoebe le observa pe mama și pe sora ei:

— Nu are rost să deplângem acest lucru. Am încercat tot timpul să vă fac să înțelegeți că nu mă interesează Kilbourne.

— Este marchiz, îi aminti Meredith.

— Este un înfumurat, spuse Phoebe.

Lydia ridică mâna:

— Ajunge. S-a terminat. Am scăpat ieftin și cu asta gata. Partea bună este că acum putem să luăm în considerare o cerere în căsătorie din partea lui Wylde.

Phoebe și Meredith o priviră pline de uimire.

— Mama, ce tot spui acolo? Întreba Meredith, Lydia zâmbi cu satisfacție și îngâmfare:

— Dragele mele, Wylde este bogat ca Cesus.

Meredith spuse pe nerăsuflăte:

— Cum Dumnezeu?

Lydia îi arunca o privire conspirativă lui Phoebe:

— Este adevărat. Bogat ca tatăl tău. M-am gândit întotdeauna că bărbatul acesta o să realizeze ceva acolo în marile Sudului.

Phoebe înghiți greu:

— Nu pot să cred.

— Oh, dar este adevărat. Nellie era absolut sigură. Avocatul care l-a sfătuit pe soțul ei să nu se asocieze cu Kilbourne i-a sugerat să investească mai bine în navele lui Wylde.

— Nave? Meredith făcuse ochii mari.

— Nave, repeta Lydia. La plural. Mai multe. Foarte multe nave care sunt angajate într-un comerț extrem de profitabil cu America. Wylde a fost extrem de discret despre starea sa financiară, dar despre averea lui considerabila trebuia să se afle mai devreme sau mai târziu. Afacerile lui sunt prea grandioase pentru a putea fi ascunse multă vreme.

— Cerule sfinte, exclamă Meredith. De ce a fost Wylde așa de ascuns? Și de ce l-a necăjit pe tata pretinzând că-l interesează Phoebe?

Lydia se încrunta:

— Nu cred că se preface că îl interesează Phoebe. Cred că este serios.

Dacă l-a necăjit pe Clarington, presupun că Wylde nu face altceva decât să-i plătească o poliță pentru ce i-a făcut tata acum opt ani.

Phoebe era îngrozită de această neînțelegere:

— Mama, vreau să fie clar că Wylde și cu mine nu suntem decât prieteni. Nici n-a fost vorba vreodată despre căsătorie. Nu-ți face iluzii.

— Acum, vezi? Meredith își mai turnă ceai. Știam eu. Oricare ar fi intențiile lui Wylde, sigur nu sunt onorabile.

Phoebe se întoarse către sora ei:

— Meredith, nu trebuie să spui asemenea lucruri.

— Wylde este un bărbat de onoare.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce se învâртеște pe lângă tine și nu da nici un semn că vrea să se însoare cu tine? Explica Meredith.

— Pentru că suntem prieteni, spuse Phoebe cu disperare. Nu le putea nicicum povesti despre cercetările pentru găsirea ucigașului lui Neil.

— Avem interese comune. Vă asigur că numai despre asta este vorba. Meredith dădu din cap cu tristețe:

— Îmi pare tare rău, Phoebe. Dar trebuie să fii realistă. Nu exista decât un motiv pentru care Wylde este mereu pe lângă tine, în ultima vreme. Pune la cale să se răzbune pe noi toți distrugându-te pe tine.

Phoebe sari în picioare:

— Nu ai dreptate. Nu vreau să mai ascult prostiile astea. Wylde și cu mine nu vrem să ne căsătorim. Îmi dau bine seama că eu nu sunt genul lui. Dar suntem prieteni și vrem să rămânem prieteni, și asta-i tot.

Phoebe ieși în goană din cameră și fugi sus în dormitorul ei dorind să fie singură. Închise ușa și se aruncă într-un scaun lângă fereastră.

Deci Gabriel era bogat de fapt. Și ce însemna asta?

Faptul că Gabriel era bogat nu o surprindea în mod special. Gabriel era unul dintre acei oameni uluitor de competenți care dădeau impresia că puteau să facă orice își propuneau să facă. Dacă hotărâse să facă avere în marile Sudului nu era deloc surprinzător că reușise.

Averea lui sau lipsa ei nu avusese niciodată vreo importanță pentru Phoebe. Se îndrăgostise de el pentru alte motive.

Dragoste!

Da, dragoste. Phoebe închise ochii și apucă strâns brațul scaunului. Trebuie să o recunoască fata de ea însăși. Se îndrăgostise de Gabriel din noaptea aceea când se întâlniseră pe pajiștea luminată de luna, din Sussex.

De când o sărutase prima dată.

Poate chiar dinainte. Phoebe se întreba cu tristețe dacă se îndrăgostise de el când citise primul lui manuscris și realizase că autorul era bărbatul care întruchipase idealul ei tineresc de cavalerism.

Îi dăduse instrucțiuni lui Lacey să-i comunice imediat în scris că vor publica romanul Căutarea. Dictase fiecare frază din acea scrisoare: Un nou tip de roman. Subiectul iubirii tratat foarte emoționant.

Puțin timp după aceea începuse să viseze la el. Când își dăduse seama că avea nevoie de un cavaler răătăcitor ca să o ajute să-l caute pe ucigașul lui Neil, Gabriel fusese primul la care se gândise în mod evident.

Nu încăpea nici o îndoială. Gabriel îi umpluse gândurile săptămâni de-a rândul și începuse să-și dea seama că gândul la el o va urmări toată viața.

Cât de încurcate erau toate! Mama ei, care se distra jos pe socoteala ei gândind să o mărite cu Wylde. Meredith, era îngrozită că Gabriel plănuia să o dezondereze pe Phoebe, pentru a se răzbuna pe întreaga familie, Anthony și tata se temeau fără îndoială de ceva la fel de mârșav. Ori ea, ori ei vor face presiuni asupra lui Wylde ca să-l oblige să-i ceară mâna.

Phoebe oftă și își prinse capul în mâini. Nimeni nu o asculta când le spunea că Wylde nu era decât un simplu prieten. Și n-ar fi înțeles-o sau aprobat-o dacă ar fi încercat să le spună că nu făcea decât să o ajute să găsească un criminal.

Cu cât va fi văzută mai mult în compania lui Wylde, cu atât mai mult va crede familia ei ca Gabriel fie vroia să se răzbune, fie intenționa să-i ceară mâna.

Se profita un dezastru. Cât mai putea să dureze această stare de lucruri? Se întreba ea.

Cineva ciocăni la ușa dormitorului și întrerupse gândurile haotice ale lui Phoebe.

— Intra.

Una dintre cameriste pași în cameră și făcu o mică plecăciune:

— Am un mesaj pentru dumneavoastră doamnă. Întinse un bilet împăturit. Un băiat l-a adus la bucătărie acum câteva minute.

— Un mesaj? Surprinsă, Phoebe se ridica în picioare. Să văd.

Lua biletul și se încrunta citind conținutul.

Doamna: Dați-mi voie să mă prezint. Mă numesc A.

Rilkins. Sunt un anticar cu un mic magazin în Willard Lane. Un exemplar excepțional al unui manuscris medieval foarte rar tocmai a intrat în posesia mea.

Miniaturile sunt foarte delicate, iar povestea se referă la un cavaler al Mesei Rotunde. Mi s-a spus că vă interesează asemenea cărți. Voi reține această carte, până la patru după-amiaza, apoi voi înștiința și alți doritori.

Al dumneavoastră, A. Rilkins

— Cerule sfinte, se minuna Phoebe. O altă povestire despre Masa Rotundă a apărut pe piață! Ce surpriză!

Se uita la camerista:

— Vreau să trimiți un curier să ducă un bilet.

— Da, doamna.

Phoebe se duse repede la biroul ei, lua o pană și scrise în grabă un mesaj pentru Gabriel. Îl va interesa descoperirea domnului Rilkins tot așa de mult ca și pe ea, și fără îndoială că va dori să vină la librărie să o examineze împreună. Vor decide împreună cât este de valoroasă.

Phoebe împături biletul și-l dădu cameristei:

— Să fie trimis de îndată. Apoi să mi-o trimiți pe Betsy și anunță-l pe Morris să pregătească trăsura. Ies în oraș după-amiaza aceasta.

— Da, doamna. Camerista mai făcu o plecăciune și se grăbi să plece.

Phoebe sari în picioare și deschise dulapul de haine. Îl va vedea pe Gabriel, așa încât dorea să arate cât se poate de bine. Se întreba dacă să poarte rochia galbenă de muselina sau rochia cea nouă, albastru strălucitor.

Decise să îmbrace rochia de muselina.

*

Phoebe și camerista ei porniră după o oră spre librăria Rilkins. Amândouă fura puțin surprinse când observară că drumul ducea spre râu.

Betsy privi pe fereastră și se încrunta îngrijorată:

— Este un cartier mărginaș al orașului, doamna.

— Nu, nu este. Phoebe cauta în gentuța ei și scoase biletul lui Rilkins. Willard Lane. N-am auzit niciodată de această stradă. Dar tu?

— Nu, nici eu, dar vizitiul pare să știe unde este.

— Întreabă-l dacă este sigur.

Betsy ridica ascultătoare ușa din acoperișul trăsुरii și strigă în sus la vizitiu:

— Ești sigur că asta este drumul spre Willard Lane?

— Da. Willard Lane este jos la docuri. De ce? Doamna s-a răzgândit? Pot să întorc.

Betsy o privi pe Phoebe:

— Atunci, doamna? Vreți să ne întoarcem?

— Nu, sigur că nu, spuse Phoebe. Se dusesese în locuri și mai ciudate pentru un manuscris. Ca de exemplu o pajiște pustie din Sussex, la miezul nopții.

— Nu pot să scap o asemenea ocazie numai pentru că domnul Rilkins nu-și poate permite un magazin într-un cartier mai bun. Trebuie însa să ne grăbim.

Willard Lane se dovedi a fi un pasaj foarte strâmt care nu părea să fie mai mult decât, o fundătură. Trăsura impunătoare, de oraș, a familiei Clarrington nu putea să între. Vizitiul opri caii la oarecare distanță, iar vizitiul sari de pe capră să le escorteze pe Phoebe și camerista ei în librăria Rilkins.

Phoebe privi în sus la firma abia vizibilă de la intrarea magazinului în timp ce intră pe ușă. Era evident că dl. Rilkins nu era un librar de mare succes. Situația lui era foarte precară. Ferestrele magazinului erau atât de prăfuite încât nici nu putea să vadă în interiorul întunecat al librăriei.

Un miros de mușchi umed și rece o izbi pe Phoebe când intra în magazine. O clipă nu putu să vadă nimic în întuneric. Apoi o figură se mișcă în spatele mesei de serviciu.

Un bărbat mic și scofâlcit, cu o față de șoarece, apăru de după colț. Se uita pieziș la ea din spatele unei perechii de ochelari și dădu scurt din cap:

— Bine ați venit în umilul meu magazin, doamna mea. Presupun că dumneavoastră sunteți cea care a venit după vechiul manuscris?

Phoebe zâmbi:

— Da, așa este. Se uită repede în micul magazin. Era practic gol. Nu mai erau alți clenți și nu erau decât câteva volume prăfuite pe rafturi. Nu era nici urmă de Gabriel.

— N-a mai venit nimeni să-l vadă?

— Nimeni, mormăi Rilkins. Vă dau ocazia să-l examinați înainte de a-i înștiința pe dientii mei obișnuiți.

Phoebe își dădu seama că Rilkins calculase probabil că putea scoate mai mult de la ea decât de la clienții lui obișnuiți.

— Apreciez faptul că m-ați anunțat prima, domnule Rilkins. Pot să vă întreb cum ați aflat că eu colecționez volume medievale?

— Se duce vorba, printre noi cei care vindem cărți, doamna. Se duce vorba.

— Înțeleg. Ei, atunci să vedem despre ce este vorba. Sunt nerăbdătoare să văd manuscrisul!

— Pe aici, doamnă, pe aici. Este în camera din spate. N-am riscat să pun ceva atât de valoros în față. Nu este chiar cel mai bun cartier, vedeți.

— Văd. Phoebe porni înainte nerăbdătoare. Betsy o urmă.

Domnul Rilkins ezita la ușă.

— Servitorii dumneavoastră vor trebui să aștepte aici, dacă nu vă deranjează. Nu este destul loc pentru toți în spate.

Phoebe se uita la Betsy și la vizitiu.

— Vin imediat, îi asigură ea.

Betsy încuviință din cap:

— O să vă așteptăm afară, doamna.

— Foarte bine.

Domnul Rilkins deschise ușa spre ceea ce părea să fie un oficiu micuț și întunecat. Phoebe păși înăuntru privind în jur după manuscris.

— Nu pot să vă spun cât vă sunt de recunoscătoare, domnule Rilkins.

— Plăcerea este de partea mea.

Rilkins închise ușa.

Se făcu imediat întuneric. Micuța fereastră era atât de murdară încât bloca și puțină lumină care ar fi putut să vină de afară.

— O să aprind o lumânare, spuse domnul Rilkins.

Phoebe îl auzi bâjbâind în spatele ei. Mai auzi și un alt sunet. Târșăitul unei cizme pe podeaua de lemn îi îngheță sângele în vine.

— Mai este cineva aici? Întreba ea. Se întoarse repede. Prea repede. Piciorul ei stâng se îndoi. Phoebe își pierdu echilibrul. Se agața de marginea biroului.

Brațul unui bărbat se încheșta în gâtul ei. O palmă grasă și murdară o lovi peste gură, oprindui țipatul înainte de a-l scoate.

Înspăimântată, Phoebe începu să se zbată. Lovi cu geanta piciorul unui bărbat. Agresorul ei scoase un mormăit supărat. Încurajata, lovi din nou cu piciorul. Vârful cizmei ei lovi din nou în carne.

— Al dracului să fie! Fetișcana asta se lupta, nu glumă șuiera, omul. Dă-i bătaie, Ned! Nu e prea mult timp.

Phoebe lovi din nou cu piciorul, dar de data asta un alt bărbat ieși din întuneric. O apuca de glezne cu pumnii.

Phoebe fu ridicată de pe podea de cei doi agresori.

— Mai repede, mai repede, veniți pe-aici! El o așteaptă pe doamna lui, o așteaptă!

Domnul Rilkins se grăbi să traverseze micul oficiu și deschise altă ușa. Aceasta dădea într-o alee întunecată. O examina atent și apoi le făcu un semn cu capul celor doi care o țineau pe Phoebe.

— Nu e nimeni. Ne întâlnim diseară să aranjăm așa cum am plănuit.

— Acolo ne găsești, Rilkins, mârâi unul dintre ticăloși.

— Să ai grijă să vii cu lovelele.

— O să am grijă. Domnul ne va plăti foarte bine pentru treaba de astăzi.

Rilkins arunca o pătură murdară peste ea și o cărară afară, în fundătură rău mirositoare, ca pe un sac de gunoi scos din magazin.

* * * *

Gabriel se relaxa la club când Clarington apăru cu fața întunecată. Era însoțit de Anthony.

— Uite ce, Wylde, jocul ăsta al tău a mers prea departe, striga Clarington. Ce dracu' mai e și povestea asta că ești bogat ca un Cesus?

Gabriel, îl privi cu un zâmbet ironic:

— Mă mir de tine, Clarington. Să vorbești despre bani este atât de vulgar, nu-i așa?

Anthony îi privi urât:

— La naiba, omule, ce se întâmplă? Este adevărat că te-ai întors plin de bani din marile Sudului?

Gabriel ridica din umeri:

— Nu o să mor de foame.

— Atunci ce dracu' ai de gând? Întreba Clarington. Bani nu vrei și nu ai cerut-o pe Phoebe în căsătorie. Acum aflu că nu ai nevoie de averea ei, și se pare că nu vrei să fugi cu ea. Deci, ce ai de gând?

Ochii lui Anthony se îngustară:

— Te-ai gândit la altfel de răzbunare, nu-i așa? Nu vrei bani. Vrei să o seduci pe sora mea. Așa vrei să te răzbuni pe noi toți. Ce dracu', omule, nu ai nici un pic de rușine?

— Prea puțină, recunosc Gabriel. Principiile morale sunt un lux. Devii foarte practic, extrem de repede, când te găsești într-o situație ca aceea în care eram eu, acum opt ani.

— Poți să ne acuzi pe noi că am încercat să o protejăm împotriva unui arivist care vâna avere, cum erai tu atunci?

Anthony părea surprins:

— Tu cum dracu' te-ai fi simțit dacă Meredith ar fi fost sora ta?

Sprâncelele groase și albe ale lui Clarington deveniră o linie albă, iar fața i se înroși:

— Da, pentru Dumnezeu, cum te-ai fi simțit atunci, dacă Meredith ar fi fost fiica ta? Probabil ca o să ai și tu o fiică, într-o zi. Aș vrea să văd cât de departe vei merge pentru a o proteja de vânătorii de zestre.

O tuse discretă îl întrerupse pe Gabriel, înainte să poată răspunde:

— Îhâm, făcu portarul clubului. Vă rog să mă scuzați, domnilor. Am un mesaj pentru lordul Wylde. Mi s-a spus că este important.

Gabriel se întoarse și văzu nota de pe tava pe care o întindea portarul. O lua de pe tavă.

— Cine a adus-o, Bailey?

— Un flăcău. A spus că l-a trimis valetul dumneavoastră.

Gabriel deschise biletul și citi în grabă conținutul.

Domnule: Când veți citi acest bilet, eu voi fi în drum spre Librăria Rilkins din Willard Lane, să examinez un manuscris care ne-ar putea interesa pe amândoi. Dacă vreți să-l vedeți, puteți să veniți acolo. Dar vă previn, eu am întâietate la cumpărat.

Prietena voastră, P.

— Doamne Dumnezeule! Gabriel se ridica în picioare. A auzit cineva de Willard Lane?

— Undeva pe chei, cred, spuse Anthony, încă mânios.

— De asta mă temeam, spuse Gabriel. Îi cunoștea pe toți librarii importanți din Londra și nu auzise niciodată de A. Rilkins. Doar Phoebe putea

să se repeedă într-un cartier rău farnat al orașului, pentru a găsi un manuscris.

— Stai jos, Wylde. Vorbim cu tine, ordona Clarington.

— Mă tem că va trebui să continuăm această fascinantă conversație altă dată, spuse Gabriel: Trebuie să mă ocup de o mică și destul de neplăcută problema care a intervenit.

Păși repede pe lângă Clarington și Anthony fără să arunce o privire înapoi. Era momentul să o strunească pe tână și încăpățânată femeie cu care vroia să se însoare.

Capitolul 10

Birjarul știa unde este Willard Lane. Gabriel îi promise un bacșiș gras, dacă ajungea repede. Omul atâta aștepta.

Gabriel stătea lăsat pe spate pe bancheta cu brațele încrucișate și bărbia înțepenită gândindu-se ce o să-l spună lui Phoebe. Cu cât vizitiul se apropia de Willard Lane, cu atât mai îngrijorat devenea Gabriel. Cercetă atent tavernele și cafenelele întunecate, pline de muncitori de la docuri și marinari.

Era un cartier primejdios al orașului. Phoebe ar fi trebuit să aibă destul bun simț să nu vina aici singură. Dar bunul simț nu era unul din punctele forte ale lui Phoebe, își aminti el. Familia ei fusese prea indulgentă cu ea, în mod evident. Fusese lăsată de capul ei.

De îndată ce va fi soția lui, o să pună capăt nechibzuinței ei. Nu va mai alerga nebunește, de una singură, după cărți rare. Dacă vroia să riște, o va face împreună cu el.

Birjarul se opri pe o stradă îngusta. Gabriel coborî:

— Îmi pare rău, domnule. Mai departe nu pot să merg, îi explica vizitiul lui Gabriel în timp ce acesta îi dădea banii.

— Străzile nu sunt prea largi pe aici. Prea înguste pentru trăsură. Va trebui să mergeți pe jos de aici.

— Foarte bine. Așteaptă aici. Mă întorc repede.

Birjarul dădu din cap și apucă sticla pe care o ținea sub capra.

Gabriel repera trăsura impozantă, de oraș, a familie Clarington ceva mai jos pe stradă după ce dădu colțul. Vopsită în maron cu bordură neagră, era imposibil să nu o vezi. Se mai liniști și porni să traverseze strada îngusta și pietruită.

La jumătatea, drumului observa o alta trăsura care aștepta la intrarea unei străzi alăturate. Era un vehicul mic și elegant cu doi cai rapizi. Echipajul foarte scump era la fel de deplasat în acest loc ca și trăsura de oraș a familiei Clarington. Gabriel se uita mai atent și observă că blazonul de pe ușă cabrioletului fusese acoperit intenționat cu o stofă neagră, iar perdelele erau trase. Se îndreptă spre ea.

În momentul acela se produse o mișcare pe străduța. Fiori reci îl trecură pe șira spinării. Mai încercase senzația aceasta de multe ori, în marile Sudului. Știa că era un semn pe care trebuia să-l ia în considerare.

Gabriel începu să alerge. Cizmele lui răsunau pe pietriș în timp ce străbătea străduța.

Înjurături mormăite și un strigăt înăbușit îl întâmpinară pe Gabriel la intrarea strâmta. Doi bărbați solizi se luptau cu cineva care se zbătea, acoperit cu o pătură mare.

Gabriel aprecie situația într-o clipă și se năpusti spre ei.

Cei doi bărbați erau atât de ocupați să potolească povara, care se zbătea, încât nu-l văzură imediat pe Gabriel. El îl apuca pe primul de umăr, îl învârti și-l pocni cu pumnul în fata grasă și plină de sudoare.

Bărbatul mârâi, scapa din mâna colțul de pătură și căzu cu spatele de zidul fundăturii.

— Ce dracu'? Celălalt bărbat se uită o clipă și apoi puse și el jos povara. Creatura din pătură cenușie ateriza pe pietrele murdare.

Al doilea bărbat își baga mâna în cizma și scoase un cuțit. Rânji cu răutate spre Gabriel:

— Stai, măi băiete te ținut, eu să te mai amesteci în treburile altora.

Se năpusti asupra lui Gabriel care sări repede în lături. Gabriel îl apuca repede în timp ce trecea pe lângă el și-l împinse tare. Omul își pierdu echilibrul și alunecă cu cizmele pe pietrele pline de mazăga. Se prăbuși peste tovarășul lui care se căznea să se ridice. Căzură amândoi. Cuțitul sari departe.

Gabriel baga mâna în cizma lui și scoase cuțitul pe care-l purta acolo de opt ani încoace. Căpătase acest obicei după primele luni petrecute în insule. Obiceiurile vechi erau greu de pierdut. Înainta spre cei doi și puse vârful cuțitului la gâtul celui de-al doilea agresor.

— Ei, acum nu te înfierbânta băiete, zâmbi împăciuitor acesta. Dinții negri și stricați, cam atenuară efectul.

— Dacă o vrei, e a ta. Ne dădea un preț bun pe ea, ăla din căruța aia frumoasă. Nu cred că și tu ne-ai putea da același preț.

— Plecați de aici, spuse Gabriel ușor.

— Ai dreptate, băiete. Am plecat. Amândoi tâlharii, se uitau atent la cuțit și la modul profesional în care-l mânuia. Apoi se strecurară spre intrarea fundăturii.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, spuse primul. Cum spune prietenul meu, e a ta.

Cei doi țâșniră pe străduța și dispărură.

Gabriel baga cuțitul la loc în cizma și se duse spre grămada informă. Nu fu foarte surprins când văzu o bucată de fusta de muselina galbenă. Întinse mâna și o scoase pe Phoebe din faldurile păturii.

— Te simți bine? O cercetă repede din cap până în picioare în timp ce o trăgea în sus. Părea răvășită, dar întreaga.

— Da, sunt bine. Oh, Gabriel, m-ai salvat! Phoebe se arunca direct în brațele lui.

Gabriel auzi sunetul roților cabrioletei la ieșirea din fundătură, chiar când vroia să o îmbrățișeze pe Phoebe.

— Drace! O lăsa pe Phoebe și alergă spre ieșire.

— Gabriel? Ce este? Phoebe porni în grabă după el.

Gabriel nu o aștepta. Văzu cabrioleta cu blazonul acoperit. Vizitiul își desfăcea biciul ca să pornească caii în plin galop.

— Stai, striga Gabriel plin de autoritate, cu vocea pe care o folosise să dea ordine în marile Sudului. Vizitiul ezita, și întoarse capul să vadă cine a dat ordinul.

Când își dădu seama că Gabriel îl urmărea era prea târziu. Gabriel ajunsese la ușa cabrioletei. O deschise brusc, întinse mâna înăuntru și o încheștă pe brațul celui care se găsea acolo. Îl târî pe bărbatul speriat în stradă.

Phoebe, strângându-și cu mâinile gentuța și boneta, și împiedicata de piciorul stâng, se opri surprinsă:

— Kilbourne!

Kilbourne nu o privi. Își șterse mâneca disprețuitor și se uita urât la Gabriel, cu aroganța rece:

— Sper că poți să-mi dai o explicație pentru această comportare nejustificată, Wylde?

— Desigur. Gabriel vorbea extrem de încet, așa încât Phoebe, care mai era încă la oarecare distanță să nu poată auzi. Și o să fiu fericit, să-ți explic cu pistoalele, mâine în zori. Martorii mei te vor contacta deseară.

Calmul lui Kilbourne se destrăma repede. Fața i se descompuse de furie:

— Stai puțin, ce vrei să faci?

— M-a salvat, căci tu ai încercat să mă răpești, spuse Phoebe furioasă, când ajunse lângă Gabriel. Respira greu încă și tot încerca să-și aranjeze boneta. Știu ce vorbiți aici.

— Phoebe, du-te înapoi la trăsura ta, ordona Gabriel calm.

Ea îl ignoră, cu ochii strălucind de furie, în timp ce-l privea furibunda pe Kilbourne.

— Mama mi-a spus de dimineața ca în curând va ști tot orașul că sunteți ruinat, seniore. Știați că tatăl meu nu va mai lua în considerație o cerere în căsătorie din partea voastră, dacă afla că sunteți ruinat, nu-i așa?

— Phoebe! Spuse Gabriel aspru.

— Așa încât m-ați ademenit aici cu un pretext fals și ați încercat să mă răpiți, continua Phoebe triumfătoare. Ei, iată că nu v-a reușit, domnule. Wylde m-a salvat. Se pricepe bine la aceste lucruri.

Gabriel îi puse mâna pe umăr și o întoarse cu fața spre el:

— Nu mai spuneți nimic, doamna. Duceți-vă la trăsura și apoi direct acasă. Vom discuta mai târziu despre asta. Mă înțelegeți?

Ea clipi:

— Da, desigur. Este clar, domnule, dar mai întâi am câte ceva de spus lordului Kilbourne.

— Acum te duci acasă, Phoebe. O clipă crezu că ea va continua discuția. Se pregăti pentru bătălie. Apoi Phoebe dădu din umeri și își încreți nasul, dezgustată.

— Oh, foarte bine. Îi arunca lui Kilbourne o ultimă privire plină de o bucurie răutăcioasă: O să-ți pară foarte rău pentru asta, domnule. Se răsuci pe călcăie și pleca mândra, în foșnetul rochiei galbene care era o pată vie de culoare în peisajul cenușiu din jur.

Gabriel aștepta până se îndepărta suficient ca să nu-l mai audă. Apoi își înclina capul cu o politețe batjocoritoare:

— Ne întâlnim mâine în zori, Kilbourne. Abia aștept să ne vedem.
Se întoarse și porni spre trăsura pe care o închiriasse.
— La dracu', Wylde, vino înapoi, bolborosi Kilbourne. Cum îndrăznești să mă provoci?

Gabriel nu întoarse capul.
Când ajunse la trăsură, îi dădu instrucțiuni vizitiului:
— Urmărește trăsura maro până când ajunge în centru și apoi du-mă înapoi la club.
— Da, domnule. Vizitiul puse jos sticla și apucă haturile.

* * *

Treizeci de minute mai târziu, Gabriel intra ca o furtună în club și descoperi cu satisfacție că Anthony și tatăl sau erau încă acolo. Citeau absorbiți The Times și The Morning Post.

Gabriel se lasa să cadă într-un fotoliu lângă cei doi și aștepta ca aceștia să abandoneze ziarele.

— Văd că te-ai întors, spuse Anthony. De ce dracu' ai fugit așa?
— Am fugit, spuse Gabriel calm, să o salvez pe sora dumitale ca să nu fie răpită de Kilbourne.

Anthony îl privi uluit. Clarington trânti ziarul pe o măsuță de lângă el.
— Despre ce dracu' vorbiți, domnule? Explicați-vă.
— Mesajul pe care l-am primit mai devreme mă informă că Phoebe plecase să examineze un manuscris oferit spre vânzare de un anume Rilkins. Când am ajuns la magazinul lui Rilkins, am găsit-o pe Phoebe pe care tocmai o cărau doi criminali într-o fundătură.

Anthony înmărmurise:
— Stai puțin. Nu te aștepti ca noi să credem o asemenea poveste.
Clarington rămase cu gura căscată:
— Dumnezeule mare! Ce fel de glumă e asta, Wylde?
— Vă asigur că nu este nici o glumă, Gabriel își strânse ochii. Se pare că marchizul Kilbourne nu are nici un ban. Curând va afla tot orașul. Își dăduse seama, evident, ca secretul lui se va afla curând și nu mai avea timp să o curteze pe Phoebe, astfel încât a încercat să o răpească.

— Dumnezeule mare, spuse Clarington din nou. Părea amețit. Ar fi fost dezonorata dacă ar fi reușit să o răpească. Aș fi fost obligat să accept căsătoria. Cei trei bărbați se uitară unul la altul.

— Phoebe este în siguranță? Privirea lui Anthony era plină de îngrijorare.
— Este în drum spre casă, sănătoasă și cu reputația intactă.
Gabriel întinse mâna după sticla de vin roșu de pe măsuța de lângă fotoliu.

— Deși mă întreb pentru câta vreme. În felul în care se comporta, dezastrul este inevitabil.
— Luat-ar naiba, mormăi Clarington. Nu-ți îngădui să vorbești așa despre fiica mea.

— Dat fiind faptul că tocmai i-am salvat gâtul frumos, o să vorbesc despre ea cum cred de cuviință.

Gabriel mai sorbi din vinul roșu:

— Dați-mi voie să vă spun, domnilor, ca eu consider ca tot acest dezastru este din vina voastră.

— Din vina noastră? Întreba Clarington furios.

— A dumneavoastră, în special, spuse Gabriel. Ca tata, ați lăsat-o de capul ei. Este un pericol pentru ea însăși. Corespondează cu bărbați necunoscuți și aranjează să se întâlnească cu ei la miezul nopții, pe drumuri izolate de țară. Se duce prin cele mai rău famate cartiere din Londra, când o apuca cheful.

— Hei, îl întrerupse Clarington.

Gabriel îl ignoră:

— Este mult prea independenta și cel mai adesea pe muchie de cuțit, în acțiunile ei. Până la urmă se va întâmpla o tragedie.

— Ia stai acum, mârâi Clarington. Discutam despre fiica mea. Ce-i povestea asta cu corespondența, cu bărbați necunoscuți și întâlniri la miezul nopții?

— Cum dracu' crezi că am cunoscut-o? Întreba Gabriel.

Anthony îl privi uluit:

— Vrei să spui că a început să corespundeze cu tine? A aranjat să se întâlnească cu tine?

— Exact așa, spuse Gabriel. Și a fost un mare noroc că s-a întâlnit cu mine în Sussex. Dacă era un altul?

Clarington se crispă:

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Vreau să spun că niciunul dintre voi nu este în stare să o controleze pe Phoebe, și cu atât mai puțin să o protejeze de propriul ei caracter impulsiv. Gabriel mai sorbi din vin.

— De aceea va trebui să preiau eu sarcina. Evident, nu exista altă alternativă.

— Tu! Clarington îi arunca o privire cruntă.

— Eu. Gabriel puse paharul gol pe masa. O să vin mâine la voi la trei după amiază ca să discutăm problema. Vreau să terminăm cât mai repede.

— O clipă, te rog. Anthony ridică o mână. Vrei să spui că intenționezi să-i ceri mâna lui Phoebe?

Gabriel îl privi:

— Preferi să mai aștept până când Kilbourne sau alt vânător de zestre mai încearcă să o răpească?

— Nu fi ridicol. Sigur că nu vrem să o răpească nimeni, suspina Clarington din greu. Dar este foarte greu să o protejezi pe Phoebe. Mult temperament, dar fără bun simț. Nu asculta nici un sfat rezonabil. Crede că poate să se lupte cu lumea, numai cu puterile ei. A fost întotdeauna așa, de când era o fetiță.

— Este adevărat, spuse Anthony întunecat. Era tot timpul curioasă și dădea mereu de necazuri. Cu cât încercam să o oprim, cu atât devenea mai aventuroasă.

Îl privi pe Clarington:

— Îți amintești de ziua accidentului?

— N-o să uit cât voi trăi, declara Clarington. Am crezut că am pierdut-o. S-a năpustit pe pajiște să salveze un ogar care țâșnise în fața unui faeton. Ogarul a traversat liniștit drumul, dar Phoebe nu a reușit.

Anthony dădu din cap:

— Era tipic pentru Phoebe. A fost nesocotita toată viața ei. Dar atunci rezultatul a fost aproape tragic. Doctorii ne-au spus că nu o să mai meargă niciodată.

— I-au spus și lui Phoebe? Întreba Gabriel sec.

Clarington încuviință din cap.

— Desigur că i-au spus și lui Phoebe. I-au spus să nu se obosească, că va fi invalida toată viața și că va trebui să ducă o viața liniștită.

Gabriel zâmbi în treacăt:

— Dar Phoebe, fiind Phoebe, nu a vrut să asculte, presupun.

Anthony îl privi:

— M-am dus într-o zi în camera ei la trei luni de la accident și am găsit-o în picioare lângă tăblia patului. După aceea, nu am mai putut-o opri.

— Oricum, spuse Gabriel hotărât, trebuia să o păziți mai bine. La dracu', Oaksley! Îți dai seama că a fost aproape răpită de un bărbat care vroia să o oblige să se mărite cu el, ca să-i ia averea? I-ar fi distrus viața, dacă reușea!

Anthony ridica din sprâncene:

— Acum, înțelegi și tu cum e.

Gabriel îl privi fix.

— Este destul pentru ca un bărbat să comită o crimă.

Clarington era în mod clar încă zguduit de noutatea despre dezastrul care aproape se petrecuse:

— Dumnezeu știe că este un sentiment teribil să descoperi că nu ți-ai putut proteja fiica.

Gabriel nu găsi nimic de spus. Îl izbi faptul că furia și teama pe care le simțise în momentul acela erau fără îndoiala egale cu aceleași emoții pe care Clarington și fiul sau le trăiseră cu opt ani în urmă în noaptea când încercase să o răpească pe Meredith.

Pentru prima dată privea situația din punctul lor de vedere. Recunosc cu modestie că ar fi reacționat probabil la fel, dacă ar fi fost în locul lor. Clarington și familia lui nu puteau să știe că el nu alerga după averea lui Meredith. Pentru ei fusese la fel de rău ca și situația de acum, cu Kilbourne.

— Înțeleg ce vrei să spui, Clarington, spuse Gabriel în cele din urmă.

Ochii lui Clarington îi întâlneau pe ai lui Gabriel. O expresie curioasă care ar fi putut să fie de aprobare și înțelegere luci pentru o clipă în privirea pătrunzătoare a contelui mai vârstnic:

— Cred că în cele din urmă înțelegi ce am simțit atunci noi, domnule, dădu din cap Clarington satisfăcut. Încep să înțeleg că manifesti o afecțiune adevărată pentru fiica mea.

— Trebuie să mărturisesc că afecțiunea mea pentru ea este oarecum temperată de o puternică teama că într-o zi o să mă înnebunească, spuse Gabriel.

— O soartă de care eu abia am scăpat. Clarington zâmbi încet: Mă bucur să-ți predau responsabilitatea de a avea grijă de ea, domnule. Îți urez tot norocul din lume.

— Mulțumesc. Gabriel se uita la Anthony:

— Am nevoie de martori.

Anthony îl studie o clipă în tăcere:

— L-ai provocat la duel pe Kilbourne?

— Da.

— Sunt fratele lui Phoebe. Este treaba mea să mă ocup de asta.

Gabriel zâmbi ambiguu:

— Ți-ai făcut datoria pentru o soră. Acum mă ocup eu.

Anthony ezită:

— Nu sunt sigur că ar trebui să te las pe tine.

— Ca viitorul ei soț, este sigur dreptul meu, spuse Gabriel.

— Foarte bine, voi fi unul dintre martorii tai, spuse Anthony. Pot aranja să găsesc încă unul. Dar trebuie să fii atent. Dacă moare Kilbourne va trebui să părăsești Anglia și, cunoscând-o pe Phoebe, va insista probabil să vină cu tine.

— Nu vreau să mai plec din Anglia, spuse Gabriel. Kilbourne va trăi. Cu greu.

Anthony îl privi atent, apoi zâmbi trist:

— Ca și mine?

— Nu, spuse Gabriel. Nu chiar. Am intenția să bag un glonte în el. Îi va aminti pe viitor că nu trebuie să răpească tinere femei.

* * *

Trei ore mai târziu, Anthony se întoarse la club să-l spună lui Gabriel ce aranjamente făcuse pentru duel.

— Nu ai noroc, spuse Anthony. Kilbourne a părăsit Londra.

— Al dracului să fie! Gabriel lovi cu pumnul în brațul fotoliului, plin de frustrare.

— Ești sigur?

— Valetul lui spune că a plecat în nord și nimeni nu știe când se va întoarce, desigur nu prea curând. Servitorii au ordine să închidă casa din oraș a lui Kilbourne. Știe tot orașul că practic nu mai are nici un ban. A pierdut totul într-o serie de investiții proaste.

— Al dracului să fie!

— Poate este mai bine, Anthony se tolăni într-un fotoliu apropiat:

— S-a terminat. Nu va mai fi nici un duel, iar Kilbourne a plecat. Eu unul sunt bucuros.

— Eu nu.

— Crede-mă, ai mai mult noroc decât crezi.

Anthony rânji:

— Dacă Phoebe ar fi descoperit că vrei să te bați în duel pentru onoarea ei, ar fi fost furioasă. Nu cred c-ai avut de-a face cu Phoebe când este supărată. Nu este plăcut.

Gabriel îl privi, conștient că el și Anthony își, creau o legătura bazată pe grija lor comună pentru Phoebe.

— Îți mulțumesc pentru că ai fost de acord să-mi fii martor. Îmi pare numai rău că n-ai putut să mă secondezi.

Anthony înclina din cap.

— Cum am spus, s-a terminat. Kilbourne a fost cu adevărat umilit. Să lăsăm lucrurile așa.

— Presupun că voi fi obligat să fac asta. Gabriel tăcu o clipă. Știu acum ce ai simțit acum opt ani, Oaksley.

— Da, văd că știi. Dar o să-ți spun ceva, Wylde. Îmi place Trowbridge, iar Meredith este fericită cu el. Dar recunosc că dacă aș fi știut atunci ce știu acum despre tine, nu te-aș fi urrnarit în noaptea aceea. Ți-aș da-o, pe oricare dintre surorile mele în grijă.

Gabriel își ridică sprâncenele:

— Pentru că știi că am avere?

— Nu, spuse Anthony. Motivele mele n-au nimic de-a face cu starea ta financiară.

Urma o clipă de tăcere între cei doi bărbați. Apoi Gabriel zâmbi:

— Dă-mi voie să-ți spun că îți sunt extraordinar de recunoscător că ai venit după Meredith și după mine în noaptea aceea. Căsătoria ar fi fost o greșeală. Pe Phoebe o vreau.

— Ești sigur de asta?

— Absolut sigur.

La ora trei în după-amiaza următoare, Phoebe stătea tulburată sus, în camera ei și aștepta să fie chemată în bibliotecă. Toată casa fusese foarte liniștită după evenimentele din ziua precedentă, de parcă aveau un deces în familie.

Phoebe știa foarte bine ce se întâmpla. Mama ei îi spusese mai devreme ca Gabriel urma să-i ceară mâna, iar Clarrington va accepta. Era clar ca obiectiile familiei în ce-l privea pe Gabriel fuseseră înlăturate.

Phoebe era recunoscătoare pentru asta, dar nu putea să-și analizeze propriile emoții contradictorii. În parte se bucură la gândul de a se mărita cu bărbatul pe care-l iubea. Dorea din tot sufletul să nu scape ocazia. Îl vroia așa cum nu dorise pe nimeni sau nimic în viața ei.

Pe de altă parte era extrem de tulburată. Încă nu avea nici un indiciu ca Gabriel o iubea cu adevărat. Îi era foarte teamă ca Gabriel o cerea numai din dorința de a o proteja de tipul de incidente care surveniseră în ziua precedentă.

Era foarte probabil ca Gabriel se însura cu ea numai dintr-un sentiment greșit de cavalermism.

Era adevărat că ținea mult la ea, de asta era sigură. Se vedea clar că era atras fizic de ea. Și aveau și interese comune.

Dar despre dragoste nu fusese vorba.

Phoebe se uita la ceas. Era aproape trei și jumătate. Ce puteau să vorbească atâta încât să dureze o jumătate de oră? Se întreba ea.

Se ridica în picioare și începu să meargă în sus și-n jos prin cameră. Era ridicol. O femeie avea dreptul să fie prezentă, când se discuta viitorul ei.

Situația asta de a aștepta cuminte sus în camera ei în timp ce bărbații se ocupau de ceva atât de important precum căsătoria, era extrem de neplăcută. Bărbații nu aveau o bună înțelegere a acestor lucruri.

Ei nu-înțelegeau, de exemplu, ca ea nu dorea să se mărite numai datorită concepțiilor înalte de cavalerism ale lui Gabriel.

Își jurase de mult să nu se mărite decât din dragoste adevărată, ca aceea care îi însuflețea pe cavalerii și doamnele din legendele medievale. Nimic altceva nu o putea mulțumi.

La patru fără un sfert, Phoebe decise că se săturase să mai facă pe fiica ascultătoare. Ieși hotărâtă din camera ei și se duse jos, în bibliotecă.

Ușa bibliotecii era închisă. Valetul stătea ferm plantat în fața ei. Când o văzu pe Phoebe, expresia lui deveni precaută, dar hotărâtă.

— Dă-te la o parte, te rog îi spuse valetului. Vreau să mă duc la tatăl meu.

Valetul se dovedi curajos:

— Iertați-mă doamnă, dar tatăl dumneavoastră mi-a dat instrucțiuni precise că nu dorește să fie deranjat în timp ce discuta cu lordul Wylde.

— Psst, Phoebe. Lydia se ivi de după colțul sufrageriei și făcu un semn cu mâna agitată, ca să-i atragă atenția lui Phoebe. Nu te duce acolo. Bărbaților le place să discute aceste lucruri numai între ei. Îi face să se simtă responsabili.

Meredith apărui în spatele mamei sale și se încrunta ușor la Phoebe.

— Așteaptă până te cheamă, Phoebe. Tata va fi foarte supărat dacă îl întrerupi.

— Eu sunt deja supărată. Phoebe pași înainte.

Valetul ezita. Phoebe atâta aștepta. Deschise singură ușă și intră în bibliotecă.

Gabriel și tatăl ei stăteau în fața șemineului. Țineau fiecare câte un pahar de brandy în mâna. Amândoi o priviră aspru când intra.

— Poți să aștepți afară, draga mea. O să te chem în câteva minute, spuse Clarrington ferm.

— M-am săturat să aștept. Phoebe se opri și se uita la Gabriel. Expresia lui nu-i spunea nimic.

— Vreau să știu ce se petrece.

— Wylde îți cere mâna, spuse Clarrington. Discutam detaliile. Nu trebuie să-ți faci griji.

— Vrei să spui că ai acceptat deja propunerea în numele meu? Întreabă Phoebe.

— Da, am acceptat. Clarrington sorbi puțin brandy.

Phoebe îi arunca o privire întrebătoare lui Gabriel. El își arcui o sprânceana drept răspuns. Își întoarse privirea spre tatăl ei:

— Tata, aș dori să vorbesc cu Gabriel înainte de a se face orice fel de anunț.

— Poți să vorbești cu el după ce am terminat de aranjat lucrurile.

— Dar, tata.

— Lasă-ne Phoebe, ordona Gabriel calm. Vom discuta mai târziu.

— Vreau să discutăm acum. Își strânse pumnii. Este în joc viitorul meu, aici. Am anumite idei în această privință. Dacă voi doi credeți că veți pune la punct toate detaliile și vă așteptați ca eu să accept totul fără comentarii, vă înșelați.

Clarington o privi atent:

— Foarte bine dragă mea, care este principala ta obiecție la toate acestea?

Phoebe respira adânc, își desfăcu pumnii, își șterse palmele umede de fustele rochiei:

— Am spus întotdeauna foarte clar că nu mă voi mărita decât din dragoste. Ca să fiu complet sinceră, tata, Wylde nu mi-a vorbit niciodată despre iubire. Nu mă voi mărita nicidecum până când nu voi fi sigură că este vorba despre iubire de ambele părți. Nu mă voi mărita numai din cauză că Wylde o face din cavalerism.

— Phoebe, spuse Clarington obosit, te porți ca o școlăriță romantică. Wylde are dreptate. După ceea ce s-a întâmplat ieri, nu mai poți fi lăsată să continui în felul acesta impulsive și nesocotit.

— A spus el asta? Phoebe îl privi furioasă pe Gabriel.

— Da, a spus, și sunt de acord cu el, declara Clarington. Susținea că este dispus să-și asume sarcina de a avea grijă de tine, și trebuie să spun, că îi sunt recunoscător pentru asta.

Phoebe era ofensată:

— Și dacă nu doresc să-mi poarte de grijă un soț?

— Nu știu nici un alt mijloc mai bun de a te așeza la casa ta și a-ți nfrâna pornirile excentrice decât de a te mărita, răspunse Clarington. Este timpul să te măriți tânăra doamnă. Pentru Dumnezeu, ai aproape douăzeci și cinci de ani. Faptul că ești bogată te face foarte dorită. Gândește-te numai la ce s-a întâmplat ieri.

— Tata, ce s-a întâmplat ieri nu a fost din vina mea.

— Ba da, a fost cu siguranța vina ta, răspunse Clarington. Cine știe câți alți Kilbourne stau la pândă? Wylde are dreptate când spune că mai devreme sau mai târziu felul tău impulsiv îți va aduce mari neazuri. Vreau să te știu în siguranță, sub protecția și îndrumarea unui soț.

O senzație de disperare o cuprinse pe Phoebe.

— Tata, te rog trebuie să mă mai gândesc, Wylde și cu mine trebuie să discutăm.

Gabrielâii arunca o privire rece peste marginea paharului de brandy.

— Cât despre mine, nu este nevoie să discutăm nimic, acum. Du-te sus în camera ta. O să te chem curând.

Phoebe rămase fără grai. Să fie trimisă în camera ei de bărbatul pe care-l considerase un cavalier galant, bărbatul pe care-l credea în taina sufletului ei pereche, bărbatul pe care-l iubea. Era prea mult.

— Seniore, murmură ea, nu sunteți mai bun decât kilbourne.

Urma o tăcere scurtă, cumplită.

— Phoebe, tuna tatăl ei, cere-ți imediat scuze, Wylde nu vânează averi.

Își trecu mâna peste ochi ca să-și șteargă lacrimile:

— Nu asta vroiam să spun. Dar este desigur tot atât de îngâmfat și arogant ca și Kilbourne.

Îl mai privi o dată, disperată pe Gabriel.

— Am crezut că ești prietenul meu. Am crezut că înțelegi cum văd dragostea și căsătoria.

Înainte ca unul dintre ei să poată răspunde, se răsuci pe călcâie și fugi din cameră.

Afară în hol trecu pe lângă mama și sora ei care o priveau îngrijorate, își strânse fustele și o zbughi pe scări.

Când ajunsese în camera ei, se aruncă pe pat și izbucni în plâns.

După un sfert de oră, furtuna trecu, lăsând în loc o liniște nefirească. Își șterse ochii, își spaia fata și se așeza pe un scaun să aștepte.

După douăzeci de minute, când fu în cele din urmă chemată în bibliotecă, era liniștită și solemnă. Coborî calmă pe scări, aștepta politicoasă să-i deschidă valetul ușa, și apoi intră.

Tatăl ei era încă așezat pe scaun. Începuse un alt pahar de brandy. Gabriel stătea în picioare lângă șemineu, cu un braț pe cămin. O urmărită atent în timp ce intra serioasă în cameră.

— M-ai chemat, tata? Întreba Phoebe teribil de politicoasă. Clarrington o privi bănuitor:

— Am aranjat, draga mea. Tu și Wylde vă veți căsători la sfârșitul sezonului.

Lui Phoebe i se strânse stomacul, dar reuși să-și păstreze o expresie netulburată:

— Văd. Bine, dacă asta este totul, o să mă întorc în camera mea. Nu mă simt prea bine.

Gabriel își încrunta sprâncenele sever:

— Phoebe, este totul în regulă?

— Cred că mă doare puțin capul, seniore. Se întoarse și ieși din cameră.

A doua zi de dimineață, puțin după ce se iviră zorii, Phoebe se îmbracă în rochia ei cea mai bună de călătorie și arunca două valize mari de la fereastra camerei sale. Apoi dădu drumul peste pervaz unei funii, împletita din cearceafuri.

Coborî pe funia improvizată. În grădină, își lua valizele și ocoli casa impunătoare.

Se amesteca printre vânzătorii de lapte care umpleau străzile Londrei, dimineața devreme. La ora aceea străzile erau pline de oameni de la țară cu căruțele pline de produse agricole. Nimeni nu-i dădu prea multă atenție.

La șapte dimineața se urcase deja în poștalionul care o va duce în inima ținutului Sussex. Strivită între o femeie grăsană cu un turban gri pe cap și un nobil de țară care mirosea tare a gin pe care-l sorbea dintr-o sticlă, avu destul timp să mediteze la soarta ei.

Capitolul 11

Gabriel trebui să-și folosească toată stăpânirea de sine ca să-și potolească furia care îl cuprinsese. Nu putea să creadă că Phoebe fugise de el în felul acesta.

Clarington și familia sa păstrau o tăcere funebră și-l urmăreau pe Gabriel care se plimba în sus și-n jos prin sufragerie.

Era aproape zece. Nimeni nu-și dăduse seama că Phoebe plecase, pana în urmă cu o oră, când camerista ei se dusese cu ceaiul. Gabriel primise un mesaj criptic imediat după aceea. Când sosise acasă la Clarington, găsisese tot clanul adunat în sufragerie ca să-i dea vestea că Phoebe fugise.

— Privește partea cea bună, sugera Lydia. După câte știm, a fugit singura. Nu pare să fie vorba de nici un alt bărbat.

— După câte știm, spuse Anthony morocânos.

Gabriel îi arunca o privire furioasă. Ultimul lucru la care vroia să se gândească în dimineața aceea era ca Phoebe fugise cu un alt bărbat. Lucrurile stăteau și așa destul de rău:

— Credeți că este în drum spre Sussex?

— Am găsit un bilet, spuse Meredith calm. Spunea că o să stea câtva timp la o mătușă, în Sussex.

— Poate să fie un truc inteligent, comenta Lydia. Poate că vrea să credem că a plecat într-o parte, în timp ce de fapt ea a plecat în cu totul altă parte.

— Nu. Meredith stătea foarte dreapta, și-l privea țintă pe Gabriel. Știa că o să ne facem griji, așa că ne-a spus unde se duce în speranța că nu o să ne speriem.

— Să nu ne, speriem? Clarington se înroși tot. Să nu ne speriem? Domnișorica asta fuge în zori fără să spună o vorbă și nu vrea să ne sperie? Ce Dumnezeu crede că o să facem?

Lydia puse o mână pe brațul lui:

— Liniștește-te, dragul meu. Totul o să fie bine. Phoebe este perfect capabilă să-și poarte de grijă.

— Da, cum să nu? Clarington îi aruncă soției sale o privire ucigătoare. Și ia spune-mi, cum o să aibă grijă de reputația ei după ce se va afla despre acest incident? Nu aş putea să-l blamez pe Wylde, dacă va renunța la căsătorie.

Meredith se îngrozi:

— Tata, nu trebuie să spui așa ceva.

— De ce nu? Mormăi Anthony. Ce bărbat cu mintea întreaga vrea o nevastă care să-i provoace asemenea necazuri?

— Phoebe este speriată. Meredith sari în picioare și îi înfrunța pe Gabriel și pe ceilalți:

— Nu înțelegeți? A fugit pentru că era forțată să se căsătorească, fără ca măcar să i se ceară părerea.

Clarington o privi furios:

— Îl place pe Wylde. Cel puțin așa mi s-a părut. Ce Dumnezeu se întâmplă cu fata asta? Parcă și-a pierdut mințile!

Meredith ridica bărbia să-l înfrunte:

— Îți spun eu ce e cu ea. A descoperit că tot viitorul ei a fost hotărât de tine și de Wylde, tata. S-a simțit ca un cal vândut celui mai bun ofertant.

Gabriel își încleștă fălcile.

— Prostii, spuse Clarington.

— Acesta este adevărul, spuse Meredith. Știu exact ce a simțit, pentru că și eu am simțit exact la fel acum opt ani. Diferența dintre mine și Phoebe este că eu am rugat pe cineva să mă ajute să fug. Phoebe, fiind Phoebe, s-a descurcat singura.

— De ce Dumnezeu vroia să scape? Întreba Anthony. Tata are dreptate. Îl place pe Wylde.

Meredith bătu cu piciorul în pământ de exasperare:

— Oare? Dar Wylde ce sentimente are față de ea? Gabriel se încrunta:

— Phoebe știe ce sentimente am față de ea.

— Așa să fie? Îl încolți Meredith. I-ai declarat sentimentele tale, deci, domnule? I-ai spus că o iubești?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith, mormăi Gabriel. Nu e treaba ta.

— A-ha-ah! Deci nu i-ai declarat nimic. Spune-mi, te rog o iubești?

Gabriel își dădu brusc seama că toți îl observau foarte atent:

— Phoebe și cu mine ne înțelegem foarte bine.

— Mă îndoiesc, spuse Meredith. Pariez că este vorba despre același fel de înțelegere care există între mine și Trowbridge acum opt ani. Ceea ce nu înseamnă nimic.

Gabriel se aprinse:

— Asta nu este adevărat.

Meredith își îngusta ochii:

— Mai bine ai recunoaște că nu i-ai spus lui Phoebe că o iubești. Cum te așteptai să procedeze când s-a trezit pe punctul de a se mărita așa, deodată?

— Nu mai este o fetișcană, spuse Gabriel printre dinți. Nu trebuia să fugă în felul acesta.

— Meredith își ridică bărbia disprețuitoare:

— Dacă vrei să știi, a fost practic obligată să fugă. Nu avea nici un motiv să creadă că te-ai fi purtat altfel, dacă stătea cuminte și era de acord cu toate planurile pe care tu și tata le-ați făcut pentru ea. Phoebe știe foarte bine ce vrea.

— E mult prea încăpățânata, spuse Gabriel.

— Ar fi trebuit să vorbești cu ea mai întâi despre căsătoria asta, spuse Meredith. Trebuia să-i fi spus ce simți pentru ea.

Lydia suspină:

— Nu pot să cred că poate să iasă ceva bun din idea aceasta ca bărbații și femeile trebuie să-și vorbească unii altora despre lucruri atât de intime. Toată lumea știe că bărbații nu se prea pricep la aceste lucruri. Devin frustrate și iritabili când încearcă să discute asemenea lucruri complicate. E ceva în neregulă cu creierii lor, fără îndoială.

— Fără îndoială, doamna. Gabriel se săturase. Se întoarse către toată familia lui Phoebe: Foarte bine, deci, se pare că mi-am pierdut logodnica chiar în ziua în care trebuia să anunțăm logodnă, trebuie să plec.

Anthony se ridică în picioare:

— Ce vrei să faci?

— Ce crezi că pot să fac? Mă duc după ea, bineînțeles. Nu o să scape așa ușor. Gabriel se îndrepta spre ușă.

— Așteaptă, vin cu tine, spuse Anthony.

— Nu, nu vii. Este o treabă specială. Phoebe și cu mine o să rezolvăm această problemă singuri.

— O să te însori cu ea? Meredith arata îngrijorată. Wylde, stai puțin. Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce? Gabriel era deja la ușă, plin de nerăbdare.

Meredith îi arunca o privire imploratoare:

— Să fii bun cu ea când o vei găsi, da? Te rog încearcă să înțelegi ce simte. Știu că pare cam impulsivă, dar adevărul este că este foarte sensibilă. Are nevoie de înțelegere.

— Are nevoie de o mână fermă, spuse Gabriel. Se duse la ușă.

Dar cuvintele lui Meredith îl urmăreau în timp ce făcea pregătiri în grabă pentru a pleca din oraș. Își aminti privirea de pe chipul lui Phoebe din ziua precedentă, când Clarington o chemase în cele din urmă în biblioteca să-i comunice că viitorul ei fusese aranjat. Fusese prea distantă și prea caldă.

Gabriel realiza acum că purtarea lui Phoebe fusese foarte nefirească. Trebuia să-și fi închipuit că lucrurile nu erau în regulă. Dar n-ar fi crezut niciodată că va fugi în felul acesta, ca să scape de căsătoria cu el.

Ești la fel ca și Kilbourne.

Fugise de el. Acest lucru îl durea cumplit își dădu seama că dintr-un motiv sau altul ajunsese să creadă că Phoebe cea veselă și strălucitoare nu-l va părăsi niciodată.

* * *

Făcuse o greșală îngrozitoare. Phoebe recunoscuse acest lucru înainte ca poștalionul să fi parcurs cincisprezece mile.

Ce idioată era! Fugea de bărbatul pe care-l iubea.

Ce importanță avea ca Gabriel nu o iubea încă? Îi mai rămânea toată viața ca să-l facă să o iubească. Va fi noul ei scop.

Trăsura se zgudui brusc și violent iar strigatele surprinse ale pasagerilor îi întrerupseră gândurile negre.

— S-a rupt o roată, Doamne, spuse omul cu sticla. Asta ne va ține pe loc.

În ceea ce o privea pe Phoebe, roată ruptă nu era altceva decât mâna lui Dumnezeu. Nu fusese niciodată în viața ei așa de încântată de un accident de trăsură.

Vehiculul accidentat reuși să ajungă până la un han apropiat. Phoebe coborî împreună cu ceilalți pasageri, își aduna bagajele și intră pe ușa hanului.

Își croi drum printre pasagerii îngrămădiți în hol și ceru hangului un loc în poștalionul pentru Londra.

— Nu mai sunt locuri, doamnă, spuse soția hangului fără vreo urmă de simpatie. Am vândut ieri toate biletele. Pot să vă dau un bilet pentru. Poștalionul de mâine dimineată la zece.

— Dar trebuie să ajung astă seară la Londra, spuse Phoebe.

— Va trebui să așteptați până mâine. Femeia o cântări din priviri. Vă pot da o cameră pentru noapte.

— Nu, mulțumesc. Cu siguranță nu voi rămâne aici peste noapte.

Phoebe începu să înțeleagă cât de gravă era situația. Reputația ei va fi distrusă dacă descoperea cineva că fusese obligată să-și petreacă noaptea singură în acest han.

Își trase valul și mai tare peste față și intră în sala de mese a hanului să mănânce ceva. Trebuia să se gândească și nu putea să o facă murind de foame.

Își dădu seama că era obiectul unor priviri fixe și necuviincioase în timp ce se așeza la o masă. Doamnele care călătoresc singure sunt întotdeauna vulnerabile din acest punct de vedere. Va fi și mai rău după căderea nopții.

Se întreba dacă Gabriel fusese informat că fugise. Gândul o făcu să se simtă și mai deprimată. Dacă afla că părăsise orașul ar fi putut să o abandoneze cu totul.

Trebuia să se întoarcă înainte ca ei să descopere absența ei. Ce impuls idiot avusese! Poate că ar putea să găsească o familie care se ducea la Londra într-o trăsură particulară. Presupunând că o asemenea familie s-ar fi oprit la acest han. Dar asta ar fi însemnat să-și dezvăluie identitatea. Nu îndrăznea să facă acest lucru.

Phoebe se simțea din ce în ce mai disperată. Trebuia să găsească o ieșire din această situație încurcată. Studie pe ascuns pe ceilalți oameni din tavernă, întrebându-se dacă era careva care ar putea să o ajute. Desigur că unii dintre ei se îndreptau spre Londra. Ar fi putut să cumpere un bilet cu preț dublu sau triplu.

În momentul acela o senzație ciudată o năpădi. Întoarse repede privirea și fu uluită să-l vadă pe Gabriel intrând cu pași mari pe ușa hanului.

Gabriel era acolo.

Pe Phoebe o trecu un val de bucurie și ușurare. Venise după ea. Imediat după acest gând își dădu seama că el nu arătase niciodată atât de periculos. Avea pe chip o expresie cumplită, ca a unui vultur, iar ochii păreau cioburi de gheață verde. Rămase nemișcat o dipa să privească încăperea plină de lume.

Lui Phoebe i se strânse stomacul. Nu era deloc iubitul galant care venise în căutarea iubitei, cu speranța de a o convinge să se întoarcă la el. Gabriel nu arată deloc ca și cum ar fi fost dispus să-i declare iubirea lui nemuritoare și devotent.

O clipă Phoebe îngheță, zbatându-se între impulsul de a se arunca în brațele lui și o dorință la fel de puternică de a o lua la goană. În acea secundă de indecizie, ochii lui Gabriel se opriră pe chipul ei voalat.

Păru să o recunoască imediat. Poate din cauza rochiei ei de un violet aprins. Veni drept spre ea, cu cizmele pline de noroi răsunând puternic pe podeaua de lemn. Câteva capete se întoarseră curioase în urma lui. Gabriel nu privy nici la dreapta nici la stânga. Nu-și lua privirea de la Phoebe.

Când ajunse la masa ei, abia mai îndrăznea să respire.

— M-ai dezamăgit, Phoebe, spuse Gabriel pe un ton complet neutru. Nu ești persoana care să fugă de o problemă. În general îți menții poziția și lupți.

Era prea mult Phoebe sari în picioare în timp ce o apuca furia:

— Nu am fugit. De fapt așteptam poștalionul pentru Londra.

Gabriel ridica din sprâncene:

— Așa să fie?

— Da, așa este. Poți să o întrebi pe nevasta hangiuului dacă nu mă crezi pe mine, o să-ți spună că am încercat să-mi cumpăr bilet de întoarcere.

— Ai încercat?

— Nu este vina mea dacă nu mai sunt locuri pentru următorul poștalion, răspunse Phoebe. Mă gândeam să cumpăr biletul altuia.

— Înțeleg. Vocea lui Gabriel se îndulci puțin. Ochiul își pierde strălucirea rea:

— Nu are importanță dacă sunt sau nu bilete. Nu mai ai nevoie. Ea îl privi obosită:

— De ce?

— Nu vei folosi transportul public. Gabriel o lua de braț.

— Mă duci tu înapoi la Londra?

— Nu, doamna. Te duc la mine acasă.

— Acasă? Ochiul i se măriră sub vâl. La tine acasă?

— Da. Expresia de pe chipul ei se îndulci imperceptibil.

— Am o licență specială cu mine, Phoebe. O să ne căsătorim imediat. Când vom ajunge la Ceata Diavolului, vei fi soția mea.

— Oh, Doamne, șopti ea. Nu sunt deloc sigură că este o idee bună, seniore.

— Crezi că poți să ascunzi evenimentele acestei zile?

Ea îl privea cu coada ochiului, în timp ce el o conducea afară din încăpăre.

— M-am gândit la asta, domnule. Cred că dacă suntem foarte prudenți, putem să ne furișăm în siguranță înapoi în oraș.

— Phoebe, dă-mi voie să-ți spun că tu nu cunoști sensul cuvântului prudent. Și nici nu exista nici un motiv pentru a întârzia căsătoria, în speranța că mă vei face să mă răzgândesc. Anunțul a apărut deja în ziarele de dimineață. Nu mai putem scăpa niciunul acum. Este mai bine să rezolvăm imediat situația.

Phoebe se trase înapoi:

— Ești absolut sigur că vrei să te însori cu mine, Wylde?

— Da.

Ea își adună tot curajul:

— Pentru că mă iubești?

Gabriel se încrunta și privi cu înțeles în jur în holul plin de lume:

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă, nu este nici locul, nici momentul să discutăm asemenea lucruri. Așteaptă aici până văd de cai și de bagaje. Presupun că ai bagaje cu tine?

Phoebe suspină:

— Da, domnule. Am bagaje.

Restul zilei păru aproape ireal. Uneori Phoebe era convinsă că visează. Alteori se trezea plină de un sentiment ciudat de exaltare.

Deveni soția lui Gabriel într-o ceremonie scurtă și grăbită căreia îi lipsea orice aură romantică. După ce Gabriel scoase licența specială, parohul satului fu interesat numai de onorariul lui.

Căzu o tăcere ciudată și tulbure după aceea, când Gabriel o ajuta pe Phoebe să se urce în faetonul lui. Sari pe scaunul de lângă ea și apucă hamurile.

Phoebe își spunea într-una că era ziua nunții ei și tocmai se măritase cu bărbatul pe care-l iubea, dar nu prea reușea să o creadă.

Senzația de irealitate deveni și mai apăsătoare la căderea întunericului. Dinspre mare veneau vălătuci de gheața care se întindeau ca o pătură peste peisajul din Sussex. Phoebe se înfiora, cuprinsă de frigul care străbătea prin haine.

Încerca să se gândească la o cale de a rupe tăcerea grea, care domnea între ea și Gabriel când observa silueta masivă a unui bătrân castel profilându-se în ceață. În lumina stranie a serii, ar fi putut fi o iluzie, un castel vraiiit dintr-o poveste medievală.

Phoebe se îndrepta cu interes subit:

— Dumnezeule mare, Gabriel, ce-i asta?

— Este Ceata Diavolului.

— Casa ta? Îl privi încântata. Stai într-un castel?

Buzele i se arcuiră ușor într-un surâs, pentru prima dată de când o scosese din han.

— M-am gândit eu că o să-ți placă.

Phoebe simți cum se luminează toată:

— Este minunat. Nu știam că locuiești într-un asemenea loc miraculos.

Deși acum, dacă mă gândesc mai bine, ți se potrivește.

— Ți se potrivește și ție, Phoebe.

— Da, răspunse ea, complet cucerită. Mi-am dorit întotdeauna să locuiesc într-un castel.

Phoebe era încă plină de entuziasm o oră mai târziu, când ea și Gabriel se așezară la masă. Gabriel își ascunse un zâmbet satisfăcut în timp ce o studia. Soția lui părea deja acasă aici, în aceasta sufragerie ca o peșteră.

Soția lui. O senzație de așteptare nedomolită îl cuprinse pe Gabriel n timp ce o privea. În curând va fi a lui.

Umerii moi și ușor rotunjiți a lui Phoebe, sânii ei ridicați ușor erau palizi în lumina lumânărilor. Părul ei întunecat strălucea cu reflexe lucitoare. Ochii ei de culoarea topazului sclipeau misterios. Observa roșeața ușoară din obraji ei și știa că se gândea la noaptea nunții care urma.

Îl cuprinse o dorință fierbinte de a o lua în brațe și de a o duce direct în dormitor. Curând, se potoli el. Foarte curând va fi complet a lui.

— Îmi place „Ceata Diavolului”, seniore, spuse Phoebe în timp ce valetul îi turna vin în pahar. Abia aștept să îl văd mâine de dimineață în întregime.'

— O să te duc să-l vezi mâine după micul dejun, promise Gabriel. O să vezi totul, inclusiv catacombele de jos.

— Catacombele? Phoebe era complet fascinată.

— Înainte vreme erau fără îndoiala folosite ca pivnițe și carcere, explica Gabriel. Dar eu le spun „catacombe” pentru ca asta mi se pare că sunt. Singura regulă este că nu trebuie să te duci, niciodată singură acolo.

— De ce?

— Este primejdios, explica Gabriel. Sunt pline de pasaje și uși secrete care nu pot fi deschise și, închise decât de mecanisme secrete.

Phoebe îl privi cu ochi mari:

— Minunat! Abia aștept să explorez acele locuri.

— Imediat după micul dejun, draga mea.

Micul dejun va fi foarte târziu mâine, își promise lui însuși. Nu avea nici cea mai mică intenție să se scoale devreme cu Phoebe în patul lui.

— Unde ai găsit acea armură minunată din holul principal? Întreba Phoebe în timp ce i se servea o porție de plăcintă cu carne de vițel. Jur că este cea mai frumoasă colecție pe care am văzut-o vreodată.

— Pe unde s-a putut.

— Și motto-ul gravat deasupra ușii. Audeo. Este motto-ul tradițional al conților de Wylde?

— Acum este, spuse Gabriel.

Phoebe ridica brusc privirea:

— Vrei să spui că l-ai inventat tu?

— Da.

Ea zâmbi, extrem de mulțumită:

— Înseamnă „Îndrăznesc”, nu-i așa?

— Da.

— Trebuie să-ți spun că este un motto perfect pentru tine, seniore.

— Cred că ți se potrivește și ție, doamnă, spuse Gabriel intenționat.

Phoebe se lumină:

— Chiar așa crezi?

— Da.

— Mă flatezi, seniore. Chicoti. Dar am avut impresia că nu ți-a plăcut îndrăzneala mea de azi dimineață. Știi, am crezut că o să fii extrem de supărat pe mine. Am trecut peste asta acum, nu-i așa?

Gabriel făcu un semn discret majordomului și valetului să iasă. După ce ușa se închise în spatele lor, se sprijini pe speteaza scaunului și apucă paharul de vin.

— Privitor la treaba aceea, Phoebe, spuse el calm.

— Da, seniore? Păru dintr-odată foarte ocupată să mănânce.

Gabriei ezita amintindu-și ce gânduri îl chinaseră în timp ce alerga după Phoebe:

— Știi că nu sunt așa de rău, ca marchizul Kilbourne.

Phoebe rămase cu furculița suspendată în aer:

— A fost o răutate din partea mea. Bineînțeles că nu ești așa rău ca el.

Nu m-aș fi măritat niciodată cu tine dacă aș fi crezut că ești la fel de josnic.

— S-ar fi putut să fii obligată să te măriți cu el dacă ar fi reușit să te răpească. Gabriel își auzi tonul tăios pe care spusese aceste vorbe, dar nu putu să se oprească. De fiecare dată, de câte ori se gândea cum încercase Kilbourne să o răpească pe Phoebe, se încrâncena tot.

— Nu m-aș fi măritat cu Kilbourne, indiferent dacă mă răpea sau nu, spuse Phoebe scuturată de un fior. Aș fi preferat să-mi petrec restul vieții închisă într-o mănăstire.

— Familia ta ar fi putut să-ți ceară insistent să te măriți cu el.
— Ar fi putut să insiste, dar n-aș fi consimțit niciodată.
Gaoriel își îngusta ochii:
— Ai încercat să fugi și de căsătoria cu mine, dar n-ai reușit.
Phoebe se înroși și se uita în farfurie:
— N-am încercat cu prea multă convingere, seniore.
Gabriel își încheștă degetele pe pahar:
— Ai fugit de mine, Phoebe.
— Numai pentru că vroiam să mă mai gândesc. Nu-mi plăcea felul în care toată lumea lua decizii pentru mine. Dar când s-a rupt roata poștalionului, am știut că am făcut o greșeală.
— Ce te-a convins că făcuseși o greșeală?
Phoebe se juca acum cu mâncarea. Apoi își ridica privirea și o întâlni pe a lui:
— Mi-am dat seama că vroiam să mă căsătoresc cu tine.
— De ce?
— Cred că știi răspunsul la această întrebare, seniore.
El zâmbi rasfatându-se:
— Să vedem de ce. Te-ai măritat cu mine ca să poți avea acces la biblioteca mea.
Ochii lui Phoebe străluciră. Se amuza:
— Nu neapărat, deși acum că ai menționat-o, trebuie să recunosc că biblioteca este unul dintre bunurile tale cele mai interesante.
Gabriel împinse farfuria din fata lui și își sprijini brațele pe masă:
— Te-ai măritat cu mine pentru că vrei să mai trăiești senzațiile din noaptea aceea în labirintul lui Brantley?
Phoebe se făcu roșie:
— Cum am spus și atunci, a fost foarte plăcut, dar nu m-aș fi măritat numai cu singurul scop de-a repeta experiența.
— Atunci, de ce te-ai măritat cu mine?
Phoebe bau mai mult vin, puse jos paharul, cu o mică mișcare de sfidare:
— Pentru că țin foarte mult la tine, seniore. După cum știi prea bine.
— Ții la mine?
— Da. Ea se juca acum cu furculița.
— Ții mai mult la mine decât la Neil Baxter?
Phoebe se încrunta:
— Bineînțeles. Neil a fost foarte bun cu mine și îl interesa literatura medievală. Dar adevărul este că eu nu l-am iubit. Pentru mine n-a fost niciodată altceva decât un prieten. Acesta este unul dintre motivele pentru care mă simt atât de vinovată de soarta lui, înțelegi. De fapt, a părăsit Anglia pentru ca, era hotărât să găsească un mijloc de a-mi cere mâna.
— Phoebe, tatăl tău l-a plătit pe Baxter foarte bine ca să plece din Anglia, spuse Gabriel fără menajamente. Acesta este motivul pentru care Baxter a plecat în marile Sudului. Îți făcea curte numai pentru a scoate bani de la familia ta.
Phoebe nu se mișca. Făcu ochii mari de durere și uimire.

— Nu te cred!

— Atunci întreabă-l pe tată-l tău. Gabriel sorbi din vin. Clarington mi-a spus adevărul. La vremea aceea încerca să mă cumpere și pe mine și a spus în treacăt că tehnica a funcționat perfect cu Baxter.

— Tatăl meu nu a spus niciodată nimic despre faptul că l-a plătit pe Neil să plece din Anglia.

— Tatăl tău vroia fără îndoială să-ți menajeze sentimentele, spuse Gabriel aspru. Știa probabil că va fi pentru tine o lovitură să afli că Baxter nu avusese niciodată intenții onorabile față de tine. Desigur, bietul Clarington nu știe că făceai cercetări pentru a-l găsi pe ucigașul lui Baxter. Dacă tatăl tău ar fi știut asta, ți-ar fi spus poate adevărul.

Phoebe îl privea uluită și șocată:

— Ești sigur de asta?

— Absolut sigur. Baxter s-a folosit de tine ca să scoată bani de la familia ta. Numai de aceea se interesa de tine. A meritat tot ce i s-a întâmplat în mările Sudului.

— Dar un an întreg m-am simțit îngrozitor pentru că am crezut că a plecat acolo ca să facă avere și să mă poată lua de nevastă. Îmi spunea că este pentru mine cavalerul Lancelot. Sustinea că vroia să fie în serviciul meu pentru totdeauna, iar eu voi fi întotdeauna „Doamna lui din Turn.”

— Nu trebuie să te simți vinovată pentru el, spuse Gabriel. Uită-l.

— Am făcut luni de zile cercetări să-l descopăr pe ucigașul lui.

— Uită toate cercetările acelea.

— Mi se pare că am trăit o iluzie, șopti Phoebe. Dacă tot ceea ce spui este adevărat, am pierdut atâta timp, atâta energie, atâta suferință.

— Uită-l, Phoebe!

Lui Phoebe îi tremurau degetele, în timp ce împătura șervetul și-l așeza cu grijă pe masă.

— O asemenea greșală te face să te îndoiești de propria ta judecată.

Gabriel dădu din umeri:

— Toți facem greșeli în asemenea situații. Drace, chiar și eu am făcut o greșeala asemănătoare acum opt ani, când am încercat să fug cu sora ta.

— Da, ai făcut, nu-i așa? Și acum eu am riscat mult măritându-mă cu tine.

El nu lua în seamă expresia ciudată de pe chipul ei:

— Phoebe, ți-am spus adevărul numai pentru a renunța la cercetările tale prostești. Nu-mi place ideea de a fi însurat cu o femeie care urmărește un criminal. Este foarte neplăcut.

— Înțeleg. Ea îl privi.

— Știai adevărul despre Neil chiar de la început?

El ezită:

— Tatăl tău mi-a spus despre el la puțină vreme după ce am sosit la Londra.

— Totuși m-ai lăsat să cred că mă ajutai în cercetările mele. Cât timp m-ai fi lăsat să cred că intențiile tale erau onorabile, domnule?

— Intențiile mele erau onorabile, până la urmă. Gabriel își dădu seama prea târziu de capcana în care căzuse singur. Phoebe, pot să-ți explic totul.

Phoebe se ridică:

— Nu cred că mai este nimic de explicat domnule. M-ai mințit. Mi-ai spus că mă ajutai să-l gădesc pe ucigașul lui Neil. Dar nu aveai deloc intenția de a mă ajuta să-l gădesc pe piratul care l-a ucis, nu-i așa?

Gabriel se simțea prins în capcană. Nu putea să-i spună nimic despre dorința lui de a se răzbuna care se spulberase rapid. Acest lucru n-ar fi făcut decât să o mânănească și mai tare:

— Nu te-am mințit.

— Ba da. Spune-mi, de ce te-ai însurat cu mine?

— Pentru că eu cred că ne potrivim foarte bine. Gabriel încerca să vorbească pe un ton rezonabil și mângâietor: După ce te vei liniști și vei renunța la impulsurile tale nesăbuite, vreau să spun.

— Impulsuri nesăbuite? Adică, acel impuls nesăbuit care m-a făcut să mă mărit cu tine astăzi? Phoebe porni de-a lungul mesei. Te asigur, domnule, că am învățat cu siguranță lecția. Nu voi mai ceda niciunui alt impuls nesăbuit.

Gabriel își dădu seama că va pleca din sufragerie:

— Phoebe, vino aici. Vorbesc cu tine.

— Poți să termini conversația singur. Nu cred că aș mai putea adăuga ceva. Se pare că știi toate răspunsurile.

— La naiba, Phoebe, am spus să vii înapoi!

— Nu vreau să vin înapoi, domnule.

— Sunt soțul tău, îi reaminti Gabriel întunecat. Și aceasta este noaptea nunții noastre. Dacă ai terminat cina, poți să te duci sus. O să vin și eu imediat.

Ea era deja la ușă. Ochii îi străluceau de furie în timp ce-l privi peste umăr:

— Iartă-mă, domnule, dar nu sunt dispusă să-mi mai pierd niște iluzii în noaptea asta.

Gabriel își încleștă dinții în timp ce ea trântea ușa.

Căzu tăcerea.

Nu va îndrăzni să-i încuie ușa în noaptea asta, gândi el. Era soția lui. Dar chiar în timp ce încerca să se liniștească în această privință, Gabriel știa că Phoebe era în stare de a-i refuza drepturile de soț. Drace, era în stare de aproape orice.

O oră mai târziu descoperi că nu încuiase ușa dormitorului. Nici măcar nu era în dormitor.

Gabriel o căută în tot castelul. Își dădu seama în cele din urmă că se retrăsese în camera din turn pe care o folosea drept birou. Se încuiase înăuntru.

Gabriel bătu cu pumnii în ușă:

— Phoebe, ce dracu' vrei să faci?

— O să petrec noaptea aici, Gabriel, răspunse ea. Vreau să mă gândesc. Trebuie să pun ordine în toate astea.

Gabriel își aminti de cartea Doamna din Turn, care se afla în unul dintre dulapuri. Dacă o găsea, probabil că nu va mai vorbi niciodată cu el.

Nu va înțelege niciodată de ce era în posesia lui. Va crede tot ce-i mai rău. Iar în cazul acesta, ce-i mai rău era adevărul pur și simplu. El era responsabil de moartea lui Neil Baxter.

Gabriel simți că-l trec fiori reci gândindu-se la dezastrul iminent. Atunci descoperi că și el era în stare de aproape orice.

Capitolul 12

Phoebe aprinse focul care fusese pregătit în șemineu. Apoi se ridica în picioare și observă cămăruță de piatră la lumina flăcărilor. Își dădu seama imediat că trebuia să fie biroul lui Gabriel.

Se simțea ca un intrus, dar în același timp era și irezistibil atrasă de faptul că această cameră era atât de strâns legată de viața lui Gabriel. Putea să-i simtă inima și sufletul aici.

Dăduse peste camera din turn din întâmplare, în timp ce căuta un refugiu. Adusese o pernă și o pătură groasă cu ea, pentru că vroia să-și petreacă noaptea aici. Nu avea nici un dubiu că Gabriel va încerca să-și exercite drepturile conjugale în noaptea aceea. Era, de fapt, un bărbat foarte senzual. Și nici nu era omul care să ignore o sfidare și ea asta și făcuse, practic.

Era întotdeauna o greșeală să lansezi o sfidare unui cavaler rătăcitor.

Poate că dacă ar fi încercat să se explice, ar fi putut evita confruntarea, gândi Phoebe. Dar acum era prea târziu. Răul fusese făcut. Și apoi, nu fusese deloc dispusă să se explice. Fusese prea îndurerată și furioasă.

Când se gândea la lunile pe care le pierduse simțindu-se vinovată de moartea lui Neil Baxter, îi venea să urle. Oare o mințise cu adevărat? Era greu de crezut. Desigur că exista o explicație pentru tot ce se întâmplase.

Când se gândea cum o păcălise Gabriel să creadă că o va ajuta în cercetările ei, îi venea să plângă. Gabriel o mințise în mod clar. Asta o durea cel mai tare.

Desigur, dacă era să fie perfect cinstită cu ea însăși, trebuia să recunoască sincer că nici ea nu-i spusese totul despre anumite probleme, de la bun început. Nu pentru că ar fi avut intenția să-l înșele, se gândi. Se întâmplase așa, datorită unor împrejurări nefericite asupra cărora nu avusese nici o putere.

După câte își dădea ea seama însă, Gabriel nu avea asemenea scuze. Dar poate că el nu vedea lucrurile în aceeași lumină.

Erau prea multe de analizat peste tot ce se mai întâmplase astăzi. Avea nevoie de timp să mediteze. Timp să decidă ce să facă pe viitor. Trebuia cumva să găsească o cale de a-și menține căsnicia.

Se așeză la biroul lui Gabriel. Aici scria el, își dădu ea seama. Se simți ciudat de aproape de el, în timp ce stătea în cameră luminată de foc. Întinse mâna să ia una din penele lui de scris. Se folosea de ele pentru a crea legende. Se simți copleșită de respect și uimire.

Un sunet, ca un scârțâit, dincolo de fereastră, o smulse din visare. Surprinsă, Phoebe lăsa să cadă până de scris și se ridică în picioare, își duse mâna la gât când auzi din nou zgomotul.

Nu era creanga unui copac zgâriind piatra, își dădu ea seama. Camera era la etajul trei și nu era nici un copac în fața ferestrei.

Sunetul ca o zgârietură pe piatra se auzi din nou. Phoebe înghiți neliniștită. Nu credea în fantome, își reaminti. Dar acesta era un castel foarte vechi și fusese desigur martorul multor violențe și vărsări de sânge.

Se auzi o bufnitură surdă când o formă neagră ateriză pe pervazul îngust. O mână lovi tare în fereastră. Phoebe se retrase repede spre ușă, căutând cu înfrigurare lacătul. Deschise gura să țipe.

Fereastră turnului se deschise violent și Gabriel se aruncă dintr-un salt în încăpere. O funie lungă și groasă se balansa în golul din spatele lui. Phoebe realiză că era suspendată de acoperiș. Îl privea cu gura căscată de stupoare și complet îngrozită.

— Bună seara, doamnă soție!

Ochii lui Gabriei licăreau în lumina focului în timp ce-și scotea calm mânușile. Nici măcar nu respira greu, își scosese haina și cravata ca să efectueze coborârea. Cămașa lui albă era murdară, iar cizmele rău zgâriate:

— Presupun că nu trebuie să fiu surprins de faptul că ai niște gusturi așa de ciudate pentru noaptea nunții.

În cele din urmă, Phoebe își regăsi vocea:

— Gabriel. Ești nebun! Dumnezeuule, puteai să mori!

Țâșni pe lângă el și se aplecă pe fereastră. Funia grea, se bălăbănea în gol. Era mult până jos. Phoebe închise ochii în timp ce imagini cumplite i se perindau prin minte. Vizualiza cu ușurința trupul lui Gabriel prăbușit pe pietrele din curte.

— Îmi pare bine că ai aprins focul. Gabriel își întinse mâinile spre foc. Este cam frig seară aici.

Phoebe își trase capul de pe fereastră și se întoarse să-l vadă.

— Ai coborât de pe acoperiș.

El dădu din umeri:

— Era singura modalitate. Ușa acestei camere era încuiată. Din întâmplare, fără îndoială.

Phoebe se enerva:

— Ți-ai riscat viața numai pentru a-ți exercita drepturile conjugale? Țipă ea.

Gabriel își plimbă posesiv privirea pe tot trupul ei.

— Motiv mai bun nu poate exista.

— Ești nebun? Phoebe ar fi vrut să arunce cu ceva în el. Dintre toate lucrurile protesti, fără sens și stupide pe care le puteai face, nu pot să cred că ai putut să faci așa ceva. N-ai nici un pic de bun simț?

— E o acuzație destul de curioasă venind din partea ta.

— Nu este deloc amuzant. Ai fi putut să mori!

El dădu din umeri:

— N-a fost mai rău decât să urc pe catargul unui vas.

— Doamne Dumnezeule! Parcă este o scenă din Doamna din Turn.
Phoebe porni spre el și se înfipse în fața lui:
— Să nu mai faci absolut niciodată așa ceva, mă auzi?
Ochii lui Gabriel străluciră. Îi luă fața între mâini:
— O s-o mai fac dacă mai fugi de mine.
— Gabriel, m-ai speriat de moarte. De câte ori închid ochii văd trupul tău strivit de pietre. Să nu mai faci asemenea nebunii!
Îi acoperi protestul cu un sărut scurt și apăsător.
— Promite-mi că nu o să mai fugi niciodată de mine.
Ea își răsfiră degetele pe pieptul lui și îi caută fața aspră.
— Ți promit. Jură-mi că nu vei mai face niciodată ceva atât de îngrozitor de nesăbuit.
El îi trasă conturul feței cu mâna.
— Ții chiar așa de mult la mine, deci. Ei îi tremura buza inferioară:
— Trebuie să știi că da.
— Atunci nu o să mai fugi din nou și nu te mai încui de mine? Căci dacă mai faci asta o să vin după tine, chiar dacă înseamnă să cobor pe zidul unui castel pe o frânghie.
— Dar, Gabriel.
— Chiar dacă va trebui să cobor și în iad, se jură Gabriel încet.
Phoebe simți cum se topește toată.
— Oh, Gabriel.
— Vino aici, doamna mea din turn. Gabriel o trase mai, aproape de trupul lui puternic. Își plimbă mâna pe spatele ei, apăsând-o de coapsele lui.
Când Phoebe scoase un sunet mic, Gabriel o sărută din nou atât de pătimaș, că o zgudui din cap până în călcâie. Se simți cuprinsă de o mare căldură, amestecată cu o senzație de dor atât de acută, că îi dădură lacrimile. Închise ochii, îi cuprinse gâtul cu brațele și se abandonă cu totul.
— Știam că așa trebuia să se întâmple cu noi, scumpa mea, șopti Gabriel. Am știut de prima dată de când te-am văzut.
— Ai știut cu adevărat? Phoebe abia se mai putea ține pe picioare. Se agață de el, lipindu-și buzele de bărbia lui. Întoarse capul și-l sărută la încheietura mâinii.
— Mi-a fost teamă să sper că ai putea și tu să ai pentru mine aceleași sentimente pe care le am și eu pentru tine.
El zâmbi cu fața ascunsă în părul ei:
— Și ce sentimente ai pentru mine?
Ea tremură toată în brațele lui:
— Te iubesc.
— Ah, dulcea mea Phoebe! O strânse mai tare și o trase jos pe pătura groasă pe care ea o așternuse pe covorul din fața căminului.
Phoebe simți cum se învârtă camera în jurul ei. Apoi se trezi întinsă pe spate cu fustele ca o spumă în jurul genunchilor. Își dădu seama că Gabriel se întinsese lângă ea. Piciorul lui era prins între picioarele ei, încercând să-i desfacă coapsele, ținându-l cu blândețe de podea. Când deschise ochii, văzu că el îi privea intens fața.

— Gabriel, m-am gândit mult la aceste lucruri!

— Așa? Îi atinse gura cu buzele așteptând un răspuns.

— Da. Îmi plac foarte mult sărutările tale. Și îmi place, felul în care mă mângâi.

— Cu toate acestea, spuse Phoebe repede, nu pot să nu mă gândesc că ar fi mai bine să așteptăm o vreme înainte de consumarea căsătoriei.

— Am avut impresia că nu mai ești supărată pe mine.

— O mușcă ușor de lobul urechii.

— Nu mai sunt, mărturisi ea. Cum putea să fie supărată când o făcea să ardă în felul acesta?

— Dar sunt multe lucruri între noi care trebuie clarificate. Lucruri ca și cele care au apărut astă-seară la cina Gabriel. Sunt încă atâtea lucruri pe care nu le știm unul despre altul.

— Am crezut că ne-am înțeles că nu vei mai fugi de mine niciodată.

— Nu o să mai fug, îl asigură ea repede. Vom trăi ca soț și soție. Vroiam pur și simplu să spun că poate ar trebui să ne cunoaștem mai bine înainte de a deveni în fapt soț și soție. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

El îi luă din nou capul între mâini. Phoebe îl privea printre gene. Lumina focului îi contura și mai tare chipul ca de vultur și adâncea misterul din ochii lui.

— Spune-mi încă odată că mă iubești, Phoebe.

— Te iubesc, murmură ea.

El zâmbi încet:

— Și suntem căsătoriți. Nu mai avem nevoie să așteptăm.

Phoebe își adună curajul:

— Dar eu nu știu exact ce simți tu pentru mine, Gabriel. Am fugit azi dimineață pentru că mă temeam că te însori cu mine numai dintr-un sentiment greșit de cavalerism.

El îi prinse din nou lobul urechii între dinți și o mușcă puțin mai tare, cât să o facă să tresară:

— Ai încredere, doamnă, nu dintr-un sentiment de cavalerism ți-am cerut mâna.

— Ești absolut sigur? Insistă ea. Pentru că nu vreau într-adevăr să cred că te-ai simțit obligat să te însori cu mine.

El o privi direct în ochi:

— Te vreau mai mult de orice pe lumea asta.

Ea câți dorința din ochii lui:

— Gabriel! Ce vrei să spui?

— O să-ți arăt ce vreau să spun. Gabriel îi strivi cu blândețe gura sub gura lui.

Cu o scânteie de intuiție feminină, Phoebe realiza că acesta era modul în care Gabriel îi spunea ce simțea pentru ea. O iubea. Nu putea să facă dragoste cu ea în felul acesta, dacă emoțiile lui nu erau la fel cu ale ei.

Gabriel găsi șireturile rochiei sale și le desfăcu cu câteva mișcări scurte și rapide. O clipă mai târziu, Phoebe simți căldura focului pe pielea dezgolită, căci nu mai avea rochia pe ea. Gabriel își plimbă mâna peste sânii ei. La contactul

cu degetele lui aspre, ea se înfioră. Făcu ochii mari, uluită și șocată, când, își dădu seama că era goală și nu mai avea pe ea decât ciorapii.

— E totul în regulă, iubito. Ești încântătoare. Gabriel își plimbă mâna pe corpul ei, explorând și mângâind. Doamne, ce frumoasă ești! Își aplecă capul și o sărută între sâni.

Phoebe se arcui spre el, stânjeneala ei pierzându-se repede sub impactul dorinței pe care o simțea în ea.

Mâna lui se opri pe pulpa ei și apoi urcă pe coapsă. Nu-i desfăcu jartierele. Lui Phoebe, i se părea foarte straniu că nu purta decât ciorapi.

Își ascunse fața în umărul lui și își strecură degetele prin deschizătura de la cămașa lui. Îi atinse părul inelat și fu încântat. Îi atinse pielea caldă cu vârful limbii. Gabriel își ținu respirația.

Râse încet și înăbușit, apoi scoase un geamăt răgușit. Își încleștă mâna pe coapsele ei:

— Te doresc de săptămâni de zile.

Phoebe simți că era deplin excitat. Dovada dorinței atât de intense o umplu de un sentiment de putere feminină. Era ca într-o iluzie aurită și sclipitoare. Dar nu era un vis, își aminti ea. Era real.

— Te iubesc de săptămâni întregi.

Mâna lui alunecă spre triunghiul de păr dintre coapsele ei, căutând cutele moi și umede. Phoebe tipă ușor când el o atinse cu degetele.

— Da, murmură Gabriel. Da, iubita mea.

Își retrase mâna. Se îndepărtă puțin de ea și își scoase nerăbdător cămașa.

Phoebe se uita printre gene cum își arunca cizmele. Apoi se ridică în picioare și își scoase pantalonii.

Phoebe privea fix trupul lui complet excitat. Nu mai văzuse niciodată un bărbat în asemenea condiții. I se uscă gura și ridică ochii iar privirile li se întâlniră.

Gabriel îngenunche lângă ea și o trase spre el. O lipi de pieptul lui.

— Să nu te temi de mine, Phoebe. Orice se întâmplă să nu te sperii.

Ea își încolaei brațele în jurul mijlocului lui și îl strânse tare:

— Nu mă tem de tine.

— Ai încredere în mine?

— Da. Mereu. Pentru totdeauna.

— Mă bucur. O săruta pe gât și o întinse din nou pe covor.

— Numai că nu mă așteptam să fii așa de.

— Așa cum? Întrebă el, mușcând-o ușor de gât.

— Așa de legendar ca proporții, rosti ea abia auzit.

Gabriel râse. Phoebe simți cum se înroșește foarte tare.

— O să trăim o legendă foarte frumoasă în noaptea asta, iubita mea. Una demnă de un bard medieval.

Gura lui pe pielea ei o amețea ca un drog. O liniștea, o necăjea, apoi o stârnea să dea un răspuns. Mâinile lui o explorau peste tot, în cele mai intime colțuri. Chiar în timp ce se întindea peste ea, ea se bucura să-i simtă trupul peste al ei.

Îl mângâie pe marginile spatelui și apoi își înfipse degetele în mușchii tari ai șoldurilor sale. Era atât de puternic, gândi ea, și totuși tremura de câte ori îl atingeau numai cu vârful degetelor.

Phoebe se bucura de reacția lui. Oriunde îl atingeau, reacționa ca și cum ar fi aprins un foc în adâncul lui. O presă tare între coapse.

— Îți jur că nu mai pot aștepta. Vocea lui Gabriel era plină de dorință. Deschide-te pentru mine, dulcea mea soție. Vreau să fiu în tine sau o să înnebunesc.

Ea își desfăcu picioarele, tremurând. El se așeză hotărât între coapsele ei și se ridică puțin să o pătrundă.

Phoebe își tot mișca capul pe covor când își dădu seama cât de mare era.

— Gabriel?

— Încolăcește-te în jurul meu, Phoebe. O prinse cu mâinile sub genunchi și îi ridică picioarele. Apoi îi așeză picioarele.

— Da, așa. Acum pune mâinile pe umerii mei. Ține-te tare, Phoebe. Cât de tare poți.

Ea își încleștă mâinile pe umerii lui lucioși și puternici. Nu se simțise niciodată atât de vulnerabilă. Dar îl iubea. Își aminti ea, și îl vroia atât de mult pe cât o vroia și el.

Erau la fel de tare cuprinși de dorință ca și de pasiunea lor pentru legendele medievale.

— Așa. Gabriel o sărută pe gât și împinse și mai tare.

— Ești foarte strâmă, dar și foarte udă. Nu știi cât de furtunos va fi acest prim contact, dar trebuie să ai încredere în mine. Totul. O să fie bine.

— E totul în regulă, Gabriel. Se ridică spre el.

— Te vreau.

— Eu nu o să mă mai satur de tine niciodată după asta. Întinse mâna și o deschise cu degetele și apoi o pătrunse ușor.

Phoebe își ținu respirația, neștiind bine la ce să se aștepte, dar vroia să-l simtă în ea. Îl vroia. Instinctiv își strânse picioarele în jurul lui.

— Așteaptă, Phoebe, să nu te doară.

Fața lui Gabriel era o mască rigidă de reținere autoimpusă.

Dar când Phoebe își ridică încă odată șoldurile ceva se declanșă în el.

— Da. Oh, doamne, da. O pătrunse complet dintr-o singură mișcare puternică.

Phoebe se simți șocată și cuprinsă. Era dintr-odată prea plină, prea îngustă și complet prinsă sub greutatea lui Gabriel. Era înăuntrul ei.

Nu-și dădea seama dacă o durea. Nu știa ce simțea. Senzația era de nedescris. Scoase o exclamație ușoară și își înfipse degetele în umerii lui Gabriel.

Gabriel se cutremură din nou:

— Dă-ți drumul. Înfige-ți gheruțele în mine. Dumnezeu știe că am intrat atât de adânc în tine că nu cred să-mi mai pot reveni.

Phoebe înghiți repede:

— Cred că este destul, spuse abia auzit. Poate ar trebui să ne oprim, acum.

— Nu m-aș putea opri acum nici dacă s-ar deschide pământul să mă înghită de viu. Gabriel se ridică ușor și se retrase puțin, apoi reveni încet adânc în ea.

— Este atât de bine, iubita mea. Niciodată nimic nu m-a făcut să mă simt, așa de bine.

Phoebe își ținea picioarele încolăcite în jurul lui. Vraja senzuală de mai înainte se destrămase. Se simțea cam rău, dar nu durea tare. Era o senzație stranie să-l simtă pe Gabriel în ea. El însă găsea o reală plăcere, iar ea îl iubea prea tare ca să-i refuze plăcerea pe care o căuta.

— Ține-mă strâns. Vocea lui Gabriel era răgușită. Ține-mă strâns, Phoebe. Am nevoie de tine.

Ea își strânse brațele în jurul lui, agățându-se de el, oferindu-i-se lui, până când el scoase un țipăt găuit și rămase complet rigid peste ea. Mușchii spatelui erau ca fierul în timp ce se eliberă.

Apoi se prăbuși peste ea.

Mai mult timp Phoebe rămase liniștită sub Gabriel, ascultându-i respirația întretăiată. Îl mângâia ușor pe spate și simțea cât era de transpirat. Era ca un armăsar după cursă, gândi ea. Armăsarul ei.

După o vreme Gabriel gemu și se retrase din ea. Se rostogoli pe o parte, își puse brațul peste față și o trase spre el.

— Data viitoare, va fi mai bine pentru tine, Phoebe, îți promit.

— N-a fost rău nici de data asta, spuse ea sincer. Mai degrabă ciudat, dar nu rău.

El chicoti ușor:

— Data viitoare o să țiți de plăcere îți jur. O să mă dedic acestui lucru și nu voi avea liniște până nu voi reuși complet.

Phoebe zâmbi și își puse brațele pe pieptul lui:

— N-o să fac niciodată ceva atât de puțin potrivit unei doamne și să țiți.

— Așteaptă și o să vezi. Își luă brațul de peste ochi și își încurcă degetele în părul ei răvășit.

— Așa cum arde focul în părul tău așa arzi toată. Ești o ființă uimitoare, doamnă soție.

— Oare?

— Cu siguranță. Închise din nou ochii. O să ne odihnim câteva minute și apoi ne îmbrăcăm și mergem jos în dormitorul meu.

— Îmi place aici, sus.

Gabriel nu deschise ochii:

— Nu am intenția să-mi petrec noaptea nunți pe podeaua biroului meu. Dar adormi în câteva secunde, cu brațele în jurul lui Phoebe.

Ea rămase să-l privească multă vreme, abia conștientă de o mulțime de noi impresii. Simțea durerea între picioare și mirosul lui masculin pe ea. Se simțea lipicioasă și caldă și puțin neliniștită.

Deci asta însemna să fii măritată. Putea să se descurce, decise Phoebe. Îi plăcea intimitatea caldă chiar dacă actul în sine nu era prea plăcut. Începutul era desigur foarte plăcut. Adevărata bucurie era faptul că acum Gabriel era al ei.

Era măritată cu bărbatul pe care îl iubea și era clar că și el o iubea, chiar dacă îi venea greu să o spună în cuvinte. Multe femei, știa ea, nu erau atât de norocoase. Pentru cei mai mulți oameni, căsătoria era o problemă practică legată de proprietate, poziție socială și moșteniri.

Își dădea seama că era din rarele femei fericite din lumea ei, care se măritaseră din dragoste. Și când te gândești că ar fi putut să strice totul de dimineață prin fugă ei. Poate că Gabriel avea dreptate când o numea „nesăbuită”.

Phoebe se întinse, cu atenție, pentru că înțepenise. Brațul lui Gabriel alunecă de pe sânul ei. Nu se trezi. Era evident epuizat. Avusese o zi grea, pentru a nu spune decât atât.

Se ridică încet în capul oaselor și se uită în jur. Era complet trează și cu mintea ciudat de limpede. Ultimul lucru pe care vroia să-l facă acum era să doarmă. Cărțile din rafturi o chemau parcă.

Se ridică cu grijă de pe pătură și își puse cămașa albă de noapte pe care o adusese cu ea. Apoi se duse spre cel mai apropiat dulap cu cărți.

Studia rândul de volume legate în piele din spatele geamului și fu foarte impresionată. Când își reaminti că era numai o mică parte din magnifica lui colecție, dădu din cap de uimire. Una din bucuriile de a fi soția lui Gabriel, gândi ea încântată, era faptul că acum avea acces la biblioteca lui.

Se ridică pe vârfurile picioarelor să citească titlurile cărților de pe celălalt rând. I se tăie respirația când privirea îi căzu pe un volum pe care-l cunoștea bine. Îl privea fix, și nu-i venea să creadă. Dar era acolo: Doamna din Turn.

Era cartea ei. Era aproape sigură de asta.

Uluită, Phoebe privi peste umăr la Gabriel. Nu se mișcase, dar deschisese ochii. O urmărea cu privirea cu o expresie indescifrabilă în lumina sclipitoare a focului.

— Ți-am spus că voi duce la bun sfârșit cercetările, spuse el liniștit. Ți-am promis că voi avea grijă să găsești cartea ta Doamnă din Turn până la sfârșitul sezonului.

Phoebe se întoarse ușor să-l vadă:

— Ai găsit-o, dar ai uitat să-mi spui? Gabriel, nu înțeleg.

Se luminează la față când își dădu seama de adevărul evident:

— Stai, trebuia să fie cadoul de nuntă pentru mine, nu-i așa?

— Phoebe, ascultă-mă.

Dar Phoebe era sigură că știa ce se întâmplase:

— Ce surpriză minunată! Îmi pare rău că am descoperit-o din întâmplare, dar nu te teme. Sunt încântată. Unde ai găsit-o? Cine era proprietarul?

El se ridică încet în capul oaselor, fără să ia aminte că era gol. Lumina focului dansa pe umerii lui largi iar pielea părea de culoarea aurului vechi. Își ridică un genunchi și își odihni brațul pe el. Ochii lui de smarald erau plini de gânduri întunecate.

— Eu sunt proprietarul cărții, Phoebe.

Phoebe înghiți nesigură:

— Ce vrei să spui? Cum ai achiziționat-o?

— Am luat-o din cabina lui Baxter după ce am abordat nava lui. Vocea lui Gabriel era curios de lipsită de tonalitate:

— Baxter a ales marea în locul spânzurătorii. S-a aruncat peste bord și a dispărut. S-a crezut că s-a înecat.

— Ai abordat nava lui? Phoebe simți cum i se înmoaie genunchii. Se așeză încet pe marginea ferestrei și își strânse mâinile în poală:

— Doamne sfinte, Gabriel, vrei să-mi spui că ai fost pirat în mările Sudului? Refuz să cred asta.

— Mă bucur. Pentru că nu am fost pirat. Doar un om de afaceri care a muncit din greu ca să-și câștige existența din comerțul cu perle. Baxter a fost cel care s-a apucat de piraterie după ce a ajuns în insule.

— Imposibil, spuse, Phoebe repede. N-ar fi făcut un asemenea lucru.

— Nu are prea multă importanță dacă mă crezi sau nu. Este adevărul. Se pare că a găsit că este mai ușor și mai eficient decât să-și facă o companie maritimă legală. A devenit un fel de nenorocire pentru compania mea și pentru ceilalți. Trebuia să scăpăm de el.

— O nenorocire, repetă Phoebe, simțind cum i se învâрте capul.

Expresia lui Gabriel era feroce:

— A reușit să-și facă rost de o corabie. A abordat două dintre navele companiei mele, ucigând mai mulți oameni în timpul abordajului. A furat o mare cantitate de mărfuri, inclusiv un set extrem de valoros de bijuterii din perle negre, aur și diamante. După acest incident, am decis să pun mâna pe el, înainte să mai provoace și alte pagube.

Phoebe îl privi pe Gabriel complet uluită:

— Doamne Dumnezeule! Este incredibil. Nu pot să cred că m-am înșelat atât de tare asupra lui Neil!

— Pentru că juca rolul lui Lancelot în timp ce plănuia să-l șantajeze pe tatăl tău. Baxter era un ticălos inteligent. Nu ești singura femeie pe care a reușit să o înșele.

Phoebe se înfierbântă:

— După câte spui sunt o proastă.

Expresia lui Gabriel se mai îndulci:

— Nu ești deloc proastă, iubita mea, dar ești naivă. Femeile sunt vulnerabile în fața unor bărbați ca Baxter. Le place să creadă în poveștile pe care ei le inventează:

Phoebe își încleștă și mai tare mâinile în poală:

— Vorbești de parcă ai fi cunoscut și alte femei care credeau că el este Lancelot.

— Acolo, în insule, Baxter a reușit să se dea drept un om bogat care se ocupa de afaceri cinstite. Se amesteca ușor cu cei ca noi, care ne ocupăm de transporturi navale, obținând informații pe care le folosea apoi ca să ne captureze vasele.

Privirea lui Gabriel deveni dură:

— Se folosea și de femei, căutând detalii despre mărfurile încărcate la bord și rutele folosite.

— De femei?

— Soții și fiice și. Gabriel ezită ușor, altele. Le fermeca iar ele îi spuneau de bună voie ce vroia el să afle.

— Înțeleg, Phoebe tăcu o clipă, încercând să analizeze logica situației:

— Tot timpul cartea mea a fost la tine. Tu erai obiectul cercetărilor mele.

— Într-un fel, da.

Ea îl privi:

— De ce nu mi-ai spus?

— Din mai multe motive. Primul dintre ele era acela că tu credeai că proprietarul cărții era un pirat criminal.

Ea zâmbi tremurând:

— Desigur. Firește că ți-a fost teamă să recunoști că ai cartea, de spaimă că eu să nu gândesc ce-i mai rău despre tine.

— Iisuse! Ochii lui Gabriel se îngustară.

— Nu mi-a fost teamă să recunosc asta, dar aveam alte planuri.

— Ce planuri?

— M-am săturat de prostia asta, spuse Gabriel întunecat e déjà momentul să discutăm totul clar. Să începem cu începutul. După ce m-am întâlnit cu tine în Sussex, am hotărât că vei fi a mea. Cartea era lucrul care mă ducea la tine.

Phoebe deschise larg ochii:

— Vrei să spui că știai de la început că vrei să te însori cu mine? Gabriel, este atât de romantic. Ar fi trebuit să-mi spui.

Gabriel se ridică în picioare și lovi cu pumnul în perete:

— Of, Doamne, femeie, de ce tot vrei tu să vezi în mine un cavaler eroic, plin de intenții onorabile?

Întoarse capul și o privi aspru:

— Am spus să fii a mea. Ca să fiu perfect sincer, nu aveam nici un gând să mă însor. Nu la începutul relației noastre. Vroiam să mă culc cu tine, atâta doar.

— Oh! Nu știa ce să spună auzind asta. Cel puțin o dorise, gândi ea:

— Deci ai fost de acord să mă ajuți în cercetările mele, ca să mă cunoști mai bine?

— Ca să mă culc cu tine, Dumnezeule mare!

Ea zâmbi cu speranță:

— Așa deci, intențiile tale nu au fost, strict vorbind, complet onorabile la început.

— Poți să fii sigură că nu erau.

— Dar te-ai răzgândit repede, asta este important. Intențiile tale au devenit onorabile după ce m-ai cunoscut mai bine.

— Doamne sfinte, nu vezi evidența în față. Gabriel întinse mâna după pantaloni și se îmbrăcă repede, cu mișcări bruște și rapide:

— Intențiile mele nu s-au schimbat după ce am descoperit că erai fiica lui Clarington. Aș zice că erau și mai rele.

— Mai rele?

El făcu un gest ușor de dezgust:

— Phoebe, când am aflat adevărata ta identitate, te-am căutat cu scopul precis de a te folosi pentru a mă răzbuna pe familia ta. Vroiam să te seduc ca să-l umilesc pe tatăl tău. Asta e. Acum înțelegi?

Ea încercă să-și oprească lacrimile și zâmbi curajoasă:

— Poate că răzbunarea a fost scopul tău inițial, dar ai renunțat la planul tău, nu-i așa? Te-ai însurat cu mine.

El o privi cu mâinile pe șolduri:

— Asta am făcut.

— Ceea ce înseamnă că firea ta inerent nobilă ți-a călăuzit acțiunile până, la urmă, conchise Phoebe.

— Doamne sfinte! Dacă asta vrei să crezi, de ce să te contrazic tocmai eu?

— Te-ai însurat cu mine din cauza firii tale cavalierești!

Phoebe își strânse buzele tremurânde cu dinții:

— Dar nu mă iubești, nu-i așa, seniore?

Ochii lui sclipiră:

— Să nu mă acuzi că te-am înșelat în această privință. Este un păcat de care nu mă poți învinui. N-am pretins niciodată că te iubesc. Ți-am spus că te doresc, și acesta este adevărul. Tot adevărul.

— Te-ai însurat cu mine ca să-mi salvezi reputația în cazul unui potențial scandal.

— Te asigur că nu sunt atât de nobil, mârâi el. Toate impulsurile mele cavalierești mi-au fost distruse cu opt ani în urmă. Viața în mările Sudului nu m-a ajutat cu nimic să le recapăt. Nu sunt deloc un campion al iubirii și dreptății.

— Atunci de ce te-ai însurat cu mine? Țipă ea.

— M-am însurat pentru că mai cred că vei fi pentru mine contesa potrivită, țipă și el. Ascendența ta este impecabilă. Și mai important este faptul că natura ta nesăbuită pe cât este de enervantă, denotă curaj și îndrăzneală. Sunt calități pe care vreau să le transmit fiilor mei. Și în plus te găsesc mult mai interesantă decât oricare altă femeie pe care am întâlnit-o în ultima vreme. Și te doresc.

— Dar nu mă iubești.

— N-am pretins niciodată că te iubesc.

— Nu, dar speram că ai putea să înveți să mă iubești, explică Phoebe. De asta am riscat astăzi mai mult ca oricând în viața mea.

El o privi fără să-și poată crede ochilor:

— Privești căsătoria cu mine ca fiind cel mai mare risc pe care ți l-ai asumat vreodată?

— Da.

— Este o insultă gravă, spuse Gabriel. Și o să fiu un soț bun pentru tine.

— Așa?

El veni către ea și o privi de sus:

— Da. Chiar așa. Iar în schimb aștept să fii o soție potrivită pentru mine, pe Dumnezeuul meu!

Phoebe își înclină capul într-o parte, studiindu-l intens:

— Ce înseamnă o soție potrivită pentru tine?

El o apucă de bărbie cu vârful degetelor. Ochii îi erau plini de furie:

— Sunt convins că mă provoci în mod deliberat, doamnă. Totuși, am să-ți spun exact ce vreau de la tine. Vreau respectul și supunerea pe care o soție cuviincioasă, trebuie să le arate soțului ei.

— Eu te respect, Gabriel. Dar supunerea n-a fost niciodată punctul meu tare.

— Ei, poți foarte bine să înveți acest lucru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gabriel, nu trebuie să fii așa amenințător. Știm amândoi că nu vei ridica mâna asupra mea pentru a mă supune.

— Crezi că nu?

Ea zâmbi în treacăt și se trase un pas înapoi:

— Firea ta natural cavaleriească te va împiedica să folosești violența împotriva unei femei.

— De dragul tău, replica el îți sugerez să renunți la a mai crede că am o fire cavaleriească.

— Sper că nu vrei să mă lipsești și de ultima iluzie care mi-a mai rămas. Se duse la dulapul cu cărți și deschise ușile de sticlă.

— Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta? Întrebă Gabriel.

— Mi-ai spus că Neil Baxter, singurul bărbat care a susținut că mă iubește cu inima pură și nobilă, m-a mințit.

Phoebe scoase Doamna din Turn de pe raft:

— În schimb mă trezesc măritată cu un bărbat care susține că nu mă iubește deloc, singura soartă pe care am încercat să o evit întotdeauna. Judecând lucrurile în ansamblu, domnule, ziua nunții nu a fost cum mi-aș fi dorit-o.

— Phoebe.

— Noapte bună, domnule. Strângând la piept volumul greu, Phoebe se duse la ușă.

— Oh, Doamne, Phoebe, vreau să vorbesc cu tine.

— Despre ce? O fire cavaleriească? Crede-mă, acum o cunosc bine. Nu mai este nevoie de completări în materie.

Descuie ușa și porni în jos pe scara în spirală. Treptele de piatră erau foarte reci sub picioarele ei goale.

Capitolul 13

De ce Dumnezeu nu-și ținuse gura? Gabriel puse de o parte până cu care scria și renunță să mai scrie. Se ridică în picioare și se duse la fereastră. Ploua. Frânghia pe care o folosisese noaptea trecută pentru a coborî de pe acoperiș se legăna ușor în fața ferestrei.

Da, ar fi trebuit sigur să-și țină gura noaptea trecută când se trezise și o văzuse pe Phoebe privind la cartea ei, Doamna din Turn, din dulapul lui.

Făcuse bine să-i spună adevărul despre felul în care pusese mâna pe Doamna din Turn și despre Neil Baxter, dar n-ar fi trebuit să-i spună niciodată restul.

Se înfioră când își aminti de scurtă lecție despre respect și supunere. Să-i amintești unei soții asemenea lucruri în noaptea nunții nu era poate cea mai bună cale de a o convinge că măritându-se făcuse o alegere strălucită.

Dacă ea vroia să creadă că el se îndrăgostise de ea de la început, iar intențiile lui fuseseră onorabile tot timpul, de ce ar fi trebuit el să-i schimbe ideile?

De ce simțise nevoia să-i spulbere toate iluziile despre el? Se întrebă el.

Gabriel se tot gândise la aceasta toată ziua și încă tot nu era sigur că aflase răspunsul.

Fusese furios când ea fugise de el ieri de dimineață, fusese și mai furios când ea se închisese în camera din turn noaptea trecută. Fusese furios și înspăimântat. Se temuse că va da peste Doamna din Turn înainte ca el să-i explice cum stau lucrurile.

Nu vroia ca ea să creadă că are așa o inimă nobilă și o fire cavalierească, dar nici nu vroia să creadă că fusese un pirat criminal.

Vroia pur și simplu să fie cinstiți unul cu altul, își spusese Gabriel.

Își încordă bărbia în timp ce se îndepărta de fereastră. Bine sau rău, acum ea știa adevărul. Noaptea trecută fuseseră cât se poate de cinstiți unul cu celălalt.

Ea se măritase cu un bărbat care inițial nu vroise decât să se culce cu ea și apoi decisese să se folosească de ea pentru a se răzbuna. În cele din urmă se însurase cu ea pentru sângele ei nobil, curajul ei și faptul că era un companion plăcut pentru el.

Dacă nici asta nu era suficient pentru a spulbera iluziile cele mai frumoase despre iubire ale unei femei, nimic altceva nu mai putea s-o facă. Gabriel se cutremură. Ar fi trebuit să-și țină gura. Lucrurile ar fi fost mult mai simple.

Dar poate era mai bine așa. De fapt, el se mândrea cu viziunea lui pragmatică și realistă asupra vieții. Nu mai era deloc un tânăr sentimental, încrezător și romantic. Era un bărbat care trata lumea așa cum era.

Era important ca Phoebe să înțeleagă că nu mai putea să continue să-l târască în aventurile ei ca pe un cățeluș domesticit. Jucase prea mult rolul cavalerului rătăcitor. Era soția lui acum și trebuia să cunoască adevăratul caracter al soțului ei.

Gabriel se duse înapoi la birou și apucă pana. Câteva minute îi ascuți vârful cu un cuțit mic. Apoi se așeză și încercă să stilizeze câteva pasaje din 'O Aventură Nesăbuită'.

O oră mai târziu, înconjurat de câteva foi de hârtie mototolită Gabriel renunță. Se duse jos să vadă ce făcea Phoebe.

O găsi în cele din urmă în bibliotecă.

Deschise ușa fără zgomot și o studie o clipă în timp ce își amintea cu încântare de noaptea nunții.

Phoebe era ghemuită într-un fotoliu lângă fereastră, cu picioarele adunate sub fusta galbenă a rochiei. Lumina soarelui, ușor încetoșată, care străbătea prin ferestrele înguste, forma o aureolă caldă în jurul părului ei întunecat.

În jurul gâtului purta un guleraș alb din dantelă. Gabriel simți mușcătura ascuțită a remușcării. Plânsese probabil toată dimineața.

— Phoebe? Spuse el blând.

— Da, domnule? Nu ridică capul din cartea pe care o ținea în poală.

— Am venit să văd ce faci.

— Citesc. Tot nu ridică privirea. Părea complet absorbită de ceea ce citea.

— Văd. Gabriel închise ușa și înaintă. Se opri lângă șemineu și se uită în jos la capul ei aplecat. Realiză că nu știe ce să spună în continuare. Caută cu disperare cuvintele potrivite.

— Despre noaptea trecută.

— Hmm?

Lipsa ei evidentă de interes îl făcea să vorbească cu greu. Respiră adânc:

— Îmi cer scuze dacă nu a fost o noapte a nunții cum ți-ai fi dorit.

— Nu trebuie să te simți vinovat, domnule, spuse ea cu capul tot aplecat peste carte. Sunt sigură că ai fi făcut tot ce se putea.

Tonul ei condescendent îl descurajă puțin.

— Da. Este adevărat. Phoebe, acum suntem soț și soție. Este important să fim sinceri unul cu altul.

— Înțeleg. Phoebe întoarse o pagină din carte. Nu vroiam să mă plâng de nimic. Pentru că ai încercat din greu să faci lucrurile plăcute. Dar de vreme ce crezi atât de mult în sinceritate o să vorbesc fără menajamente.

El se încruntă:

— Așa?

— Desigur. Ca să fiu perfect sinceră, domnule, a fost totul mai mult o dezamăgire.

— Da, știu dragă mea, dar numai pentru că aveai niște idei complet nerealiste despre căsătorie.

— Cred că da. Phoebe întoarse altă pagină și studie o ilustrație. Dar a fost în parte și vina ta. După ce s-a întâmplat în noaptea aceea în labirintul lui Brantley, mă tem că am crezut că voi retrăi aceleași senzații interesante și în viața conjugală. Chiar așteptam cu nerăbdare să se întâmple așa și fără îndoială că așteptările mele au fost mult prea mari.

Gabriel simți cum se înroșește când își dădu seama că ea vorbea despre cum făcuse dragoste și nu despre conversația care urmase:

— Phoebe, pentru Dumnezeu, nu discutăm despre asta.

— Nu, domnule? Ridică în sfârșit privirea, politicoasă și întrebătoare.

— Îmi pare rău. Despre ce discutați?

El încercă să o scuture puțin:

— Vorbeam despre conversația pe care am avut-o după ce ai găsit Doamna din Turn.

— Ah, da.

— Da. Doamne, femeie, cât privește dragostea, nu trebuie să-ți mai faci griji. Ți-am spus că o să te simți mult mai bine data viitoare.

Phoebe își răsuci buzele neîncrezătoare.

— Poate.

— Nici un poate.

— Atunci, poate nu.

Gabriel își îngustă ochii:

— Poate ar trebui să te duc direct în dormitor și să-ți demonstrez.

— Nu, mulțumesc.

— De ce nu? Gabriel își încleștă mâna pe marginea șemineului, căci simțea că îi venea să o strângă de gât:

— Pentru că este, după-amiaza? Să nu-mi spui că nehibzuita mea Doamnă Voalată a devenit dintr-odată foarte cuviincioasă. M-am însurat oare, cu o mironosiță?

— Nu e vorba despre asta. Se concentrează din nou asupra cărții.

— Nu cred pur și simplu că va fi mai bine până când nu o să fiu sigură că mă iubești cu adevărat. Am decis deci să nu se mai întâmple așa ceva până când nu vei învăța să mă iubești.

Degetele lui erau așa de încleștate pe marmura șemineului că era un miracol că marmură nu se crăpase. El privi fix, capul aplecat îngereste:

— Ce drăcușor ești. Ce joc e ăsta?

— Te asigur că nu joc nici un joc, domnule.

— Crezi că poți să te joci cu mine în continuare așa cum ai făcut înainte de căsătorie? Nu mai sunt cavalerul tău rătăcitor, doamnă. Sunt soțul tău.

— Am ajuns la concluzia că, sigur, cavalerii rătăcitori sunt mult mai interesanți decât soții.

Nu trebuia să-și piardă firea, își spuse Gabriel. Să nu-și piardă calmul. Dacă vroia să câștige această bătălie domestică, trebuia să-și păstreze capul limpede sub acest atac.

— Poate că ai dreptate, doamnă, spuse Gabriel calm. Sunt sigur că o femeie atât de încăpățânată și voluntară ca tine găsește un cavaler rătăcitor ascultător mult mai amuzant decât un soț. Dar, acum ai un soț.

— Aș prefera să fie numai de formă.

— Pe toți dracii! Ai înnebunit? Nici nu se pune problema! Nu te voi lăsa să mă manevrezi în felul acesta.

— Nu vreau să te manevrez. Phoebe își ridică capul în cele din urmă. Dar sunt hotărâtă că mă vei iubi înainte de a mai face dragoste cu mine din nou.

— Ți dai seama că bărbații își bat nevestele pentru lucruri mult mai puțin importante? Întrebă Gabriel politicos.

— Am mai discutat asta, Gabriel. Nu o să mă bați.

— Există și alte mijloace prin care să-mi exercit drepturile de soț. Am găsit unul noaptea trecută, nu-i așa?

Ea suspină:

— M-am înșelat noaptea trecută. Când ai riscat atât ca să coborî de pe acoperiș, am crezut că era o dovadă că mă iubești. Pe viitor n-o să mai fiu așa ușor de păcălit. Nu trebuie să-ți mai riști viața în felul acela.

— Înțeleg. Gabriel înclină capul cu politețe rece. Și el putea să joace jocul acesta: Foarte bine, doamnă. Ți-ai precizat poziția. Poți să fii sigură că n-am să te forțez.

Ea îl privi surprinsă:

— Nici nu credeam așa ceva.

El se stăpâni:

— Când vei fi pregătită să-ți îndeplinești datoriile de soție, fii atât de bună și anunță-mă. Între timp, fii sigură că vei fi tratată cu toate onorurile, ca un musafir, aici, la Ceața Diavolului. Porni spre ușă.

— Gabriel, așteaptă. Nu vroiam să spun că mă consider un musafir în casa ta.

El se opri scurt, atent să-și ascundă sentimentul, de satisfacție:

— Poftim? Am crezut că asta era relația pe care o dorești.

— Nu, sigur că nu. Îl privi consternată: Vreau să ne cunoaștem mai bine. Sunt sigură că ai putea să mă iubești dacă ai încerca. Vreau să trăim ca soț și soție, în toate privințele numai în pat nu. Cer prea mult?

— Da, Phoebe, este prea mult. Cum am spus, anunță-mă când ești pregătită să-mi fii soție. Între timp o să te consider un musafir.

Gabriel păși în hol fără să întoarcă privirea și traversă holul cu cele două rânduri de armuri până la scară. O să scrie ceva în după-amiaza aceasta chiar dacă o să moară. Era hotărât să nu piardă complet ziua.

* * *

Trei zile mai târziu, Phoebe se găsea din nou în magnifica bibliotecă a lui Gabriel, ghemuită în fotoliul ei preferat.

Privea afară pe fereastră și recunșcu că era pe cale să piardă războiul politicos dintre Gabriel și ea. Într-adevăr, nu știa cât mai putea să suporte. Voința lui Gabriel era mult mai puternică decât a ei.

Poate că era sortit de la început să-l piardă, pur și simplu pentru că era mai vulnerabilă decât el. De fapt, ea îl iubea din toată inima, iar el știa. Acest lucru îi dădea în mod clar un mare avantaj asupra ei, realiză ea cu tristețe. Gabriel era destul de inteligent ca să-și dea seama că dacă aștepta pur și simplu, ea va ceda.

Partea cea mai rea după câte vedea Phoebe era că nu, reușea să facă nici un progres și să-l învețe să o iubească.

Nu se putea spune că el o ignora, reflectă ea. Atâta doar că insistă să o trateze cu o politețe îngrozitoare, care aproape că o făcea să plângă. Nu se mai certa cu ea și nici nu-i mai ținea lecții și nu se plângea nici de lipsa ei de supunere ca soție.

O trata ca pe un musafir, așa cum spusese că o să o facă, și era suficient ca Phoebe să-și muște buzele de frustrare.

Ieri, căutând să găsească un teren comun, încercase să discute volumul pe care-l descoperise în biblioteca lui magnifică. Deschisese discuția la cină:

— Este un exemplar absolut magnific din Moartea lui Arthur de Malory, remarcă în timp ce se înfrupta din iepurele fiert cu sos de ceapă.

— Mulțumesc, spuse Gabriel. Duse la gură furculița plină cu cartofi fierți.

Phoebe încercă din nou:

— Îmi amintesc că în noaptea în care am fost la domnul Nash l-ai întrebat dacă avea un exemplar anume din cartea lui Malory. Unul cu o dedicație pe pagina de gardă. De ce voiai acel exemplar în mod special când ai unul atât de frumos chiar tu?

— Exemplarul despre care vorbeam cu Nash era cel pe care mi l-a dat tatăl meu când aveam zece ani, spuse Gabrel. Când am părăsit Anglia am fost obligat să-l vând.

Phoebe se emoționează:

— A trebuit să vinzi o carte pe care ți-a dat-o tatăl tău?

Gabriel o privi rece:

— Am fost obligat să vând toate cărțile pe care le moștenisem de la el ca și toată biblioteca mea personală. Îmi trebuiau banii să-mi plătesc drumul spre mările Sudului și să încep o afacere acolo.

— Înțeleg.

— Cine vrea să supraviețuiască nu-și poate permite să fie prea sentimental.

— Ce groaznic a fost pentru tine să trebuiască să vinzi lucruri care însemnau atât de mult pentru tine!

Gabriel dăduse din umeri:

— A fost o parte din lecția pe care am învățat-o atunci. Glonte pe care fratele tău mi l-a tras în umăr și felul în care tatăl tău mi-a distrus toate investițiile mi-au completat educația. Nu m-am mai lăsat niciodată condus de emoții.

Phoebe suspină reamintindu-și conversația. Să-l învețe pe Gabriel să o iubească urma să fie o sarcină mult mai dificilă decât își imaginase la început. Privea pierdută afară pe fereastra bibliotecii în ceața cenușie și se întreba dacă mai era vreo speranță să-l convingă pe Gabriel să aibă iar încredere în sentimentele lui.

După un minut se ridică și se duse la biroul lui Gabriel. Era momentul să-i scrie lui Lacey. Fără îndoială că se va întrebat ce era cu ea. Lăsat de capul lui Lacey va duce repede de răpă mică și prosperă editură. Omul era interesat numai de gin și de prea iubită lui mașină de tipărit.

Lacey era dificil uneori, dar Phoebe știuse din clipa în care îl întâlnise că era partenerul ideal de afaceri pentru ea. Pentru suportul ei financiar și priceperea ei de editor el era dispus să nu spună nimic despre asociația lor. Erau mulți tipografi și editori cu care ar fi putut să discute când decisese să intre și ea în afaceri. Mulți aveau pretenții literare mult mai mari decât Lacey. Dar Phoebe se temea că majoritatea nu vor fi în stare să reziste tentației de a bârfi. A intra în afaceri cu fiica cea mică a contelui de Clarington era pur și simplu o bârfă prea picantă ca să o ascundă. Lacey, pe de altă parte, ura să-și piardă timpul vorbind, ca să nu mai vorbim de bârfă.

Cineva ciocăni la ușă și îi întrerupse reveria. Ea închise un sertar al biroului și când ridică privirea văzu o cameristă pe care nu o recunoscuse. Un nou membru al personalului, presupuse Phoebe. Femeia era surprinzător de drăguță, cu părul blond și figura plinuță, dar arăta cam bătrână ca să mai fie încă cameristă.

— Tu cine ești? Întrebă Phoebe curioasă.

Camerista clipi ca și cum nu s-ar fi așteptat la o asemenea întrebare:

— Sunt Alice. Am fost trimisă cu un mesaj.

— Care este mesajul?

— Stăpânul ar vrea să vă arate o parte interesantă a castelului, doamnă. A spus să veniți jos în catacombe. Eu o să vă arăt drumul.

— Wylde a trimis după mine? Phoebe sări în picioare. Vin imediat.

— Pe aici, doamnă. O să avem nevoie de lumânări. E foarte întuneric acolo jos. Și cumplit de murdar. Vrei să vă schimbați mai întâi?

— Nu, spuse Phoebe grăbită. Nu vreau să-l las să mă aștepte.

Gabriel trimisese după ea. Phoebe era nespus de bucuroasă. Vroia să-i arate tunelurile misterioase de dedesubtul castelului. În felul lui stângaci încerca să doboare zidul rece pe care îl ridicase între ei.

Alice o conduse jos pe o scară întunecată de piatră ce pornea din spatele holului uriaș. La capătul treptelor prăfuite luă o cheie dintr-un cârlig din perete și deschise o ușă grea de lemn.

Un miros rânced de mucegai urcă din întuneric. Phoebe strănuta. Scoase o batistă din buzunar.

— Doamne sfinte, mormăi ea în timp ce-și sufla nasul. Când s-a făcut curățenie aici ultima dată?

Alice aprinse un chibrit și aprinse lumânările pe care ea și Phoebe le țineau în mână. Lumina slabă licări pe pereții cenușii de piatră.

— Stăpânul a spus că nu are rost să curățăm catacombele.

— Da, cred că are dreptate. Phoebe își puse batista la loc în buzunar și privi curioasă în jur.

— Doamne, ce fascinant!

Stăteau într-un tunel îngust și fără ferestre care părea să înconjoare tot castelul. În lumina slabă și pâlpâitoare, Phoebe putea să vadă niște deschizături negre în pereții tunelului care dădeau spre uși și coridoare. Aerul era îmbâcsit și nemișcat și se auzea înfundat zgomotul mării.

— La bucătărie vorbesc că în timpurile vechi stăpânul castelului folosea aceste încăperi drept temniță. Alice porni înainte mișcându-se prudent prin coridorul subteran. Părea nervoasă în timp ce o conducea pe Phoebe pe lângă o deschizătură neagră.

— Spun că dacă intri într-una din celulele acelea oribile, mai poți găsi oasele unora dintre nenorociții care au fost înlănțuiți acolo.

Phoebe se cutremură și își ocroti lumânarea cu palma. Era chiar mai palpitant decât își închipuise:

— Unde trebuie să ne întâlnim cu stăpânul?

— A spus să vă duc până la capătul coridorului, iar el o să vă arate restul. Pot să vă spun că mă bucur să mă întorc sus.

— Este uluitor! Phoebe ridică lumânarea să examineze unul dintre coridoarele întunecate care se desprindeau din tunelul principal. În umbra unei mici celule erau câteva bețe de culoare ivorie. Ea înghiți greu și își spuse că nu puteau să fie oase.

— Gândește-te numai la istoria la care a fost martor castelul.

— Mă scuzați, doamnă, dar nu cred că istoria, oricare, ar fi fost, ar fi plăcută. Am ajuns.

Phoebe scrută umbrele din fața ei și nu văzu nimic decât un coridor de piatră. I se părea că aude în depărtare zgomotul mării lovindu-se de piatra castelului.

— Unde este Wylde?

— Nu știu precis, doamnă. Alice o privi cu o expresie ciudată pe chip. Făcu un pas înapoi. Lumânarea din mâna ei pâlpâia sinistru.

— A spus să vă aduc în acest loc unde va veni și el. Eu am făcut ce mi-a spus, asta am făcut. Vreau să mă duc înapoi sus, acum.

— Du-te, atunci, spuse Phoebe, nerăbdătoare să pornească în aventură. Pot să-l aștept singură pe stăpân. Mai făcu un pas în întuneric, ținând lumânarea sus:

— Wylde? Ești aici, domnul meu?

Scrâșnetul brusc și groaznic al metalului pe piatra în spatele ei aproape că o făcu pe Phoebe să scape lumânarea din mână. Scrâșnetul fu urmat de o bufnitură răsunătoare, Phoebe deschise gura să strige în timp ce se răsucea.

Văzu spre groaza ei că o poartă solidă de fier închidea acum coridorul din tavan până în podea. Era prinsă că într-o capcană de cealaltă parte.

Phoebe își dădu seama că poartă trebuie să fi fost ascunsă în zid. Ceva declanșase mecanismul care o activa. Alergă spre poartă și începu să bată în zidul gros de metal.

— Alice. Alice, mă auzi?

Nu veni nici un răspuns. Lui Phoebe i se păru că aude zgomotul slab al unor pași care se îndepărtau, dar nu era sigură.

Respiră adânc să se calmeze. Alice se dusesse după ajutor, neîndoios. Phoebe studie pereții de piatră, căutând un indiciu al unui mecanism ascuns care să deschidă poarta. Nu văzu nimic.

Mai făcu câțiva pași în întunericul coridorului de piatră. Zgomotul îndepărtat al mării era mai puternic acum.

— Wylde, ești aici? Dacă ești, te rog răspunde-mi imediat. Nu mă necăji, domnule. Știu că te-am jignit, dar îți jur că nu merit să mă chinui așa.

Vocea ei răsună în coridorul de piatră. Nu veni nici un răspuns. Phoebe se uită înapoi spre poarta de fier. Nu va dura desigur mult până când Alice va veni cu ajutoare.

Un sfert de oră mai târziu nu se vedea nici un semn de ajutor. Phoebe se uită la lumânare și văzu că ardea repede. Când se va stinge, se va găsi într-un întuneric total.

Își dădu seama că nu putea face decât un singur lucru care să o ajute. Să exploreze restul coridorului în speranța de a găsi o ieșire. Sigur că acest tunel lung fusese construit cu încă o ușă în afara celei care ducea în partea centrală a castelului.

Phoebe porni nervoasă pe coridor. Nu erau nici un fel de uși în zidurile de piatră. Asta era ciudat.

Conștientă că lumânarea ardea tot mai stins, își grăbi pașii. Mirosul mării era mai puternic, iar lui Phoebe i se părea că aerul nu mai era atât de închis. Îi reveni curajul. Va găsi o ieșire din catacombe de una singură.

Auzi sunrtul moale al apei puțin mai târziu. Încurajată, coti la o curbă a tunelului de piatră și se regăsi într-o încăpere ca o peșteră. O geană de lumină se întrezărea în depărtare.

Phoebe ținea lumânarea sus și privi în jur. Stătea pe cheiul de piatră a ceea ce părea să fie un mic debarcader subteran. Apa mării se prelingea pe piatră. Cercuri de fier ruginite încastrate în chei demonstau că această cavern fusese folosită altădată pentru amararea bărcilor.

Găsise un drum secret de fugă din castel. Neîndoios că fusese plănuț de primul proprietar ca să fie folosit în caz de asediu. Geana de lumină de la celălalt capăt era ieșirea.

Singura problemă era că nu mai erau bărci legate de chei. O întindere mare de apă neagră o despărțea de ieșire.

Lumânarea începu să pâlpaie. Phoebe privi în jos. Nu mai avea decât câteva minute de lumină. Curând va fi prinsă în acest mormânt întunecat ca într-o capcană.

Privi înapoi peste umăr. Nu se auzea nici un sunet în spatele ei. Nu-i rămânea să creadă altceva, decât că salvatorii ei nu putuseră să doboare poarta grea de metal. Se gândi că poate fusese destinată să închidă coridorul pentru totdeauna. Dacă stăpânul castelului și familia lui încercau să scape pe această cale vroiau să fie siguri că nu erau urmăriți.

Lumina se zbatu pâlpaînd încet. Phoebe se hotărî. Nu putea suporta să aștepte aici în întuneric în speranța unei salvări care putea să nu vină.

Va trebui să înoate pentru a se salva.

Phoebe puse lumânarea cu grijă pe marginea cheiului. Apoi își desfăcu șireturile rochiei și își scoase partea de sus.

După ce rămase numai în cămășuță, se așeză și întinse precaut picioarele în apa întunecată și rece. O clipă se simți terorizată în timp ce piciorul îi dispărea în adâncurile negre. Nu putea să știe ce fel de creaturi trăiau sub apă.

Îi trebui mai mult curaj decât știa că are pentru ași da drumul în apă. Ultima, pâlpaire a lumânării fu ceea ce o hotărî. Când lumina slabă dispăru, singurul gând al lui Phoebe fu să ajungă la geana de lumină din depărtare.

Porni, înotând viguros la început, spre raza de lumină.

Se îngrozi când văzu cât de repede obosea în apa rece. Când ajunsese cam la jumătatea drumului, abia mai respira și se ruga să aibă destulă forță. Piciorul stâng, mai slab, aproape cedase.

I se păru că trecuse o eternitate până ajunsese la intrarea cavernei. Era ca și cum apa încerca în mod deliberat să o tragă la fund. Phoebe începu să înoate me canic ca o jucărie cu arc. Trăgea aer în plămâni la fiecare mișcare a mâinii și frica de adâncurile invizibile o făcea să avanseze.

Când degetele dădură de rocă încrustată cu scoici, aproape leșină de ușurare. Respirând cu greu, se agăță cu disperare de roci și privi nerăbdătoare spre soare sperând să vadă malul în apropiere.

Abia atunci realizează că nu făcuse decât o parte a drumului. Intrarea ascunsă a cavernei dădea la câțiva metri buni de mal. Nimeni nu putea s-o

vadă de pe stânci dacă rămânea unde era. Strigătele ei după ajutor nu puteau fi auzite din cauza zgomotului asurzitor al valurilor.

Va trebui să înoate până la plaja stâncoasă.

Phoebe se mai ținu o clipă de stâncă, spunându-și că acum cel puțin stătea la soare. Nu mai era așa de frig. Și nu mai avea decât puțină distanță de parcurs.

Numai dacă n-ar fi fost așa epuizată. Dacă s-ar fi putut odihni mai mult timp.

Dar nu îndrăzni să ezite. Apa părea să fie și mai rece cu tot soarele de deasupra. Nu putea decât să se roage să mai aibe destulă putere să înoate și restul drumului.

— Gabriel, șopti când porni spre mal, unde Dumnezeu ești când am nevoie de tine?

Capitolul 14

— Unde Dumnezeu poate să fie? Urlă Gabriel.

Rollins, majordomul, șovăi auzindu-l, dar nu se pierdu cu firea.

— Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să vă spun că nu știu unde este Lady Wylde în acest moment. Când am văzut-o de dimineață, era în bibliotecă, ca de obicei la această oră.

— Și la orice oră bombăni Gabriel. În ultima vreme Phoebe părea să-și petreacă tot timpul ascunzându-se de el în afurisita de bibliotecă.

— Adună imediat tot personalul.

— Da, seniore.

În câteva minute tot personalul era îngărădit în holul principal. Nimeni nu știa unde era Phoebe. Toți cunoșteau faptul că în ultima vreme stătea mereu în bibliotecă. Ultima dată fusese văzută cu aproape două ore în urmă.

Gabriel se lupta cu neliniștea crescândă care îl cuprindea și teama pe care o resimțea. Nu putea face nimic, niciodată, dacă se lasa pradă emoțiilor puternice, își aminti el.

— Vreau să căutați imediat în tot castelul și împrejurimile. Rollins, tu o să conduci personalul. Eu mă duc pe stânci. Ne întâlnim aici într-o oră.

— Da, domnule, Rollins ezită. Scuzați-mă domnule, dar credeți că s-a întâmplat ceva rău?

— S-a dus probabil să se plimbe și s-a rătăcit, spuse Gabriel fără să creadă un cuvânt din ce spunea. Nu cunoaște locurile pe aici. Începeți imediat să o căutați.

— Da, seniore.

Gabriel ieși primul pe ușa principală și coborî treptele. Mănat de un neastâmpăr cumplit, traversă repede curtea și ieși pe poarta castelului.

Gabriel ajunsese la stânci și rămase să privească în jos spre plajă îngustă, plină de resturi de lemn. Sigur că dacă s-ar fi dus la plimbare ar fi rămas aici sus, pe faleză. N-ar fi încercat să coboare la marginea apei.

Dar Phoebe era imprevizibilă. Era capabilă să înfrunte riscuri mari. Încă se mai cutremura când se gândea cum și unde o întâlnise prima dată. La miezul nopții pe o pajiște pustie, pentru numele lui Dumnezeu. Era o primejdie pentru ea însăși.

Când o va găsi, o va ține din scurt. Se săturase de prostiile astea. Și de teama Gare îl măcina.

Se forța să se calmeze și să-și amintească culoarea rochiei pe care Phoebe o purtase de dimineață. O nuanță de galben aprins. Cu o bluză încrețită pe ea, arata foarte veselă, nu ca o femeie care plănuia să fugă de soțul ei.

Gabriel începu să se plimbe pe marginea falezei. Nu se va gândi că îl părăsise până nu va fi eliminat orice altă posibilitate.

Se încruntă când observă ceva alb lângă stâncile lovite de apă. O clipă crezu că era reflectarea luminii solare pe spuma mării. Apoi, pata de alb se mișcă, agățându-se de stânci. Văzu picioarele și brațele albe și părul ud și negru încâlcit, revărsându-se pe piatră.

Phoebe.

Pe Gabriel îl trecură fiori reci. Se întrebă o clipă dacă micuța nebună nu se dusesese să înoate. Apoi își dădu seama că se zbătea să-și salveze viața în valurile spumegânde.

— Phoebe! Ține-te bine! Vin după tine! Țipă el, gonind pe cărarea dintre stânci, fără să-i pese de pietrișul și nisipul pe care călca. De pe una din ultimele stânci sări direct pe nisip și se aruncă în apă.

— Phoebe! Pentru numele lui Dumnezeu.

Grămadă de păr încâlcit se mișcă în timp ce el se îndrepta spre ea. Phoebe întoarse capul cu obrazul sprijinit de scoicile de pe stâncă. Se agăță de stâncă jumătate afară și jumătate în apă. Deschise puțin ochii și zâmbi obosită de moarte.

— Știam că până la urmă o să vii.

— Isuse Cristoase, ce faci aici? Gabriel o ridică de pe stâncă și o legănă în brațe. Cămășuța udă era complet transparent. Îi vedea sfârcurile întunecate ca și cum ar fi fost goală.

— Unde îți sunt hainele? Ce dracu' s-a întâmplat?

— M-am dus să te caut. Abia vorbea. Era moale ca o păpușă de cârpă. Ochii i se închiseră.

— Phoebe, deschide ochii! Gabriel simți spaimă din vocea lui. Deschide imediat ochii și uită-te la mine!

Ascultătoare își ridică pleoapele:

— De ce? Acum sunt în siguranță, nu-i așa?

— Da, șopti el, în timp ce o ducea pe plaja micuță. Ești în sigurata.

Nu fugise de el.

* * *

O oră mai târziu Phoebe stătea în pat proptită pe perne. Sub supravegherea lui Gabriel fusese scufundată într-o baie caldă și băuse nenumărate cani de ceai fierbinte. El nu se liniștise până când nu-i revenise culoarea în obraji.

Când începu să refuze ceaiul și să se plângă că se agitau prea mult în jurul ei, el își dădu seama că își revenise complet. Porunci scurt tuturor cameristelor să iasă din cameră.

Approape o pierduse. Enormitatea faptului îl chinuia cumplit, se simțea nervos și agitat. Approape o pierduse pe Phoebe.

Încercă să-și controleze emoțiile clocotitoare. Era aproape imposibil. Făcu pe supăratul ca să-și ascundă tot ce simțea, inclusiv teama.

— Și acum doamnă soție, spuse în timp ce ușa se închidea în urmă ultimei cameriste, poate poți să-mi explici ce Dumnezeu ai mai pățit și astăzi? Ce naiba tot spuneai că mă căutai pe mine?

Ea își înăbuși un căscat mic:

— Alice mi-a spus că m-ai chemat.

— Cine este Alice?

— Una dintre cameriste.

— Care cameristă?

Phoebe îl privi cu ochii întredeschiși:

— Păi, nu știu prea bine. Credeam că eu cunosc tot personalul deja, dar castelul este atât de mare și sunt atâtea nume și chipuri de ținut minte.

— Cum arăta? Întrebă brusc Gabriel.

— Păr blond deschis și o față drăguță. Poate puțin cam bătrână să mai fie cameristă.

Gabriel stătea țeapăn.

— Și ce ți-a spus această Alice?

— Că vroiai să ne întâlnim jos în subterane. Spunea că vrei să-mi arăți catacombele. Phoebe făcu o pauză:

— Eram încântată.

— Te-a dus jos? Te-a condus acolo?

Phoebe dădu din cap:

— Dar nu te-am găsit. Alice s-a speriat, așa că am trimis-o sus și am mers mai departe pe coridor. Apoi s-a întâmplat un accident groaznic.

— Ce accident.

— O poartă masivă de oțel a coborât din zid și a închis pasajul. Am rămas de partea cealaltă. N-am auzit nici un fel de zgomot și am presupus că poarta nu poate fi deschisă. Așa că am căutat altă ieșire.

— Și ai găsit cheiul secret? Gabriel nu putea să creadă. Doamne sfinte ai înnotat tot drumul din cavernă până afară la mal?

— Nu-mi rămânea altceva de făcut atunci.

Gabriel își încleștă fălcile:

— Unde ai învățat să înoți?

— Odată, când eram foarte mică am sărit într-un lac de lângă moșia de la țară. Era o zi foarte calduroasă și am vrut să mă răcoresc așa cum făceau Anthony și prietenii lui. Anthony a trebuit să mă tragă din apă. Mama a spus că ar face bine să mă învețe să înot căci nu se putea ști când putea să-mi treacă prin cap să sar înapoi în lac.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru mama, murmură Gabriel.

— Să-ți amintești de asta când va cere un împrumut pentru ași acoperi pierderile la joc, spuse Phoebe sec.

Gabriel se uită urât:

— Ce este povestea asta cu pierderile la joc?

— Nu ți-am spus? Phoebe căscă din nou. Mamei îi place foarte mult să joace cărți. Are tendința de a-i privi pe ginerii ei ca pe niște potențiali bancheri.

— Doamne sfinte!

— Ți-aș fi spus despre pasiunea mamei pentru cărți înainte de a-mi cere mâna, dacă ai fi avut bunul simț să vorbești cu mine înainte de a vorbi cu tata.

Gabriel zâmbi scurt:

— Deci este vina mea dacă va trebui să plătesc datoriile mamei tale?

— Da, domnule, este. Phoebe rămase o clipă pe gânduri:

— Știi, cred că ar fi mai bine să nu povestim despre acest incident nefericit familiei mele. O să-i sperie numai și i-am speriat deja de prea multe ori.

— N-o să le spun, dacă așa dorești.

Ea îi zâmbi ușurată:

— Mulțumesc. Pot să dorm acum?

— Da, Phoebe. Poți să dormi. Gabriel se opri la piciorul patului.

— Ai o expresie ciudată pe chip, Gabriel. Ce o să faci cât o să dorm eu?

— O să o caut pe Alice care lipsește.

Phoebe își coborî genele și se așeză mai bine între perne:

— Ce o să faci când o găsești?

— În cel mai bun caz o concediez fără a-i da referințe, spuse Gabriel.

Phoebe deschise ochii mari:

— Este o cruzime domnule. O să-i fie greu să găsească de lucru fără referințe la vârsta ei.

— Să fie fericită că nu chem judecătorul și nu-i fac proces. Aproape că te-a omorât.

Phoebe îl privi fix:

— Vrei să spui că nu ai trimis-o ți să mă cheme domnule?

— Nu, Phoebe, spuse Gabriel blând. Nu am trimis-o eu.

— Înțeleg. Arăta necăjită. Mă temeam de asta. Speram că ai trimis-o tu, știi. Am crezut că.

El se încruntă:

— Ce ai crezut?

— Că vroiai să ne împăcăm.

— Eu nu sunt supărat pe tine, Phoebe. Tu ești. Tu trebuie să faci în așa fel, să ne împăcăm. El veni lângă ea la marginea patului și o acoperi bine peste umeri.

— Odihnește-te, iubita mea. O să-ți trimit cina în cameră.

— Gabriel?

— Da, Phoebe?

— Mulțumesc că m-ai salvat. Phoebe îi zâmbi înlăcrimată: Știam că o să mă salvezi.

— Te-ai salvat singură, Phoebe, spuse el. Toată viața o să-și amintească această crudă realitate. Aproape o pierduse.

— Dacă ai fi rămas în tunel, ar fi putut trece mult timp până să mă gândesc să te caut acolo. Am dat ordine clare ca nimeni să nu se ducă în catacombe fără să fie însoțit de mine. Ușa este întotdeauna încuiată.

Ea îl privi întrebătoare:

— Atunci de ce m-a dus Alice acolo jos?

— O întrebare excelentă, draga mea. Nu o să am liniște până nu voi descoperi răspunsul.

Gabriel ieși din cameră și închise încet ușa în urma lui. În hol o chemă pe camerista lui Pboebe:

— Stai cu ea în timp ce doarme, îi porunci. Nu vreau să mai rămână singură nici măcar o clipă.

— Da, domnule. Doamna se simte bine?

— O să fie bine. Dar să nu pleci de lângă ea până nu mă întorc eu.

— Da, domnule.

Gabriel coborî repede scările. Îl găsi pe Rollins zăbovind în holul principal.

— Acum doamna se simte bine? Întrebă Rollins îngrijorat.

— Da. Cheam-o pe Alice, camerista.

Rollins îl privi nedumerit:

— Alice?

— Blondă, drăguța și cam bătrână pentru o cameristă.

— Nu cred că avem vreo Alice în personal, seniore, Dar, o voi întreba pe doamna Crimpton.

— Fă-o! Mă găsești în capătul scărilor care dau spre catacomb.

— Da, seniore.

Gabriel lua o lumânare din bibliotecă și se duse la capătul celălalt al holului. Coborî scările înguste și întortocheate și se opri brusc când văzu că ușa grea de jos era încuiată.

Zece minute mai târziu Rollins reveni. Avea fața gravă:

— Nu există nici o cameristă numită Alice, domnule.

Gabriel simți cum îl trece un fior rece pe spinare:

— Astăzi a fost aici o femeie care spunea că o cheamă Alice și că lucrează aici.

— Regret că trebuie să vă spun, domnule, că nu o cunosc. Pot să vă întreb de ce o căutați?

— N-are importanță. Mă duc în catacombe. Gabriel luă cheia din cârligul de pe perete.

— Poate ar trebui să vă însoțesc.

— Nu, Rollins. Aș vrea să stai aici și să supraveghezi lucrurile.

Rollins se îndreptă:

— Da, domnule.

Gabriel deschise ușa grea și păși în coridorul întunecat. Flacăra lumânării lumina două rânduri de urme de pași pe praful de pe podea. Cineva fusese clar cu Phoebe în tunel. Cineva care pretindea că se numește Alice.

Gabriel păși repede de-a lungul coridorului pe urmele pașilor. Când văzu poarta de fier care îi blocă calea, își încleștă dinții. Gândul la Phoebe care fusese prinsă că într-o capcană de cealaltă parte și forțată să înoate să se salveze îl infurie din nou.

Își controlează furia și scoase din cizmă cuțitul pe care-l purta întotdeauna acolo. Se părea că avea tot mai des nevoie de el de când o cunoscuse pe Phoebe.

Gabriel introduse vârful lamei între două pietre din zid și trase de mânerul ascuns acolo. O clipă mai târziu un panou secret din zid se deschise și se ivi mecanismul care acționa poarta. Poarta se deschidea și se închidea apăsând pe anumite pietre din coridor.

Gabriel studie vechiul mecanism de scripeți. Roțile și lanțurile erau în perfectă stare de funcționare. El însuși petrecuse ore întregi aici jos reparând mașinăria după ce descoperise secretul porții.

Fusese foarte satisfăcut când reușise să facă să funcționeze din nou vechiul mecanism. Descriesese și în cartea sa O Aventură Nesăbuită un asemenea mecanism. Era păcat că misteriosul lui editor și redactor nu avusese ocazia să citească ultimul lui manuscris. Poate ar fi recunoscut mecanismul și și-ar fi amintit secretul.

Gabriel se îngrijtise ca tot personalul să știe cum să închidă și să deschidă poarta. Deși dăduse ordine ca nimeni, să nu exploreze tunele fără el, știa destul despre natura umană pentru a-și da seama că nu putea să creadă că toți îi vor urma instrucțiunile. Nu vroise ca cineva să rămână din întâmplare prins în capcană de cealaltă parte a porții.

Toată lumea de la castel știa cum funcționează poarta, în afară de Phoebe. Misterioasă Alice ar fi putut afla secretul de la un lacheu sau un băiat de la grajduri.

Dar de ce vroia să o terorizeze pe Phoebe? Se întrebă Gabriel în timp ce ridica poarta. Nu avea nici un sens.

Poarta de fier scârțâi și zăngăni în timp ce revenea la poziția din zid. Gabriel coborî restul tunelului până ajunse la cheiul ascuns.

La vederea rochiei galbene, mototolite, a lui Phoebe și a lumânării complet arse de pe margine, îl cuprinse o furie oarbă și neputincioasă. Privi fix apa neagră care clipoceă lovind zidul și se gândi la Phoebe alunecând în apă. Știa că mulți bărbați voinici ar fi fost paralizați de groază într-o asemenea situație.

Doamna lui nesocotită avea curajul unui cavaler viteaz.

Și puțin lipsise ca el să o piardă.

* * *

Apa o înghițea, parcă o trăgea în jos. Blestemat fie cel care va fura această carte. Să se înece în valuri. Phoebe înota și mai repede, lovind puternic cu picioarele într-un efort disperat să scape de întunericul din spatele ei și de adâncurile negre de sub ea. Era înconjurată de o noapte fără sfârșit. Singura ei speranță era geana de lumină din depărtare. Trebuia să ajungă acolo. Dar apa o trăgea în jos, o împiedica, o înghițea.

Tocmai când nu mai putea să înoate, mâna unui bărbat se ivi din întuneric. Când să o apuce văzu mâna unui alt bărbat care se întindea să o prindă. Amândoi bărbații îi ofereau siguranță. Unul mințea.

Phoebe știa că trebuie să aleagă. Dacă făcea o alegere greșită, va muri. Se trezi țipând.

— Phoebe! Trezește-te! Deschide ochii! Vocea lui Gabriel era poruncitoare. Brațele lui o strângeau tare de umeri: Visezi. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, scoală-te! E un ordin. Mă auzi?

Phoebe se trezi complet. Își dădu seama că era în pat, lumina lunii străbătea prin fereastră. Gabriel, într-n halat de mătase neagră, stătea lângă ea. Fața lui era puternic reliefată de lumină palidă.

Ea îl privi tăcută o secundă și apoi, fără o vorbă se ghemui în brațele lui.

— Doamne sfinte! Brațele lui Gabriel se strânseseră și mai tare în jurul ei.

— M-ai speriat îngrozitor. Nu mai face așa, te rog frumos. Puteai să scoli și morții, așa țipai de tare.

— Visam.

— Știu.

— Eram din nou în cavernă, încercând să înot spre lumină. Nu știu de ce blestemul care încheie Doamna din Turn îmi tot revenea în minte. Era tot amestecat învis. El îi ridică capul ca să o poată privi bine în față:

— Ce vrei să spui cu blestemul?

— Nu-ți amintești? Clipi repede din ochi ca să alunge lacrimile de teamă și ușurare care se adunau în colțul ochilor: Doamna din Turn se încheie cu obișnuitul blestem al scribului. Înecul în valuri face parte din blestem.

— Ține minte, Phoebe, că era numai un vis.

— Da, dar părea foarte real.

— După toate cele prin câte ai trecut astăzi, sunt convins că așa ți s-a părut. Vrei să-ți dau ceva de dormit?

— Nu, o să-mi revin. Cât mă ții așa în brațe, adăugă Phoebe în mintea ei. Se strânse mai tare lângă el, încercând să prindă ceva din forța lui.

În noaptea asta găsea ceva extrem de liniștitor în forța și prezența lui. Își aminti cum o trăsese de pe stâncă și o purtase pe brațe din valurile puternice. Grozăviile visului se pierdeau undeva în negura conștiinței.

— Phoebe?

— Da, Gabriel?

— Crezi că poți să dormi acum? Vocea lui Gabriel era tensionată.

— Nu știu, spuse ea sinceră.

— Este foarte târziu. Aproape două noaptea.

— Da.

— Phoebe.

Ea își încolăci brațele în jurul mijlocului lui și își odihni capul pe umărul lui:

— Te rog stai aici cu mine.

Brusc, încordarea lui deveni palpabilă.

— Nu cred că este o idee prea bună, Phoebe.

— Știu că ești supărat pe mine. Dar nu vreau să rămân singură.

Mâna lui Gabriel se strânse în părul ei:

— Nu sunt supărat pe tine.

— Ba da, ești, și nu te condamn. N-am fost o soție bună pentru tine până acum, nu-i așa?

El o sărută ușor pe păr:

— Ai fost o soție foarte neobișnuită până acum, asta este tot ce pot să spun.

Phoebe respiră adânc și-l strânse și mai tare:

— M-am purtat prosteste. Acum îmi dau seama. Sunt gata să-ți fiu o soție adevărată, Gabriel.

Gabriel nu răspunse imediat. Întrebă în cele din urmă:

— Pentru că îți e frică să stai singură în noaptea asta?

Phoebe se aprinse:

— Sigur că nu. Ridică capul repede și îl lovi pe Gabriel în bărbie. Ignoră mârâjtul lui infundat:

— Cum îndrăznești să spui că te invit să-ți exerciți drepturile de soț numai pentru că mi-e frică să stau singură? Poți să pleci imediat, domnule.

— Nu cred că o să pot. Gabriel își masă ușor falca.

— Dacă încerc să mă ridic, o să mă prăbușesc. Jur că sunt amețit de lovitura pe care tocmai mi-ai dat-o. De unde ai luat lecții?

Phoebe se alarmă. Îi atinse ușor bărbia:

— Chiar te-am lovit tare?

— O să-mi revin. Puse mâna pe ea și o culcă înapoi pe perne. Zâmbetul lui era pin de promisiuni senzuale în timp ce se uita la ea.

— Și cu puțin noroc, o să te învăț o lecție importantă.

Phoebe zâmbi nesigură.

— Ce lecție, domnule?

— Că o soție poate și ea să se bucure de drepturile ei.

Phoebe îi încercui gâtul cu brațele:

— O să fiu foarte atentă, domnule.

— Nu te speria. Dacă nu prinzi ideile de bază de data aceasta, o să exersăm până o să înveți.

Gabriel o sărută încet și lung, un sărut prelungit care îi aprinse simțurile lui Phoebe. Răspunse cu totală dăruire tânjind după intimitatea caldă pe care vroia să o împartă din nou cu Gabriel. Nu avea importanță dacă el n-o iubea încă, își spuse ea. Îi dădea o parte din el când o lua în brațe. Putea să pornească de aici, să construiască ceva din asta până devenea iubire. Gândul o făcu să-l strângă cu putere.

Gabriel chicoti ușor lipit de obrazul ei:

— Nu așa repede, iubito. De data asta o să facem lucrurile cum se cuvine.

— Nu înțeleg. N-am făcut ce trebuia?

— Numai parțial. Îi scoase cămașa de noapte, descoperindu-i sânii.

— De data asta o să facem totul cum trebuie.

Phoebe gemu când îi simți buzele pe sân. Instinctiv își încleștă mâna în părul lui.

— Îți place asta, Phoebe?

— Da.

— Să-mi spui precis tot ce-ți place tot timpul.

Ea își umezi buzele în timp ce el continua să o sărute. O încordare delicioasă începea să se formeze undeva în adâncul ei:

— Asta. Asta este foarte plăcut.

— Așa este. Se depărtă ușor de ea și își scoase halatul. Trupul lui puternic și musculos străluci în lumina lunii.

Phoebe, îl mângâie pe umerii puternici, cuprinsă de o încântare deplină.

— Ești foarte frumos, domnule.

— Nu, dragostea mea, nu sunt. Dar dacă tu crezii asta, eu de ce să mă plâng? Gabriel îi scoase încet cămașa de noapte sărutând-o pe sâni și pe stomacul neted.

— Tu însă ești foarte frumoasă.

Ea vroi să râdă de această glumă, dar simțurile i se aprindeau. Râsul se transformă, într-un suspin ușor de dorință.

— Îmi pare bine că tu crezi asta, Gabriel. Când mă săruți, mă simt foarte frumoasă.

— Atunci o să te sărut mai des. Gabriel îi desfăcu picioarele și se strecură între ele.

Phoebe, tremură când îi simți gura pe coapsă. Când urcă mai sus, i se tăie respirația:

— Gabriel, stai, ce faci?

— Ține minte, trebuie să-mi spui dacă-ți place. O sărută pe părul cârlionțat care-i ascundea secretele.

Phoebe se retrase șocată:

— Gabriel, oprește-te. Întinse mâna și îl apucă de păr:

— Ce Dumnezeu vrei să faci?

— Nu-ți place? O atinse din nou cu buzele.

Phoebe țipă:

— Cerule, nu. Oprește-te imediat. Îl trase tare de păr.

— Auu! Înainte m-ai lovit în bărbie, acum îmi smulgi părul din cap. Să fac dragoste cu tine este cu siguranță un risc.

— Ai spus că te oprești dacă-ți spun că nu-mi place ceva, spuse ea cu respirația întretăiată.

— Nu, nu am spus. Am spus că trebuie să-mi spui ce-ți place.

— Păi, asta, nu poate să-mi placă. Este mult prea. Phoebe se întrerupse când îl simți cum o sărută în continuare. Scoase un alt țipăt moale. Incapabilă să reziste, se arcui spre el, savurând senzațiile incredibile.

— Oh, Doamne, Gabriel.

— Spune-mi că-ți place, iubito. El continuă atacul asupra secretelor ei cele mai intime, cu degetele și cu buzele.

— Gabriel, oprește-te, nu pot.

— Spune-mi că-ți place. O strânse ușor între dinți.

Phoebe abia mai putea să respire:

— Nu pot să suport.

— Sigur că poți. Ești o femeie foarte aventuroasă.

Phoebe se zvârcoli sub el în timp ce sărutările arzătoare continuau să o devasteze. Acum nu mai putea protesta. Nu mai putea decât să se lase în voia pasiunii.

— Spune-mi că-ți place, Phoebe.

— Gabriel, nu pot. Nu pot. Da. Da, îmi place. Foarte mult. Cerule sfinte, o să înnebunesc. Se agăță de el, îl strânse mai tare ca să-i simtă sărutările

fierbinți. Degetele lui o pătrunseră încă o dată și simți cum tensiunea din partea de jos a trupului ei atinge un punct critic.

— Gabriel.

— Da, șopti el. Acum. Dă-ți drumul. Ești în siguranță.

El o sărută din nou iar Phoebe simți cum explodează. Abia auzi geamătul triumfător al lui Gabriel. Îl simți cum se întinde lângă ea. Îi acoperi buzele cu buzele lui. Apoi simți cum intră adânc în trupul ei care se zvârcolea.

Chiar în timp ce îl primea, micile valuri de excitație care o zguduiau se intensificară. Phoebe se agăță de Gabriel la fel de tare cum se agățase de stânca bătută de valuri, în după-amiaza aceea.

Era în siguranță.

Capitolul 15

Lumina cenușie a zorilor se reflecta din mare și se revărsa în ferestre când Gabriel se trezi. Instinctiv își strânse brațul peste Phoebe, să se asigure că era în siguranță lângă el.

Era exact acolo unde trebuia să fie. Curba dulce și plină a spatelui ei se găsea lângă șoldul lui, iar piciorul ei mic și frumos era întins lângă al lui. Mâna lui îi cuprindea sânul ușor rotunjit.

Gabriel savura plăcerea simplă, și nou descoperită de a se trezi dimineața devreme cu soția lui în brațe. Intimitatea neobișnuită pentru el îi dădea o mare mulțumire.

În sfârșit, era cu totul a lui, gândi el. În mijlocul nopții i se dăruise așa cum își dorise el, complet și fără nici o reținere. Cu excepția unui mic detaliu sâcâitor, Gabriel realizează că, în sfârșit avea tot ce își dorea.

Detaliul mic și neimportant era că nu-i spusese că îl iubește. Chiar și în culmea extazului când se zbătea în brațele lui și-l strigase pe nume, nu spusese acel lucru.

Nu conta prea mult, se liniști Gabriel. De fapt, îi dovedise dragostea, ei în o mie de alte feluri noaptea trecută. Își aminti cum îl mângâiasse, mai reținută la început, apoi tot mai încrezătoare, să învețe să-l cunoască. Simți cum se excită amintindu-și.

— Gabriel?

— Mmm? Se întoarse pe o parte și trase de cuvertură până când îi dezveli vârfurile roze ale sânilor.

Phoebe se răsuci și trase și ea de pătură:

— Mi-e frig.

— O să-ți țin eu de cald. Îi sărută sânii.

Ea îl privi cu ochii larg deschiși, acum:

— Este foarte ciudat, nu-i așa?

— Ce? Era ocupat, să o sărute pe sân.

— Să te scoli dimineața cu cineva în pat.

Gabriel ridică capul:

— Soțul tău este în pat doamnă, nu cineva.

— Da, știu, dar totuși, este ciudat. Nu neplăcut, crede-mă, doar ciudat.

— O să te obișnuiești curând cu senzația, o încredință Gabriel.

— Poate, spuse ea, neconvinsă.

— Crede-mă. O să te obișnuiești. Se întinse pe spate și o trase pe pieptul lui, complet excitat, presându-i coapsele.

— Cerule sfinte, Gabriel. Phoebe se încruntă când privi în jos și văzu că era așa de excitat:

— Dimineața te trezești întotdeauna așa?

— Și tu ești întotdeauna așa de vorbăreată de dimineață? O apucă de un picior și îl trase peste șoldurile lui, astfel încât, era acum călare peste el.

— Nu știu. Cum am spus, nu sunt obișnuită să mă trezesc cu cineva. Gabriel, ce faci? Phoebe își ținu respirația în timp ce el o mângâia sus pe coapse.

Simți cum se încălzește și ea. Rânji:

— Învăț cum să-mi tratez nevasta. Trebuie să recunoști că sunt un elev strălucit.

Se potrivi la intrarea umedă fi feminității ei, o apucă cu mâinile de șolduri și o trase hotărât în jos:

— Gabriel.

— Sunt aici, iubito.

* * *

Ceva mai târziu, Gabriel dădu la o parte cuverturile fără tragere de inimă, și se scula.

— Este încă foarte devreme, spuse Phoebe încă adormită. Unde te duci, domnule?

— O să mă îmbrac. Se aplecă peste pat și o bătu ușor și cu un gest de stăpân pe fesele goale:

— Și asta o să faci și tu. O să plecăm la Londra imediat după micul dejun.

— Londra? Phoebe se sculă brusc. De ce Dumnezeu ne ducem la Londra? Suntem aici de numai câteva zile!

— Am treburi în oraș, Phoebe. Trebuie să-ți amintești că nunta noastră a avut loc cam pe nepregătite.

— Da, știu, dar nu văd nici o grabă să ne întoarcem așa repede.

— Am fost obligat să las baltă niște lucruri foarte importante ca să alerg după tine, doamna mea. Își puse halatul. Nu pot să mai neglijez lucrurile acelea.

— Ce poate să fie atât de important încât să trebuiască să plecăm așa în grabă? Îmi place aici, la Ceața Diavolului.

El zâmbi cu tristețe:

— Mă bucur că îți place noua ta casă. Dar trebuie să insist să plecăm astăzi.

Phoebe își ridică bărbia:

— Domnule, cred că trebuie să mai discutăm acest lucru la micul dejun, înainte să luăm o decizie.

Gabriel ridică o sprânceană:

— Phoebe, acum ești soție. Soția mea. Asta înseamnă că în asemenea chestiuni o să faci cum zic eu. Plecăm la Londra în două ore.

— Nici nu mă gândesc. Phoebe se dădu jos din pat și apucă halatul ei de creton:

— Gabriel, trebuie să te avertizez că dacă vrei să avem o căsnicie liniștită va trebui să înveți să discuți lucrurile cu mine înainte de a lua decizii rapide. Am douăzeci și patru de ani, nu mai sunt o fetiță care să-ți asculte orbește ordinele.

El se întoarse din ușa care lega dormitorul ei de al lui, se sprijini de tocul ușii și-și încrucișă brațele pe piept:

— Plecăm la Londra în două ore. Dacă nu ești îmbrăcată și nu ți-ai făcut bagajele, o să te iau în trăsură așa cum ești. Este clar acum?

Phoebe își răsuci buzele nemulțumită și ochii i se îngustară:

— Nu o să mă târâi după ține numai pentru că așa ai tu chef.

— Chiar vrei să pariem pe asta?

Ea se pregătea să-i răspundă, apoi ezită. Gabriel suspină neauzit când văzu în ochii ei că începea să înțeleagă. Știuse de la început că erau și multe neajunsuri, în faptul că avea o femeie inteligentă și hotărâtă drept soție.

— Stai o clipă, spuse Phoebe încet. Faci asta din cauza celor ce s-au întâmplat ieri, nu-i așa?

Gabriel respiră obosit. Nu mai avea rost să încerce să o convingă, că făcea numai după capul lui:

— Cred că așa este cel mai bine, Phoebe. Vreau să stai o vreme departe de Ceața Diavolului.

Phoebe veni repede către el, cu o expresie neliniștită pe față:

— Dar Gabriel, a fost un accident.

— Oare?

Ea clătină din cap uimită:

— Ce altceva putea să fie?

— Nu sunt sigur. Tot ce știu este că această misterioasă Alice a comis o faptă gravă. Ar fi putut chiar să te omoare. O să vorbesc cu avocatul de aici înainte să plecăm și o să-i spun ce s-a întâmplat. Ar putea să știe cine este Alice. Dar până o găsim, vreau să te știu în siguranță departe de aici.

Phoebe se încruntă, pe gânduri:

— Poate că, biata femeie este nebună.

— Atunci, trebuie închisă într-un spital de nebuni. Bineînțeles că nu vreau să o știu în libertate pe aici, spuse Gabriel. Peste două ore, Phoebe.

Se îndreptă din umeri și intră în dormitorul lui. Își dădu brusc seama că nu era obișnuit să se explice. În mările Sudului, singurul lucru pe care trebuise să-l facă era să se asigure că ordinele îi erau îndeplinite. Lucru de care era perfect capabil.

A avea o soție care să-i ceară socoteală pentru fiecare dorință rezonabilă, o să fie dificil.

* * *

Meredith se strâmbă văzând cuponul de mătase stracojie:

— Phoebe, este cu siguranță cea mai puțin potrivită culoare pe care am văzut-o vreodată. Te rog, te implor, nu-ți face o rochie din așa ceva.

— Sigur nu te interesează? Mi se pare destul de atrăgătoare. Phoebe atinse mătasea strălucitoare, fascinată de culoarea vie.

— Este complet nepotrivită.

— Dacă spui tu.

— Sunt absolut sigură că o să arate îngrozitor pe tine.

Phoebe suspină resemnată și îl privi pe vânzător:

— Cred că va trebui să aleg o altă culoare. Poate ceva purpuriu sau galben?

— Desigur, doamnă. Vânzătorul apucă un alt cupon. Am niște saten purpuriu minunat și aici am niște mătase italiană galbenă strălucitoare.

Meredith se cutremură:

— Phoebe, te rog să te orientezi spre muselina albastru pal sau satenul roz închis.

— Prefer culorile aprinse, știi asta.

— Știu, dar acum ești contesă.

— Și care-i diferența? Întrebă Phoebe surprinsă.

— De dragul soțului tău, trebuie să fii mai atentă la modă. Încearcă muselina roz cu alb, sugeră Meredith. Pastelurile sunt ultima modă.

— Nu-mi plac pastelurile. Nu mi-au plăcut niciodată.

Meredith suspină:

— Vreau numai să te îndrum, Phoebe. De ce ești întotdeauna așa de încăpățânată?

— Poate că sunt încăpățânată pentru că toată lumea a încercat să mă îndrume toată viața mea. Phoebe pipăi o catifea purpurie strălucitoare:

— Asta este destul de interesantă.

— Pentru o rochie de bal? Nu ești serioasă! Exclamă Meredith.

— Mă gândeam la un costum medieval. Phoebe drapă o bucată de mătase galbenă peste catifeaua purpurie ca să studieze efectul:

— Am decis să dau o petrecere la Ceața Diavolului, la vară.

— Minunat. Acum că ești contesă de Wylde, trebuie să începi să dai petreceri. Dar ce vrei să spui cu costumul?

Phoebe zâmbi:

— Vreau să fie o serbare ca un turnir medieval.

— Un turnir? Vrei să spui cu bărbați în armuri care să se înfrunte călare pe cai? Meredith părea serios alarmată.

— Ceața Diavolului este locul perfect pentru un asemenea spectacol. O să avem grijă să nu se rănească nimeni. O să facem întreceri cu arcul și un mare bal. O să angajez actori care să joace rolul bufonilor și al trubadurilor. Toată lumea va purta costume potrivite, evident.

— Phoebe, va fi o petrecere de mare anvergură, spuse Meredith cu grijă. Iar tu n-ai dat până acum nici măcar o mică serată. Ești sigură că poți să te descurci cu un asemenea proiect?

— O să fie foarte distractiv. Cred că lui Wylde o să-i placă foarte mult.

Meredith o privi atent.

— Iartă-mă că te întreb, dar ai discutat despre asta cu Wylde?

— Încă nu, chicoti Phoebe. Dar sunt sigură că el o să fie de acord. Este exact genul de lucruri care îi plac.

— Ești sigură de asta?

— Absolut sigură.

Douăzeci de minute mai târziu Phoebe și Meredith plecară din magazin. Lacheul care le însoțea căra două cupoane de material, unul purpuriu și unul galben strălucitor. Phoebe era foarte satisfăcută de cumpărăturile ei. Meredith părea să se fi resemnat în fața inevitabilului.

— Trebuie să ne oprim la librăria Lacey, dacă tot suntem aici, îi spuse Phoebe lui Meredith. Este la mică distanță de aici.

— Foarte bine. Meredith tăcu o clipă în timp ce se îndreptau spre librărie. Apoi se trase mai aproape de Phoebe:

— Vreau să te rog ceva.

— Da? Phoebe abia aștepta să ajungă la Lacey. Gabriel spusese în treacăt la micul dejun că trimisese ultimul lui manuscris editorului de dimineață.

Phoebe aproape îi mărturisi lui Gabriel că ea era editorul lui. Testase ușurel situația sugerând prudent ca ea ar trebui să citească manuscrisul mai întâi.

— Nici nu mă gândesc, spuse Gabriel. Sunt foarte hotărât asupra acestui lucru. Nimeni nu-mi citește manusensul decât eu, însumi îi editorul. Apoi zâmbi cu o condescentă de enervantă:

— Și apoi, ce știi tu despre romanele moderne? Tu, doamnă, ești specialistă în opere mult mai vechi.

Phoebe fusese atât de ofensată încât nu se simți vinovată de faptul că nu-i mărturisise lui Gabriel despre activitățile ei secrete de redactor și editor.

Meredith ezită:

— Phoebe, dragă, ești fericită în căsătorie?

Phoebe o privi surprinsă. Ochii încântători ai lui Meredith erau plini de neliniște:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith! Ce te face să mă întrebi așa ceva?

— Știu că te-ai simțit forțată să te măriți. Îmi dau seama că vroiai să ai timp să-l cunoști pe Wylde. Meredith se înroși:

— Toată lumea a fost extrem de întristată când ai fugit!

— Da, așa a fost.

— Da. Eram toți foarte deprimați în fața lui Wylde. Pe el îl cuprinsese o furie rece. Eram îngrijorată că atunci când va da de tine o să fie tot supărat. Nu eram sigură ce o să facă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu, Meredith, nu înțeleg ce vrei să spui. Ce încerci să-mi spui?

Meredith roși și mai tare:

— Știi, după experiența mea cu Wylde de acum opt ani, îi cunosc temperamentul. Phoebe, m-am temut că nu va fi blând sau răbdător cu tine.

Phoebe se încruntă:

— Nu mă bate, dacă asta te îngrijorează.

— Nu tocmai. Meredith privi repede în jur și consideră că lacheul este la suficientă distanță ca să nu audă.

— Ce încerc să spun este că știu că probabil nu a fost, un domn în dormitor. A fost întotdeauna puțin mai dur și mă tem că dacă era supărat nu a luat în considerare sensibilitatea unei doamne.

Phoebe o privi uimită:

— Doamne sfinte, Meredith. Dacă te preocupă cum este Wylde ca amant, poți fi liniștită. Este unul dintre puținele lucruri care merg bine până acum.

La librăria Lacey, Phoebe îi spuse surorii ei că voia să vadă un volum special care era păstrat pentru ea în spatele magazinului. Nici vânzătorul și nici Meredith nu fură surprinși. Phoebe vedea frecvent „volume speciale” reținute pentru ea de Lacey!

— O să răsfoiesc niște cărți pe aici, în timp ce tu vezi cărțile acelea vechi, spuse Meredith. Dar, grăbește-te Phoebe, vreau să trec să-mi i-au și niște mănuși în după-amiaza asta.

— Vin repede.

Lacey, cu o cârpă unsuroasă în mână se învârtea în jurul mașinii de tipărit cu atenția unui îndrăgostit. Ridică privirea, piezișă, în timp ce Phoebe intra în încăperea din spate.

— Este aici, domnule Lacey?

— Acolo, pe masa. A venit cam acum o oră. Lacey scoase sticla de gin din buzunarul șortului și luă o înghițitură. Își șterse gura cu dosul palmei și o privi cu lăcomie:

— Crezi că o să scoatem bani frumusei pe ea, nu?

— Sunt sigură, domnule Lacey. O să mai trec mai târziu.

Phoebe apucă pachetul de pe birou și ieși repede din încăperea din spate. Meredith privi pachetul de sub brațul ei, și emise un sunet dezaprobator:

— Vrei să cumperi încă o carte, după câte văd.

— Aceasta este unică, o asigură Phoebe.

* * *

Trei nopți mai târziu, la un bal plin de lume dat de prieteni vechi ai contelui și contesei de Clarington, Phoebe se întâlnește cu mama ei.

Lydia o examinează atent:

— Iată-te deci, draga mea. Te căutam. Unde este soțul tău?

— Wylde a spus că vine mai târziu. Știi că nu-i plac deloc balurile și seratele.

— Da, știu. Lydia zâmbi cu blândețe. Apropo de Wylde, crezi că este prea aevreme ca să cer un mic împrumut pentru a-mi acoperi pierderile? Am avut puțin ghinion ieri la partida de la Lady Rantley. O să-mi revin repede, desigur, dar între timp nu prea am fonduri să-mi plătesc datoria de onoare.

— Cere-i ce vrei lui Wylde, mamă. Numai nu mă ruga pe mine să-l rog pentru tine.

— Te rog, Phoebe, cred că nu este deloc convenabil ca eu să-l rog direct pe el.

— Nu văd de ce nu. Cum s-a întâmplat să pierzi așa o sumă mare la Lady Rantley? Știam că în general câștigi când joci la ea acasă.

— Așa este, spuse Lydia, cu o urmă de mândrie în voce. Dar ieri bârfa a fost prea interesantă și nu m-am putut concentra asupra cărților. Este întotdeauna o greșeală.

— Ce bârfă?

Lydia se aplecă spre ea:

— Se pare că în ultima vreme lordul Prudstone a fost văzut destul de frecvent într-un bordel la modă, cunoscut sub numele de Infernul de Catifea. Soția lui a aflat de vizitele lui și este furioasă. Se vorbește că se pregătește să se răzbune.

— Așa și trebuie să facă, declară Phoebe. Dar ce este Infernul de Catifea? Nu am auzit niciodată de el.

— Cred că nu, murmură Lydia. Dar acum că ești femeie măritată, este timpul să mai înveți câte ceva despre asemenea lucruri. Infernul de Catifea, este unul dintre cele mai exclusive bordeli din Londra. Numai pentru domnii din înalta societate.

— Dacă aud vreodată că Wylde a pus piciorul pe acolo, îl strâng de gât.

Lydia se pregătea să răspundă dar se opri brusc, cu gura căscată de uimire:

— Doamne Dumnezeule! Phoebe, privește în spatele tău. Repede. Nu am ochelarii la mine, dar mi se pare că domnul acela îmi este foarte cunoscut.

— Care domn, mamă? Phoebe privi peste umăr. Simți, o lovitură în stomac când îl văzu pe bărbatul cu părul de culoarea nisipului și ochii căprui care se îndrepta spre ea prin mulțime.

— Dumnezeule! Este Neil!

— De asta mă temeam. Lydia se strâmbă. Parcă era mort. Tatăl tău avea dreptate când spunea despre el că nu se gândește la alții.

Phoebe nu o asculta. Încă șocată, făcu un pas înainte. Abia putea să vorbească:

— Neil?

— Bună seara, frumoasa mea Lady Phoebe. Neil îi luă mâna înmănușată și se aplecă peste ea serios și curtenitor. Zâmbetul lui era plin de tristețe:

— Înțeleg că trebuie să-ți spun Lady Wylde acum.

— Neil, trăiești! Am crezut că ai murit.

— Te asigur că, nu sunt o fantomă, Phoebe.

— Doamne, nu pot să cred! Phoebe era încă, prea amețită că să poată gândi clar. Îl privea fix, uluită de cât era de schimbat. Cel pe care-l cunoscuse cu trei ani în urmă fusese un bărbat mult mai blând. Acum avea o amărăciune în priviri și riduri în jurul gurii pe care nu le avusese înainte. În plus, arăta și mai puternic. Avea o asprime pe care ea nu i-o cunoștea deloc.

— Vrei să dansezi cu mine, doamnă? A trecut prea multă vreme de când n-am mai avut plăcerea de a fi așa de aproape de prea iubita mea Phoebe.

Fără să mai aștepte un răspuns Neil o luă de mână și o conduse pe ring. Phoebe simți cum o cuprinde cu brațele în timp ce acordurile unui vals lent umpleau sala de bal. Dansa mecanic în timp ce în mintea ei se încâlceau întrebările:

— Neil, este incredibil. Nu pot să-ți spun ce fericită sunt să văd că trăiești și ești bine. Trebuie, să-mi spui ce s-a întâmplat. Își aminti ce îi spusese Gabriel despre activitățile lui Neil în Mările Sudului.

— Am auzit niște zvonuri îngrozitoare.

— Da? Sunt sigur că le-a răspândit noul tău soț. Când va afla că nu a reușit să mă ucidă, va lansa probabil și alte povești defăimătoare.

Phoebe își simți gura uscată:

— Vrei să-mi spui că Wylde mințea despre tine? Nu ai fost pirat?

— Eu? Pirat? Cum poți să crezi așa ceva despre cel care este adevăratul tău cavaler Lancelot? Privirea lui Neil deveni gravă: Mi-e teamă pentru tine, iubirea mea.

— Nu sunt iubirea ta, Neil. N-am fost niciodată. Ezită: De ce te temi pentru mine?

— Draga mea Phoebe, te-ai măritat cu unul dintre cei mai sângeroși pirati din Mările Sudului. Omul a fost o calamitate pentru drumurile maritime. A capturat micul meu vas și l-a jefuit. Apoi a oferit tuturor celor de la bord posibilitatea de a muri de sabie sau de a sări în mare. Eu am ales marea.

— Nu. Nu pot să cred asta. Te înșeli Neil.

— Am fost acolo. Eram gata să mor. Ai încredere, draga mea, este adevărul. Tot ce ți-am spus este adevărat.

— Ce ți s-a întâmplat? Cum ai supraviețuit?

— Am plutit zile întregi pe bucată de lemn până când am ajuns la țărmul unei insule. Aproape mi-am pierdut mințile de foame, sete și căldură. Numai amintirea chipului tău dulce m-a ținut în viață.

— Oh, Doamne sfinte!

Neil își strâmse buzele. Ochii lui căprui străluciră scurt de furie:

— Mi-au trebuit luni de zile să plec de pe acea insulă. Și când am ajuns în sfârșit într-un port, nu aveam nici un ban. M-a ruinat Wylde când mi-a scufundat vasul. Tot ce aveam investisem în el. Mi-a trebuit tot acest timp ca să pot strânge suficiente fonduri să mă întorc în Anglia.

Phoebe îl privi fix:

— Neil, nu știu ce să spun sau să cred. Totul pare fără sens. Mi s-a spus că tatăl meu te-a plătit să pleci din Anglia.

— Știm amândoi că tatăl tău nu vedea cu ochi buni prietenia noastră tot mai strânsă. Îi aminti Neil, cu blândețe.

— Da, dar te-a plătit să te îndepărteze, de mine? Asta vreau să știu.

Neil zâmbi întunecat:

— Un binefăcător anonim mi-a plătit drumul până în Mările Sudului. N-am aflat niciodată numele lui. Am presupus că era un prieten vechi care mi-a venit în ajutor. Cineva care știa că trebuia să fac avere ca să fiu demn de tine. Firește, am profitat de ocazie.

Phoebe se simțea amețită și nu din cauza dansului liniștit. Încerca disperată să-și dea seama de implicațiile celor spuse de el:

— Nu înțeleg nimic din toate astea, Neil.

— Nu, draga mea, îmi dau seama. Dar înțeleg prea bine. Wylde s-a întors în Anglia după opt ani de jafuri și s-a stabilit ca un membru respectabil al lumii bune.

— Nu a fost pirat, insistă Phoebe. Îl cunosc prea bine ca să cred așa ceva.

— Nu așa de bine ca mine, spuse Neil încet. Mi-a luat singura femeie cu care am vrut să mă însor vreodată.

— Îmi pare rău, Neil, dar știi că nu m-aș fi măritat niciodată cu tine. Ți-am spus asta acum opt ani.

— Te-aș fi putut convinge să mă iubești. Nu te teme. Nu sunt supărat pe tine. Nu este vina ta că te-ai măritat cu Wylde. Te-au făcut să crezi că eram mort.

— Da. Nu avea nici un rost să-i spună acum că ea chiar dacă ar fi crezut că trăiește, tot nu l-ar fi așteptat. Nu voise niciodată să se mărite cu el și încercase întotdeauna să-l facă să înțeleagă acest lucru. Vroise ca Neil să-i fie prieten, nu iubit său soț.

— Ca un pirat ce este, Wylde mi-a luat tot ce prețuiam mai mult. Vasul, femeia pe care o iubesc și o amintire pe care o îndrăgeam mai mult ca orice.

Phoebe făcu ochii mari, în timp ce o presimțire îngrozitoare îi trecu prin minte:

— Amintire?

— Mi-a luat cartea pe care mi-ai dat-o tu, scumpa mea. L-am văzut când a furat-o în ziua în care a atacat vasul meu. Mi-a luat din cabină toate micile lucruri de valoare pe care le aveam, și apoi a găsit Doamna din Turn. A încercat să mă omoare ca să o fure. Pierderea ei m-a îndurerat mai mult decât orice altceva. Era tot ce aveam de la tine.

Sentimentul neplăcut, de vină, care o încerca pe Phoebe deveni și mai acut:

— Neil, sunt așa de încurcată.

— Înțeleg, dragostea mea. Te-au făcut să crezi multe minciuni foarte artistic plătuite și nu știi ce să crezi. Tot ce-ți cer este să-ți amintești ce am fost unul pentru altul odată.

Un gând groaznic o străfulgeră pe Phoebe:

— Ce o să faci acum, Neil? Vrei să încerci să-l bagi pe Wylde în închisoare? Pentru că dacă asta vrei, atunci trebuie să-ți spun.

— Nu, Phoebe, nu voi face nimic ca Wylde să-și primească pedeapsa pe care o merită, pentru simplul motiv că nu pot dovedi nimic. Totul s-a întâmplat la mii de mile depărtare, iar el și cu mine suntem singurii care știm adevărul. Ar fi cuvântul lui contra cuvântului meu. Iar acum el este conte și tot atât de bogat ca și diavolul, iar eu aproape fără un ban. Pe cine socotești că ar crede un tribunal?

— Înțeleg. Phoebe suspină, ușurată. Era o problemă despre care nu trebuia să-și facă griji, pe moment.

— Phoebe?

— Da, Neil?

— Știi că ești prinsă că într-o capcană în căsătoria aceasta.

— Nu sunt tocmai într-o capcană, murmură ea.

— O soție este la discreția soțului ei. Și mi-e milă de orice femeie care este la discreția lui Wylde. Îmi ești foarte dragă și voi continua să te iubesc tot restul vieții mele. Vreau să știi acest lucru.

Phoebe înghiți greu:

— Este foarte frumos din partea ta, Neil, dar nu trebuie să-mi duci dorul. Zău, trebuie să-ți vezi de viața ta.

El zâmbi:

— Voi supraviețui, scumpo, așa cum am supraviețuit în zilele acelea pe mare. Dar ar fi o mare ușurare pentru mine dacă aș putea recăpăta cartea pe care mi-ai dat-o când am plecat din Anglia.

— Vrei Doamna din Turn?

— Este tot ceea ce voi avea vreodată de la tine, Phoebe. Bănuiesc că Wylde a adus-o cu el, cu restul prăzii?

— Păi, da. Phoebe îl privi urât. Vreau să spun că a adus-o cu el din Mările Sudului, împreună cu averea lui.

— Cartea îți aparține ție, iubito. Tu decizi dacă să o dai sau să o ții. Dacă mai ai vreun pic de milă sau afecțiune pentru al tău Lancelot, te implor să-mi lași mie Doamna din Turn. Nu pot să-ți spun ce mult înseamnă pentru mine.

Pe Phoebe o cuprinse panica:

— Neil, este foarte frumos din partea ta că vrei să păstrezi Doamna din Turn, dar efectiv nu cred că sunt în situația să ți-o dau.

— Înțeleg. Trebuie să fii prudentă cu Wylde. Este un om extrem de primejdios. Ar fi mai bine dacă nu i-ai spune soțului tău că o vreau înapoi. Nu se poate ști ce ar putea să facă. Mă urăște.

Phoebe se încruntă:

— Aș prefera să nu faci comentarii personale despre soțul meu. Nu intenționez să le ascult.

— Sigur că nu. O soție trebuie să se străduiască să creadă numai lucruri bune despre soțul ei. Este datoria ei.

— Nu este chiar așa. Phoebe se enervă când el menționează îndatoririle de soție:

— Nu pot să cred că Wylde a fost pirat.

— Sigur nu crezi că eu am fost pirat? Întrebă Neil dulce.

— Ăă, nu, recunosc eu ea. Este greu să mi te imaginez că un pirat sângeros.

Neil înclină capul:

— Îți mulțumesc cel puțin pentru asta.

Phoebe simți prezența lui Gabriel în sala de bal înainte să-l vadă. O senzație puternică de ușurare o învăluie. Dar când întoarse capul și realizează că el venea cu pași mari direct spre ea, își mai schimbă gândul.

Avu un presentiment oribil că o să urmeze o scenă îngrozitoare.

Gabriel arăta exact ca un vultur. Ochii verzi erau nemiloși ca ai unui animal de pradă. Hainele de seară, negre, îi scoteau în evidență liniile dure ale feței, și trupul de animal la pândă. Privirea nu i se desprinsese o clipă de Phoebe și Neil în timp ce se apropia.

Când Gabriel ajunse la ei luă mâna lui Phoebe de pe umărul lui Neil și o trase lângă el. Vocea îi era grea ca moartea, în timp ce i se adresa lui Neil:

— Deci ai supraviețuit până la urmă, Baxter.

— După cum vezi. Neil se înclină ușor în batjocură.

— Ascultă-mi sfatul, spuse Gabriel. Dacă vrei să supraviețuiești în continuare las-o în pace pe soția mea.

— Mi se pare că Phoebe este cea care hotărăște, spuse Neil. Este într-o situație foarte asemănătoare cu cea a legendarei Guinevere, nu-i așa? Iar eu cred că sunt Lancelot în timp ce tu ești Arthur, Wylde. Și, noi știm cu toții ce s-a întâmplat în povestea aceea. Doamna l-a înșelat pe soțul ei și s-a dăruit iubitului ei.

Phoebe se simți jignită de aluzia că ar fi putut să-l înșele pe Gabriel.

— Încetați imediat cu prostiile astea, amândoi. Nu o să îngădui așa ceva.

— Spre deosebire de Arthur, eu sunt gata să-mi apăr soția, spuse Gabriel liniștit. Arthur a făcut greșeala să aibă încredere în Lancelot. Eu nu voi face această greșeală pentru că am avantajul de a ști deja că ești un mincinos, un ucigaș și un hoț.

Ochii lui Neil scăpărară de furie:

— Phoebe își va da seama de adevăr cât de curând. Inima ei este pură. Nici chiar tu nu poți să o corupi Wylde.

Se răsuci pe călcâie și plecă.

Phoebe realizează că își ținea respirația. Când Gabriel o târî de pe ringul de dans, simți cum îi cedează piciorul stâng.

— Te simți bine? Întrebă el.

— Da, dar aș fi și mai bine dacă ai înceta să mă tragi așa după tine, Wylde. Lumea începe să ne privească.

— Lasă-i să ne privească.

Phoebe suspină. O să se comporte imposibil.

— Unde mergem?

— Acasă.

— Mai bine, spuse Phoebe. Seara a fost un dezastru.

Capitolul 16

Cum Dumnezeu supraviețuise Baxter? Se întrebă Gabriel. Ar fi trebuit să fie mort, de fapt.

Gabriel nu o scăpa, din ochi pe Phoebe în timp ce trăsură se hurducăia pe străzile aglomerate. Nu putea ști deloc ce gândește. Când își dădu seama că nu știa cum reacționase ea, când văzuse că Baxter trăiește, se neliniști mai mult decât orice altceva.

Gabriel avea impresia, că se bătuse cu fantoma lui Baxter chiar de când o întâlnise pe Phoebe pentru prima dată. Baxter fusese întotdeauna acolo, undeva în umbră. Fusese destul de greu să se lupte cu amintirile ei despre el. Acum însă Gabriel avea de luptat cu omul în carne și oase. De ce nu murise ticălosul?

Degetele lui Gabriel se încleștară pe mânerul bastonului. Ardea de nerăbdare săa o ducă pe Phoebe acasă, dar avansau foarte încet. Trăsuri elegant lăcuite și cabriolette ușoare de toate felurile blocau drumul. Era aproape

miezul nopții și înalta societate era în plină mișcare, ducându-se de la o serată la alta într-o frenezie care va dura până în zori.

Ar fi ajuns mult mai repede pe jos, dar Phoebe nu purta decât niște balerini, de saten care s-ar fi sfâșiat în câteva minute pe caldarâm. Și mai era și problema tâlharilor. Străzile nu erau sigure, își aminti Gabriel.

Și nici sălile de bal.

Dintre cele două, decise Gabriel, ar fi preferat să riște pe străzi.

Baxter ar fi trebuit să fie mort.

Gabriel examinează expresia indescifrabilă de pe fața lui Phoebe:

— Ce ți-a spus?

— Nu mi-a spus multe, spuse Phoebe încet. Se uită afară pe geamul trăsurii:

— Ca să fiu chiar sinceră, mi-a fost greu să înțeleg ce spunea. A fost un șoc să-l văd acolo. Nu puteam să-mi cred ochilor.

— Phoebe, spune-mi exact ce ți-a spus.

Ea întoarce capul și-l privi în ochi:

— Mi-a spus că nu a fost pirat.

Gabriel își privi mâna care i se încleștase pe baston. Se forță să-și relaxeze degetele:

— Sigur că a negat.

— Evident. Care pirat ar recunoaște?

— Ce ți-a mai spus?

Phoebe își prinse buza superioară între dinți. Gabriel începuse să-i cunoască bine expresia aceea. Însemna că se gândea. Scoase un suspin neauzit. Phoebe devenea periculoasă când gândea. Doamna era prea inteligentă ca să-i meargă bine și avea o imaginație egală cu a lui.

— Mi-a spus, murmură Phoebe, că tu erai teroarea mărilor în insule, și nu el.

Gabriel știuse că asta urma să audă, dar tot nu reuși să fie mai puțin furios:

— Blestemat să fie! Să-l înghită iadul este un mincinos și un criminal. Nu l-ai crezut, bineînțeles.

— Nu, desigur că nu. Phoebe își feri privirea. Începu din nou să studieze străzile întunecate și aglomerate.

Lui Gabriel i se puse un nod în stomac. Nu era în firea lui Phoebe să-i evite privirea. Întinse mâna și o prinse de braț:

— Phoebe, privește-mă.

Ea îl privi printre gene, cu ochii tulburați:

— Da, domnule?

— Nu-l crezi, nu-i așa? Chiar în timp ce spunea aceste cuvinte, Gabriel își dădu seama că sunau mai mult a ordin decât a întrebare.

— Nu, domnule. Se uită în jos la mâna ei care se pierdea într-a lui:

— Gabriel, mă doare.

El își dădu seama că îi zdrobește degetele. Îi lăsă mâna fără voie. Trebuia să rămână calm și stăpân pe situație. Nu putea lăsa emoțiile să-i întunece

judecata și să-i influențeze acțiunile. Erau prea multe în joc. Se forță să se sprijine de speteaza banchetei și să ia ceea ce spera că era o expresie plictisită.

— Iartă-mă, draga mea. Întoarcerea lui Baxter din morți a fost tulburătoare pentru amândoi. A fost totdeauna un tip incomod.

— Gabriel, trebuie să te întreb ceva.

— Da?

— Este oare posibil ca din întâmplare să te înșeli asupra ocupației lui Neil acolo, în insule?

Blestematul. Doar în timpul unui vals făcuse foarte multe. Dar Baxter se pricepuse întotdeauna cum să se poare cu femeile.

— Nu, spuse Gabriel, dorind din tot sufletul ca ea să-l creadă. Baxter a fost un pirat ticălos. Nu este nici o îndoială asupra acestui lucru.

— Speram că putea să fie o neînțelegere îngrozitoare.

— Dacă ai fi văzut cadavrele pe care Baxter le lăsa în urma lui după ce își termină treaba, n-ai mai spune că ar putea fi o neînțelegere.

Phoebe era impresionată:

— Morți?

— Îmi pare rău că mă obligi să fiu atât de brutal de sincer în privința asta. Dacă nu vrei să mai afle și alții detalii, trebuie să accepți ceea ce ți-am spus. Baxter era un criminal. Credeai că asemenea oameni își făceau treaba în mod elegant?

— Păi, nu desigur, dar.

— Nu este nimic romantic în piraterie. Este o afacere sângeroasă.

— Îmi dau seama.

Dar el vedea îndoiala din ochii ei. Evident că nu putea să și-l imagineze pe dragul ei Neil Baxter ca pe un monstru.

— Phoebe, fii foarte atentă la ce-ți spun, pentru că nu vreau să mai repet acest lucru. Nu trebuie să-l mai vezi pe Baxter. Înțelegi?

— Am auzit, senior.

— Nu trebuie să ai nimic de-a face cu el.

— Ești foarte categoric, domnule.

— Omul acesta este un mincinos desăvârșit. Și mă urăște. Este foarte posibil că va încerca să te folosească în vreun fel pentru a se răzbuna pe mine. Ai auzit ce-a spus că el este Lancelot, iar eu Arthur.

Un fulger de mânie trecu prin ochii lui Phoebe:

— Eu nu sunt Guinevere, seniore. Nu te voi înșela cu un altul în nici un fel de condiții. Expresia de pe chipul ei se îndulci:

— Poți să ai încredere în mine, Gabriel.

— Am crezut întotdeauna că e mai bine să nu pui asemenea lucruri delicate, precum încrederea, la încercare. Nu trebuie să te apropii nici măcar de Baxter. Nu o să mai dansezi cu el. Nu o să vorbești cu el. Nu o să ai nici un contact cu el. Este clar?

Phoebe îl privi printre gene:

— Familia mea a încercat o dată să-mi dea niște ordine asemănătoare în privința ta, Gabriel.

El ridică din sprâncene:

— Iar tu nu le-ai urmat. Știi bine acest lucru. Dar pe mine o să mă ascuți. Ești soția mea.

— Pot să fiu soția ta, dar vreau să fiu tratată de la egal la egal. Oricine poate să-ți spună că nu reacționez bine la ordine.

— O să ascuți ordinele mele, Phoebe, sau vei plăti cumplit.

O tratase rău.

Gabriel reanaliză pe toate părțile conversația pe care o avusese cu Phoebe. Își mai turnă un pahar de brandy și începu să se plimbe în sus și-n jos prin dormitorul lui.

Adevărul trist era că nu se putea gândi la nici un alt mod de a rezolva situația. Văzuse incertitudinea din ochii ei. Baxter îi strecurase niște îndoieli în minte.

Gabriel știa că trebuie să o țină pe Phoebe departe de Neil Baxter cu orice preț. Singurul mod pentru a obține acest lucru era să-i interzică să aibă de-a face cu bărbatul pe care-l crezuse odată ca pe un Lancelot pentru ea.

Din nefericire, Phoebe reacționa rău la ordine.

Gabriel simți dintr-odată nevoia fierbinte de a o poseda, de a se cufunda în ea. Când i se dăruia în pat, era complet sigur de ea, era numai a lui.

Gabriel încetă să mai umble de colo până colo și puse jos paharul de brandy. Se duse la ușa care despărțea dormitoarele lor și o deschise.

Camera lui Phoebe era în întuneric. Se duse spre pat și se încruntă când își dădu seama că se agita pe perne. Dormea, dar scotea niște sunete mici, de protest. Își dădu seama imediat că avea un alt coșmar și îi era frică.

— Phoebe, trezește-te. Gabriel se așează pe marginea patului, o lua de umeri și o scutură ușor.

— Deschide ochii, iubito. Visezi din nou.

Pleoapele lui Phoebe se zbătură și ea se trezi cu respirația întretăiată. Se ridică în coate. O clipă rămase cu ochii mari deschiși în întuneric. Apoi privirea i se opri asupra lui:

— Gabriel?

— Ești în siguranță, Phoebe. Sunt aici. Ai avut alt coșmar.

— Da. Ea își scutură capul ca pentru a se limpezi. Este același pe care l-am avut la Ceața Diavolului după ce am înotat ca să ies din cavern. Eram într-un loc întunecat și doi bărbați întindeau mâna spre mine. Fiecare spunea că mă va salva. Dar unul dintre ei mințea. Trebuia să aleg.

Gabriel o luă în brațe:

— A fost numai un vis, Phoebe.

— Știu.

— O să te ajut să-l uiți că și data trecută. O așează din nou pe perne. Apoi se ridică.

Ea nu protestă când el își scoase halatul și-l lăsă să cadă pe podea. Îl privea atent și grav și nu rezistă când el dădu la o parte cuvertură și se strecură lângă ea.

— Vino aici, iubito. Gabriel întinse mâna după ea, dornic să reaprindă dorința care izbucnea atât de repede între ei. Avea nevoie să știe că ea va reacționa ca de obicei.

O senzație de extremă ușurare îl cuprinse pe Gabriel când ea ridică încet brațele să-l îmbrățișeze. Îi atinse sânii, forțându-se să reziste ca ea să-l dorească la fel de mult ca și el.

Dar nu mai putea să aștepte. Nevoia disperată de a o poseda îl copleși. Voința lui nu mai rezista dorinței furtunoase care explodă în el. Trebuia să se asigure că era a lui.

— Phoebe, nu mai pot aștepta.

— Da, știu, E bine.

Ardea tot. Sângele îi fierbea în vine în timp ce îi desfăcea picioarele și se așeza între coapsele ei mătăsoase. Apoi, cu o exclamație răgușită, fără cuvinte, o pătrunse.

Phoebe își ținu respirația și se strânse instinctive în jurul lui. Gabriel îi privi fața și văzu că avea ochii închiși. Vroia ca ea să-l privească, dar nu găsi cuvintele prin care să-i ceară să facă acest lucru. Și nu mai avea nici timp să le găsească. Tot ce conta acum era să-și potolească dorința irezistibilă care ardea în el.

Începu să se miște repede simțindu-i căldura învăluitoare. Ea îl primi cu totul, încolăcindu-se în jurul lui, făcându-l să devină parte din ea.

— Gabriel!

Strigătul ei moale îl copleși. Toți mușchii i se încordară în penultimul moment. Își arcui spatele și strânse din dinți, apoi își dădu drumul, la nesfârșit, în ea.

Ea acceptă totul, ținându-l strâns în brațe, în timp ce tremura peste ea. Simți cum ea se zbătea sub el, și apoi se pierdu cu totul.

Gabriel rămase treaz mult timp după aceea. Privea în întuneric și începu să se gândească cum putea s-o protejeze cel mai bine pe Phoebe de Baxter.

* * *

Phoebe sosi acasă la părinții ei exact la ora unsprezece, a doua zi dimineata. Cunoștea bine obiceiurile tatălui ei. Era sigură că îl va găsi lucrând cu spor la ultima lui invenție.

Era exact acolo unde se gândise ea că va fi. Când deschise ușa atelierului său, îl găsi învârtindu-se în jurul unei mașinării complicate alcătuită din roți și greutatea.

— Bună dimineata, tată. Phoebe își desfăcu șireturile bonetei. Cum merge mașinaria asta a ta de socotit?

— Foarte bine. Clarington o privi peste umăr. Am găsit un mijloc de a folosi niște cartele pentru a introduce instrucțiunile necesare diferitelor calcule.

— Cartele găurite?

— Foarte asemănătoare cu cele folosite în țesătorie pentru modelele de imprimat.

— Înțeleg. Phoebe se duse la el și îl îmbrățișă repede. Este foarte interesant, tată. Dar știi că eu nu mă prea pricep la socoteli.

— Mai bine, replică Clarington. Toți ceilalți membri ai familiei au mult talent în privința asta. Mă întreb dacă Wylde ar putea folosi mașinaria asta în afacerile lui.

— Nu m-aș mira, tată Trebuie să vorbesc cu tine. Phoebe se așeză:

— Am venit să te întreb ceva foarte important.

Clarington o privi prudent:

— Știi, dacă este o problemă despre căsătorie și datoriile de soție și altele asemenea, va trebui să vorbești cu mama ta. Nu este domeniul meu, știi ce vreau să spun.

Phoebe făcu un semn cu mâna că nu despre asta era vorba:

— M-am adaptat destul de bine la viața de familie. Nu despre asta vreau să discut cu tine.

Clarington se relaxă:

— Atunci, despre ce este vorba?

Phoebe se aplecă spre el hotărâtă:

— Tată, Neil Baxter a părăsit Anglia acum trei ani pentru că l-ai plătit tu să plece? L-ai cumpărat ca să nu mă ceară de soție?

Clarington își strânse sprâncenele de enervare:

— Cine Dumnezeu ți-a spus așa ceva?

— Wylde mi-a spus.

— Înțeleg, suspină Clarington. Cred că a avut un motiv întemeiat.

— Nu asta contează, tată. Vreau să știu adevărul.

— De ce? Întrebă Clarington privind-o cu viclenie. Pentru că Baxter s-a întors în Anglia?

— În parte. Dar și pentru că m-am simțit vinovată mult timp de moartea lui. Îmi spuneam că dacă nu eram eu, n-ar plecat să facă avere ca să-mi poată cere mâna și n-ar fi fost ucis.

Clarington o privi uluit:

— Doamne sfinte! Ce aiureli. Nu știam că ai asemenea idei.

— Da, aveam.

— Ce prostii. Singurul meu regret este că ticălosul ăsta nenorocit nu a avut bunul simț să moară, bombăni Clarington. Dar ăsta-i Baxter. Un tip extrem de dificil.

— Tată, trebuie să știu dacă este adevărat că i-ai dat bani să mă lase în pace.

Clarington se mișcă stânjenit și își făcu de lucru cu o roată mecanismului.

— Îmi pare rău, draga mea, dar este adevărat.

Clarington o privi încruntat:

— Acum nu mai are importanță. Ești măritată cu Wylde și asta este, da?

— De ce nu mi-ai spus? Întrebă Phoebe.

— Că l-am mituit pe Baxter să plece din țară? Pentru că nu voiam să știi.

— De ce să nu știu? Întrebă Phoebe crâncen.

— Pentru că nu voiam să suferi, replică Clarington. Nu este prea plăcut pentru o tânără romantică să afle că un bărbat n-a făcut decât să se folosească de sentimentele ei pentru a-l șantaja pe tată-l ei. Totdeauna ai fost genul sentimental, Phoebe. Ai văzut în Baxter un fel de cavaler, un Galahad, sau alte asemenea prostii.

— Lancelot, spuse Phoebe încet. M-am gândit întotdeauna la el ca la cavalerul Lancelot.

Clarington se încruntă:

— Poftim?

— N-are importanță. Phoebe stătea țeapănă pe scaun cu umerii foarte drepți. Ar fi trebuit să-mi spui adevărul, tată.

— Nu vroiam să te supăr.

— N-ar fi fost prea plăcut să aflu adevărul, ai dreptate, spuse Phoebe, dar cel puțin nu m-aș mai fi simțit atât de vinovată.

— Stai, acum. Cum puteam să știu că te simți vinovată? Nu mi-ai spus niciodată așa ceva.

Phoebe bătu cu degetele înmănușate pe marginea scaunului. Se încruntă, amintindu-și ce-i spusese Neil în seara trecută:

— L-ai plătit tu direct?

— Doamne ferește, nu, Clarington arăta jignit. Un gentleman nu-și murdărește mâinile cu asemenea lucruri. Avocatul meu s-a ocupat de toate.

— Neil spune că nu știe cine i-a plătit călătoria în Mările Sudului. I s-a spus că un binefăcător misterios a aranjat lucrurile.

Clarington se uită și mai urât:

— Prostii. Știe foarte bine cine i-a plătit drumul, și multe altele pe deasupra. Am făcut un târg. Am fost de accord să-i dau destul ca să se descurce binișor cu condiția să părăsească Anglia.

Phoebe suspină:

— Nici nu știu ce să mai cred.

Clarington fu ofensat:

— Vrei să zici că nu-ți spun adevărul?

— Nu, tata, sigur că nu. Phoebe zâmbi cu bunăvoință. Nu cred că minți. Dar nu pot să nu mă întreb dacă diferitele personaje din această piesă nu au interpretat cumva lucrurile în feluri diferite.

— Doamne, Phoebe, nu era nimic de interpretat greșit. Când avocatul meu i-a oferit lui Baxter o mică avere să plece din țară, el nu a știut cum să pună mâna mai repede pe ea. Asta-i tot.

— Poate. Phoebe ezită nesigură. Poate nu: Aș vrea să știu ce să cred.

Sprâncenele groase ale lui Clarington se ridicară:

— O să-l crezi pe tatăl tău și pe soțul tău. Pe ei o să-i crezi.

Phoebe zâmbi tristă:

— Știi care e problema, tată? Problema este că toată lumea cheltuiește prea mult timp și energie încercând să mă protejeze și eu nu rămân decât cu bucăți de adevăr, nu cu adevărul întreg.

— Știu din experiență că nu te descurci bine când afli tot adevărul.

— Tată, cum poți să spui așa ceva?

— Este adevărul, Phoebe. Ai văzut întotdeauna lucrurile în mod diferit, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu tată, nu știu ce vrei să spui.

— Nu ești realistă, draga mea, asta este evident. De când erai mică, ai fost diferită. N-ai fost niciodată ca noi. N-am înțeles niciodată ce vroiai de fapt, dacă vrei să știi adevărul. Căutai întotdeauna aventuri, și dădeai de bucluc.

— Tată, asta nu-i adevărat.

— Este adevărat cum este adevărat că ne vede Dumnezeu, spuse Clarington întunecat. N-am știut niciodată prea bine ce să fac din tine. M-am temut întotdeauna că o să intri într-o belea mare într-o bună zi, indiferent cât aș fi încercat să te apăr de propria ta fire nechibzuită. Nu poți blama un tată care încearcă să-și apere fiica.

— Nu te blamez, tată. Dar uneori mă simt sufocată de voi toți. Erați toți așa de inteligenți.

— Inteligenți, aha. Asta este o glumă. Niciunul dintre noi nu putea ține pasul cu tine. Clarington se încruntă la ea:

— Să-ți spun ceva, Phoebe. Cât de mult țin la tine, sunt tare bucuros că acum Wylde este cel care trebuie să-ți poarte de grijă. Este rândul lui să țină hăturile și sper să fie la înălțime. Este o ușurare să numai am grijă ta.

Phoebe privi în jos la gentuța ei de dantelă. Simți cum îi dau lacrimile. Clipi des să le alunge:

— Îmi pare rău că am fost o asemenea problemă pentru tine în toți acești ani, tată.

Clarington mârâi. Se duse la ea și o ridică în picioare:

— A meritat, Phoebe.

O îmbrățișă cu multă afecțiune.

— Mama ta spune că datorită ție nu am devenit cu toții niște indivizi complet plicticoși, și poate are dreptate. Viața cu tine a fost întotdeauna interesantă, asta pot să-ți spun.

— Mulțumesc, tată. Este întotdeauna bine să știi că ai fost de folos într-un fel. Phoebe își șterse lacrimile din ochi și zâmbi.

— Ei, fetița mea, sper că nu ai de gând să plângi, nu-i așa? Nu mă prea pricep la femei care plâng.

— Nu, tată. N-o să plâng.

— Bine. Clarington era vizibil ușurat. Dumnezeu știe că n-a fost întotdeauna ușor și poate că am făcut și greșeli, dar jur că nu am făcut decât ce am știut mai bine ca să nu suferi.

— Înțeleg, tată.

— Excelent, spuse Clarington. O bătu pe umăr. Excelent. Atunci, asta e. Să nu te superi, dar mă bucur că acum Wylde se ocupă de tine.

— Și eu de el. Phoebe își legă din nou boneta. Trebuie să plec, tată. Mulțumesc că mi-ai spus adevărul despre Neil.

Clarington se alarmă:

— Stai acum. Ți-am spus tot adevărul, așa să știi.

— La revedere, tată. Phoebe se opri în ușă:

— Oh, apropo, am de gând să dau o petrecere la Ceața Diavolului la sfârșitul sezonului. Abia aștept ca tu și mama și ceilalți să-mi vedeți casa.

— O să venim sigur, spuse Clarington repede. Apoi ezită:

— Phoebe, să nu-i faci prea multe necazuri lui Wylde. Auzi? Este un om bun, dar nu știu cât o să fie de răbdător dacă îi faci viața prea dificilă. Este obișnuit să dea ordine și să fie ascultat. Dă-i timp să se obișnuiască cu tine.

— Nu-ți fă griji, tată. Nici nu mă gândesc să-i fac necazuri lui Wylde. Numai cât este strict necesar, își spuse ea în gând.

* * *

Phoebe se mai gândea la conversația cu tatăl ei, mai târziu, când cobora din trăsură în fața librăriei Green. George, lacheul care o însoțise la cumpărături deschise ușa pentru ea și camerista ei.

Phoebe privi peste drum în timp ce cobora. Un omuleț cu o șapcă verde o privea atent. Când văzu că și ea îl privește, își feri repede ochii și se prefăcu că studiază o vitrină.

— Betsy, știi cine este omul acela? Întrebă Phoebe în timp ce urca treptele din fața librăriei.

— Nu, doamnă. Este ceva în neregulă?

— Nu știu, spuse Phoebe. Dar sunt absolut sigură că l-am văzut mai devreme când am ieșit din mercerie. Am senzația că mă urmărește.

Betsy se încruntă:

— Să-i spun lui George să-l alunge?

Phoebe se uită atent la omuleț.

— Nu, să vedem dacă mai este aici când ieșim din librărie.

Phoebe urcă treptele și intră în magazin. Uită complet de misteriosul omuleț în timp ce domnul Green veni să o salute. Bătrânul librar zâmbea satisfăcut.

— Bine ați venit, bine ați venit, lady Wylde. Sunt încântat că ați venit așa repede. Cum v-am scris, am volumul pe care mi l-ați cerut.

— Exemplarul acela?

— Precis. Puteți să-l vedeți imediat.

— Dar unde l-ați găsit? Întrebă Phoebe.

— La cineva în Yorkshire. Așteptați că-l aduc imediat.

Domnul Green se duse în spatele magazinului și reveni după un minut cu un volum vechi legat în piele roșie. Phoebe deschise cartea cu grijă și citi dedicația de pe prima pagină:

Fiului meu Gabriel, cu ocazii celei de-a zecea aniversări, cu speranța că va respecta toată viața codul nobil al cavalerilor. John Edward Banner.

— Da, spuse Phoebe în timp ce închidea cu venerație exemplarul din Moartea lui Arthur de Malory. Este cartea pe care o doream. Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns domnule Green.

— A fost o plăcere pentru mine, o încredință Green. Sper să vă pot servi și pe viitor.

Omulețul cu șapcă verde era tot acolo când Phoebe și camerista ei ieșiră din magazin.

— Este tot acolo, doamnă, șuierea Betsy pe un ton conspirativ. Stă în fața sticlăriei.

Phoebe privi peste drum:

— Așa deci. Mă întreb ce vrea. E un mister la mijloc.

Betsy căscă ochii:

— Poate vrea să ne urmărească până acasă și să ne omoare.

— Poate că da, spuse Phoebe. Se pare că suntem într-o situație periculoasă. Se întoarce către lacheu:

— George, spune-i vizitiului că mi se pare că suntem urmăriți de un hoț care vrea să ne atace. Să scăpăm de el pe drum.

George o privi uimit:

— Un hoț, doamnă?

— Da, grăbește-te. Trebuie să plecăm. Vreau să fiu sigură că omulețul acela nu ne mai urmărește.

— Străzile sunt aglomerate, doamnă, spuse Georgei în timp ce-i dădea mâna să se urce în trăsură. Ne poate urmări ușor și pe jos.

— Nu și dacă suntem foarte deștepți. Phoebe se gândi repede în timp ce se așeza. Spune-i vizitiului să întoarcă la stânga și apoi la dreapta și din nou la stânga, și să facă tot așa până suntem siguri că am scăpat de omulețul cu pălăria verde.

— Da, doamnă. Serios alarmat, George închise ușa trăsurii și sări pe capră lângă vizitiu.

O clipă mai târziu, trăsura porni în grabă. Phoebe îi zâmbi satisfăcută lui Betsy, în timp ce depășeau un faeton și coteau la stânga.

— Cred că am rezolvat. Oricine ar fi omulețul cu pălăria verde, nu se așteaptă să o luăm pe aici.

Betsy privi atent pe geam:

— Nu, doamnă, sigur că nu. Sper numai să nu fie atât de rapid să vină după noi.

— O să scăpăm repede de el, prevăzu Phoebe, Wylde va fi fără îndoială impresionat de felul cum am rezolvat o situație potențial periculoasă.

Capitolul 17

— Ai pierdut-o? Gabriel îl privea fix pe omulețul cu pălăria verde. Ce dracu' vrei să spui, cum ai pierdut-o? Te plătesc ca să o supraveghezi, Stinton.

— Știu asta, domnule. Stinton se îndreptă din umeri și îl privi pe Gabriel ofensat:

— Și fac tot ce-mi stă în putință. Dar nu mi-ați, spus că doamnă are obiceiul să se năpustească în toate direcțiile. Vă rog să mă iertați, dar este imprevizibilă, nu-i așa?

— Doamna este o femeie impulsivă, spuse Gabriel, printre dinți. Și de asta te-am și angajat să o ții sub ochi. Mi-ai fost recomandat călduros. Mi s-au dat asigurări că pot să-mi încredințez nevasta în grija ta, și acum îmi spui că nici măcar n-ai putut să te ții după ea când își făcea cumpărăturile?

— Ei bine, fără supărare, domnule, dar nu au fost simple cumpărături, spuse Stinton. Sunt mândru să vă spun că m-am ținut după ea la arcade și pe Oxford Street și peste tot pe acolo. Ultima oprire a făcut-o la o librărie. Când a ieșit de acolo a început să o ia la dreapta și la stânga ca o vulpe încolțită de dulăi.

Gabriel făcu un efort de voință ca să-și stăpânească furia:

— Să nu mai spui niciodată despre Lady Wylde că este o vulpe, Stinton.

— Aveți dreptate, domnule. Dar trebuie să vă spun că n-am văzut niciodată o femeie care să se miște așa repede. Tot așa de repede ca oricare alt hoț pe care l-am urmărit prin mahalale.

Gabriel se simțea tot mai stânjenit cu fiecare clipă.

— Ești absolut sigur că n-ai văzut pe nimeni pe lângă ea?
— Numai camerista, lacheul și vizitiul.
— Și când a dispărut, era în trăsura ei?
— Da, domnule.
— Nu mai era nimeni altcineva care să o urmărească?
— Nu, domnule. Numai eu. Și, sincer vorbind, dacă eu nu m-am putut ține după ea, nici altcineva n-ar fi putut.

— Fir-ar să fie! Imaginația lui Gabriel îl făcea deja să vadă sute de nenorociri care i s-ar fi putut întâmpla lui Phoebe. Își aminti că nu era singură. Avea camerista, lacheul și vizitiul cu ea. Și totuși, nu se putea comporta așa decât dacă Baxter era undeva în oraș, punând la cale o răzbunare. Lancelot împotriva lui Arthur.

Stinton își dresе glasul:

— Mă scuzați, seniore, adr tot mai vreți să o urmăresc pe doamna?
— Nu sunt sigur dacă mai este nevoie. Gabriel era dezgustat. Nu, dacă nu poți să te ții după ea.

— Păi, bine, domnule, data viitoare o să stau mai aproape. Acum dacă știu cum face, nu o să mai fiu surprins ca astăzi.

— Soția mea nu face nimic, spuse Gabriel întunecat. Este doar curajoasă și impulsivă.

Stinton tuși discret:

— Da, domnule. Dacă spuneți așa, domnule. Dar mie mi se pare puțin cam repezită, totuși, domnule, dacă nu vă supărați, seniore.

— Ba mă supăr. Chiar foarte tare, de fapt. Stinton, dacă vrei să-ți păstrezi slujba, ar fi mai bine să încetezi să faci observații jignitoare despre soția mea.

Un zgomot în hol îl întrerupse pe Gabriel înainte de a sări să-l strângă de gât pe Stinton. Îl trecu un val de ușurare când auzi vocea lui Phoebe.

Ușa bibliotecii se deschise larg și Phoebe se năpusti înăuntru, cu panglicile bonelei fluturându-i libere. Ducea un pachet în mână. Fustele de muselină ale rochiei viu colorate cu dungi verzi și galbene se roteau în jurul gleznelor ei mici. Era emoționată toată:

— Gabriel, am trecut printr-o aventură uimitoare. Așteaptă numai să-ți spun despre ce este vorba. Cred că ne-a urmărit un hoț. Era poate chiar un criminal. Dar noi i-am dejucat planurile în mod strălucit.

— Liniștește-te, draga mea.

— Dar Gabriel, era foarte ciudat. Era un omuleț cu o pălărie verde, Phoebe se opri brusc când îl zări pe Stinton. Făcu ochii mari:

— Doamne sfinte, el este! Este omul care ne-a urmărit.

— N-am făcut o treabă prea bună, spuse Stinton. Zâmbi aprobator, ceea ce făcu să i se vadă dinții îngălbeniți și rari din gură:

— Trebuie să vă spun doamnă că ați reușit să-mi scăpați așa de abil, cum numai ticăloșii de profesie știu să o facă.

— Mulțumesc. Phoebe îl privea cu o mare curiozitate.

Gabriel înjură și se întoarse spre Stinton:

— Te rog să nu mai faci comparații între soția mea și criminali.

— Da, domnule, spuse Stinton politico. N-am vrut să vă jignesc, doamnă. Ați fost foarte isteată, doamnă, așa ați fost.

Phoebe îi adresă un zâmbet plăcut:

— Am fost, nu-i așa?

— Aproape v-am ajuns din urmă după ce ați cotit prima dată, dar n-am mai avut nici o șansă după ce i-ați spus vizitiului să cotească a doua oară.

— M-am gândit bine și am acționat foarte atent, îl încredință Phoebe.

— După cum am spus, ați acționat ca un adevărat profesionist, spuse Stinton.

Phoebe zâmbi cu multă căldură:

— Trebuie să recunosc că am avut și puțin noroc. După cea de-a treia cotitură, am ajuns în niște locuri pe care nu le cunoșteam. Nu aș putea să spun unde am fi ajuns dacă vizitiul nu ar fi cunoscut așa de bine locurile.

— Acum, întrerupse Gabriel, ați discutat destul despre asta.

Îl privi pe Stinton:

— Poți să pleci.

— Da domnule. Stinton își învârti pălăria verde între mâini:

— Mai aveți nevoie de mine în continuare?

— Cred că nu am de ales. Doamne ajută, dar mi s-a spus că tu ești cel mai bun. Te vei prezenta din nou mâine dimineață când Lady Wylde va ieși în oraș.

Stinton zâmbi satisfăcut:

— Mulțumesc, seniore.

Își infundă pălăria pe cap și se duse la ușă cu pași săltăreți.

Gabriel așteptă până când el și Phoebe fură singuri înainte să-i arate scaunul din fața biroului său.

— Ia loc, doamnă.

Phoebe clipi nedumerită:

— Gabriel, ce Dumnezeu.

— Șezi.

Phoebe se așeză. Puse pachetul în poală.

— Cine este omulețul acela, Gabriel? Și de ce mă urmărea astăzi?

— Îl cheamă Stinton. Gabriel se așeză și își împreună mâinile pe birou. Își va păstra calmul și va fi rezonabil chiar dacă o să moară, își promise lui însuși. Nu-și va pierde firea. L-am angajat să te urmărească când ieși în oraș.

— L-ai angajat să mă urmărească? Întrebă Phoebe uluită. Și nu mi-ai spus?

— Nu, doamnă, nu ți-am spus. M-am gândit că nu trebuie să te alarmez degeaba.

— De ce să mă alarmez? Gabriel, ce se întâmplă?

Gabriel o studie o clipă, întrebându-se cât să-i spună. Problema era că acum știa de existența lui Stinton. Nu avea altceva de făcut decât să-i explice și restul. Ea o să-l tot piseze până îi va spune totul:

— L-am angajat pe Stinton ca să fiu sigur că nu o să ai probleme cu Baxter.

Phoebe îl privi tăcută și uluită. Măinile i se îcleștară pe pachetul din poală.

— Cu Neil? Spuse în cele din urmă, cu vocea pe jumătate gătită.

— Mi se pare foarte probabil ca Baxter să încerce să ia legătura cu tine în absența mea.

— Nu înțeleg, seniore.

Gabriel simți cum începe să se enerveze:

— Phoebe, nu înțeleg cum de nu-ți dai seama. Baxter este un pericol pentru tine pentru că mă urăște. Ți-am spus deja lucrul acesta. Nu fac decât să iau niște măsuri de precauție că să nu se apropie de tine.

— Ți-e frică că eu cred tot ce-mi spune, nu-i așa?

Phoebe îl privi pătrunzător:

— Nu ai încredere în mine că o să cred în versiunea ta despre evenimentele din insule.

— Nu vreau să risc nimic. Gabriel țâșni în picioare și se duse cu pași mari spre măsuta unde era sticla de brandy:

— Îl cunosc prea bine pe Baxter. Este un mincinos desăvârșit.

— Dar asta nu înseamnă că eu o să cred minciunile lui.

— De ce nu?

Gabriel bău niște brandy și trânti paharul pe masă:

— Doar l-ai mai crezut odată.

Phoebe se ridică în picioare strângând pachetul în brațe:

— Nu este cinstit. Eram mult mai tânără atunci. Nu aveam experiența pe care o am acum.

El se întoarse să o privească în ochi:

— Experiență? Crezi că ai destulă experiență ca să știi cum să te porți cu oameni ca Neil Baxter? Ești o prostuță nechibzuită, naivă și impulsivă. Crede-mă că unul ca Baxter te învâрте pe degete cum vrea.

— Nu vorbi așa cu mine, Gabriel.

— O să vorbrsc cum vreau cu tine.

— Nu, nu poți. În plus, nu vreau ca tu să angajezi omuleți care să mă urmărească fără știința mea. Este foarte neplăcut și nu o să îngădui așa ceva. Dacă vrei ca cineva să aibă grijă de mine, atunci trebuie să discuți mai întâi cu mine

— Așa să fie?

Phoebe ridică repede bărbia înainte:

— Da, așa este. Voi decide eu dacă vreau să am pe cineva care să vină după mine. Dar trebuie să-ți spun că dacă singurul lucru care te preocupă este gândul că Neil va vorbi cu mine, nu vād deloc de ce este nevoie de Stinton.

— Atunci, ești chiar mai naivă decât mi-am închipuit.

— La naiba, Gabriel. Sunt perfect capabilă să mă descurc cu Neil.

Gabriel făcu un pas înainte și o apucă de bărbia delicată cu vârful degetelor:

— Nu știi ce spui, doamnă. Nu-l cunoști pe blondul tău Lancelot așa cum îl cunosc eu.

Ea se înroși:

— Nu este Lancelot al meu.

A fost odată.

— Asta era acum trei ani. Phoebe se enervă. Totul s-a schimbat acum. Gabriel, trebuie să mă crezi nu există nici un pericol să mă seducă Neil Baxter. Trebuie să ai încredere în mine.

Gabriel văzu apelul disperat din ochii ei și simți cum i se clatină hotărârea.

— Nu este o problemă de încredere. Este o problemă de prudență.

— Asta nu este adevărat. Este o problemă de încredere. Gabriel, mi-ai spus clar că nu mă iubești încă. Dacă nici nu ai încredere în mine, atunci nu este nimic între noi.

Nimic între noi. Îl cuprinse furia și durerea, lovindu-l adânc, sfredelindu-i sufletul. Gabriel, se chinui să-și păstreze stăpânirea de sine:

— Dimpotrivă, doamnă. Sunt multe lucruri între noi.

— Ca de pildă? Îl sfidă ea.

— Ca de pildă o căsătorie, spuse el rece. Ești soția mea. O să faci ce-ți spun și o să accepți măsurile de precauție pe care le cred necesare. Numai asta contează. Deci, nu vei mai încerca să scapi de Stinton.

Ea îl privi cu furie nestăpânită:

— Și dacă nu fac așa?

— Dacă nu, nu îți mai îngădui să ieși deloc. O să stai încuiată în casă.

Phoebe îl privi șocată. În ochii ei se citeau furia și încă ceva. Gabriel crezu că cealaltă emoție putea să fie durerea. O clipă rămase acolo nemișcată, ținând strâns pachetul în brațe.

— Deci este adevărat, spuse în cele din urmă, cu vocea amorțită de o mare tristețe. Nu ne-a mai rămas nici măcar încrederea și respectul reciproc. Nu mai avem nimic.

— Of, Doamne, Phoebe.

— Ține. Asta este pentru tine îi zvârli pachetul în brațe. Apoi se întoarse pe călcâie și porni spre ușă.

— Phoebe, vino înapoi.

Ea nu se întoarse. Ieși pe ușă fără să spună un cuvânt.

Gabriel se uită la ușa închisă multă vreme. Apoi se duse din nou la birou și se lăsă să cadă obosit în scaun.

Undeva, în adâncul sufletului, simțea o ciudată amorțeală. Se uită câteva minute la pachetul din fața lui și apoi îl desfăcu încet, mecanic.

Când termină de despăturit hârtia maro, rămase să privească volumul familiar multă vreme. Își dădu seama că era primul dar pe care-l primea de la Phoebe. Nu, se gândi nu era adevărat. Primul lucru pe care i-l dăruise fusese ea însăși. Era al doilea dar pe care i-l făcuse.

Până în acest moment el nu-i dăduse nimic important.

* * *

Phoebe era încă trează complet, la miezul nopții. În cămașă de noapte și halat stătea pe un scaun în fața ferestrei și se uită afară în întuneric. Deschisese fereastra mai devreme să intre aerul rece al nopții. O ajuta să gândească.

De ore întregi stătea și se gândea.

Stătuse în camera ei toată după amiaza și nu-și mai găsea locul. Ajunse repede la concluzia că nu putea să stea îmbufnată prea mult. Se pare că nu avea temperamentul potrivit.

Desigur că plânsese pe săturate, imediat după scena din bibliotecă, dar după aceea se cam plictisise. Când refuzase să coboare la cină, aproape se așteptase ca Gabriel să se năpustească pe ușă și să-i ordone să vină jos. În loc de asta, îi trimise ceai și pâine prăjită în cameră. Drept care lui Phoebe îi era acum extrem de foame.

Știa că Gabriel cinase la club. Fusesse plecat mai multă vreme și se întorsese numai de câteva minute. Știa că acum era în dormitorul lui. Phoebe privi visătoare la ușa închisă care o despărțea de Gabriel. Intuiția îi spunea că nu o va deschide în noaptea aceasta. Mândria nu-i îngăduia să o facă.

Phoebe se gândi atentă și la mândria ei. Păruse un obstacol foarte mare în timpul zilei, dar acum nu mai apărea ca ceva așa de important.

Gabriel se dovedea a fi un soț enervant, dar avea circumstanțe atenuante. În felul lui încercase să o apere. Motivele pentru care ea refuză să aprecieze protecția lui îl depășeau cu totul.

Phoebe se ridică încet și se duse la ușa comunicantă. Puse urechea pe panoul de lemn și ascultă atentă. Nu se auzea nici un sunet din camera cealaltă. Gabriel era probabil în pat. Probabil că nici nu se gândea că el ar trebui să fie cel care să-și ceară scuze. Uneori era extrem de neînțelegător în asemenea probleme.

Phoebe respiră adânc, își adună curajul, și deschise ușa prudent. Privi din prag și îl văzu pe Gabriel stând pe un scaun. Purta halatul de casă negru și avea o carte deschisă în poală. Citea la lumina lumânării de pe micul birou de lângă el.

Ridică privirea când Phoebe păși încet în cameră. Ea văzu expresia intensă și gânditoare de pe chipul lui întunecat și o trecu un fior. Phoebe își încrucișă brațele sub piept și își băgă mâinile în mânecile halatului ei. Se opri la câțiva pași de el și își dresă încet vocea.

— Bună seara, seniore, spuse ea politicoasă.

— Bună seara, doamnă. Credeam că dormi deja.

— Da, dar nu am putut să adorm.

— Înțeleg. Un fulger de satisfacție sclipi în ochii lui. Ai venit să-ți ceri scuze pentru faptul că ți-ai ieșit din fire și ai stat îmbufnată câteva ore?

— Nu, sigur că nu. Am tot dreptul să-mi ies din fire, și să fiu îmbufnată cât poftesc.

Ea veni mai aproape și se uită la cartea pe care o citea el. Se bucură grozav când văzu ce este:

— Văd că citești Moartea lui Arthur de Malory.

— Da, sunt extrem de fericit să o am din nou în posesia mea. Gabriel zâmbi ușor. Nu cred că ți-am mulțumit cum se cuvine.

— Nici nu te gândi. Era încântată să afle că îi plăcea darul ei:

— Mă bucur că am putut să o găsesc pentru tine.

Gabriel o privi neclintit:

— Să fii sigură că o să-ți întorc favoarea.

— Suntem chit, spuse ea. Până la urmă, într-un fel mai ocolit, datorită ție am recuperat Doamna din Turn, nu-i așa?

— Se poate lua în considerație și punctul acesta de vedere.

Gabriel continuă să o privească atent:

— De ce nu puteai să dormi?

Phoebe simți cum se înroșește sub privirea lui fierbinte. Îi părea bine că stătea în întuneric:

— M-am tot gândit.

— Da, ai gândit? Și ți s-a părut interesant exercițiul?

— Nu trebuie să fii așa sarcastic, seniore. Vorbesc serios. M-am gândit la căsătoria noastră.

Expresia lui Gabriel era indescifrabilă:

— Te-ai întrebat dacă n. -ai făcut o mare greșeală, poate? Este cam târziu pentru asemenea remușcări, doamnă. Știi proverbul despre măritișul în grabă.

— Și căința lungă. Da, îl cunosc, mulțumesc. Nu asta vroiam să discut.

Gabriel ezită ca și cum acesta n-ar fi fost chiar răspunsul pe care-l aștepta:

— Atunci despre ce vrei să discutăm?

— Viitorul nostru, seniore.

— Ce e cu viitorul nostru?

— Îmi dau seama că tu nu ai încredere în iubire, Gabriel.

— Nu știu decât că acest sentiment nu aduce decât necazuri unui bărbat.

Brusc lui Phoebe încordarea i se păru de nesuportat. Ca să o împrăstie începu să se miște, bântuind prin cameră. Se opri în fața șemineului și examină ceasul frumos care stătea pe el.

— Păi, vezi, Gabriel, eu nu mă tem atât de tare de sentimente ca tine.

El își răsuci buzele:

— Îmi dau seama.

— Mă gândeam la diferența dintre noi în această privință, continuă ea. La început am tras concluzia că faptul că nu te încrezi în iubire este din cauză că sora mea s-a răzgândit după ce a fugit cu tine. Cred că trebuie să fi suferit.

— Mi-aș fi revenit repede după acea lovitură, spuse Gabriel rece. Mi-a trebuit mai mult să-mi revin din ruina financiară și glonte în umăr. Recunosc însă că inciudentul mi-a dat o lecție despre primejdiile care te pasc dacă te lași condus de sentimente.

— Dar nu a fost singurul incident care te-a învățat această lecție, nu-i așa? Întrebă Phoebe cu blândețe.

— Despre ce vorbești acum?

Ea se duse la măsuta lui de toaletă și rămase să se uite la articolele de igienă masculină înșirate acolo. Apucă o mică cutie de lac negru înrămată cu argint:

— Cred că ai învățat această lecție mult mai devreme. Tu și eu am fost crescuți în medii foarte diferite, nu-i așa Gabriel?

— Cred că este o afirmație corectă, spuse el. Tatăl tău are un titlu de câteva generații și o avere enormă. Ai trăit în lux toată viața ta. Banii și puterea schimbă mult lucrurile.

— Nu despre asta vorbeam. Vorbeam despre faptul că familia mea este foarte unită. Este adevărat că am fost tratată ca un copil toată viața. Familia a avut tendința de a mă proteja excesiv și în anumite privințe nu mă înțeleg prea bine. Dar m-au iubit întotdeauna. Și am știut întotdeauna acest lucru. Tu n-ai avut acest avantaj.

Gabriel rămase nemișcat:

— Ce vrei să spui, Phoebe?

Ea se întoarse să-l privească în ochi:

— Mama ta a murit când erai foarte mic. Nu ți-a rămas decât tatăl tău, iar el, cred, prefera compania cărților sale. Nu a fost așa?

— Tatăl meu a fost un om de litere. Gabriel închise volumul pe care-l ținea în poală. Era firesc să se devoteze studiilor sale.

— Nu cred că era chiar așa firesc, replică Phoebe. Cred că ar fi trebuit să ți se devoteze ție. Sau cel puțin, să-ți fi da aceeași atenție pe care o dădea cărților.

— Phoebe, asta este o discuție fără rost. Nu știi deloc despre ce vorbești. Cred că ar fi mai bine dacă te-ai duce înapoi în pat.

— Nu mă trimite de aici, Gabriel. Phoebe puse repede la loc cutia neagră cu argint pe masa de toaletă. Traversă camera spre locul unde stătea Gabriel și se opri drept în fața lui:

— Te rog.

El zâmbi crispat:

— Nu te trimit de aici. Ți spun numai să te duci la culcare. Nu trebuie să dramatizezi situația, draga mea.

— M-am gândit la această problemă toată seara și sunt convinsă că motivul pentru care ți-e frică de iubire este pentru că nu ai încredere în acest sentiment. Iar motivul pentru care nu ai încredere este că prea mulți oameni care au pretins că te iubesc te-au abandonat.

— Phoebe, astea sunt prostii.

— Nu, ascultă-mă. Este o explicație rațională. Se așeză în genunchi lângă scaunul lui și puse mâna pe piciorul lui:

— Mama ta te-a iubit, dar a murit. Tatăl tău te iubea și el, dar te ignoră. Ai crezut că sora mea te-a iubit pentru că vroia să fugă cu tine, dar nu vroia decât să scape de altă problemă. Nici nu e de mirare că nu ai încredere.

Gabriel ridică din sprâncene:

— La asta te-ai gândit toată seara în camera ta?

— Da, la asta.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun dar ți-ai pierdut timpul de pomană. Mai bine ai fi coborât să mănânci de seara. Fără îndoială că trebuie să-ți fie foarte foame.

Phoebe îl privi fix:

— Ești un bărbat foarte încăpățânat.

— Dacă vrei să spui că nu pot fi mișcat de tipul de logică feminină pe care mi l-ai demonstrat acum, atunci, da sunt.

Phoebe fu jignită. Sări în picioare:

— Știi ce cred? Cred că pe lângă faptul că ești încăpățânat, mai ești și laș.

— Nu este prima dată când spui că sunt laș, spuse Gabriel liniștit. Este o fericire că nu mă simt jignit cu una cu două. Unii bărbați pot interpreta greșit o asemenea remarcă. Mai ales din partea unei soții.

— Da? Atunci, dă-mi voie să-ți spun ceva, Gabriel. Este tot o fericire că și eu sunt la fel de încăpățânată ca tine. Tot mai cred în adâncul meu că mă iubești. Cred că nu vrei să recunoști acest lucru și de asta îți spun că ești un laș.

— Ai desigur dreptul să ai părerile tale.

— La naiba, Gabriel. Phoebe bătu cu piciorul în podea de supărare. Uneori ești imposibil. Se întoarse și se năpusti înapoi prin ușa comunicantă în dormitorul ei întunecat.

După ce ajunse de cealaltă parte trânti ușa și începu să umble de colo până colo. Naiba să-l ia. O să o aducă la nebunie cu refuzul lui încăpățânat de a accepta sentimentele. Știa că nu este imun în fața lor. Refuza să creadă că se înșelase asupra lui.

Ideea că se înșelase asupra lui Gabriel în toți acești ani era prea îngrozitoare pentru a o contempla măcar. Era măritată cu el. Viitorul ei era acum inexorabil legat de al lui. Trebuia să găsească o cale de a-l regăsi pe cavalerul nobil și plin de idealuri care știa că se ascunde sub exteriorul cinic.

Dacă țipa la el și-i spunea în față că era un laș nu găsea calea cea mai bună de a face acest lucru.

Obiectul trecu prin fereastra deschisă fără nici un sunet. Phoebe nu-și dădu seama că fusese aruncat ceva în cameră de jos din stradă până nu auzi o bufnitură surdă în pat.

Tresări, se întoarse și privi în întunericul din cameră. Orice ar fi fost se rostogolise la marginea patului. O clipă nu văzu nimic, spera sincer să nu fie un liliac.

În următoarea clipă, se auzi un alt sunet înăbușit. Fără nici un avertisment, flăcări portocalii izbucniră dintr-odată. Erau curios de tăcute pe când devorau cu ferocitate dantela cuverturii.

În alte câteva minute focul va învălui patul.

Phoebe reuși să depășească momentul de șoc care o împietrise. Se năpusti în cealaltă parte a camerei și luă carafa cu apă de lângă lighean.

— Gabriel, urlă ea în timp ce arunca conținutul carafei peste flăcări.

Ușa se deschise cu furie:

— Ce Dumnezeu? Privi flăcările care se înălțau tot mereu.

— Cristoase! Adu și carafa din camera mea și apoi scoală tot personalul. Repede, Phoebe.

Phoebe alergă în cealaltă cameră, apucă carafa și se întoarse în goană. Gabriel luase deja de pe pat cuvertura în flăcări și o stinge pe podea.

Phoebe îi dădu carafa cu apă și ieși în fugă din cameră să scoale personalul.

Capitolul 18

Pagubele fură neînsemnate, însă Gabriel fu foarte furios.

După o oră, când focul fusese stins și personalul se întorsese la culcare, el tot mai fierbea în sinea sa gândindu-se la dezastrul de care tocmai scăpaseră. Se tolăni în fotoliu cu paharul de brandy în mână și o privea gânditor pe Phoebe. Stătea în vârful patului cu picioarele adunate sub ea. Avea și ea o expresie meditativă pe față în timp ce sorbea, din paharul de brandy pe care i-l dăduse și ei.

Aproape că o pierduse și de data asta. Ideea îl cutremură până în adâncul sufletului.

Nu putea să nu-și dea seama că lucrurile fuseseră iarăși pe muchie de cuțit. Dacă Phoebe ar fi dormit, s-ar fi putut să nu se trezească la timp pentru a se salva. S-ar fi putut ca el să nu simtă fumul din camera lui până când n-ar fi fost prea târziu.

Slavă Domnului că fusese trează.

— Nu o să te mai scap din ochi, spuse Gabriel aproape în șoaptă.

Termină de băut paharul de brandy.

— Ce-a fost asta, Gabriel? Phoebe ridică privirea spre el.

— Trebuie să fi fost tot camerista aceea nebună care te-a dus în catacombele de la Ceața Diavolului.

— Vrei să spui Alice?

Gabriel învârtea paharul de brandy între degete:

— Nebuna aceea trebuie să fi venit la Londra după noi. Dintr-un motiv sau altul vrea să te sperie. Poate chiar să-ți facă rău. Nu are nici un sens.

— Nebunia nu are nici un sens. Dacă ar avea, nu s-ar mai numi nebunie.

— Dar de ce a făcut o fixație cu tine? Nici măcar nu o cunoști.

— Persoana care a aruncat torța pe fereastră poate că nu este Alice, spuse Phoebe încet. Ar fi putut să fie oricine. Poate o bandă de ticăloși umblă prin oraș ca să dea bătaie de cap oamenilor. Știi cum se întâmplă când se adună mulțimea. Aruncă pietre în geamuri, aprind focuri și produc tot felul de alte pagube.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Phoebe, nu era nici o mulțime în fața ferestrei tale. Nu am auzit nici un zgomot.

— Asta este adevărat, recunosc ea. Își mușcă buzele în timp ce se gândea la aceste lucruri:

— M-am gândit la ceva.

— La ce? Gabriel se ridică în picioare și se duse nerăbdător spre fereastră. Examinase stradă din fața casei la fiecare câteva minute în speranța de a vedea pe cineva sau ceva care să-i dea vreun indiciu despre cele petrecute.

— Focul din seara aceasta.

— Ce-i cu el?

— Ei, spuse încet Phoebe, seamănă destul de izbitor cu incidentul din catacombe de unde am scăpat înotând prin cavernă.

Gabriel o privi peste umăr supărat:

— În ce fel?

— Nu vezi? Este un alt blestem dintre cele descrise la sfârșitul romanului Doamna din Turn.

— La dracu'. Este imposibil. Refuz să mai amestec și elemente supranaturale în toată această treabă pe lângă toate celelalte. Ce naiba, Phoebe, eu nu folosesc supranaturalul nici măcar în cărțile mele.

— Da, știu. Dar îți amintești ce scrie în caseta de la sfârșit?

Phoebe sări din pat și dispăru în dormitorul ei. Veni după o clipă cu Doamna din Turn.

— Phoebe, toată povestea asta este ridicolă.

— Ascultă.

Phoebe se așeză din nou în pat și deschise cartea veche la ultima pagină.

— Blestemat să fie cel care fură această carte. Să se înece în valuri. Să piară în flăcări. Să rămână pe veci în iad.

— La dracu', Phoebe. Este o prostie. Gabriel făcu o pauză. Doar dacă, bineînțeles, Alice știe de blestem și în nebunia ei încearcă să-l facă să se adeverească.

— Dar cum să știe de el? Phoebe închise cartea cu grijă.

— Doamna din Turn a fost în posesia mea de când m-am întors în Anglia. Este posibil ca vreun om din personal să-și fi luat libertatea de a scotoci prin biblioteca mea. El sau ea ar fi putut să-i spună lui Alice despre carte.

Phoebe își împreună sprâncenele:

— Chiar dacă ar fi așa, blestemul este scris în franceză veche. Ce posibilități există ca un membru al personalului să-l poată citi?

— O întrebare bună. Gabriel studie din nou strada întunecată.

— Și cine Dumnezeu este Alice?

— Nu știu, Gabriel. Mi-am stors creierul și sunt absolut sigură că n-am cunoscut-o niciodată.

— Nu a lucrat cumva în casa părinților tăi, cândva mai demult?

— Nu.

— Trebuie să existe o legătură.

— Gabriel?

— Da? El nu întoarse capul. În minte i se învârtteau tot felul de presupuneri și posibilități. O legătură. Trebuia să fie o legătură între carte, Alice și respectivele incidente.

— Am ezitat să menționez un lucru pentru că știu că ești deja pornit împotriva lui Neil, dar.

Un fior rece îl trecu pe Gabriel. Se răsuci brusc și se duse spre pat:

— Ce Dumnezeu are Baxter de a face cu toată istoria asta?

— Nimic. Phoebe își îndreptă spatele alarmată în timp ce el se apleca asupra ei:

— Cel puțin nu cred să aibă ceva de-a face. Nu, sunt sigură că nu este amestecat.

— Dar?

Phoebe înghiți în sec:

— Dar mi-a spus în noaptea aceea când am dansat că vroia să recapete Doamna din Turn. Spunea că el crede că este a lui de drept, și cum era singurul lucru pe care îl va avea vreodată de la mine, aş fi putut măcar atâta să fac pentru el și să i-o dau înapoi.

— Blestemat să fie sufletul lui afurisit!

— Gabriel, nu trebuie să tragi nici o concluzie greșită. Gândește-te doar că primul incident s-a petrecut la Ceața Diavolului înainte chiar să știm că Neil mai trăiește. Și Alice a fost cea care m-a dus jos în catacombe, nu Neil.

— Atunci trebuie să existe o legătură între Alice și Baxter, spuse Gabriel cu o satisfacție feroce. Tot ceea ce trebuie să fac este să o găsesc.

— Domnule, nu cred deloc că ar trebui să presupunem la momentul acesta că există vreo legătură, spuse Phoebe repede. Interesul lui Neil pentru carte este de natură sentimentală.

— Neil are doar sentimentele unui rechin.

Phoebe își strânse buzele:

— Orice ai gândi despre el, rămân la ideea că nu ar avea nici un motiv să-mi facă mie vreun rău.

— Are însă motive să-mi facă mie rău și este destul de deștept pentru a te folosi pe tine pentru asta.

— Nu poți să dovedești nimic, Gabriel.

— O să găsesc legătura dintre Alice și Baxter. Când o s-o găsesc, o să am dovada.

— Gabriel, ești obsedat de ideea că Neil este un ticălos. Mă sperii.

Gabriel își stăpâni furia și tulburarea:

— Iartă-mă, draga mea. Nu vreau să te alarmez.

Întinse brațele spre ea și o trase spre el. O ridică și o puse în picioare lângă pat, apoi trase cuvertură.

— Hai să încercăm să dormim. Măine dimineață o să-l pun pe Stinton să facă cercetări asupra misterioasei Alice.

— Și cu mine cum rămâne? Întrebă Phoebe în timp ce se urca ascultătoare în pat. Credeam că vrei să-l pui pe Stinton să se țină după mine.

— Nu poate să fie în două locuri în același timp.

Ochii lui Phoebe se luminau:

— Asta înseamnă că te-ai decis totuși să ai încredere în mine? Nu mai crezi că este nevoie de cineva care să mă supravegheze?

— Înseamnă, spuse Gabriel în timp ce stingea lumânarea și se urca în pat lângă ea, că nu vei mai avea pe nimeni care să se țină după tine mâine pentru că nu o să te duci nicăieri.

Ea înțepeni cu ochii larg deschiși în întuneric:

— Nu se poate așa ceva, domnule. Am niște drumuri de făcut. Trebuie să mă duc la sora mea.

— Sora ta poate să vinaăea aici. Gabriel puse mâna pe ea. Nu te duci nicăieri până când nu rezolvăm această problemă.

— Nicăieri, niciunde? Gabriel, nu poți să faci așa ceva.

— Ba pot și o să fac. Îmi dau seama că ideea de a asculta de oricine, ca să nu mai vorbim de bietul tău soț, îți este complet străină. Dar în această problemă o să mă ascuți.

Gabriel simți cum i se încordează tot corpul de indignare. Încercă să-și mai îndulcească tonul, căci vroia să o facă să înțeleagă:

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot să-mi iau nici un risc. Trebuie să stai în casă până când eu sau Stinton suntem liberi să te însoțim.

Phoebe se ridică în capul oaselor:

— Domnule, refuz să fiu ținută prizonieră în propria mea casă.

Gabriel o culcă la loc în pat și se așează peste ea. Ea se zvârcoli supărată până când Gabriel se lăsă cu toată greutatea și-i apucă fața neîncrezătoare în mâini.

— Stai liniștită, Phoebe, spuse el blând. Aceasta nu mai este o altă aventură palpitantă de-a ta. Asta este o situație extrem de periculoasă. O să mă ascuți pe mine.

— De ce să te ascult pe tine?

— Pentru că sunt soțul tău. Și pentru că știu, mult mai multe despre acest tip de situație decât tine.

Ea îl privi sfidător, drept în ochi, să vadă cât este de hotărât. El rămase tăcut, rugându-se că ea să se supună.

Bătălia pentru a câștiga controlul situației dură numai câteva clipe, apoi se termină. Phoebe se relaxă sub el și Gabriel știu că a câștigat. Pentru moment, cel puțin. Sentimentul de ușurare aproape îl copleși.

— Sunt momente, domnule, când căsătoria mi se pare extrem de enervantă, spuse Phoebe.

— Știu că așa ți se pare, șopti Gabriel.

Nu era mulțumită că îl ascultase, realizează Gabriel. Lumina lunii care se strecură prin fereastră ilumina resentimentul din ochii ei.

Își aminti dintr-odată de primul moment în care îi văzuse trăsăturile în lumina lunii, în noaptea aceea pe pajiștea pustie din Sussex, îi ridicase vâlul, îi privise chipul șocat și sfidător și știuse că o dorea. Ceva în el îi spusese că nu va avea liniște până când nu va fi a lui.

Audeo. Îndrăznesc.

Acum era a lui. Dar era atât de vulnerabilă și atât de impulsivă. Trebuia să aibă grijă de ea pentru că nu putea avea încredere în ea că era în stare să-și poarte singură de grijă.

— Of, Doamne, Phoebe, spuse el cu buzele lângă gura ei. Nu-ți dai seama ce însemni pentru mine. Îți jur că nu înțeleg nici eu. Dar știu că ești a mea și o să fac orice ca să te știu în siguranță.

Îi strivi buzele sub gura lui, să o soarbă toată, încercând să-i cuprindă atât sufletul cât și trupul dulce. După o clipă Phoebe scoase un geamăt moale și își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? Anthony apucă sticla de vin roșu de pe măsuță și își turnă un pahar. Se uită furios la Gabriel în timp ce se lăsă să cadă într-un fotoliu în fața lui.

— Vorbește mai încet. Gabriel aruncă o privire plină de înțeles în salonul clubului. Era încă după-amiaza devreme și era puțină lume încă, dar unul sau doi membri ai clubului erau destul de apropiați pentru a auzi o conversație pe un ton ridicat.

— Nu vreau deloc ca toată lumea să știe ce fac.

Anthony cedă plictisit:

— Foarte bine, spuse el coborând vocea, spune-mi despre ce este vorba. De ce m-ai chemat așa urgent?

— Cineva încearcă să o rănească sau să o sperie pe Phoebe, în cel mai bun caz. Cineva poate chiar încearcă să o omoare, adăugă Gabriel în sinea lui. Dar nu putea nicicum să spună cuvintele cu voce tare.

— Doamne Dumnezeule! Anthony îl privi fix uluit. Ești sigur?

— Cât de sigur se poate.

— Cine este? Îlucid.

— Mă tem că va trebui să-ți aștepti rândul. Sunt primul care vrea să aibă această plăcere. După câte știu, se pare că persoana care poartă responsabilitatea principală a acestor acte este o femeie pe nume Alice. Ori este nebună sau este o criminală cu talent actoricesc. A fost în stare să se dea drept cameristă în fața lui Phoebe. Cred că este foarte posibil ca Neil Baxter să fie implicat. Îi povesti pe scurt evenimentele.

Anthony ascultă tăcut dar spumegând. Când Gabriel termină, aproape explodă:

— Doamne Dumnezeule, omule Baxter trebuia să fie mort. Ne-ai asigurat de treaba asta.

— Crede-mă sunt mult mai dezamăgit decât tine că nu este.

— Și ce dracu' ai de gând să faci cu el?

— Să mă descotorosesc din nou de el, spuse Gabriel. Dar de data asta vreau să fiu sigur că nu va mai apărea niciodată în viața mea.

Anthony își îngustă ochii:

— Este într-adevăr un ucigaș?

— Câțiva dintre cei care au supraviețuit de pe vasul meu mi-au spus că îi plăcea chiar să îi spintece.

— De ce să o atace pe Phoebe?

— Cred că este felul lui Baxter de a mă înfrunta pe mine.

— De ce o folosește pe această Alice? Insistă Anthony cu întrebările.

— Poate pentru că nu există nici o dovadă că el este cel care organizează aceste atacuri. Gabriel se încruntă, continuând să judece situația.

— Dacă va fi să prindem pe cineva ea va fi aceea. Dacă ea este într-adevăr nebună nu va fi în stare să îl demaște pe Baxter și să-l învinuiască. Dacă este o ticăloasă de profesie și preferă să mărturisească, cuvântul ei nu va însemna nimic contra cuvântului lui Baxter.

— Poate că nici nu cunoaște identitatea lui Baxter, spuse Anthony. El ar fi putut să o angajeze să facă aceste treburi murdare fără să-i spună cine este.

Gabriel încuviință din cap:

— Posibil. Dar am de gând să aflu dacă este vreo legătură între cei doi.

— Cum o să faci asta?

Gabriel se aplecă spre el și își coborî vocea și mai mult:

— Am un detectiv care o să investigheze. I-am dat instrucțiuni să afle dacă Baxter are vreo amantă sau alte legături în lumea interlopă.

Anthony îl studie o clipă:

— Dacă nu poți să dovedești că Baxter este în spatele acestor acte de violență împotriva lui Phoebe, ce o să faci?

Gabriel dădu din umeri:

— Aș prefera să pot dovedi că Baxter este vinovatul, numai și pentru a o convinge pe Phoebe că nu este deloc un cavaler Lancelot așa cum crede ea. Dar oricum, va trebui să mă descotorosesc de Baxter. Până la urmă s-ar putea să fiu obligat să o fac fără să pot dovedi ceea ce știu că este adevărat.

— Phoebe o să vrea dovezi. Nu abandonează ușor un prieten vechi. Este foarte loială.

— Știu. Gabriel își stăpâni expresia feței cu mare efort. Dar Baxter este mult prea periculos pentru a putea fi lăsat să se mai apropie de ea. Este perfect capabil să farmece pe cineva atât de inocent ca Phoebe. Acolo în insule a sedus multe soții și le-a făcut să-i spună secrete despre afacerile soților lor. Și multe iubite au trădat, pentru el, planurile amantilor lor.

Anthony își arcui o sprânceană:

— Și iubita ta, poate?

— Nu tocmai. Era o femeie cu care eram logodit, spuse Gabriel liniștit. Era fiica unuia dintre partenerii mei. O chema Honora. Ce ironie, nu-i așa? Dacă a existat vreodată o femeie care să aibă mai puțin sentimentul onoarei decât Honora Ralston, nu am avut norocul să o întâlnesc.

— I-a dat informații lui Baxter?

— El a devenit amantul ei. A convins-o că sunt un pirat periculos care se prefăcea că este un om de afaceri cinstit. I-a spus că încerca să mă prindă.

— Înțeleg. Anthony ezita. Până la urmă ți-ai dat seama ce se petrece?

— Da.

Anthony îl privi drept în opchi:

— Și ce ai făcut?

Gabriel dădu din umeri:

— Ceea ce era firesc. Am păcălit-o pe Honora să-i dea informații false lui Baxter și apoi i-am întins o cursă.

— Nu știu dacă pot să te întreb, dar ce s-a întâmplat apoi cu Honora?

— Când tatăl ei a aflat că era amanta lui Baxter și aproape ruinase compania în care deținea și el acțiuni, a măritat-o repede.

— Cu cine? Întrebă Anthony curios.

— Cu un partener mai bătrân din compania maritimă.

Anthony îl privi încruntat:

— Ar putea să fie ea misterioasa Alice? Să vrea să se răzbune?

— Improbabil. Când am auzit ultima dată despre ea, era însărcinată cu al doilea copil și locuia încă în insule. Partenerul mai vârstnic se pare că decisese să întemeieze o dinastie maritimă.

— Așa că rămânem tot cu misterioasa Alice și o posibilă legătură cu Neil Baxter. Anthony reflectă o clipă la acest lucru:

— Și Phoebe ce spune?

Gabriel reveni cu greu din gândurile sale:

— Ce zice Phoebe?

— Ești sigur că este în siguranță în timp ce tu o cauți pe Alice?

— Da, bineînțeles. Crezi că aș lăsa-o fără protecție?

— Nu, spuse Anthony. Dar credeam că până acum ți-ai dat și tu seama că este destul de greu să o protejezi pe Phoebe dacă ea nu este dispusă să coopereze. Unde este acum?

— Acasă. Personalul a fost instruit să nu lase nici un străin în casă sub nici un pretext.

Anthony îl privi furios:

— Phoebe a fost de acord să stea în casă toată ziuă?

— O să stea atât cât este necesar. I-am spus să nu plece decât dacă o însoțesc eu sau dacă Stinton o urmează.

Anthony se posomori:

— Ai închis-o pe Phoebe în casă?

— Da.

— Pe o perioadă nedefinită?

— Da.

— A fost de acord cu asta? Întrebă Anthony obosit.

Gabriel bătu cu degetele pe brațul fotoliului:

— Phoebe o să facă așa cum i-am spus.

— Nu mai spune, omule. Ești nebun? Vorbim despre Phoebe. Face exact ce vrea ea. Ce te face să crezi că te va asculta?

— Este soția mea, spuse Gabriel.

— Ce importanță are? Nu l-a ascultat niciodată nici pe tata și nici pe mine, fratele ei mai mare. Phoebe n-a ascultat decât de natura ei impulsivă. Doamne sfinte, ar putea chiar în acest moment să fi pornit în căutarea aventurii. S-a și convins probabil pe ea însăși că pleacă să facă cercetări pentru a o găsi pe misterioasa Alice.

Gabriel se ridică în picioare, nevroid să se vadă cât de neliniștit se simțea de ceea ce-i spunea Anthony:

— I-am spus clar să stea azi acasă. O să mă asculte.

— Cuvinte curajoase, spuse Anthony supărat. Nu uita că vorbim despre sora mea. A mai fugit odată de tine, dacă îți amintești.

Gabriel tresări:

— Era cu totul altceva.

— Dacă spui tu. O să mă duc imediat la ea. Vreau să fiu sigur că este acasă.

— O să fie acolo.

Anthony îi aruncă o privire ironică pe când se îndrepta spre ușă:

— Pe zece lire sterline, că nu este acasă. O cunosc pe Phoebe. Este prea încăpățânată să asculte de un soț.

— Te însoțesc în această vizită pe care vrei să o faci soției mele, spuse Gabriel. Și să fii pregătit să-mi plătești cele zece lire sterline.

— Și dacă nu este acasă? Ce o să faci atunci? Îl sfidă Anthony.

— O gădesc și o încui în camera ei, amenință Gabriel.
— Phoebe se pricepe de minune să facă frânghii din cearceafuri, îi reaminti Anthony.

* * *

Meredith și Lydia sosiră la casa din oraș la o jumătate de oră după ce Phoebe le trimisese mesajul. Se grăbiră să intre în sufragerie, cu expresii foarte îngrijorate.

— Ce este povestea asta, că Wylde te-a închis în casă? Întrebă Lydia în timp ce-și scotea ochelarii din gentuța de dantelă și o privea îngrijorată pe Phoebe.

— Ce s-a întâmplat? Te-a bătut? Îți jur că tatăl tău nu v-a îngădui așa ceva. Și nici eu. Am fost de acord să te măriți cu el pentru că am crezut că poate să se descurce cu tine, dar asta este prea mult, Doamne sfinte.

Meredith o privi neliniștită pe Phoebe în timp ce-și desfăcea panglicile bonetei:

— Te-a lovit, Phoebe? Ți-am spus că nu este un bărbat răbdător. Totuși, să fii sigură că nu o să-l lăsăm să te maltrateze.

Phoebe zâmbi senină și apucă ceainicul:

— Vă rog, stați jos. Este o poveste foarte palpitantă. Și cum abia așteptam să o spun cuiva, v-am chemat pe voi.

Lydia o privi resemnată în timp ce se așeza:

— Phoebe, nu este vreo glumă, nu-i așa? Când am primit biletul tău am fost foarte îngrijorată. Ești sau nu închisă în casă?

— Mi s-a interzis să ies din casă dacă Wylde nu poate veni cu mine. Phoebe își încreți nasul. Sau dacă un anume domn Stinton nu poate să mă urmărească. Este foarte neplăcut, vă asigur.

— Atunci e adevărat? Ești închisă împotriva voinței tale?

Meredith îi cercetă chipul în timp ce luă ceașca de ceai.

— Desigur că nu a fost din voința mea, spuse Phoebe.

— Atunci de ce, pot să te întreb, stai așa? Întrebă Lydia fără menajamente.

— Pentru că Wylde este foarte îngrijorat pentru soarta mea, spuse Phoebe sorbind din ceai. De fapt, cred că este un semn îmbucurător, dacă vreți să știți adevărul. Cred că este îngrijorat pentru că mă iubește. Dar nu o recunoaște, desigur.

Meredith schimbă o privire cu Lydia și apoi se întoarse către Phoebe:

— Poate ar fi mai bine să începi cu începutul.

— Poate ar fi mai bine, încuviință Phoebe. Le spuse repede toată povestea: Problema este că nu știm precis cine este Alice. Nici nu știm cum de a aflat de blestemul de la sfârșitul cărții Doamna din Turn. Gabriel'âl suspectează pe Neil Baxter că este amestecat într-un fel.

— Doamne sfinte, spuse Lydia, Nu o să scăpăm niciodată de omul acela îngrozitor?

Phoebe își arcui buzele:

— Nu sunt deloc sigură că Neil are ceva de-a face cu toată povestea aceasta. Cred că este foarte posibil cawylde să tragă concluzii grăbite numai pentru că nu-l place deloc pe Neil și poate este un pic gelos.

— Ah, asta ar explica reacția lui, nu-i așa? Murmură Meredith.

— Îmi place să cred asta, încuviință Phoebe veselă. Oricum, rămâne că Wylde mi-a interzis să comunic măcar cu Neil, așa încât nu pot vorbi cu el să aflu ce crede despre povestea asta.

— Mai bine, după părerea mea, spuse Lydia. Și, atunci, Meredith și cu mine ce trebuie să facem? Să-ți ținem de urât cât stai prizonieră în casă?

— Mamă, te rog. Meredith se încruntă la ea. Nu este deloc prizonieră.

— Ba da, sunt, spuse Phoebe.

— Ba da, este, încuviință Lydia.

Meredith le privi supărată pe amândouă:

— Wylde are dreptate să te țină aici, în siguranță, până când poate să-și dea seama ce se petrece, Phoebe. Nu-l învinuiesc în nici un fel.

— Sunt sigură că are intenții bune, spuse Phoebe. În general Wylde are intenții bune. Numai că are tendința de a rezolva lucrurile într-o manieră prea dură. Dar sper să pot fi în stare să-i schimb acest obicei urât, cu timpul.

— Excelentă atitudine. Lydia, zâmbi cu mândrie maternă. Am știut întotdeauna că o să fii o soție inteligentă, Phoebe.

Fața încântătoare a lui Meredith se încruntă din nou cu delicatețe:

— Nu trebuie să complotezi ca să schimbi obiceiurile soțului tău, Phoebe. Ar trebui să fii recunoscătoare că te îndrumă.

— Propun să schimbăm subiectul, spuse Phoebe hotărâtă. Acum, v-am chemat pe amândouă azi, aici, cu un motiv. Vreau să ies din închisoarea asta cât mai curând posibil.

Lydia ridică din sprâncene:

— Și cum vrei să faci asta?

Phoebe zâmbi:

— Cu ajutorul vostru, desigur.

Meredith își ținu respirația:

— Desigur nu vrei să spui că vrei ca mama și cu mine să te ajutăm să te furișezi din casă. Phoebe, n-ar fi corect să-l contrazici atât de tare pe soțul tău. Nu și când încearcă să te apere. Iar Wylde o să fie furios dacă te scoatem afară.

— Nu am de gând să-l înfrunt pe Wylde în felul acesta, spuse Phoebe.

— Mulțumesc cerului, Meredith răsuflă ușurată.

— Ceea ce vreau să fac, continuă Phoebe, este să-l ajut pe Wylde să rezolve enigma și să afle cine este în spatele acestor stranii întâmplări.

— Oh, Doamne, murmură Meredith.

Lydia o privi intens pe Phoebe:

— Și cum vrei tu să rezolvi enigma asta?

— Mai întâi, spuse Phoebe în timp ce mai turnă ceai, trebuie să descoperim adevărul despre Neil. Vreau să știu sigur dacă este într-adevăr un ticălos sau pur și simplu victima unor neînțelegeri nefericite sau a împrejurărilor.

— Cum vrei să faci ca să afli adevărul? Ochii Lydiei erau plini de curiozitate în spatele ochelarilor.

— Cred că tu, mamă, poți să mă ajuți în cea mai mare măsură, zâmbi Phoebe. Vreau să-i chestionezi foarte atent pe prietenii tăi la jocurile de cărți și cu mare subtilitate. Sunt întotdeauna la curent cu bârfele. Să vedem dacă știu ceva despre Neil și o femeie numită Alice.

— Asta exclamă Lydia, nu este o idee rea.

— Nu văd nici un rău în asta, încuviință și Meredith încet.

— În ceea ce te privește, Meredith, spuse Phoebe, cred că și tu poți pune niște întrebări.

Meredith făcu ochii mari:

— Vrei să spui, din cauză că primesc atâta lume?

— Exact. Și pentru că oamenii vorbesc cu tine foarte ușor. Când te privesc văd numai un model de soție și mamă.

— Nu-i nevoie să intri în detalii, spuse Meredith. Îmi dau bine seama că cei mai mulți oameni nu cred că aș avea ceva în cap. Și recunosc că acest lucru este folositor uneori. Și am multă experiență în a culege informații ici și colo pe care Trowbridge le-a folosit în afaceri.

— Știi prea bine că soțul tău contează pe tine ca pe un partener egal în afacerile lui datorită capacității tale. O să mă ajuți?

— Desigur, spuse Meredith.

Lydia era încântată la culme:

— Am făcut o treabă bună cu voi două, v-am crescut tare bine.

Ușa sufrageriei se deschise brusc în momentul acela și ele se întoarseră surprinse, în timp ce Anthony și Gabriel pășeau în încăpere.

Gabriel o privi întâi pe Phoebe. Ea văzu în ochii lui sentimentul de imensă ușurare amestecat cu multă mândrie masculină. Își arcui sprâncenele într-o întrebare tăcută:

— Ți-am spus că va fi aici, îi spuse Gabriel lui Anthony.

— Măi, să fie, chicoti Anthony. Deci, este aici. Felicitările mele, Wylde. N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. Bună ziua, doamnelor.

— Bună ziua, domnilor, spuse Phoebe politicoasă. Nu vă așteptam. Vreți niște ceai?

Gabriel zâmbea satisfăcut în timp ce se îndrepta spre ea:

— Ar fi grozav, draga mea. Văd că ai chemat lume să-ți țină de urât în timp ce suspini în închisoare.

— Da, mama și Meredith au fost așa de drăguțe să vină în vizită, astăzi. Phoebe îi dădu o ceașcă cu ceai. Se pregătea să explice, planul ei strălucit când auzi un pas familiar în hol însoțit de o voce la fel de familiară:

— Unde Dumnezeu este fiica mea?

— Este Clarington, murmură Lydia. Era și timpul să vină.

Gabriel se încruntă:

— Și ce Dumnezeu vrea?

Ușa se deschise din nou violent și Clarington intră furtunos în cameră. O privi repede pe Phoebe și apoi îl încolți pe Gabriel.

— Am înțeles că ai bătut-o pe fiica mea, domnule.

— Nu încă, spuse Gabriel sec. Recunosc, însă că tentația a existat în câteva ocazii, dar până acum am rezistat.

— Atunci ce Dumnezeu este chestia asta, să o închizi în propria ei casă? Întrebă Clarington.

— Phoebe a devenit extrem de interesată de problemele domestice în ultima vreme și a început să prefere casa și căminul, spuse Gabriel. O privi zâmbind, amuzat pe Phoebe: Nu-i așa draga mea?

— Este un fel de a prezenta lucrurile, spuse Phoebe cu falsă modestie. Vrei o ceașca cu ceai, tată?

— Nu, mulțumesc. Sunt în drum spre societatea de Științe Analitice. Clarington aruncă o privire ascuțită și întrebătoare fiecărui membru al familiei:

— Atunci este totul în regulă?

Lydia zâmbi dulce:

— Totul este perfect între Phoebe și Wylde, dragă. Dar se pare că avem o problemă cu odiosul acela de Neil Baxter.

Clarington îl privi furios pe Gabriel:

— De ce Dumnezeu nu faci ceva cu Baxter ăsta?

— Asta intenționez, spuse Gabriel.

— Excelent. Atunci te ocupi tu de Baxter. Pari perfect capabil să rezolvi aceste probleme. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, poți să vii oricând la mine. Acum însă trebuie să plec. Clarington se înclină în fața soției sale și ieși din sufragerie.

Phoebe așteptă până când tatăl ei plecă și apoi îi zâmbi fericită lui Gabriel:

— Am niște vești minunate, Wylde. Mama și Meredith o să mă ajute să aflu adevărul despre Neil Baxter. Nu te teme o să descoperim totul.

— Doamne ferește! Gabriel se înecă cu înghițitura de ceai. Anthony traversă camera și îl bătui între umeri.

— Nu trebuie să fii atât de uluit, Wylde, spuse Anthony în timp ce Gabriel tușea și scuipă. Ar trebui să știi de acum că nu te plictisești nici un minut lângă Phoebe.

Capitolul 19

Gabriel reuși să se abțină până când rudele soției plecară în cele din urmă. În clipa în care ultimul membru al clanului ieșise pe ușă, se întoarse spre Phoebe:

— Te rog să-ți scoți imediat din cap ideea asta nebunească de a face investigații asupra lui Baxter, spuse el. Nu vreau să te amesteci în treaba asta.

— Sunt deja amestecată, sublinie Phoebe. Și oricum, mama și cu Meredith vor face cercetările. Mie mi s-a interzis să ies din casă, dacă îți amintești.

El vroi să o sperie puțin:

— Nu înțelegi cât de periculos este Baxter.

— Mama și Meredith nu vor risca nimic, spuse Phoebe pe un ton liniștitor. Vor pune numai niște întrebări. Mama o să menționeze numele lui Neil la o partidă de whist iar Meredith o să-l pomenească invitaților de la seratele ei.

— Nu-mi place. Gabriel începu să umble de colo până colo prin sufragerie.

— Stinton se ocupă deja de această treabă.

— Stinton nu poate circula în societate ca mama sau Meredith.

— Fratele tău și cu mine ne vom ocupa de societate.

Phoebe dădu din cap:

— Tu și Anthony nu o să puteți auzi bârfele celor cu care mama joacă cărți. Iar Meredith poate vorbi cu lumea de la seratele ei cum nici tu și nici Anthony nu o puteți face. Recunoaște, Gabriel. Planul meu de a-l cerceta pe Neil este foarte inteligent.

Gabriel își trecu mâna prin păr și se uita la Phoebe plin de frustrare. Partea cea mai rea era că știa că ea avea dreptate. Lady Clarington și Meredith puteau să afle lucruri pe care el și Anthony nu le puteau afla.

— Tot nu-mi place.

— Știu că nu-ți place, Gabriel. Și asta pentru că ești îngrijorat din cauza mea. E drăguț din partea ta.

— Drăguț?

— Da. Dar sunt în perfectă siguranță aici în casă, iar mama și Meredith nu o să fie deloc în primejdie atâta vreme cât nu fac decât să pună câteva întrebări discrete. Recunoaște.

— Poate, spuse el fără tragere de inimă. Dar gândul că familia ta se amestecă în treaba asta mă neliniștește foarte mult.

Phoebe se ridică în picioare și traversă camera spre el ca să-l privească în ochi. Un surâs blând, aproape melancolic, îi apăru pe buze:

— Știi care este problema ta, Gabriel?

El o privi obosit:

— Care?

— Nu ești obișnuit să faci parte dintr-o familie. Ai fost atât de mult timp singur încât nu mai înțelegi ce înseamnă să ai în jurul tău persoane care țin la tine. Nu știi cum este să ai lângă tine oameni care sunt întotdeauna de partea ta, indiferent de împrejurări.

— Dar acum vorbim despre familia ta, nu a mea, mormăi el. Ei se adună în jurul tău, nu al meu.

— Este același lucru, acum. În ceea ce-i privește pe ei, și tu ești un membru al familiei pentru că te-ai însurat cu mine. Phoebe zâmbi larg: Trebuie să-ți dai seama că nu mai ești singur pe lume, Gabriel.

Nu mai ești singur. El o privi și-i văzu ochii plini de căldură și simți cum ceva în el începe să se înmoaie și să se desfacă. Instinctiv, rezistă slăbiciunii care simțea că-l cuprinde. Ducea la dezastru. Nu trebuia să se lase condus de sentimente.

— Crezi că nu este altceva decât o altă mare aventură, nu-i așa Phoebe? De fapt nimeni dintre voi nu știe cum este Baxter.

Gabriel făcu o pauză, gândindu-se la toate acestea:

— Dar bănuiesc că nu pot face nimic pentru a le împiedica pe mama și pe sora ta să pună câteva întrebări. Poate vor afla ceva interesant. Între timp, tu o să stai aici în casă.

Phoebe făcu o mutriță:

— Da, domnule.

Gabriel zâmbi scurt, în ciuda sentimentului de tulburare și neliniște care-l stăpânea. O apucă pe Phoebe de umeri, o trase lângă el și o sărută tare și repede pe frunte:

— Să-mi aduci aminte să-ți măresc alocația trimestrială cu zece lire sterline.

— De ce îmi mărești alocația cu zece lire sterline? Nu duc lipsă de bani.

— Îți datorez aceste zece lire sterline. Este un fel de datorie de onoare.

Gabriel îi dădu drumul și se îndreptă spre ușă:

— Fratele tău a făcut pariu pe această sumă că nu o să-mi ascuți ordinul de a sta în casă. Cum o să-i iau sigur banii, mi se pare cinstit să ți-i dau ție. N-aș fi putut câștiga fără sprijinul tău.

Phoebe îl privi jignită:

— Ai câștigat un pariu bazat pe faptul că eu o să te ascult? Cum ai îndrăznit?

Traversă în fugă camera și apucă de pe un divan o pernă brodată pe care o aruncă direct spre capul lui Gabriel.

Gabriel nu-și dădu osteneala să se întoarcă. Ridică mâna și prinse perna în zbor:

— Te felicit, draga mea. Dacă vei continua în ritmul acesta, o să devii curând un model de soție.

— Niciodată.

Gabriel zâmbi în sinea sa în timp ce ieșea pe ușă. Spera ca ea să aibă dreptate.

* * *

Două ore mai târziu Gabriel nu mai avea motive să zâmbească. Intră pe ușa tavernei oribile și privi repede prin încăperea mică și aproape goală. Stinton stătea la o masă, așteptându-l. Gabriel traversă încăperea și se așeză în scaunul din fața detectivului.

— Am primit mesajul tău, spuse Gabriel fără nici un preambul. Despre ce este vorba?

— Nu știu prea bine, domnule. Stinton ridică halba și luă o înghițitură serioasă de bere:

— Dar m-ați rugat să angajez un băiat să țină sub observație casa dumneavoastră din oraș în timp ce încerc să obțin informații despre domnul Baxter. Mi-am îngăduit să-l folosesc pe fiul meu pentru această treabă. Să păstrăm banii în familie, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Nu-mi pasă deloc pe cine ai angajat. S-a întâmplat ceva?

— S-ar putea să nu fie nimic. Ar putea să fie ceva interesant. Greu de spus.

Gabriel simțea că-și pierde răbdarea:

— Despre ce tot vorbești, omule?

— Băiatul meu mi-a spus că acum o oră a sosit un mesaj la dumneavoastră acasă.

— Ce fel de mesaj? Întrebă Gabriel, exasperat.

— Nu știu. Mi-a spus numai că a fost adus un mesaj. M-am gândit că poate vreți să știți.

Gabriel îl privi dezgustat:

— Putea să fie orice. Una dintre cameriste putea să schimbe bilețele de dragoste cu lacheul dintr-o altă casă.

— Nu cred că era un bilet de dragoste, domnule. Stinton era îngândurat:

— Sau dacă era, nu era pentru una dintre cameriste. Băiatul meu l-a auzit pe mesager spunând că este pentru stăpâna casei.

Gabriel sări în picioare și aruncă grăbit câteva monede pe masă:

— Mulțumesc, Stinton. Asta este pentru bere. Continuă să cercetezi cealaltă problemă.

— N-am avut prea mult noroc în această privință, suspină Stinton. Nimeni nu pare să știe nimic despre domnul Baxter. Pare să fi dispărut pe undeva, de câteva zile.

— Fă cercetări mai amănunțite. Gabriel era deja în drum spre ușă.

Douăzeci de minute mai târziu urca scările casei sale din oraș. Shelton îi deschise ușa imediat.

— Unde este doamna? Întrebă Gabriel încet.

— În camera ei, cred, spuse Shelton. Îi luă căciula din blană de jder. Să trimit o cameristă să-i spună că ați venit?

— Nu este nevoie. O să-i spun eu însumi.

Gabriel trecu pe lângă majordom și începu să urce scara. Urcă scările câte două odată.

Când ajunse pe palier, străbătu holul cu pași mari până la ușa lui Phoebe. O deschise fără să mai bată.

Phoebe, îmbrăcată într-o rochie violet cu garnitură galbenă, stătea la măsuta ei de scris, aurită. Ridică privirea, surprinsă, în timp ce Gabriel intra cu pași mari în cameră:

— Gabriel. Ce Dumnezeu faci aici? Nu știam că ai venit acasă.

— Am aflat că ai primit un mesaj mai devreme.

Ea îl privi cu ochi mari de uimire:

— De unde știi?

— Nu contează. Aș vrea să văd biletul, te rog.

Phoebe arată nefericită. Când îi văzu fața, Gabriel simți că i se adevăresc cele mai rele temeri. Orice scrie în biletul acela, este primejdios.

— Seniore, vă asigur, biletul era fără importanță. Numai un mesaj de la o cunoștință, spuse Phoebe repede.

— Totuși, aș vrea să-l văd.

— Dar nu trebuie să-ți faci griji din această pricină.

Phoebe înghiți greu:

— Nici nu știu dacă îl mai am. Probabil că l-am aruncat.

Temerile lui Gabriel se întetiră ca un foc care amenință să-l devoreze. Și le potoli sub o furie rece, disciplinată.

— Biletul, Phoebe. Îl vreau. Acum.

Phoebe se ridică în picioare:

— Domnule, te asigur că este mai bine să nu-l citești. Sunt sigură că te va irita degeaba.

— Apreciez grija ta, spuse Gabriel întunecat. Dar o să-mi dai biletul imediat sau voi începe să-l caut.

Phoebe suspină:

— Îți jur, domnule, că devii un soț extrem de incomod.

— Îmi dau seama că nu sunt bărbatul care credeai că sunt, spuse Gabriel. Dar după, cum ai spus chiar tu de dimineață, nu mai poți scăpa de mine acum. Gabriel zâmbi cinic. Nu uita că sunt un membru al familiei acum.

— Nu uit defel, bombăni Phoebe. Deschise larg sertărașul din mijloc de la măsuta de scris și scoase o foaie de hârtie împăturită:

— Foarte bine. Nu vroiam să-ți arăt bilețelul, pentru că știam că te va îngrijora, dar dacă insiști.

— Insist. Făcu un pas înainte și îi smulse hârtia din mână. O deschise și citi repede mesajul:

Prea iubita mea Phoebe, Mă tem tot mai mult pentru siguranța ta, cu fiecare zi care trece. Am aflat recent că era să te îneci și despre incendiul din dormitorul tău. Mă tem pentru viața ta, draga mea. Cred că soțul tău vrea să te omoare într-un asemenea fel, încât familia ta să creadă că este un accident. Dat fiind faptul că este un pirat, vrea să pună mâna pe moștenirea ta. Folosește procedeele descrise în blestemul de la sfârșitul cărții Doamna din Turn. Ai observat?

Te-ai măritat cu un monstru crud și primejdios, care a avut întotdeauna gusturi macabre. Întreabă numai pe cei câțiva care au supraviețuit atacurilor sale cumplite pe mare.

Prea iubita mea Phoebe, trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să-ți pot explica totul. Nu mă îndoiesc că Wylde nu ți-a spus decât minciuni despre mine. Știu că nu o să crezi minciunile lui răutăcioase, dar fără îndoială că ai întrebări de pus. De dragul a ceea ce a fost între noi, dă-mi posibilitatea să-ți răspund la întrebări. Am dovezi. Lasă-mă să te salvez din mâinile lui.

Rămân admiratorul tău cel mai devotat: Lancelot.

— Ticălosul! Gabriel mototoli între degete biletul, plin de furie. I se îngustară ochii privind chipul tulburat al lui Phoebe. Nu-l crezi, desigur.

— Sigur că nu. Ea îl privi fix ca și cum încerca să vadă în sufletul lui: Gabriel, ești supărat?

— Tu ce crezi? Baxter încearcă să te seducă și să te facă să crezi că eu sunt ticălosul care încearcă să te ucidă de dragul moștenirii tale. În plus, arată clar că este hotărât să joace rolul lui Lancelot.

— Ți-am mai spus, eu nu sunt Guinevere, spuse Phoebe cu mândrie. Sunt mult mai inteligentă decât ea. Gabriel, trebuie să ai încredere în mine.

El zâmbi întunecat:

— Oare? Spune-mi, dragă, când te-ai fi gândit să-mi arăți și mie biletul acesta?

Ea păli:

— Ți-am spus că nu vroiam să te îngrijorezi din această pricină.

— Te asigur că sunt mult mai îngrijorat de faptul că nu aveai intenția să mi-l arăți.

— Nu înțelegi.

— Înțeleg prea bine, spuse Gabriel. Trebuie să-l gădesc pe Baxter. Și trebuie să o fac repede. Trebuie să pun capăt acestei nebunii.

Un ciocănit la ușa dormitorului lui Phoebe rupse tensiunea din cameră:

— Ce este? Întrebă Phoebe.

Ușa fu deschisă de o cameristă care făcu o scurtă plecăciune:

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, Lady Clarington este jos și vrea să vă vadă numaidecât.

— O să cobor imediat, spuse Phoebe. Îi aruncă o privire lui Gabriel în timp ce pornea spre ușă:

— Poate ar trebui să vii și tu, domnule, spuse ea rece. Mama poate să aducă vești pentru amândoi.

— Phoebe, așteaptă. Gabriel întinse o mână să o oprească, apoi se răzgândi. Știa că o necăjise din nou, dar nu știa ce să facă ca să o împace. Afurisitul de Baxter, gândi el. Era numai vina lui.

Fără un cuvânt, Gabriel coborî scările lângă Phoebe care era la fel de tăcută. Ea însă se luminează imediat, când intră în sufragerie.

Lydia, îmbrăcată extrem de elegant în roz pal, după ultima modă, ședea pe divan. Era plină de energie și entuziasm:

— Aici ești, Phoebe. Mă bucur că este și Wylde. Ce am de spus o să-l intereseze.

— Bună seara Lady Clarington, spuse Gabriel politicos.

— Mamă, ce ai aflat? Întrebă Phoebe așezându-se.

— Am jucat cărți la Lady Clawdale în după-amiaza aceasta, spuse Lydia. Am pierdut două sute de lire, dar cred că a meritat. Am adus vorba întâmplător de Baxter în cursul conversație.

Gabriel se încruntă:

— Ce ai aflat?

Ochii Lydiei străluciră:

— Se pare că Lady Rantley își amintește ceva că Neil Baxter avea o amantă acum trei ani înainte de a pleca din Londra. Se pare că femeia era o actriță.

— O amantă. Phoebe se simțea clar insultată. Vrei să spui că în timp ce juca rolul devotatului meu Lancelot, avea o amantă? Ce tupeu!

Lydia îl privi pe Gabriel și îi făcu cu ochiul. Gabriel zâmbi amuzat. Soacra sa îi făcuse un serviciu și îi era dator, se gândi el. Făcuse mai mult pentru a-l discredita pe Baxter în fața lui Phoebe, în ultimele zece secunde, decât reușise el în ultimele zile.

— Lady Rantley știa ceva mai precis despre iubita asta a lui Baxter? Întrebă Gabriel. Își dădea seama că Phoebe fierbea toată, în tăcere.

— Nu prea mult, spuse Lydia. Numai că după ce Baxter a părăsit orașul ș-a apucat de lucruri mai mari și mai profitabile.

— Cum adică? Întrebă Phoebe.

Lydia zâmbi triumfătoare:

— Se pare că a deschis unul dintre cele mai populare bordeluri. Desigur că Lady Rantley nu știa unde este. Dar m-am gândit și eu la această problemă și nu vād de ce să fi închis. Pariez că îi merge foarte bine.

Îl privi pe Gabriel:

— Poate că dacă îl găsești și vorbești cu fosta amantă a lui Baxter, ai putea afla ceva important.

— Aș putea s-o fac. Gabriel porni spre ușă. Această informație putea să ușureze mult cercetările.

— Stai o clipă, seniore, ordonă Phoebe. Unde te duci?

— Să aflu tot ce pot despre amantă lui Baxter.

— Dar asta înseamnă să te duci într-un bordel. Poate mai multe, protestă ea. Nu vreau nici măcar să te apropii de un asemenea loc.

Gabriel o privi nerăbdător:

— Nu te teme, doamnă. Nu vreau să testez marfa. Vreau numai să caut niște informații.

— Nu vreau să mergi singur, spuse ea repede. O să vin cu tine.

Lydia mormăi:

— Nu fi proastă, Phoebe. Nu poți să mergi cu el.

— Mama ta are dreptate, spuse imediat, Gabriel, recunoscător pentru ajutorul Lydiei. Se duse spre Phoebe și-i luă mâna în mâna lui. Nu putea să nu zâmbească dându-și seama de gelozia ei evidentă care îi încălzea inima:

— Liniștește-te, draga mea. Apreciez grija ta, dar n-ai de ce să-ți faci probleme în privința aceasta. Ai încredere în mine.

Ea îl privi rece:

— Să am încredere în tine chiar dacă tu nu ai încredere în mine? Nu mi se pare prea cinstit, Wylde.

Gabriel nu mai zâmbi și îi lăsă mâna:

— În seara asta o să vin târziu acasă, fără îndoială. Nu trebuie să mă aștepți.

Phoebe îl privi urât:

— Minunat. Nu-mi rămâne decât să petrec o altă seară încântătoare singură acasă cu servitorii. Sunt sătulă până peste cap de treaba asta Wylde.

— Apropo de asta, întrerupse Lydia cu tact. Mă întrebam dacă n-ai putea să o lași pe Phoebe astă seară să iasă din închisoare, Wylde. Meredith și cu mine mergem la teatru. Anthony vine și el cu noi. Există vreun motiv pentru care Phoebe să nu poată veni cu noi?

Phoebe se lumină:

— Nici un motiv. Se adresă lui Gabriel:

— Voi fi în perfectă siguranță în mijlocul familiei mele, domnule. Desigur că nu poți avea nici o obiecție.

Gabriel ezită. Nu-i plăcea ideea, dar realizează că nu avea nici un motiv serios pentru a-i interzice să iasă seara. Va fi înconjurată de familia ei, iar fratele ei va fi prezent în caz că se ivea ceva.

— Foarte bine, spuse el neconvins.

Phoebe făcu o mutriță:

— Generozitatea dumneavoastră, de-a dreptul minunată mă copleșește domnule. Cine s-ar fi gândit că voi ajunge în situația de a cere voie soțului meu să merg la teatru? Crede-mă, domnule, că mi-ai schimbat viața.

— Atunci suntem chit, spuse el. Pentru că și tu mi-ai schimbat-o pe a mea. O privi pe Lydia:

— Vă sunt îndatorat, doamnă.

— Știu, chicoti Lydia. Nu te teme, ai să te răscumperi.

Phoebe mormăi și-și ridică ochii spre tavan:

— Să nu spui că nu te-am prevenit, Wylde.

Gabriel zâmbi trist. Înclină capul spre soacra lui care-l privea cu ochii strălucitori:

— Ați spus că ați pierdut două sute de lire în timp ce ați aflat despre amantă lui Baxter, doamnă. Vă rog să mă lăsați să vă acopăr pierderile.

— Nu pot să fac așa ceva, murmură Lydia.

— Insist, spuse Gabriel.

— Bine, în acest caz, spuse Lydia, cred că trebuie să te las să faci cum crezi. Și când te gândești că unii spun că epoca vechiului cavalerism a trecut.

Phoebe îl privi aspru pe Gabriel:

— Unii încearcă totul pentru a distruge cavalerismul. Wylde, nu-mi place povestea asta cu cercetările în bordeluri.

— Gândește-te că și eu urmăresc o cauză nobilă. Gabriel ieși.

* * *

Phoebe privi îndelung și cu satisfacție teatrul plin de lume:

— Crede-mă, că o seară la teatru nu mi s-a părut niciodată atât de distractivă, îi spuse lui Meredith.

Meredith, care stătea lângă Phoebe în loja elegantă, își aranjă fustele albastru pal ale rochiei de seară:

— Bănuiesc că ți se pare mai distractiv decât de obicei numai pentru că în ultima vreme ai stat mai mult în casă.

— Asta este prea puțin spus, replică Phoebe. Am fost (prizonieră în ultima vreme.

— Lasă acum, Phoebe, zâmbi Meredith După cum vorbești parcă ai fi fost închisă luni de zile și nu o singură zi. Pe lângă asta, știi că Wylde nu face decât ce crede că este mai bine.

— Mă tem că asta este soarta mea să fiu încojurată de oameni care cred că ei știu ce este mai bine pentru mine.

Phoebe studie rândurile de loji pline de spectatori îmbrăcați strălucitor:

— Ce de lume! O să așteptăm o oră trăsura după ce se termină spectacolul.

— Așa se întâmplă de obicei în toiul stagiunii, remarcă Lydia. Penele roz care îi împodobeau toca de saten fluturară ușor în timp ce ridica binoclul la ochi:

— Uite-o pe Lady Markham. Mă întreb cine este tânărul atrăgător care este cu ea. Cu siguranță nu este fiul ei. Poate să fie noul ei curtezan. Mi s-a spus că tocmai s-a descotorosit de precedentul.

Meredith o privi dezaprobat:

— Mamă, știi întotdeauna cele mai uimitoare povești.
— Mă strădui mult, spuse Lydia cu mândrie.
Draperia de catifea care închidea loja se întredeschise și intra Anthony.
Phoebe se încruntă când văzu că este supărat:
— Ne-ai adus limonadă?
— Nu, nu am adus. A apărut ceva mai urgent. Anthony se lasă să cadă pe unul din scaunele cu perne de catifea:
— Tocmai m-am întâlnit cu Rantley. El și cu doi prieteni ai săi vorbeau despre Wylde.
Phoebe întreabă:
— Și ce spuneau?
Anthony își strânse buzele:
— Au schimbat subiectul când m-au văzut venind, dar am auzit ultimele lor replici. Discutau despre faptul că soțul tău ar fi făcut avere ca pirat, mai degrabă decât ca un om de afaceri cinstit, în timp ce era în insule.
— Cum îndrăznesc? Se repezi Phoebe. Sări în picioare:
— Mă duc să-i caut și să le spun imediat adevărul.
— Ce înseamnă asta? Lydia coborî binoclul de la ochi și se încruntă la Phoebe:
— Stai jos, copila mea. Nu te duci nicăieri.
Meredith o privi reprobator pe Phoebe:
— Mama are dreptate. Stai jos. Vrei ca lumea să se holbeze la noi și să se întrebe ce se petrece?
Phoebe se așeză fără chef:
— Trebuie să facem ceva ca să oprim bârfele astea îngrozitoare. Nu pot să stau așa și să las oamenii să vorbească despre Wylde în felul acesta.
— N-ai să faci nimic dacă te apuci să alergi după cei care duc vorbele, spuse Lydia aspră.
— Și ce crezi că trebuie să fac? Replică Phoebe.
Lydia zâmbi fericită, în așteptarea confruntării:
— Îi lăsam pe ei să vină la noi, evident.
Phoebe clipi:
— Poftim?
— Mama, are dreptate, spuse Meredith calmă. Este întotdeauna preferabil să te lupți cu adversarul pe teren propriu.
Phoebe îl privi neajutorată pe Anthony:
— Știi ce vor să spună?
Anthony chicoti:
— Nu, dar am tot respectul pentru mama și Meredith când este vorba despre asemenea lucruri.
Lydia dădu din cap cu satisfacție:
— Mă îndoiesc că va trebui să așteptăm mult până la prima dispută.
Ridică din nou binoclul la ochi:
— Ah, da. Lady Rantley tocmai iese din lojă. Pariez că vine aici.
— Crezi că are intenția să pună întrebări nepoliticoase despre trecutul lui Wylde? Întrebă Phoebe.

— Cred că este foarte posibil, dat fiind că soțul ei vorbea despre asta cu prietenii lui. Lydia își luă o expresie gânditoare:

— Lucrul cel mai interesant despre Eugenie ar fi că ea este cea care face toate mișcările financiare în familia Rantley. Rantley îi urmează doar instrucțiunile. Să-ți amintești asta când vine aici, da?

— Sigur, mamă, spuse Meredith.

Anthony zâmbi satisfăcut:

— Înțeleg.

— Excelent! Lydia făcu o pauză. Mă întreb cine a lansat acest zvon despre piraterie.

— Baxter, fără îndoială, spuse Anthony. Wylde va trebui să facă ceva să-l liniștească. Devine o pacoste. Wylde spune că le vrăjește pe femei. Se pare că fosta lui logodnică a căzut în mrejele lui Baxter.

Phoebe îl privi uimită pe fratele ei:

— Ce fostă logodnică?

Anthony clipi:

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun. S-a sfârșit totul. Este măritată cu altcineva.

— Ce fostă logodnică? Repetă Phoebe întunecată.

— O fată cu care a fost logodit în insule, spuse Anthony pe un ton liniștitor. Wylde a vorbit de ea în treacăt. Nimic important.

Phoebe se simți amețită:

— Nimic important, repetă ea cu jumătate de glas. Astăzi am aflat că Wylde urmărește o femeie care ține un bordel și acum aflu că a fost logodit cu o altă femeie. Despre care nici nu mi-a pomenit vreodată.

— Sunt două feluri de bărbați pe lume, Phoebe, spuse Lydia privind prin binoclu. Cei care vorbesc despre trecutul lor tot timpul și cei care menționează rar subiectul. Să fii fericită că ai nimerit unul dintre cei din urmă. Primii devin groaznic de plicticoși cu timpul.

— Totuși, mormăi Phoebe, este destul de neplăcut să aflu că soțul meu a fost recent logodit cu altă femeie.

— Nu așa recent, spuse Anthony. Logodna s-a rupt acum un an. Imediat după ce Wylde a aflat că logodnica lui îi dădea informații lui Baxter despre rutele și încărcăturile vaselor.

— Oh, Doamne, spuse Phoebe. Cum arăta?

— Logodnica? Anthony dădu din umeri. Nu mi-a descris-o. Am înțeles că era cam naivă și nu foarte loială. Se pare că Baxter n-a întâmpinat nici o greutate ca să o seducă.

Phoebe suspină. I se părea că de fiecare dată, mai descoperea un nou motiv pentru care Gabriel nu avea încredere în nimeni. Erau momente când o apuca disperarea. Cum putea să-l învețe să iubească când nu putea nici să-l facă să aibă încredere?

Își aminti întunecata furia rece din ochii lui când intrase în dormitorul ei de după-amiază, cerând biletul lui Neil. Evident, crezuse de la început tot ce-i mai rău.

Cât despre ea, fusese atât de șocată de bilet că nu mai avusese timp să se gândească la un răspuns, ca să nu mai vorbim despre ce să-i spună lui Gabriel. Primul ei impuls fusese să ascundă biletul și așa și făcuse. Știuse că Gabriel se va enfuria, că își va face griji că ea ar putea să creadă minciunile lui Neil.

Evident, fusese o tactică greșită. Gabriel era probabil acum și mai suspicios decât înainte. Tot ce făcea în ceea ce-l privea pe Gabriel părea să fie greșit.

— Bună seara, Lydia.

Phoebe întoarse capul la auzul vocii răsunătoare. Eugenie, Lady Rantley, intră în lojă maiestuos, ca un vas mare care intra în port. Purta o rochie de saten de culoarea amestistului care pocnea pe pieptul enorm și șoldurile largi. Uriașe flori artificiale îi împodobeau turbanul.

Anthony se ridica în picioare și Meredith dădu politicos din cap.

— Bună seara, Eugenie. Lydia nu făcu altceva decât să-i arunce o privire peste umăr:

— L-ai văzut pe noul curtezan al lui Milly? Pare să fie un tânăr încântător.

— Milly l-a adus aici ca să-l vadă toată lumea fără îndoială, spuse Lady Rantley. Dar nu despre asta vroiam să vorbesc cu tine. Ai auzit zvonurile, Lydia?

Phoebe vroi să spună ceva, dar Meredith o privi și îi făcu semn din ochi să tacă.

— Ce zvonuri? Lydia continuă să studieze publicul cu binoclul.

— Despre Wylde, desigur. Lady Rantley o privi pe Phoebe. Se spune că și-a făcut averea ca pirat.

— Chiar așa spun? Spuse Lydia calm. Ce palpitant. De mult am spus că fiecare familie are nevoie de un pirat sau doi în arborele genealogic. Mai înprospătează sângele, știi.

Lady Rantley o privi fix pe Lydia:

— Vrei să spui că știi că există posibilitatea ca Wylde să fi fost într-adevăr pirat?

— Desigur. Anthony, Lady Cressborough a adus-o pe fiica ei astă seară. Vreau să te uiți la ea. Cred că ar putea fi o soție excelentă pentru tine.

Anthony se strâmbă:

— Am dansat cu ea noaptea trecută la balul de la familia Tannersham. N-are nimic în cap.

— Oh, Doamne! Atunci, asta e. N-aș putea suporta o noră tâmpită, spuse Lydia sec. Trebuie să ne gândim la înprospătarea sângelui, știi.

Lady Rantley își dres glasul zgomotos:

— Scuză-mă, Lydia, dar nu pot să cred că poți glumi pe seama unor bârfe atât de îngrijorătoare.

Meredith îi zâmbi vag lui Lady Rantley:

— Soțul meu mi-a spus că Wylde este mai bogat decât Cresus și are multe interese în afaceri maritime.

— Așa am auzit și eu, spuse Lady Rantley amenințător.

— Trowbridge mai spune și că Wylde începe o nouă afacere care o să fie extrem de profitabilă. Meredith zâmbi și mai angelic:

— Toate afacerile lui Wylde sunt foarte profitabile. Cred că Wylde o să vândă niște acțiuni ale noii companii. Trowbridge o să cumpere și el.

Privirea lui Lady Rantley deveni brusc interesată:

— Așa este? Spui că o să vândă acțiuni?

— Da, chiar așa. Meredith își făcu încet vânt cu evantaiul. Eu nu prea dau multă atenție acestor lucruri, desigur. Dar dacă crezi că soțul, tău ar fi interesat să cumpere acțiuni pentru compania lui Wylde, aş putea să-l conving pe Wylde să-i vândă și lui.

— Ți-aș fi recunoscătoare, spuse Lady Rantley repede.

— Nu cred că o să meargă, spuse Anthony gânditor. Îl cunoști pe Wylde, Meredith. Nu-i place deloc bârfa. Dacă descoperă că lordul Rantley răspândește povestea cu piratul, o să refuze probabil să vândă acțiuni.

Meredith îl privi îngrijorată pe Anthony:

— Ai multă dreptate.

Se întoarse din nou către Lady Rantley cu o privire plină de regret:

— Mai bine să-mi retrag promisiunea de a vorbi cu Trowbridge pentru tine. Wylde va fi fără îndoială extrem de supărat pe oricine împrășteie asemenea zvonuri despre piraterie.

— Nu, așteaptă, spuse Lady Rantley imediat. Nu am nici cea mai vagă idee de unde a pornit acest zvon cu pirateria, dar o să mă ocup să-l îngrop imediat.

— Foarte înțelept din partea ta, Eugenie. Lydia lăsă jos binoclul în sfârșit și o privi încântată pe Lady Rantley.

— Este foarte amuzant să pretinzi că ai un pirat în familie, dar nu suntem siguri că Wylde va fi la fel de amuzat că noi dacă aude aceste povești. Iar când Wylde este supărat, poate să fie extrem de dificil.

— Și, în plus, nu se poate spune ce ar face tata dacă descoperă aceste zvonuri despre noul său ginere, spuse Meredith cu o privire îngrijorată. Tata este atât de iritat de aceste lucruri. Ar putea să se simtă obligat să-și limiteze afacerile la acei oameni în care poate să se încreadă că nu vor repeta asemenea povești.

— Foarte adevărat, murmură Lydia. Eugenie, cred că Rantley a cumpărat recent niște acțiuni la o companie minieră a lui Clarington, nu-i așa?

— Da, așa este. Sper să fie un succes, spuse Lady Rantley precaut.

— Ar fi o rușine dacă Clarington ar decide să nu mai facă afaceri cu Rantley.

Anthony avea o expresie severă:

— Foarte rău.

— Înțeleg. Lady Rantley se ridică majestuos. Fiți siguri că zvonul va fi îngropat imediat. Ieși impunătoare din lojă.

Phoebe zâmbi fericită mamei, fratelui și surorii ei:

— Am știut întotdeauna că trebuie să folosiți cumva toate acele informații plicticoase de care discutați întotdeauna.

— Știu că uneori ne găsești extrem de sâcâitori și plicticoși, Phoebe, spuse Anthony. Dar nu suntem proști.

— N-am făcut niciodată greșeala de a crede așa ceva, îl asigură Phoebe. Vă mulțumesc pentru cum l-ați apărat pe Wylde în seara asta. Nu este obișnuit cu așa ceva să știți!

Lydia mai privi o dată toată sala cu binoclul:

— Se va obișnui, căci acum este un membru al familiei.

Capitolul 20

— Doamne Sfinte, ce aglomerație! Mulțimea din fața teatrului era mare, așa cum anticipase, Phoebe:

— Am avut dreptate când am spus că o să așteptăm o veșnicie după trăsură.

— Pouă, exclamă Meredith. O să dureze și mai mult din cauza asta.

— Mă duc să văd ce pot face ca să grăbesc lucrurile, spuse Anthony. Voi trei așteptați aici. O să caut un servitor.

Se depărtă de ele și dispăru în mulțimea de oameni elegant îmbrăcați, care ieșeau de la teatru. Phoebe stătea cu Lydia și Meredith sub acoperișul holului, de la intrare și priveau mulțimea care tălăzuia în fața teatrului.

Trăsurile blocaseră toată strada, încercând să se depășească una pe alta. Oamenii își ieșeau din fire. Vizitii urlau unii la alții în timp ce încercau să înainteze. Două sau trei persoane se certau nu departe de Phoebe.

— Ei, ia spune-mi, Phoebe. Lydia zâmbi satisfăcută. Cum ți-a plăcut scurta ta ieșire din închisoare?

— Foarte mult. O să-ți rămân veșnic recunoscătoare, mamă pentru ajutorul tău.

Meredith o privi:

— Ca să spun tot adevărul, am fost destul de surprinsă că Wylde te-a lăsat să ieși, chiar și pentru puțină vreme, în seara asta.

Phoebe zâmbi satisfăcută:

— Și eu am fost surprinsă. Mama l-a convins.

În momentul acela cearta care se stârnise ceva mai departe de ele izbucni într-un schimb de urlate puternice.

Unul dintre bărbați îl pocni pe celălalt. Al doilea bărbat zbieră de furie și îl îmbrânci pe celălalt într-o parte.

— Dă-te la o parte, ticălosule. Eu am văzut primul birja aia, pe toți Dumnezeii.

— Ai văzut-o pe dracu'!

Primul bărbat își folosi pumnii ca să-și impună pretenția asupra birjei. Cineva țipă pentru că cel de-al doilea bărbat se ferise și pumnul primului îl lovi pe un altul din mulțime. Un al patrulea bărbat țipă că era o mârșăvie.

Meredith se încruntă:

— Să ne ducem de aici. Aș vrea ca Anthony să vină mai repede.

Phoebe începu să se retragă cu mama și sora ei înăuntru în hol, când scandalul se întinse peste tot. Oamenii se împingeau și strigau. Doamnele țipau ascutit. Sunetul mătăsii sfâșiate o făcu pe Phoebe să se uite peste umăr. O

femeie îi pălmuia furioasă pe doi golani care se foloseau de înghesuială ca să-și permită să tragă de ea.

Phoebe dădu în cap cu gentuța celui mai apropiat dintre cei doi. Acesta se împletici când geanta îl lovi. Cu o viteză uimitoare apucă gentuța și începu furios să o tragă din mâna lui Phoebe.

Ea trase tare de șireturile gentuței. Ele se rupseră. Micuța geantă cu mărgelile dispăru sub picioarele mulțimii.

Femeia care se luptase cu cei doi bărbați se folosi de momentul de confuzie ca să se adăpostească în hol.

Phoebe se întoarse și constată că fusese separată de sora și mama ei de mulțimea care se vânzolea. Privi în jur neliniștită. Oamenii tălăzuiau peste tot ca valurile mării pe furtună, așa încât lui Phoebe îi era imposibil să vadă pe cineva.

Un tânăr beat se izbi de ea tocmai când se ridicase pe vârfuri să privească peste capetele celor din jur. Picioarul stâng i se îndoi și Phoebe își pierdu echilibrul.

— Dracu' să te ia!

Phoebe se clătină dar reuși să rămână în picioare. Își adună fustele și încercă să-și croiască drum către holul luminat al teatrului.

Brațul unui bărbat i se încolăci în jurul taliei.

Phoebe țipă furioasă și încercă să se elibereze.

— Dă-mi drumul, nenorocitul!

Bărbatul nu răspunse. Începu să o târască pe Phoebe, fără milă prin mulțime. Phoebe țipă din nou, de data aceasta mult mai tare. Era lume în jurul ei, dar nimeni nu dădu atenție strigătelor ei de ajutor. Toți erau prea preocupați să se apere de mulțimea care amenința să devină o gloată.

Un al doilea bărbat apăru lângă cel care o ținea pe Phoebe.

— Ești sigur că asta e? Șuieră el în timp ce o apucă pe Phoebe de brațul pe care-l agita.

— Asta trebuie să fie, mârâi omul. Poartă o rochie galbenă cu verde, așa cum au zis. Îți spun ceva, nu mă duc înapoi în buluceala aia ca să caut alta.

Phoebe lovi cu mâna. Apucă cu degetele obrazul cu favoriți ai bărbatului. Își înfipse unghiile în pielea lui zgâriindu-l cu ferocitate. Bărbatul mârâi furios.

— A naibii cățea!

— E o adevărată pacoste, se plânse primul bărbat. Trăsura este acolo unde trebuie să fie?

— Acolo e. La dracu'!

— Ce s-a întâmplat?

— M-a lovit cu picioarul.

— Am ajuns. Deschide ușa.

Primul bărbat o ridică pe Phoebe.

Phoebe apucă ușa deschisă a trăsurii. Degetele ei înmănușate alunecară pe lemn. Se împotrivi, dar efortul ei fu zadarnic.

Cineva o împinse cu putere din spate și fu aruncată în interiorul trăsurii. Ateriză grămadă pe podea între scaunele capitonate.

Primul bărbat strigă la vizitiu, apoi urcă în trăsură. Al doilea bărbat îl urmă.

Phoebe simți cum trăsură se urnește din loc. Țipă furioasă și lovi cu picioarele violent până când niște mâini aspre o legară de mâini și de picioare. O cârpă murdară, pe care i-o înfundară în gură, îi opri strigătele de ajutor.

— Doamne Iisuse Cristoase, spuse exasperat unul din bărbați în timp ce se lăsa să cadă pe o pernă.

— Ce leoaică îndrăcită! Dacă ar fi a mea aş învăța-o eu să-și țină gura.

Celălalt bărbat chicoti viclean, în timp ce o lovea pe Phoebe peste sold cu vârful cizmei:

— O să fie blândă ca o mieluşică mâine dimineață. O noapte la Alice este suficient ca să reducă la tăcere chiar și o leoaică.

Phoebe îngheță pe podeaua trăsurii. La Alice.

Se forță să se calmeze și să gândească logic. Nu putea să facă nimic în timp ce era dusă cu trăsură, dar mai devreme sau mai târziu va găsi un prilej să acționeze. Între timp începu pe tăcute să se pună pe treabă ca să-și elibereze mâinile din frânghia cu care fusese legată în grabă.

Pe străzile aglomerate nu se putea merge decât ca melcu. I se păru că trecură secole până când în cele din urmă trăsură se opri. Când se opri, unul dintre cei doi bărbați împinse ușa să o deschidă și apoi întinse mâna să îl ajute pe tovarășul lui. Împreună o ridicară pe Phoebe din trăsură și o duseră pe sus pe niște trepte.

Ea se uită în jur încercând să se orienteze în timp ce o cărau de-a lungul unui hol. Fu târâtă prin fața câtorva uși, toate foarte bine închise. Râsul strident al unei femei se auzi din spatele uneia dintre ele. Pocnetul unui bici care lovea carnea cuiva urmat de vaietul sfâșietor al unui bărbat se auzi din spatele unei alte uși.

— Ce ați adus aici? Întrebă o femeie beată. O fată nouă?

— Așa e. Și nu este deloc treaba ta, spuse unul dintre bărbații care o cărau pe Phoebe.

— N-am știut că Alice trenuie să le adune de pe stradă, mai nou, murmură femeia în timp ce trecea mai departe. Se găsesc întotdeauna o grămadă de aspirante pentru un post aici la Infernul de Catifea.

— Asta este una specială. Alice spune că are un client cu gusturi neobișnuite spuse unul dintre bărbați.

Phoebe auzi o ușă deschizându-se. Fu cărată într-o cameră întunecată și aruncată într-un pat. Rămase nemișcată căznindu-se să-și dea seama unde se află.

— Atunci, asta e, spuse unul, dintre cei doi, ușurat. E timpul să ne luăm banii și să plecăm de aici.

Ușa se închise după ei cu un sunet puternic amenințător. Câteva secunde mai târziu Phoebe auzi o cheie care se învârtea în broască. Pașii se îndepărtară pe hol.

Se făcu liniște:

Phoebe se ridică încet în capul oaselor. Pulsul îi bătea nebunește și inima i se zbătea în piept. O clipă crezu că o să se sufocă din cauza călușului. Spaima

care o paraliza făcea lucrurile și mai rele. I se învărti totul în jur. Se întrebă înfricoșată dacă nu cumva era pe punctul de a leșina.

Încet și cu mare dificultate reuși să-și stăpânească groaza care aproape că o înnebunea. Trebuia să se calmeze sau era totul pierdut.

Primul pas era să scape de căluș și să-și elibereze mâinile și gleznele din frânghii.

Phoebe se târî spre marginea patului și își aruncă picioarele pe podea. Sigur că lângă pat trebuia să fie o măsuță pe care să pui o lumânare sau alte lucruri necesare. I-ar fi plăcut grozav să găsească un cuțit.

Măsuța era exact acolo unde se aștepta să fie. Phoebe reuși să agațe cârpa cărei acoperea gura de mânerul sferic al sertarului și să o smulgă de pe față. Respiră lacomă aerul și se întoarse cu spatele la sertar, și cu mâinile legate, reuși până la urmă să-l deschidă.

În sertar se găsea o sticlură de felul acelor în care de obicei se ține laudanum.

Sunetul unei chei care se învărtea în broască întrerupse cercetările stângace ale lui Phoebe. Închise în grabă sertarul și se aruncă înapoi pe pat.

Lumina din hol se reflectă pe cuvertură când se deschise ușa camerei. În cadrul ușii stătea o femeie.

— Bine ai venit la Infernul de Catifea, spuse femeia. Mă bucur că ești aici. Și la timpul potrivit. Am pierdut deja destul timp și bani cu povestea asta.

Păși în cameră și închise ușa în spatele ei. Phoebe auzi cum aprinde lumânarea de pe măsuță. Când izbucni flacăra, se văzu aura de păr blond și fața drăguță a misterioasei Alice.

— Văd că ai progresat, Alice, spuse Phoebe, liniștită. Presupun că a conduce un bordel este mai profitabil decât slujba de cameristă.

— Mult mai profitabil, zâmbi Alice acră. O femeie în situația mea trebuie să profite de toate ocaziile.

Phoebe o privi prudentă:

— Ce ai de gând să faci cu mine?

— Aveam un plan pe care-l credeam într-adevăr inteligent. Alice veni până la marginea patului și se uita în jos la Phoebe: Dar cred că nu mai este timp. Neil o să descopere curând ce s-a întâmplat, așa că trebuie să renunț la planul meu inițial și să acționez în alt fel.

Phoebe nu se mișcă:

— Despre ce vorbești? Care era planul tău inițial?

— Evident, să te sperii așa de tare încât să vinzi cartea. Printre clienții mei de aici de la Infernul de Catifea se găsesc câțiva colecționari și am descoperit că sunt niște tipi excentrici și superstițioși.

— Ai încercat să îndeplinești blestemul, nu-i așa?

— Da. Vezi, Neil mi-a povestit despre el. Vorbea tot timpul despre cartea aia blestemată. După ce am pus în aplicare și a doua parte a blestemului, vroiam să-ți trimit un bilet. Vroiam să crezi că un colecționar anonim se oferea să cumpere Doamna din Turn. Mă gândeam că după toate acele întâmplări o să fii fericită să o vinzi numai ca să te scapi de ea.

— Tu erai amanta lui Neil acum trei ani?

— Oh, da, spuse Alice cu amărăciune. Am fost amanta lui Neil în timp ce el pretindea că este devotatul tău cavaler Lancelot. Mi-a spus că avea un plan prin care să scoată bani de la tatăl tău. Mi-a spus că o să se însoare cu mine de îndată ce îşi atinge scopul. Pretindea că mă iubeşte pe mine, nu pe tine. Şi proastă cum eram, l-am crezut.

— Totul este atât de confuz, şopti Phoebe. Nu ştiu pe cine sau ce să cred. Cum ai aflat despre catacombe?

— Servitorii vorbesc în sătucul de lângă Ceaţa Diavolului.

Alice se așeză pe un scaun, tot atât de graţios că şi o adevărată doamnă:

— Sunt o bună actriţă. A fost uşor să joc rolul unei servitoare la han timp de câteva zile ca să aflu tot ce vroiam să ştiu despre castel.

— Înţeleg.

— La început am intenţionat să te arunc doar peste stânci, în mare. Dar când am aflat despre catacombe şi pasajul secret, mi s-a părut interesant să le folosesc. Vezi că de fapt nu vroiam să mori. Doar să te înfricoşez.

— Ai fi putut să mă omori în noaptea în care ai provocat incendiul în dormitorul meu.

— Puţin probabil. Alice strânse din umeri. Am presupus că soţul tău va fi cu tine şi că tu nu o să dormi încă. În fapt, eşti o femeie proaspăt măritată şi se vorbeşte că Wylde este nebun după tânăra lui soţie.

— Ce vrei să faci acum? Întrebă Phoebe.

— Să te țin prizonieră pentru răscumpărare, desigur. Soţul tău va primi un mesaj care spune că te eliberăm în schimbul cărţii. Lucrurile o să meargă mai greu așa, dar nu am de ales. După cum am spus, Neil a aflat de planurile mele şi nu mai este timp.

Phoebe o privi cu mare atenţie:

— De ce vrei cartea, Alice? De ce este atât de importantă pentru tine?

— Nu ştiu, spuse simplu Alice.

— Faci toate aceste lucruri şi nu ştii de ce? Întrebă Phoebe fără să poată crede ce auzea.

— Ştiu numai că Neil vrea din tot sufletul Doamna din Turn. Şi asta-mi ajunge.

Alice îşi strânse degetele pe speteaza scaunului iar în ochi îi scliffea o furie abia reţinută:

— De când s-a întors nu a vorbit despre altceva decât despre cum ar putea să capete înapoi cartea aia nenorocită. Ei bine, acum o să trebuiască să trateze cu mine ca să pună mâna pe ea şi o să obţin un preţ foarte, foarte mare.

Phoebe se întrebă dacă nu avea cumva de a face cu o nebună:

— Cred că Neil vrea cartea numai din motive sentimentale.

— Este mai mult decât atât, spuse Alice. Trebuie să fie. Neil nu are cum să-ţi păstreze un devotament nestins etern. Totul este numai o înscenare, ştiu că asta este.

— Alice, cred că te-a înnebunit dorinţa de a te răzbuna pe Neil, spuse Phoebe blând.

— Poate. Alice se ridică în picioare şi se duse lângă pat:

— O femeie care are profesia mea petrece multe nopți în infern. Numai cele mai puternice dintre noi supraviețuiesc.

— Tu ai supraviețuit.

— Da, șopti Alice. Am supraviețuit și unul dintre motivele care m-a susținut a fost speranța de a mă răzbuna pe Neil Baxter. El este cel care m-a condamnat să-mi petrec viața în Infernul de Catifea.

Phoebe o privi fix:

— Ce o să se întâmple cu mine?

— Cu tine? Alice o privi cântărind-o. Cred că pentru mine ar fi amuzant să fac să se adeverească și ultima parte a blestemului, așa cum am pățit eu.

— Ce tot spui?

— Cum sună ultima parte a blestemului? Alice se aplecă peste ea. Ceva despre a petrece o noapte eternă în infern, Eu aș putea să te fac să petreci o noapte eternă în infern, lady Wylde. O noapte în stabilimentul meu pentru a-i servi pe clienții mei ar părea cu siguranță pentru tine o noapte în infern.

Phoebe nu spuse nimic. Gura i se uscă. O privea direct în ochi pe Alice și nu slăbi privirea.

— Dar nu te urăsc atât de mult, continuă Alice moale. Tu ești numai mijlocul cu care să-mi ating scopul.

Întinse mâna, apucă pieptarul subțire al rochiei lui Phoebe și rupse mătasea delicată a rochiei, până jos la tiv. Într-o secundă Phoebe zăcea în țesătura sfâșiată, numai în cămășuță.

— De ce ai făcut asta? Întrebă Phoebe furioasă.

— Numai o măsură de precauție. Mă îndoiesc că vei reuși să te eliberezi din frânghii, dar în cazul în care o vei face, lipsa unei rochii decente o să te împiedice să încerci să fugi.

— Așa crezi tu?

Alice îi adresă un zâmbet înghețat:

— Nu știi niciodată cu cine te poți întâlni pe culoarele din Infernul de Catifea, doamnă. Există șanse mari ca să dai peste un vechi prieten de familie. Soțul tău nu-ți va mulțumi dacă o să-i distrugi onoarea și propria ta reputație fiind văzută aici. Și ce o să faci când o să ajungi pe stradă?

Phoebe trebui să recunoască că avea dreptate:

— Alice, ascultă-mă.

— Stai potolită aici și nu-mi face neplăceri până când soțul tău o să te răscumpere.

Alice lăsă mătasea sfâșiată să cadă pe podea și ieși din cameră. Închise ușa foarte încet în spatele ei. Phoebe auzi cheia care se învârtea în ușa.

Phoebe așteptă până când fu sigură că femeia se îndepărtase pe hol. Când se făcu liniște se ridică și se așeză pe marginea patului. Se întoarse și începu să umble la sertarul măsuței de lângă pat. După câteva secunde reuși să apuce sticluța de laudanum.

Lăsă sticla să cadă, izbind-o puternic de podea ca să se spargă bucăți. Se aplecă, se lăsă pe spate și apucă cu grijă unul dintre cioburi.

Dură o veșnicie și avea mâinile însângerate când termină, dar Phoebe reuși să-și dezlege încheieturile. Își desfăcu repede și legăturile de la glezne și se ridică în picioare.

Râsete de bețivi se auzeau pe hol. Phoebe se cutremură. Trebuia să iasă din cameră cât mai repede posibil, dar Alice avea dreptate. Nu îndrăznea să fie văzută pe hol.

Deschise ușa dulapului sperând să găsească niște haine. Era gol.

Se duse la fereastră și privi afară. Nu se vedea decât alea întunecată de dedesubt și nimic altceva. Își va rupe cu siguranță picioarele dacă va încerca să sară.

Phoebe se întoarse și studie camera întunecată. Nu era nimic ce ar fi putut să-i folosească pentru a scăpa din camera aceea oribilă. În afară de cearșafurile de pe pat. Se repezi spre pat.

După mai puțin de zece minute legase zdravăn două cearșafuri mari. Legă bine un capăt al frânghiei improvizate de un stâlp al patului și aruncă restul pe fereastră.

Se urcă pe pervazul ferestrei, se apucă bine de cearșafurile înnodate și începu să-și dea drumul în jos de-a lungul peretelui, către strada întunecată.

— Phoebe! Vocea lui Neil Baxter se auzi încet din stradă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, iubita mea, ai grijă, vin să te iau.

Din cauza șocului pe care i-l provocă vocea lui Neil, Phoebe aproape că scăpă din mână cearșafurile. Se opri din coborârea ei stângace și privi jos spre alee:

— Neil? Tu ești?

— Da. Ține-te. O să te cobor în siguranță, într-un minut.

El se deplasă puțin și razele de lună îl luminară. Phoebe se uită în jos la el:

— Ce faci aici? Cum ai știut că sunt aici?

— Când am auzit că Alice te-a răpit, am venit direct aici. M-am gândit cum să te salvez, dar se pare că tu ai făcut deja tot ce trebuia să te salvezi. Ai fost întotdeauna o fată deșteaptă. Vino jos, iubita mea, dar fii atentă.

Phoebe ezită. Se apucă strâns de cearșafuri și încercă să citească ceva pe fața frumoasă a lui Neil. Dar nu putea să-i vadă aproape deloc expresia, în întuneric.

În timp ce atârna așa, nehotărâta ce să facă în continuare, auzi ușa deschizându-se în camera de sus.

— Phoebe? Vocea lui Gabriel se auzea înăbușită, dar inconfundabilă.

— Phoebe, ești aici?

— Gabriel? Strigă ea ușor.

— Doamne, Phoebe, unde ești?

— Este Wylde, șuieră Neil. Phoebe, te rog, iubito, dă-ți drumul jos. O să te găsească într-un minut.

— Este prea departe să sar, protestă Phoebe.

— O să te prind eu, promise Neil. Părea disperat:

— Grăbește-te, iubito. Am dovezi că vrea să te ucidă.

Gabriel se aplecă peste fereastra deschisă de deasupra lui Phoebe. Avea mâinile încheștate pe pervaz.

— Phoebe, Doamne sfinte, femeie vino înapoi aici.

Apucă cearșafurile înnodate și începu să tragă în sus.

— Phoebe, trebuie să ai încredere în mâne, strigă Neil. Dacă îl lași să te tragă înapoi pe fereastră, îți semnezi sentința la moarte.

Întinse brațele spre ea:

— Dă-ți drumul. O să te prind eu, iubita mea. O să fii în siguranță cu mine.

Phoebe își simțea brațele amorțite de efort. O dureau umerii iar degetele erau așa de tare încheștate pe cearșafuri că îi tremurau. Nu-și dădea seama cât mai putea să mențină poziția.

— Dacă dai drurnul cearșafului, jur că te închid în casă un an de zile, promise Gabriel.

— Phoebe, salvează-te. Brațele lui Neil erau ridicate în sus a rugă:

— De dragul a ceea ce am fost unul pentru altul cândva, te implor să ai încredere în loialul tău cavaler Lancelot.

— Ești soția mea, Phoebe. Gabriel continuă să tragă de cearșafuri. O să mă asculți. Nu da drumul cearșafului.

Era exact ca în visul ei, realiză Phoebe în timp ce urca fără oprire. Doi bărbați o chemau, fiecare promițându-i siguranța. Trebuia să aleagă între ei.

Dar ea făcuse deja alegerea.

Se ținu strâns de cearșaf până când ajunse la mai puțin de un metru de pervazul ferestrei.

— Doamne sfinte, Phoebe, o să mă omori cu zile. Gabriel întinse mâna spre ea, o apucă de încheietură și o trase peste fereastră:

— N-ai pățit nimic?

— Da, așa cred.

El o lăsă să cadă fără menajamente pe podea și se aplecă peste pervaz:

— Ticălosul, a luat-o la fugă.

Phoebe se aduna de pe jos și își îndreptă cămașa ruptă.

— Gabriel, cum m-ai găsit?

El se răsuci către ea, cu fața crâncenă în lumina lunii:

— Stinton și cu mine am ținut sub supraveghere această casă încă de ieri de când am găsit-o. Te-am văzut cum te-au adus aici ceva mai devreme, dar eram prea departe ca să-i oprim pe ticăloșii aceia. Trebuia să găsim momentul potrivit. Vino. Trebuie să te scot de aici.

— Nu pot să ies numai în cămășuță. Phoebe își încrucișă brațele protector peste piept:

— Poate să mă vadă cineva.

Gabriel o privi întunecat:

— Poate este vreo rochie în dulap.

— Este gol.

— Nu putem sta aici. Vino. O apucă de mână și deschise ușa. Privi în sus și-n jos pe hol.

— Nu este nimeni. Cred că putem ajunge la scară din spate.

Phoebe își strângea la piept cămășuța în timp ce îl urmă repede pe Gabriel. Se simțea groaznic de expusă numai cu lenjeria pe ea:

— Cum ai intrat?

— Am venit prin spate, așa cum te-au adus și pe tine. Nu m-a văzut nimeni.

Râsul puternic al unui bărbat se auzi pe scara principală de la celălalt capăt al holului. O femeie chicoti.

— Vine cineva, spuse Phoebe. Se uită peste umăr. O să ne vadă cum ajunge în capul scărilor.

— Vino aici. Gabriel apucă mânerul celei mai apropiate uși. Din fericire, se deschise. O trase pe Phoebe în cameră.

O femeie tânără cu o cascadă de păr roșu îmbrăcată numai cu o pereche de ciorapi negri se întoarse surprinsă. Ținea în mână ridicată un bici. Era evident că îl lovea peste buci pe un bărbat voinic care era legat cu fața în jos de pat. Bărbatul de pe pat purta o banderolă neagră peste ochi.

Gabriel își duse degetele la buze pentru a indica tăcerea. Femeia roșcată ridică din sprânceană. Buzele i se arcuiră într-o expresie de amuzament cinic când văzu expresia șocată de pe chipul lui Phoebe:

— Nu te opri, micul meu tiran, se rugă omul de pe pat. Trebuie să terminăm repede sau se pierde tot efectul.

Roșcata îl lovi din nou cu biciul. Phoebe clipi și se retrase.

— Mai tare, strigă omul. Mai tare.

— Desigur, dragostea mea, spuse roșcata. Și îți pare rău acum, dragul meu?

— Da, da, îmi pare rău.

— Nu cred că îți pare destul de rău. Roșcata începu să-l lovească ritmic cu biciul, făcând mult zgomot.

Omul de pe pat gemea în extaz.

Gabriel aruncă niște bancnote pe masa de toaletă și indică dulapul. Roșcata privi banii și încuviință. Nu făcu nici o pauză între timp. Continua să-l biciuiască pe bărbatul care gemea tot mai tare în timp ce Gabriel deschidea încet dulapul.

Phoebe uita cu totul de scena bizară la care asista când văzu mulțimea de rochii spectaculoase din dulap. Privea țință și plină de uimire rochiile viu colorate.

— Alege una, spuse Gabriel mișcând doar buzele.

Era o alegere imposibilă. Lui Phoebe îi plăceau toate. Dar cum Gabriel stătea acolo și se uita nerăbdător la ea, știa că nu putea să ezite. Apucă o rochie stacojie și și-o trase peste cap.

Gemetele omului de pe pat erau tot mai puternice și mai pasionate. Gabriel întinse mâna și apucă de sus, de pe dulap, o perucă blondă și cârlionțată. I-o trânti lui Phoebe pe cap. Ea se trezi că-l privește printre cârlionții blonzi.

Roșcata îi făcu semn spre un sertar al dulapului. Gabriel îi urmări privirea și-l deschise. Scoase o mască de dantelă roșie și i-o întinse lui Phoebe. Ea și-o puse repede.

Gabriel o apucă de mână, mulțumi din cap curtezanei care muncea din greu și deschise pe tăcute ușa. Omul de pe pat scoase un țipăt de satisfacție chiar când Phoebe și Gabriel ieșiră în hol.

Aproape se ciocniră cu un gentleman voinic care venea din sens opus. Phoebe îl privi incremenită când își dădu seama că îl recunoaște. Era lordul Prudstone, un tip vesel și patern, cu care stătuse, ocazional de vorbă la diferite serate.

Prudstone tresări când îl văzu pe Gabriel, apoi rânji ca un cunoscător și îl bătu pe umăr.

— Tu ești, Wylde. Nu mă așteptam să te văd aici așa de curând după nuntă. Să nu-mi spui că acasă lucrurile au devenit deja așa plicticoase.

— Tocmai plecam, spuse Gabriel.

— Și duci și marfă cu tine, după câte văd. Prudstone chicoti în timp ce privirea i se oprea admirativ pe decolteul foarte larg al rochiei lui Phoebe.

— Aranjamente speciale cu conducerea. Vocea lui Gabriel era așa de tăioasă de ai fi putut să tai gheață.

— Trebuie să ne scuzi, Prudstone. Ne cam grăbim.

— Duceți-vă, micii mei porumbei. Distrăți-vă.

Prudstone își continuă drumul pe hol, făcând voios cu mâna.

Gabriel o târî practic pe Phoebe către scară din spate. Trânti ușa să o deschidă și o împinse în grabă pe treptele întunecate.

— Doamne sfinte, Gabriel, șopti Phoebe, era lordul Prudstone.

— Știu.

— Cum îndrăznește să spună că poți să vii într-un loc ca ăsta! Ești un bărbat însurat!

— Știu. Crede-mă că știu. Nu mi-am dat niciodată seama așa de bine ca în noaptea asta. Iisuse, Phoebe, m-ai speriat cumplit. Fii atentă la trupul de la piciorul scării.

— Trupul?

Phoebe încercă să se oprească, dar Gabriel o trăgea în jos.

— Este vreun mort undeva pe scările astea?

— Este lipsit de cunoștință, nu mort. Păzea intrarea din spate.

— Văd, înghiți Phoebe. Tu l-ai lovit, nu-i așa?

— Nu, l-am întrebat dacă nu vrea cumva să facem o partidă de whist, spuse Gabriel pe o voce care indică că era la capătul răbdării.

— De unde crezi că am luat cheia camerei tale? Mișcă-te Phoebe.

Phoebe se mișcă.

Cinci minute mai târziu se aflau în siguranță în interiorul unei birje oarecare. Stinton era pe capră și ținea hățurile. Gabriel nu vorbi deloc tot drumul spre casă.

Când ajunseră la casa din oraș, smulse peruca blondă de pe capul lui Phoebe și aruncă cât colo masca. În lumina de la felinarele trăsurii, nu se putea citi nimic în ochii lui.

— Te duci direct în camera ta, spuse el. O să urc și eu imediat. Trebuie să vobesc cu Stinton și apoi am ceva de discutat și cu tine.

Capitolul 21

Gabriel stătea pe treptele casei și-i dădea instrucțiuni lui Stinton:

— Încearcă să-l găsești pe Baxter. Dacă-l găsești, urmărește-l, dar nu lăsa să-și dea seama că ești pe urmele lui. Orice ar face, să nu-ți scape.

— Da, domnule. O să fac tot ce-mi stă în putință. Stinton era încă urcat pe capră și își atinse respectuos vârful pălăriei:

— Mă bucur că micuța doamnă este în siguranță. Are mult curaj, mult, dacă pot să spun așa.

Gabriel se trase puțin înapoi auzind aprecierile lui Stinton, dar se feri să-i mai țină o predică. Nu era timp:

— O să-i spun doamnei că ai o mare admirație pentru calitățile ei, spuse el sec.

— Da, domnule, mult curaj. Așa cum am spus în meseria mea. Nu am întâlnit multe femei ca ea. Stinton trase ușor de hățuri și trăsura porni în josul străzii.

Gabriel intra în casă, închise ușa și urcă scările două câte două până la etajul de sus. Mintea îi era în fierbere și își simțea tot trupul încordat. Traversă holul cu pași mari până la ușa dormitorului lui Phoebe și apoi se opri, cu mâna pe clanța ușii. Realiză că nu prea știa ce să-i spună.

Ea îl alesese pe el.

Cât va trăi nu o să uite momentul când o găsisese pe Phoebe atârnată de funia din așternuturi, suspendată între cei doi bărbați care o doreau.

Ea îl alesese pe el.

Conștiința acestui fapt îl ardea ca focul. Nici măcar nu-i spusese că o iubește, ca să nu mai vorbim de faptul că nu recunoscuse că avea încredere în ea. Și totuși ea îl alesese pe el, se încrezuse în el, nu în blondul Lancelot. Gabriel răsuci clanța, deschise ușa, și intră încet în cameră. Se opri brusc când o văzu pe Phoebe în picioare în fața oglinzii. Se admiră în rochia țipătoare, stacojie, pe care i-o cumpăraseră de la o târfă.

— Gabriel, îți mulțumesc mult pentru această rochie. Am știut întotdeauna că pot să port roșu, chiar dacă Meredith a insistat mereu că arată groaznic pe mine.

Phoebe se învârti cu ochii plini de încântare.

— Abia aștept să o port la o serată. Pariez că nu o să mai fie nici o altă femeie îmbrăcată ca mine.

— Asta chiar așa o să fie.

Gabriel, zâmbi ușor în timp ce privea mai bine rochia. Materialul ieftin, strident, de culoare stacojie era așa de strălucitor că lumina toată camera. Volane mari cădeau peste tivul festonat care lăsa să se vadă prea mult din picioarele lui Phoebe. Flori mari de dantelă neagră care abia îi ascundeau sfârcurile împodobeau decolteul mult prea adânc.

— Mă întreb dacă roșcata de la Infernul de Catifea o să-'mi dea numele croitoresei ei, spuse Phoebe pe gânduri. Se întoarse, din nou să se privească în oglindă și să aranjeze mânecile micuțe ale rochiei.

— Nu o să știm niciodată, pentru că nu vei mai avea, desigur ocazia să o întrebi.

Gabriel întinse mâna și o apuca de umeri. O răsuci către el:

— Phoebe, spune-mi tot ce s-a întâmplat în noaptea asta. Știu că Alice te-a răpit. Ce a vorbit cu tine?

Phoebe ezită:

— Vroia să mă țină prizonieră pentru răscumpărare.

— Vroia bani?

— Nu. Vrea Doamna din Turn.

— Doamne sfinte, de ce? Întrebă Gabriel.

— Pentru că Neil o vrea și ea ar face orice ca să se răzbune pe el. El nu și-a ținut promisiunea să se însoare cu ea, știi. A lăsat-o în iadul acela iar el a plecat în Mările Sudului. Ea nu-l va ierta niciodată.

— Dumnezeu mare, șopti Gabriel, încercând să ordoneze lucrurile.

— În tot acest timp au existat două persoane care vroiau să pună mâna pe carte.

— Așa se pare.

— Probabil că Baxter a fost cel care a căutat în biblioteca mea înainte să ne căsătorim.

Gabriel îi privi fața:

— De ce, pentru, numele lui Dumnezeu, coborai pe cearșeafurile acelea în brațele lui Baxter?

— Încercam să scap. N-am știut că este jos în alee până când nu am început să cobor de-a lungul zidului. Gabriel, ce este toată povestea asta?

— O răzbunare, cred. Dar trebuie să mai fie ceva la mijloc, ceva ce are legătură cu cartea aceea.

Gabriel reuși cu greu să-și ia mâinile de pe umerii goi ai lui Phoebe. Traversă camera către fereastră.

— Totul se învâрте în jurul Doamnei din Turn, nu-i așa?

— Fapt este, spuse Gabriel, vizibil iritat, că pur și simplu cartea nu este atât de valoroasă. Nu merită atâta osteneală.

Phoebe reflectă o clipă la acest lucru:

— Poate ar fi timpul să ne uităm mai bine la ea. El o privi atent:

— De ce? Nu are nimic neobișnuit.

— Totuși, cred că ar trebui să o mai examinăm.

— Foarte bine.

Phoebe traversă camera și luă Doamna din Turn din sertarul de jos al dulapului ei. Gabriel o urmărea în timp ce pune cartea pe masă și se aplecă să o examineze mai atent. Lumina lumânării strălucea în părul ei negru și îi ilumina fața inteligentă.

Chiar și în rochia unei târfe arăta ca o doamnă. Avea o noblețe innăscută de femeie rasată pe care nici o rochie sau împrejurare nu putea să o altereze. Era o femeie căreia un bărbat îi putea încredința viața și onoarea lui.

Și ea îl alesese pe el.

— Gabriel, este ceva deosebit la cartea asta, cu adevărat.

El se încruntă:

— Ai spus că este chiar cea pe care i-ai dat-o lui Baxter.

— Este, dar i-a făcut ceva. Cred că a fost legată din nou. Vezi? Pielea este nouă în unele părți.

Gabriel examină copertile groase de piele:

— Nu arăta la fel când i-ai dat-o lui Lancelot?

Phoebe își încreți nasul:

— Nu-i mai spune așa. Și ca să răspund la întrebarea ta, nu, nu era așa când i-am dat-o lui. Pielea era peste tot la fel de veche.

— Poate ar fi bine să ne uităm ce este sub pielea nouă.

Gabriel lua un cuțit mic de ascuțit penele de pe masa de scris a lui Phoebe și desfăcu cu grijă pielea nouă care fusese adăugată. Privi cu cea mai mare atenție în timp ce Phoebe ridica un colț. Trase încet de piele și sub ea apărură un strat de bumbac moale și alb.

— Ce Dumnezeu?

Phoebe dădu la o parte cu precauție stratul de bumbac.

Gabriel văzu strălucirea perlelor, a diamantelor întunecate și a aurului și știu imediat ce vedea:

— Aha, da! Mă întrebam ce se întâmplase cu el.

— Ce este? Întrebă Phoebe uluită.

— Un colier pe care l-am făcut în Canton folosind niște perle foarte deosebite.

Gabriel ridică obiectul sclipitor din carte.

— Dacă avem noroc, o să găsim și brățara, broșa și cerceii asortați la el.

— Este excepțional de frumos.

Phoebe privea fix nestematele:

— Nu am văzut niciodată perle de o asemenea culoare.

— Sunt foarte rare. Mi-au trebuit ani să găsesc atâtea de o asemenea calitate.

Apropie colierul de flacăra lumânării. Diamantele scilipeau ca și cum ardea un foc în ele, iar perlele luminau cu o lumină misterioasă, spectrală. Era ca și cum ai fi privit la nesfârșit un cer la miezul nopții.

— Am crezut la început că sunt perle negre, observă Phoebe. Dar nu sunt negre deloc. Este aproape imposibil să descrii culoarea. Este o combinație fantastică de argintiu, verde și un albastru intens.

— Clar de lună întunecat.

— Clar de lună întunecat, reepetă Phoebe cuprinsă de uimire. Da, este o descriere perfectă.

Atinse ușor o perlă cu degetele:

— Extraordinar!

Gabriel privi la pielea ei luminată de lumânare:

— O să arate magnific pe tine.

Ea îl privi repede:

— Colierul acesta este cu adevărat al tău?

El încuviință din cap:

— Odată a fost al meu. Baxter mi l-a luat când a atacat una din navele mele.

— Și acum l-ai găsit din nou, spuse Phoebe cu satisfacție.

El clatină din cap:

— Nu. Tu l-ai găsit, iubita mea. De acum încolo îți aparține ție.

Phcebe îl privi fix, evident agitată:

- Nu poți să-mi faci un asemenea cadou.
- Ba vreau să ți-l dau ție.
- Dar Gabriel.
- Trebuie să ai răbdare cu mine, Phoebe. Ți-am dat așa de puține lucruri de când ne-am căsătorit!
- Nu este adevărat, rosti ea repede. Nu este deloc adevărat. Uite, chiar în seara asta mi-ai cumpărat această rochie atât de frumoasă.

Gabriel se uită la rochia îngrozitoare și începu să râdă.

- Nu văd ce este atât de amuzant, domnule.

Gabriel râse și mai tare. O bucurie mare îl cuprinse în timp ce o privea pe Phoebe în rochia ei ieftină și tipătoare. Era incredibil de încântătoare, se gândi el. Ca o prințesă dintr-o legendă medievală. Avea ochii imenși și luminoși iar gura promitea plăceri care erau numai pentru el. Era a lui.

- Gabriel, râzi de mine?

El se potoli repede:

- Nu, iubita mea. Niciodată n-aș face așa ceva. Colierul este al tău, Phoebe. L-am făcut pentru femeia cu care o să mă însor.
- Logodnica aceea care te-a înșelat în insule? Întrebă ea bănuitoare.

El se întrebă cine îi spusese despre Honora, Anthony cel mai probabil:

- Când l-am făcut, nu eram logodit. Nu știam cu cine o să mă însor, spuse Gabriel cinstit. Vroiam să am un colier potrivit pentru viitoarea mea soție, așa cum vroiam să am un motto potrivit pentru descendenții mei.
- Așa că ai inventat bijuteriile de familie precum ai inventat și un motto pentru familie.

Privi colierul și apoi din nou pe el:

- Știu că ai cele mai bune intenții, ca de obicei, dar nu vreau un dar atât de spectaculos de la tine.
- De ce nu?

El făcu un pas spre ea și se opri când ea se retrase tot cu un pas:

- Pot să-mi permit un asemenea dar.
- Știu că poți. Nu asta este problema.

El mai făcu un pas spre ea, îngrămădind-o spre perete, îi puse colierul în jurul gâtului și apoi îi luă capul între mâini. O sărută pe frunte:

- Atunci care este problema?
- Doamne, Gabriel, nu încerca să mă seduci tocmai acum. Știi bine că nu vreau un colier de la tine.
- Atunci ce vrei?
- Știi foarte bine ce vreau. Vreau să-mi acorzi încrederea ta.

El zâmbi ușor:

- Nu înțelegi, nu-i așa?
- Ce nu înțeleg? Întrebă într-un suflu.
- Am încredere în tine, iubita mea.

Ea își ridică privirea spre el, cu ochii plini de speranță care renăștea:

- Ai încredere?
- Da.

— În ciuda micilor noastre neînțelegeri?

— Poate din cauza lor, admise el. Nici o femeie care ar fi vrut să mă înșele în mod deliberat n-ar fi încurcat lucrurile atât de rău de fiecare dată, în nici un caz, o femeie atât de inteligentă ca tine.

Ea zâmbi:

— Nu sunt sigură că este un compliment.

— Problema, spuse Gabriel, cu vocea chinuită, nu este, dacă eu am încredere în tine. Ceea ce m-a chinuit zile în șir a fost că nu știam dacă tu o să continui să mai ai încredere în mine.

— Gabriel, cum puteai să crezi că o să-mi pierd încrederea în tine?

— Dovezile erau tot mai mult împotriva mea. Nu mai știam până la urmă dacă o să ajungi să-l crezi pe blondul tău cavaler Lancelot sau pe soțul tău tot mai nervos, poruncitor și autoritar.

Phoebe își încolăci încet brațele în jurul gâtului lui. Ochii îi străluceau iubitori și ghiduși:

— Pot să-ți spun că și eu am ajuns la o concluzie asemănătoare cu a ta. Până la urmă, cu siguranță că nici un bărbat care încerca să mă păcălească și să mă amăgească să am încredere în el nu s-ar fi purtat în felul acela îngrozitor de autoritar.

El zâmbi cu tristețe:

— Crezi că nu?

— Hai să ne gândim în felul acesta: nu eram sigură dacă Neil era victima unei neînțelegeri, dar de tine nu m-am îndoit niciodată, Gabriel. Am știut în care bărbat să am încredere în seara aceasta când m-am trezit suspendată între tine și Neil.

Gabriel era încântat:

— Cum de te-ai lămurit?

Phoebe îl atinse ușor cu buzele pe gură:

— Neil a făcut greșeala de a juca până la sfârșit rolul cavalerului galant și curtenitor.

— L-am auzit, mormăi Gabriel.

— Tu pe de altă parte, acționai mult mai mult ca un soț îngrijorat și disperat care încearcă să-și salveze soția. În momentul acela nici n-ai încercat măcar să mă încânți cu ceva. Erai mult prea disperat pentru o asemenea viclenie.

Gabriel o privi cu o expresie nemulțumită:

— Cred că ai dreptate.

Phoebe râse dulce și îi prinse fața între mâinile ei:

— Cred, domnule, ca în toate problemele care contează într-adevăr, avem încredere unul în celălalt.

Când văzu tandrețea caldă din ochii ei, Gabriel se simți cuprins de o dorință nedomolită:

— Da, Doamne, da, Phoebe.

Cu o exclamație gătuită, o luă pe Phoebe în brațe și o duse până la patul ei. Fustele stacojii ale rochiei sale ieftine și țipătoare se involburară în jurul cizmelor lui în timp ce îi acoperea trupul cu trupul lui.

Ochii lui Phoebe străluceau în timp ce privea în sus la el printre sprâncene. Lui Gabriel i se păru că o să se înece în privirea ei. O sărută cu o patimă disperată punând stăpânire pe gura ei într-un act de posesiune care îl anticipă pe cel mult mai intim care urma curând.

— Nu o să mă pot sătura niciodată de tine, șopti el răgușit.

Își coborî capul să-i sărute sânii care ieșeau dintre florile de dantelă neagră.

Phoebe se arcui către el cu atâta dăruire senzuală care îi aprinse și mai tare simțurile, deja înflăcărâte lui Gabriel. Îi trase rochia stacojie și țipătoare până jos în talie să-i poată vedea și atinge mai bine sânii. Phoebe îi desfăcu cămașa și își răsuci pe degete părul de pe pieptul lui.

— Te iubesc, spuse ea cu obrazul lipit de obrazul lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu încetezi niciodată să mă iubești. Gabriel se auzi pe el rugându-se cu o voce chinuită pe care nu și-o recunoscuse. N-aș putea să îndur.

Îi ridică fustele în sus pe coapse așa încât ele se îngrămădiră în jurul mijlocului ei. Satenul ieftin și subțire străluci tot atât de aprins ca și o mătase italiană în lumina lumânării. El privi în jos la părul cârlionțat care îi ascundea secretele și îl acoperi o clipă cu palma. Era deja umedă.

Phoebe se înfioră la atingerea lui. El simțea cum crește căldura în ea. Simțea cum se încordează și el tot și întinse mâinile să-și desfacă pantalonii.

— Gabriel? Nu ai de gând să-ți scoți măcar cizmele?

— Nu pot să aștept așa de mult să fii a mea. Se așeză între coapsele ei moi și se potrivi mai bine.

— Ține-mă bine și să nu-mi dai drumul. Niciodată.

Cu multă grijă pătrunse în intimitatea ei fierbinte. Simți cum ea se strâge în jurul lui în timp ce își aplecă din nou capul ca să pună iar stăpânire pe gura ei. Brațele ei îl încolăciră tare și îl prinse strâns cu picioarele, i se dăruie cu totul și Gabriel fu copleșit de darul ei.

Intră adânc în ea ca și cum ar fi putut cumva să devină o parte din ea.

Și în mornentele acelea în afara timpului, chiar era.

* * *

Phoebe se mișcă mult mai târziu. Era conștientă de coapsa puternică și caldă a lui Gabriel întinsă lângă a ei. Brațul lui era îndoit peste ea. Își dădu seama că el era treaz:

— Gabriel?

— Ummm?

— La ce te gândești?

El o strânse încet:

— La nimic, iubito. Culcă-te la loc.

— Nici gând. Se ridică brusc în capul oaselor. Satenul ieftin și țipător al rochiei stacojii foșni. Ea se uita în jos și o cuprise groaza.

— Oh, nu, Gabriel, uită-te la frumoasa mea rochie. Sper că nu este complet distrusă.

El își încrucișă brațele sub cap pe pernă și privi rochia foarte amuzat:

— Îmi imaginez că a fost făcută pentru a suporta un tratament chiar mai dur.

— Crezi că o să o pot aranja?

Phoebe sari din pat și își dădu rochia jos pe șolduri. Păși din ea, scutură faldurile satenului șifonat și studie rochia cu o expresie neliniștită:

— Cred că o să supraviețuiască. Dacă nu, o să-ți cumpăr alta.

— Mă îndoiesc că o să găsim altă care să aibă o nuanță de roșu tot atât de frumoasă, spuse Phoebe gânditoare. Întinse rochia cu grijă la marginea patului.

— Este cam șifonată, dar altminteri este întreagă.

Privirea lui Gabriel alunecă peste trupul ei care era acoperit numai de cămășuța subțire:

— Nu-ți mai face griji asupra rochiei, Phoebe.

Ea se îndreaptă și îl privi, încercând să citească în ochii lui:

— La ce te gândeai, Gabriel?

— Nu este important. Vino înapoi în pat.

Ea se așeză pe marginea patului.

— Spune-mi. Acum când am stabilit că avem încredere unul în celălalt, trebuie să ne spunem totul.

Gabriel se trase puțin mai în spate:

— Totul?

— Absolut.

El zâmbi:

— Foarte bine. Presupun că oricum o să afli mai devreme sau mai târziu.

Mă gândeam la cel mai bun mijloc de a întinde o capcană pentru Baxter.

Phoebe rămase nemișcată:

— Așa cum ai făcut și data trecută?

— Nu tocmai. Gura lui Gabriel se arcui într-o expresie întunecată, iar ochii erau reci:

— De data asta nu o să mai scape.

Un fior mic o zgudui pe Phoebe:

— Cum o să faci?

— El nu știe că am descoperit colierul din interiorul cărții, spuse Gabriel încet. Nu am nici o îndoială că va mai face o altă încercare de a pune mâna pe carte. Mă gândeam să-i fac lucrurile mai ușoare:

— Intenționezi să-l prinzi când va face următoarea încercare?

— Da.

— Înțeleg. Și cum te gândești să-l atragi în capcana asta?

— Aceasta este dificultatea.

Phoebe se luminează, căci îi venise o idee:

— Știu cum ai putea să-l atragi în această capcană.

Gabriel ridică o sprânceană:

— Cum?

— Folosește-mă pe mine ca momeală. Phoebe zâmbi triumfător.

Gabriel o privi ținând:

— Ai înnebunit? Nici nu se pune problema.

— Dar ar merge, Gabriel. Știu că ar merge.

El se ridică în capul oaselor, își lăsă picioarele încălțate cu cizme, jos pe podea și se ridică de pe pat. Cu mâinile pe șolduri, cămașa deschisă, se apleca asupra ei cu o expresie la fel de cruntă ca noaptea:

— Am spus, repetă el neutru, că nici nu se pune problema să te folosesc pe tine ca momeală. Și așa rămâne.

— Dar, Gabriel.

— Nu vreau să mai aud nici o vorbă despre subiectul acesta.

Ea îl privi furioasă:

— Te rog frumos, Gabriel. Este cam prea mult. A fost numai o sugestie.

— O sugestie ridicolă. Nici să nu te mai gândești la așa ceva!

Se duse la masă și rămase în picioare privind în jos la Doamna din Turn.

— Trebuie, să găesc o modalitate de a-l convinge pe Baxter că romanul este ușor de capturat.

Phoebe luă în considerare ideea:

— Ai putea să aranjezi să o vinzi.

— Ce ai spus?

— Dacă Neil ar crede că am vândut cartea, ar putea încerca să pună mâna pe ea când o ducem la noul proprietar. Atunci ar fi ușor de capturat.

Gabriel zâmbi viclean în colțul buzelor:

— Draga mea soție, dă-mi voie să-ți spun că te-ai fi descurcat foarte bine să prinzi pirați, în Mările Sudului. Este o idee într-adevăr strălucită.

Phoebe fu cuprinsă de entuziasm:

— Mulțumesc, domnule.

Gabriel începu să umble prin cameră cu o expresie concentrată.

— Presupun că putem aranja să-i vindem cartea prietenului nostru Nash. Dorința lui expresă de a face afaceri la miezul nopții ar putea să fie foarte utilă. Dacă Baxter ar crede că romanul este transportat într-o trăsură de-a lungul unui drum pustiu de țară la miezul nopții ca să fie încredințată unui colecționar excentric, ar putea să încerce o mică tâlhărie la drumul mare.

— Vrei să spui că ar putea să încerce să atace trăsura?

— Exact. Noi l-am așteptat, bineînțeles, pregătiți.

— Da, așa e. Phoebe fu cuprinsă de entuziasm când auzi despre ce era vorba:

— Aș putea purta haine bărbătești și să mă prefac că sunt cel angajat să-i ducă cartea lui Nash. Tu te-ai putea deghiza în vizitiu. Când el ar opri trăsura, l-am putea prinde.

Gabriel se opri direct în fața ei, o apuca strâns de umeri și o ridică de pe pat:

— Tu, spuse el, nu o să fii nicăieri când Baxter o să încerce să dea lovitura. Nu o să participi în nici un fel la acest plan. Ai înțeles?

— Gabriel, vreau să particip la această aventură cu ține împreună. Am dreptul acesta.

— Dreptul?

Ea îl privi revoltată:

— Doamna din Turn este a mea.

— Nu, nu este a ta. Eu i-am luat-o lui Baxter după ce am atacat nava lui. Este a mea după legea mării.

— Gabriel, acesta nu este un argument valabil și tu știi asta.

— Atunci cer cartea asta afurisită ca parte din zestrea ta, spune el furios. Așa. Acum ești mulțumită?

— Nu. Insist să iau parte la acest plan de a-l prinde pe Neil.

— Poți să insiști cât vrei. Nu o să îngădui să intri în vreo primejdie. O sărută apăsător și o puse jos:

— Și acum trebuie să mă gândesc mai departe la toate astea. Ideea ta de a vinde cartea este bună, dar nu sunt sigur că ideea de a-l prinde pe Baxter când atacă trăsura este la fel de bună. Prea mulți factori care pot sepe de sub control într-o asemenea situație.

Phoebe îl privi plină de resentiment:

— Ei bine, să nu te aștepti să mai vin cu vreo altă idee strălucită. În special dacă intenționezi să mă împiedici să iau parte la aventură.

El o ignoră:

— Da, îmi place ideea de a vinde cartea. Se opri lângă masă, apucă cuțitul și începu să taie coperta din spate:

— Poate altcuiva, și nu lui Nash. Un librar din Londra ar putea să meargă și mai bine.

— Este adevărat, încuviință Phoebe, incapabilă să reziste să participe la elaborarea planului, deși era supărată că nu va fi lăsată să ajute la îndeplinirea lui.

— E posibil ca Neil să creadă, că ar putea să o fure destul de ușor dintr-o librărie.

— Am putea să facem cunoscut prin bârfele de salon că tu te-ai hotărât să o vinzi pentru că, crezi în superstițiile legate de carte.

— O să fie ușor să răspândim asemenea vorbe. Mama și cu Meredith se pot ocupa de acest lucru pentru noi.

— Ar putea să meargă.

Gabriel terminase de tăiat coperta din spate. Phoebe îl urmărea fascinată cum trăgea ușor pielea. Băgă mâna în căptușeala de bumbac și scoase o mână de pietre lucitoare.

— Am putea să facem tranzacția în plină zi, continuă Gabriel. Proprietarul librăriei va fi avertizat dinainte. O să-i spunem că eu o să supraveghez magazinul, așteptând să-l prind pe Baxter.

— Aș putea să te ajut când stai la pândă, spuse Phoebe repede.

— Nici gând, iubita mea.

Gabriel desfăcu mâna și îi arătă brățara, cerceii și broșa care se asortau cu colierul.

— O să-l rog pe fratele tău să mă ajute. Și poate și pe Stinton.

— Oh, foarte bine. Phoebe își încrucișă brațele sub piept:

— Sincer vorbind Gabriel, sper că această treabă nu este un indiciu despre cum intenționezi să te porți pe viitor. Nu vreau să mă împiedici să iau parte la toate aventurile.

El zâmbi ușor:

— Îți dau cuvântul meu, o să-mi dau toată osteneala să te țin ocupată cu altfel de aventuri, draga mea.

— Aha.

El chicoti moale:

— Așa să știi.

Phoebe își arcui buzele:

— O să ai nevoie de un librar care să fie de acord.

— Da.

— Cineva care să fie de acord să participe la îndeplinirea planului tău.

Nu toți librarii o să fie dispuși să-și expună magazinul atacului unui hoț.

Gabriel se încruntă gânditor:

— Foarte adevărat.

Phoebe făcu o pauză:

— Am o idee.

El o privi curios:

— Da?

— De ce nu-l întrebi pe editorul tău, Lacey, dacă și-ar lăsa magazinul folosit pentru un asemenea scop?

— Prostul acela bătrân? Cred că poate fi convins să ia parte la planul nostru.

Phoebe îl privi pieziș pe Gabriel încercând să cântărească lucrurile:

— Sunt sigură că poate fi convins.

— De ce ești atât de sigură, draga mea? Ochii lui Gabriel străluceau în penumbră.

Phoebe își desprinsе privirea din ochii lui și o aținti asupra degetelor de la picioare:

— Este ceva ce nu am avut încă ocazia să vă explic, domnule.

— Așa? El traversă camera și prinse cu mâna tăblia patului:

— Și ce anume?

Phoebe își dresе glasul, foarte conștientă de faptul că el era foarte aproape de ea:

— Am tot vrut să-ți spun despre asta, dar nu știu cum nu s-a ivit niciodată ocazia.

— Nu pot să cred așa ceva, iubita mea. Am avut destule ocazii să discutăm cele mai, intime probleme.

— Păi, adevărul este că nu știam cu exactitate cum să aduc vorba, despre acest subiect. Știam că nu o să-ți placă, înțelegi. Și cu cât întârziam mai mult să-ți spun despre ce era vorba, cu atât mai mult credeam că vei gândi că te-am înșelat în mod deliberat.

— Ceea ce ai și făcut, cu siguranță.

— Nu. Nu am discutat subiectul, dacă sesizezi diferența. Faptul este că tu mi-ai spus încă de la început că nu-ți place deloc înșelătoria. Și îți era deja foarte greu să ai încredere în mine și lucrurile mergeau foarte anevoios. Și mai presus de toate nu vroiam ca familia mea să descopere taina mea și în ultima vreme ai fost extrem de apropiat de ei. Ai fi putut să te simți obligat să le spui ce făceam.

— Ajunge.

Gabriel îi puse delicat mâna peste gură ca să oprească potopul de vorbe:

— Hai să te ajut să mărturisești mai ușor acest lucru, doamnă.

Ea privi în sus la el peste marginea palmei lui și văzu că ochii îi străluceau și stăteau să râdă:

— Să vedem acum. Gabriel își luă cu prudență mâna de pe gura ei:

— Hai să abordăm lucrurile dintr-un alt punct de vedere. Ce părere ai despre O Aventură Nesăbuită, doamnă editor?

— Este minunată, domnule. Mi-a plăcut enorm. Primul tiraj o să fie de cel puțin cincisprezece mii de exemplare. Și o să creștem și prețul, spuse Phoebe bucuroasă. Lumea o să stea la coadă în fața librăriei lui Lacey să cumpere cartea. Toate librăriile de difuzare a cărții o să ceară exemplare. O să facem o avere.

Se întrerupse brusc și îl privi șocată.

Gabriel se sprijini de stâlpul patului, își încrucișă brațele pe piept și zâmbi primejdios:

— Ai știut de la început, spuse Phoebe moale.

— Aproape de la început.

— Văd.

Ea îl privi foarte atentă. Nu putea citi nimic pe fața lui:

— Vrei să-mi spui cât te-a deranjat de tare să afli că eu sunt și redactorul și editorul tău, domnule?

— Cred că o să-ți arăt.

Se aplecă peste ea și o culcă pe spate. O prinse pe sub umeri și se rostogoli cu ea pe pat până când ea stătea deasupra lui.

Lui Phoebe i se tăia respirația:

— Sper că nu te gândești să folosești această metodă pe viitor ca să-mi influențezi părerile despre opera ta.

— Depinde. Un autor disperat va face aproape orice pentru a-și vedea cartea publicată. Crezi că această metodă de a te influența o să aibă succes?

— Foarte probabil, murmură Phoebe.

— În acest caz, poți să te aștepți cu siguranță că o s-o folosesc frecvent.

Capitolul 22

O ceață deasă învăluia Londra în cea de-a doua noapte în care stăteau la pândă în fața magazinului lui Lacey. Tentaculele cenușii alunecau pe străzi ca o nesfârșită defilare de stafii. În drumul lor înghițeau și puțină lumină a lămpilor cu ulei care erau montate pe stâlpii de fier la intervale regulate. Noile lămpi cu gaz aerian care iluminau Pall Mall și St. James nu fuseseră încă instalate în această parte a orașului.

Gabriel nu se îndoia că decizia lui de a-i îngădui lui Phoebe să-l însoțească pe el și pe Anthony în timp ce stăteau de pază la miezul nopții era o greșeală serioasă. Dar nu putuse să reziste logicii ei și rugămintelor ei insistente. Doamna lui era la fel de încăpățânată ca și el. Era greu de negat faptul că avea dreptul de a fi de față când îl va prinde pe Neil Baxter.

Cel puțin reușise să-i înlătore sugestiile numeroase și variate privitor la folosirea ei ca momeală, gândi el. Unele dintre ele fuseseră deconcertant de

creatoare. Dar el le îndepărtase pe toate. Nici nu se gândea să-i riște viața pentru a-l prinde pe ticălosul care provocase toate aceste neplăceri.

Compromisul la care el și Phoebe ajunseseră după numeroase discuții rugăminți și dispute pasionate fu ca ea să poată asista la evenimente dintr-o trăsură unde să fie în siguranță.

Îi arunca o privire acum când stătea lângă el în vehicolul neluminat. Înveșmântată într-o pelerină neagră cu glugă, părea la fel de misterioasă și eterică precum ceața. Nu-și lua ochii de la librăria Lacey privind printr-o mică deschizătură în perdeaua care acoperea fereastra.

Deși fusese plină de voieșie la începutul serii când parcaseră trăsura pe stradă lăturalnică, cam de o oră rămăsese pe gânduri. Făcuse același lucru și noaptea trecută când așteptaseră în zadar să apară Baxter. Gabriel se întreba, la ce putea să se gândească.

O parte a ei, realizează el brusc, era sortită să rămână un mister pentru el. Poate că așa se petreceau întotdeauna lucrurile între un bărbat și o femeie. Poate că în asta consta vraja. Știa numai că indiferent de câte ori o posedă, indiferent de câte ori râdea sau se certa cu ea, nu va descoperi niciodată toate secretele ei. Deși știa că era total și irevocabil a lui, știa și că ea va rămâne pentru totdeauna fascinantă, misterioasă și ispititoare a lui „Doamnă Voalată”.

Știa și era foarte mulțumit că putea uneori să se bucure de această parte necunoscută a ei pentru că avea încredere în ea așa cum nu avusese în nimeni în viața lui. Ea nu-l va părăsi niciodată.

Așa să fie, se gândi Gabriel. Orice scriitor avea nevoie de o muză. Phoebe va fi muza lui. Va fi și redactorul și editorul lui. Asta era mult mai neliniștitor. Dar va face și obiectul unor interesante discuții la masa de seară, reflectă el zâmbind scurt și satisfăcut.

— Sper că nu ai remușcări în ce privește capturarea lui Lancelot în seara asta, spuse el calm ca să întrerupă perioadă lungă de tăcere.

— Nu. Sunt convinsă că Neil este exact așa de rău cum ai spus și chiar mai mult.

— Mai mult?

— Nu sunt singura femeie pe care a înșelat-o. A tratat-o cu foarte mare cruzime pe Alice. A lăsat-o să creadă că o s-o scape din infernul în care trăia când nu avea nici cea mai mică intenție să o facă.

Gabriel nu găsi nimic de spus că să-i răspundă. Cugetă în treacăt la toți bărbații care își satisfăcuseră cu bucurie dorințele cu nenumărate Alice pentru ca apoi să le abandoneze vieții de iad într-un bordel.

— Era un maestru al înșelăciunii.

— Nu, nu un maestru, spuse Phoebe încet. Nu a reușit chiar în toate încercările. Nu l-a păcălit pe tata acum trei ani. Și nici n-a reușit să mă facă pe mine să mă îndrăgostesc de el, deși a încercat. Și nici cu pirateria nu i-a mers până la urmă.

— Și lucrul cel mai important este că nu a reușit să te amăgească să crezi că eu am fost un pirat sângeros care vroia numai să pună mâna pe averea ta, mormăi Gabriel.

— Sigur că nu. Am știut întotdeauna ce fel de om ești.

Ea îl privi peste umăr:

— Crezi că o să apară în noaptea asta, Gabriel? Noaptea trecută n-a dat nici un semn de viață.

— De-acum știe că trebuie să încerce lovitura fie astă seară fie mâine seară. Povestea pe care am răspândit-o că Doamna din Turn urma să intre în posesia unui colecționar puternic, mâine, era clară. Cele trei nopți cât se afla în librăria Lacey sunt singurele nopți în care este ușor de capturat.

Se auzi un ciocănit ușor de pe acoperișul trăsurii.

Gabriel se ridică și deschise ușa de deasupra. Anthony, învăluit tot într-o mantie cu glugă și cu o pălărie de vizitiu, stătea ghemuit pe capră. Imită perfect un vizitiu care moțăie

— L-ai zărit pe Baxter? Întrebă Gabriel încet.

— Nu, dar începe să mă îngrijoreze Stinton. Ar fi trebuit să se întoarcă din mica lui incursiune pe alee până acum.

Gabriel privi ceața, încercând să-l depisteze pe Stinton pe undeva. Îl trimisese mai devreme pe detectiv să verifice aleea din spatele magazinului.

— Ai dreptate. Cred că ar trebui să mă duc să văd. Ai grijă de Phoebe.

— De ce nu o legi cu un lanț în interiorul trăsurii, așa pentru mai multă siguranță? Sugeră Anthony sec. Nu vreau să fiu eu făcut vinovat dacă îi vine vreo idee bruscă de a se duce să vadă ce se întâmplă.

— Mă supără asta, spuse Phoebe în spatele lui Gabriel. Am fost de acord să urmez instrucțiunile.

Gabriel înjură încet:

— O să stați amândoi aici până verific ce-i cu Stinton.

Phoebe îi atinse brațul în timp ce el deschidea ușa trăsurii:

— Fii atent, dragostea mea.

— O să fiu.

El îi luă mâna, o sărută pe partea interioară a încheieturii mâinii și apoi ieși.

De îndată ce ajunse în stradă, se ascunse în umbra deasă a celei mai apropiate clădiri. Ceața îi era la fel de utilă lui ca și lui Baxter, se gândi el. Trecu printr-o parte a străzii unde ceața era și mai deasă în timp ce traversa.

Nu mai era nimeni altcineva în împrejurimi. Magazinele erau întunecate și tăcute. O pisică apăru pentru puțin timp, traversă într-o clipă prin fața lui Gabriel, și dispăru fără urmă înapoi în ceață.

Gabriel simți că nu era în regulă ceva de cum ajunse la intrarea aleii. Stătu liniștit o clipă lăsându-și simțurile să perceapă ceea ce nu putea vedea. Apoi băgă mâna în buzunarul mantalei și scoase pistolul pe care-l adusese cu el.

Intră încet pe alee, strâns lipit de zid. Nu era aproape nici un fel de lumină aici și nu vroia să se întoarcă înapoi la trăsură să ia o lanternă. Dacă Baxter era prin apropiere, lumină îl va da de gol.

Gabriel mai făcu un pas înainte în întuneric și își prinse vâful cizmei în ceva ce era suspect de moale. Privi în jos și văzu o grămadă de haine vechi la picioarele lui.

Îl găsisese pe Stinton.

Gabriel se ghemui pe vine lângă bărbatul căzut, căutând să-i ia pulsul să vadă dacă mai trăiește. Îi simți pulsul. Stinton își pierduse cunoștința, nu era mort.

Existau două posibilități. Ori un tâlhar îl atacase pe Stinton acoperit de ceață, sau Baxter reușise să se strecoare nevăzut pe alee și era chiar acum în librărie.

Gabriel înainta în tăcere pe pietrișul de pe alee până când ajunse la intrarea din spate a librăriei. Ușa era larg deschisă. Se strecură în camera întunecată, știind din vizita lui precedentă că se găsea în încăperea în care Lacey lucra la mașina de tipărit. Prin ferestre, se cernea exact atâta lumină cât să se vadă conturul mașinii.

O senzație puternică și alarmantă, de primejdie îl cuprinse cu o clipă înainte să audă scârțâitul unei cizmei pe podea, undeva lângă el.

Gabriel se răsuci, dar era prea târziu pentru a mai evita umbra care se azvârli asupra lui din întuneric. Se prăbușii sub puterea loviturii, rostogolindu-se rapid în încercarea de a se elibera de atacatorul lui. Pistolul îi scăpă din mână.

— Ticălos nenorocit! Brațul ridicat a lui Neil se repezi în jos către gâtul lui Gabriel. O rază de lumină străluci pe cuțitul din mâna lui.

Gabriel reuși să oprească lovitura, blocându-i brațul. Îl împinse pe Neil și se eliberă, reușind să se ridice și să stea pe vine. Băgă mâna în cizmă și scoase cuțitul pe care îl ținea acolo.

— De data asta nu o să mă poți opri, mârâi Baxter. O să-ți tai gâtul!

Sări la Gabriel cu cuțitul în mâna întinsă. Gabriel se retrase înapoi și se găsi prins cu spatele de mașina grea de tipărit. Se trase într-o parte în timp ce Baxter se repezi din nou la el.

— Gândește-te încă o dată înainte să mai încerci din nou, Baxter. Sunt înarmat.

— Am auzit când ți-a căzut pistolul pe podea.

Dinții lui Baxter străluciră în umbră ca cei ai unui rechin în adâncurile mării.

— Ai mâinile goale, Wylde. Ești un om mort, de data asta.

Neil se avântă din nou sărind spre Gabriel, cu cuțitul îndreptat spre stomacul lui. Gabriel își luă mantaua grea de pe umeri și o învărti în mâini, azvârlind-o în picioarele lui Neil. Neil urlă de furie când se încurcă în ea.

Gabriel îl lovi repede cu piciorul, prinzându-i coapsa cu vârful cizmei și făcându-l să-și piardă echilibrul. Neil țipă din nou împiedicându-se și cazând.

Gabriel făcu un pas înainte, punând piciorul peste brațul întins al lui Neil.

— Aruncă imediat cuțitul!

Gabriel se aplecă și ținu vârful cuțitului lui îndreptat spre gâtul lui Neil:

— Asta nu este sabia Excalibur și eu nu sunt Arthur. Tare aș vrea să termin lucrurile acum și la dracu' cu toate regulile cavaleriești. Dă drumul cuțitului Baxter!

Neil rămase nemișcat:

— Nu o să-l folosești, Wylde.

— Crezi că nu?

Neil își descleștă degetele de pe mânerul cuțitului, își ridică privirea spre Gabriel.

— Phoebe nu o să te ierte niciodată dacă îmi tai gâtul, și tu știi asta.

— Phoebe nu mai crede că ești viteazul ei cavaler Lancelot. Iluzia pe care i-ai creat-o s-a spulberat cu totul când Phoebe s-a întâlnit cu Alice. Se pare că soția mea nu aprobă felul în care ai abandonat-o pe amanta ta. Era de așteptat ca Lancelot să salveze doamnele nu să le lase în iad.

Baxter îl privi fix:

— Ești nebun. De ce i-ar păsa lui Phoebe de o târfă?

Lumina unei lanterne căzu peste cei doi bărbați.

— Într-adevăr, de ce? Întrebă femeia care intră pe ușa din alee. Avea un pistol în mână înmănușată.

— Ție cu siguranță nu ți-a păsat, nu-i așa, Neil? N-ai făcut decât să-mi spui minciuni, iar eu le-am crezut pe toate.

— Alice!

Lumina galbenă a lanternei căzu pe fața lui Neil care arăta șocat:

— Alice, pentru numele lui Dumnezeu, fă-l să arunce cuțitul! Folosește pistolul! Grăbește-te, femeie.

— Cred că mai degrabă o să-l folosesc împotriva ta, Neil.

Alice ridică mai sus lanterna:

— Unde este cartea ta atât de prețioasă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alice, ajută-mă. O să pun mâna pe carte, dacă îl împuști pe Wylde.

— Nu am nici un interes să-l ucid pe Wylde, spuse Alice calm. Dacă omor pe cineva, acela o să fii tu. Unde este cartea?

— Nu știu, spuse Neil repede. Wylde a intervenit înainte ca eu să o fi găsit.

Gabriel o privi pe Alice:

— Este în biroul din colțul acela.

— Mulțumesc, spuse Alice. Ținea pistolul îndreptat spre cei doi bărbați în timp ce se ducea către birou.

— Al doilea sertar, spuse Gabriel.

— Văd. Ești foarte amabil, Wylde. Apreciez acest lucru. Se duse înapoi către ușa pe care intrase. Pistolul nu-i tremurase nici o clipă în mână:

— O să plec acum.

— Alice, draga mea iubită, trebuie să mă ajuți, șopti Neil cu vocea răgușită. Tu ești singura femeie care a contat vreodată pentru mine, știi asta!

— Ar fi trebuit să mă iei cu tine când ai plecat din Anglia cu banii lui Clarrington, spuse Alice.

— Cum aș fi putut să o fac pe femeia pe care o iubeam să suporte condițiile cumplite ale unei călătorii spre insule? Întrebă Neil.

— Crezi că mi-au plăcut mai mult condițiile dintr-un bordel? Nu știu exact de ce cartea aceasta este atât de importantă pentru tine, dar de vreme ce erai obsedat de ideea de a o găsi de când te-ai întors la Londra, vreau să aflu.

— Ajută-mă și o să-ți arăt de ce este atât de important, se rugă Neil.

Alice clătină din cap și mai făcu un pas înapoi. Gabriel îl văzu pe Anthony pășind în pragul ușii în spatele ei. Alice mai făcu un pas înapoi și se izbi de el.

Anthony o apucă de gât cu brațul.

— Regret deranjul, murmură Anthony luându-i pistolul din mână. Puse jos lanterna cu grijă.

Alice ezită.

— Fă ce-ți spune, o avertiză Gabriel. Și apoi pleacă! Tu nu ne interesezi. Pe Baxter îl vrem.

Alice puse lanterna jos. Anthony o eliberă și păși în încăpere.

— Și acum dă-mi cartea, te rog, spuse Gabriel încet. Văzu cum Alice strânge și mai tare volumul vechi în brațe. Privirea ei se îndreptă spre Neil.

În momentul acela Phoebe, învăluită în pelerină, apăru în pragul ușii. Gabriel înjură încet. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu putea să o împiedice să ia parte la toate acestea.

— Aș vrea ca Alice să păstreze cartea, spuse Phoebe.

Gabriel suspină:

— Foarte bine, poate să păstreze cartea. Vreau să plece de aici.

— Nu, așteaptă, strigă Neil. Niciunul dintre voi nu știe ce face. O să vă spun secretul cărții dacă sunteți de acord să mă lăsați liber. Vă spun sigur că această carte valorează o avere, dar numai dacă știți secretul.

— Te referi la bijuteriile pe care le-ai ascuns înăuntru, presupun? Gabriel zâmbi scurt: Nu trebuie să te ocupi de soarta lor, Baxter. Le-am găsit.

— Să te ia dracu'!

Baxter o privi pe Alice cu neagră disperare.

— La dracu', tu voi toți! O privi disperat pe Phoebe: Trebuie să mă ascuți, Phoebe. Wylde este așa de rău cum ți-am spus și chiar mai rău. Am încercat doar să te salvez.

— Am văzut cum ai salvat-o pe Alice, spuse Phoebe.

— Alice este o târfă, strigă Neil. Nimic altceva decât o prostituată.

— Alice este femeie așa cum sunt și eu. Ai mințit-o pe ea și m-ai înșelat pe mine. Ce te face să crezi că aș putea să am încredere în tine?

— N-ai auzit ce-am spus? Ea este un nimic: O găsculiță care își dă aere. O prostituată nenorocită.

— Un cavaler adevărat nu-i trădează pe cei care se încred în el, spuse Phoebe liniștită.

— Tu și prostiile tale nesfârșite despre cavalerism și cavaleri. Ești nebună, cățea neroadă?

Gabriel îi zdrobi încheietura lui Neil sub cizmă. Neil țipă de durere.

— Cred că am discutat destul, spuse Gabriel. Îi aruncă o privire lui Alice:

— Ți-am spus că poți să pleci. Du-te.

Alice strânse cartea la piept și se întoarse către ușă. Phoebe păși în calea ei.

— O clipă, Alice. Vreau să-ți dau asta.

Phoebe își desfăcu pumnul și apăru broșa cu perle și diamante.

Alice o privi fix:

— Ce sunt pietrele astea argintii ciudate?
— Clar de lună întunecat, spuse Phoebe încet. Perle cum n-ai mai văzut niciodată. Foarte, foarte rare.

Alice îi caută privirea lui Phoebe:

— Asta era ascuns în carte?

— Una dintre piesele pe care Neil le-a furat și le-a îndesat sub coperti. Wylde mi le-a dat mie pe toate. Păstrez celelalte piese, dar vreau să-ți dau ție broșa asta.

— De ce? Întrebă Alice.

— Pentru ca atunci când am fost în mâinile tale și aveai motive să mă urăști, nu m-ai făcut să petrec o noapte în infern.

Alice ezită. Apoi întinse mâna și luă broșa:

— Mulțumesc. O s-o folosesc că să pot să-mi plătesc ieșirea din infernul acela, șopti ea. Îi întinse cartea lui Phoebe.

— Poftim. Acum nu mai am nevoie de asta.

O ocoli pe Phoebe și dispăru în noapte.

Pe Gabriel îl cuprinse o mare mândrie. O privi pe Phoebe:

— Doamna mea, dă-mi voie să-ți spun că ești, așa cum zicea Chaucer, „un adevărat cavaler desăvârșit și bun”.

Phoebe îi adresă un zâmbet strălucitor și Gabriel realizează dintr-o dată că o iubea atât de tare încât o să dureze o viață întreagă. Dorea din tot sufletul să i-o spună.

Dar nu era momentul.

— Phoebe, se rugă Neil, trebuie să mă ascuți. Te implor, de dragul iubirii noastre mari și nemuritoare, trebuie să mă ajuți. Phoebe nici nu îl privi măcar.

— Mai bine să vedem dacă putem să îl trezim pe Stinton ca să i-l încredințăm pe Baxter, îi spuse Gabriel lui Anthony. M-am săturat să am de-a face cu un pirat.

* * *

Două ore mai târziu Phoebe stătea cu spatele pe pernele din patul masiv al lui Gabriel și îl privea cum își scotea ultimele haine de pe el. Lumina lumânării strălucea pe liniile puternice ale spatelui și coapselor sale.

— Ești foarte frumos, domnul meu, spuse ea.

El râse încet în timp ce se urca în pat lângă ea. O apucă cu brațele și o ridică pe pieptul lui:

— Tu ești cea frumoasă, iubirea mea.

Ea clipi:

— Ce ai spus?

— Am spus că tu ești frumoasă.

— Nu, după, spuse ea nerăbdătoare. Cum mi-ai spus?

El zâmbi:

— Ți-am spus, iubirea mea.

— Ah, da. Îmi place cu'm suna.

— Este adevărat, știi, spuse Gabriel. Te iubesc cu adevărat! Cred că te-am iubit din ziua în care am deschis prima scrisoare pe care mi-ai scris-o.

— Sunt fericită, șopti ea.

El îi apucă fața între palme:

— Nu pari prea uluită de monumentală mea mărturisire de dragoste nemuritoare.

Ea își coborî capul și îl sărută pe gât. Când îl privi din nou, ochii îi străluceau:

— Recunosc că am început să bănuiesc că ai putea să mă iubești când mi-ai trecut cu vederea toate micile mele aventuri neînsemnate.

— Ar fi trebuit să bănuiesc și eu ceva, spuse el sec. Pentru că aventurile tale nu erau deloc așa de mici și neînsemnate sau întâmplătoare. Nechibzuința ta poate să facă un bărbat să îmbătrânească înainte de vreme.

— Le regret pe fiecare, declară Phoebe înflăcărată. Și îți jur că nu vor mai fi altele pe viitor.

Gabriel râse încet:

— Sunt, desigur, încântat să aud acest lucru.

Îi cuprinse capul cu brațele și își apropie gura de gura ei:

— Între timp, spune-mi tot timpul că mă iubești și îți jur că nu o să mă deranjeze câte o aventură ocazională. Evident, dacă sunt cu tine o să am grijă de tine.

— Te iubesc, șopti Phoebe.

— Te iubesc, spuse Gabriel cu buzele lipite de ale ei. Mai mult decât viața mea

* * *

Phoebe programă marele turnir de la Ceața Diavolului în așa fel încât să coincidă cu publicarea romanului O Aventură Nesăbuită. Atât turnirul cât și cartea avură un succes care depăși și visele ei cele mai frumoase.

În noaptea balului-turnir, marele hol de la Ceața Diavolului era plin de lume în costume medievale. Vechile armuri din hol erau foarte potrivite cu mulțimea îmbrăcată în culori vesele. Muzica răsună și avea ecou între vechile ziduri de piatră. Luând totul în considerare, se gândi Phoebe, mândră, castelul arăta așa cum trebuie să fi arătat cu câteva sute de ani în urmă atunci când cavalerii medievali și doamnele lor se adunau aici pentru vreo ocazie festivă.

— Ce fiică deșteaptă am, spuse Lydia cu satisfacție, privind de jur împrejur marele hol. Tu, draga mea Phoebe, ai izbutit să dai o lovitură strălucită în lumea mondenă.

— Vrei să spui organizarea acestui bal mascat și a turnirului din seara asta? Zâmbi Phoebe. A fost o idee inteligentă de-a mea, nu-i așa? Dar n-aș fi putut să mă descurc fără ajutorul lui Wylde. Trebuie să revin la faptul că el s-a ocupat de cele mai multe amănunte. Eram destul de îngrijorată că s-ar fi putut să se ciocnească caii între ei din întâmplare, sau cineva ar fi putut lovi efectiv pe altcineva cu armele. Dar totul a ieșit perfect.

Lydia își ridică sprâncenele amuzată:

— Turnirul a fost foarte amuzant, dar nu asta era lovitură despre care vorbeam. Măestria ta, Phoebe, a constatat în faptul că ai putut să prezinți lumii bune pe autorul Căutării. Statutul tău de femeie de lume este asigurat pentru mulți ani de acum încolo.

— Nu a fost ușor, mărturisi Phoebe: Wylde a fost complet împotriva de a fi prezentat ca autorul unei asemenea cărți de succes. Cred că atunci când este vorba despre asemenea lucruri, Wylde este destul de timid. Uimitor, nu-i așa?

— Absolut uimitor, fu de acord Lydia. Îi zâmbi soțului ei care venea spre ele. Aici erai, dragul meu? Te distrezi?

— Foarte bine. Clarington sorbi din paharul de șampanie pe care îl ținea în mână și privi prin încăpere: Ce loc vechi și fascinant. M-am uitat la unele armuri mai înainte. Foarte ingenios făcute. Ți-am spus că azi de dimineață Wylde mi-a demonstrat cum funcționează o mașinărie extrem de neobișnuită, jos în subterane? Este ascunsă în perete și reușește să deschidă și să închidă o poartă? Ai văzut-o, Phoebe?

Phoebe se cutremură aducându-și aminte:

— Da, tată, am văzut-o.

— Sistemul de scripeți este destul de avansat ca mecanism. Mai ales dacă te gândești că a fost confecționat cu câteva sute de ani în urmă.

— Știu, tată.

Phoebe se întrerupse când îi văzu pe Meredith și pe soțul ei că se apropiau.

Meredith era strălucitoare, ca de obicei, într-o rochie roz pal, tivită cu argint. Trowbridge, elegant în costumul cu tunică, îi zâmbi lui Phoebe:

— O serbare foarte neobișnuită, Phoebe, spuse Trowbridge. Extrem de amuzantă. Un mare succes, așa spune.

— Da, cu adevărat, încuviință Meredith. Ți-ai făcut un debut uluitor ca femeie de lume, Phoebe. Și trebuie să-ți spun că toată lumea vorbește despre bijuteriile tale neobișnuite. Te invidiază toate femeile aici prezente.

Phoebe zâmbi simțind greutatea colierului lui Wylde pe care-l purta la gât:

— Îți place?

— Foarte mult, spuse Meredith. Nu oricine ar putea purta acele perle stranie, dar pe tine arată perfect. Și se asortează minunat cu rochia aceasta cam prea roșie, a ta.

— Mulțumesc.

Phoebe privi în jos la fustele rochiei sale stacojii:

— Aveam altă rochie roșie pe care vroiam să o port. Una pe care mi-a cumpărat-o Wylde. Dar el mi-a atras atenția că nu era tocmai în stil medieval. În locul aceleia, am comandat-o pe asta.

Anthony apăru și el din mulțime:

— Ar fi mai bine să te duci la soțul tău, Phoebe. Vrea să-l salvezi din mâinile admiratorilor. Se pare că l-au prins acolo lângă ușă.

Phoebe se ridică pe vârfuri până când îl zări pe Gabriel. Stătea în pragul ușii sub arcada de la intrare, înconjurat de mai multe persoane care îl priveau cu încântare. Întâlni privirea lui Phoebe și îi adresă o privire disperat, cerând ajutor.

— Scuzați-mă, spuse Phoebe familiei sale. Anthony are dreptate. Trebuie să mă duc să-l salvez pe Wylde.

Își adună fustele și își croi drum prin mulțime până când ajunse lângă Gabriel. El o apucă de mână:

— Aș vrea să vorbesc ceva cu soția mea, spuse el micului grup adunat în jurul lui.

Micul grup de admiratori pricepu aluzia și se amestecă în mulțime, fără tragere de inimă. Gabriel se întoarse către Phoebe:

— Ți-am spus că este o idee extrem de nefericită, spuse ei. Nu-mi place deloc povestea asta, să fiu un autor faimos.

— Prostii, spuse Phoebe. În cea mai mare parte a timpului o să fii în siguranță aici, la Ceața Diavolului. Desigur că o să te descurci cu câțiva admiratori în ocazii rare, cum ar fi cea din seara aceasta.

— Ocaziile astea să fie extrem de rare, o avertiză Gabriel. Ochii îi străluceau.

— O să fie, promise Phoebe. Îi zâmbi malițioasă.

— Și gândește-te ce utilă o să fie pentru cariera ta. Pariez că va mai trebui să tipărim alte cinci sau șase mii de exemplare după ce toată lumea de aici se întoarce la Londra. Toți așteaptă aici să le spună prietenilor despre adevărata identitate a autorului Căutării. Librăria Lacey o să facă din nou o mică avere.

— Ce minte mercantilă ai, draga mea.

— O am în sânge, îl asigură ea veselă, în cazul meu a durat doar mai mult până a ieșit la iveală.

— Când ai de gând să spui familiei tale că ești asociată cu Lacey?

— Cândva. Phoebe râse: Dar mai întâi trebuie să-ți spun ceva.

Gabriel o privi precaut:

— Alt mic secret pe care ai uitat să-l menționezi?

— Un secret foarte mic. Phoebe se înroși:

— Cred că sunt însărcinată, domnule.

Gabriel o privi fix și uluit câteva secunde. Ochii verzi îi străluciră apoi foarte tare și îi zâmbi dulce:

— Nu credeam că pot să fiu mai fericit decât sunt deja, dragostea mea. Dar văd că am greșit.

O luă în brațe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gabriel. Phoebe era șocată. Privi repede în jurul ei, îngrijorată: Ce Dumnezeu faci? N-o să îndrăznești să mă săruți aici de față cu toți acești oameni.

Gabriel privi în sus la motto-ul gravat în piatră deasupra capului lui. AUDEO. Zâmbi satisfăcut:

— Ei, vezi, aici greșești tu, iubirea mea. Bineînțeles că o să îndrăznesc. Și mai mult încă, o să mă săruți și tu pentru că ești la fel de cutezătoare și nechibzuită ca și mine.

Puse stăpânire pe gura ei și o sărută cu toată iubirea pe care o strânsese în el de o viață întreagă. Phoebe își încolăci brațele în jurul gâtului lui și răspunse la sărut.

— Mă gândesc, șopti ea, să-l numim pe primul nostru fiu Arthur.

— Bineînțeles, încuviință Gabriel, în timp ce ochii îi sclipeau plini de căldură și un surâs drăgăstos îi mije pe buze: Cum altcumva să-l numim? Și după ce o să-l avem pe Arthur, o să ne pregătim să facem o întreagă Masă Rotundă, cu cavaleri care să-l însoțească.

— Atâta vreme cât n-o să te deranjeze că unii din tinerii noștri cavaleri să fie fete, menționează Phoebe.

— Cătuși de puțin. Brațele lui Gabriel se strânseseră în jurul mijlocului ei: Nu pot să susțin că ideea de a avea niște fete care să semene cu mama lor nechibzuită nu mă înspăimântă puțin, dar sper să pot face față situației.

— Sunt sigură că o să poți. Întotdeauna faci față situației, domnule.

SFÂRȘIT